

Giới thiệu Em Yêu Anh, Thần Chết!

Em Yêu Anh, Thần Chết! là câu chuyện tình cảm ngôn tình về cô Trần Như Ngọc vốn là cô gái trong sáng, hiền lành với vẻ đẹp thanh khiết, mệnh danh là hoa khôi của trường ... nhưng mọi cuộc tình đến với cô đều bất hạnh. Những chàng trai vây quanh yêu cô đều nhận chung một hậu quả là cái CHẾT nên mọi người cho rằng cô xui xẻo, cô là ác quỷ.

Cho đến một ngày cô nhận được một tình trời giáng từ bà lão mù nói rằng : Thần chết khao khát cô,rằng cô là của thần chết.Cô sẽ ở cùng ngài mãi mãi...Liệu cô gái Như Ngọc có tin những lời đó hay chỉ là gió thoảng qua tai,các bạn đọc rồi sẽ rõ nhé.

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Đôi Mắt

Tối dần, chớp rạch ngang như muốn xé bầu trời, sấm 'ầm ầm' chói tai, gió lung lay ngọn cành đánh vào nhau tàn bạo.

Trời mới nắng đẹp nay chỉ là một đồng hồ hỗn tạp.

“Em vào nhà đi” Phong đưa Ngọc về tận nhà, nhìn cô với ánh mắt ấm áp.

Cô cười hạnh phúc, xoay lưng đi vào chiếc cổng trắng của ngôi nhà nhỏ. Mới đi được hai bước bỗng một bàn tay kéo ngược lại.

Một nụ hôn đặt lên đầu môi, ngọt ngào, dịu dàng khiến con người mê muội.

Cô đã trải qua nhiều mối tình, họ cũng rất tốt với cô...nhưng tất cả đã chết. Cô như một đứa con gái mang xui xẻo,tai họa. Từ nhỏ đã vậy. Hễ là con trai chơi với cô, thời gian sau sẽ mất tích không rõ nguyên nhân. Mọi người có tìm kiếm như thế nào cũng không được. Thế là những thằng con trai đó đã được cảnh sát thông báo đã chết. Mọi người đều nghi oan là do cô làm, đổ hết mọi tội lỗi lên đầu cô. Họ chửi bới, lăng mạ, đánh đập cô. Cả gia đình cũng không xem cô là gì, né tránh sợ hãi cô.

Nhưng cô không tin, vẫn sống lạc quan, yêu đời, không quan tâm đến những lời xung quanh. Chỉ là ngẫu nhiên thôi! Không sao cả!

Đến khi cô 15 tuổi, nó vẫn xảy ra! Những chuyện lạ đó vẫn cứ tiếp tục, nó không buông tha cho cô. Nó không cho cô nói chuyện với bất cứ con trai nào. Không cho suy nghĩ về bất cứ ai. Nếu cô cố chấp, người con trai cô suy nghĩ tới sẽ chết một cách tàn nhẫn ngay trước mắt cô.

Ngọc rơi vào trầm cảm,tự cô lập mình với cuộc sống. Dường như chỉ có cái chết mới giải thoát được. Tại sao lại như vậy? Tại sao mọi chuyện đến một cách ngẫu nhiên như vậy? Cô thật sự như mọi người nói sao? Là quỷ!!

Rồi cô lại rung động. Con tim không nghe theo lí trí. Nó cứ rung lên mặc dù cô chẳng muốn - đó chính là Phong. Người luôn dịu dàng ấm áp là lớp trưởng trong lớp. Được nhiều bạn gái đề ý. Và cô cứ nghĩ sẽ chẳng bao giờ với tới được vì cô nghe nói Phong đã có người trong mộng lâu rồi.

Sự rung động suy nghĩ về anh của cô đã khiến Phong gặp nguy hiểm nhiều lần. Nhưng thật may anh vẫn sống. Ngọc không biết tại sao.

Không ngờ người trong mộng của Phong lại chính là cô. Anh đã tỏ tình và được cô đồng ý. Mặc dù cô sợ mất anh, sợ anh sẽ gặp nguy hiểm vì cô, sợ anh chết như những thằng bạn trai cũ.

Nụ hôn mềm mại làm Ngọc thấy ấm áp. Cô muốn thời gian ngừng lại. Muốn như vậy mãi mãi

...

Bỗng trong suy nghĩ một đôi mắt đỏ như máu hiện lên, đôi mắt đó đang tràn ngập sự tức giận.

Cô nghệt thờ, lập tức đẩy Phong ra, đôi mắt tím sợ hãi của cô mở trừng nhìn Phong, bờ vai cô run run khiến Phong lo lắng:“Ngọc sao vậy? Bị gì sao?”.

Cô lượn lờ nhìn qua nhìn lại trong không gian, có cái gì đó đang theo dõi cô, tóm chặt cô, cảm giác ghê rợn,lạnh lẽo khiến cô muốn nghệt thờ.

Tại sao nó cứ ám ảnh Ngọc, cô đã làm chuyện ác đức gì chứ? Hết lần này đến lần khác nó cứ hiện ra, cường độ mỗi lúc một nhiều.

“Ngọc!” Phong gọi mãi nhưng cô cứ đứng hoảng như vậy, anh thật sự thấy lo.

Nghe tiếng gọi, Ngọc chuyển hướng nhìn Phong. Khuôn mặt anh đang nhăn lại vì lo lắng. Cô ôm chặt anh, khóc:“Không sao đâu! Chỉ là... sợ mất Phong”.

Phong cười, ôm cô: “Phong, tôi xin thề sẽ không bao giờ bỏ rơi Ngọc!!!!”.

Ngọc cảm động, ôm mãi Phong, nước mắt hạnh phúc trào ra.

“Thôi nào! Sao khóc? Khóc xấu lắm”.

“^_^ không có gì”. Tuy là bề ngoài là vậy. Nhưng cô rất sợ, sợ chuyện đó sẽ tới...đôi mắt đỏ!

Cả hai lưu luyến nhìn nhau không muốn rời.

Phong nhìn cô vào nhà trước rồi mới đi. Sau khi Phong xoay lưng, cô chạy ra nhìn theo anh mãi đến khi cái bóng mất hút mà lòng lo lắng, sợ hãi.

--- Hết Chương 1 ----Mong ủng hộ :)

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Sự Việc

Đôi mắt đỏ đỏ! Đôi mắt đỏ vẫn đi theo Ngọc! Nó tràn ngập tức giận pha lẫn chút gì đó điên cuồng chiếm đoạt có lẽ vì tiếc chế bản thân quá lâu ư?

Đôi mắt càng tiến tới gần và lớn hơn, sáng rực trong màn đêm đen, bao phủ cái nhìn lên cô.

Một âm thanh vang vọng trong không gian: “Hừm...” thật rộn đến tận xương.

Máu! Máu từ đầu chảy ra! Lênh láng xung quang, bao trùm hết mọi thứ, chỉ còn đôi mắt vẫn kia ở đó không buông tha như theo sát cô.

A! Ngọc bật dậy, mồ hôi ướt đầm trán, đôi ngươi tím hoảng loạn. Với tay bật đèn.

Cô luôn luôn đề phòng khi đi ngủ, vốn rất sợ bóng tối vì tuổi thơ cô luôn gắn liền với ngôi nhà hoang ghê rợn trong rừng vì bị mọi người gọi là quỷ! Nhưng cũng may, có sơ bao bọc xin cô về nuôi. Cha mẹ cô cũng chẳng cần đưa con quỷ như cô, thấy sơ muốn nuôi nên họ ngoắc tay ý nói sơ mang cô đi mà không chút thương nhìn lần cuối.

Nhìn cây thánh giá trên cổ lấp lánh ánh bạc dưới bóng đèn. Cô luôn tin về phép màu nhưng hình như chiếc dây chuyền này vô dụng, nó không làm cô được ngon giấc ... dù đeo không cũng thế.

Sau khi lấy lại bình tĩnh thì trời cũng đã sáng. Cô thay đồ học sinh tươm tất, gọn gàng, tóc thắt bím 1 bên, mái thưa lấp lánh để lộ vàng trắng cao.

Từ sớm Sơ đã chuẩn bị bữa sáng cho Ngọc và đi đến nhà thờ rồi. Ngồi trên bàn ăn không gian im lặng đến cả hơi thở có thể nghe được khiến cô lại nhớ lại con ác mộng đêm qua.

Bây giờ cô không muốn ở một mình chút nào. Phong tới trường chưa nhỉ? Nhớ đến Phong cô vui mừng cầm mẫu bánh mỳ chạy đến trường.

Phong, chính là niềm vui của Ngọc dù cô và anh mới chính thức hẹn hò cách đây một tuần. Nhưng mà cả hai đã yêu thầm nhau lâu rồi cũng coi như là một cuộc tình dài.

Trước cổng trường AB, khung cảnh yên vắng, chưa ai đến chắc có cô là tới sớm.

Thời tiết cả tuần nay thật lạ. Lúc sáng lúc tối, rồi thường xuyên xuất hiện giông. Dự báo thời tiết chẳng đúng một thông tin gì.

Ngọc lên cầu thang, đi dọc hành lang vào lớp 10a1. Cô vừa đi vừa gặm mẫu bánh mỳ ăn dở.

“Cạch! Cạch!...” tiếng gì vậy? Ngọc quay ra sau lưng nhìn, chẳng thấy ai. Chỉ thấy hành lang dài và tối, sâu hun hún đáng sợ. Cô trấn an mình rồi bước tiếp về hướng lớp.

“Cạch! Cạch!...” tiếng động vẫn kêu nghe âm u ghê rợn, bầu trời ban ngày mà càng mang đậm đêm đen. Linh cảm mách bảo có chuyện gì đó không hay sẽ xảy ra.

Phong!!! Có khi nào Phong... không không thể, Ngọc lấy chiếc điện thoại oppo trong cặp gọi cho Phong. Tiếng ‘tút..tút..tút..’ đều đều vang lên khiến cô sốt ruột, lo lắng.

Không bắt máy... ‘tút..tút..tút..’ vẫn không bắt máy. Hình nền điện thoại hiện lên khuôn mặt Phong đang tươi cười với ánh mắt triệu mến nhìn cô bỗng nứt ra, rồi một màu đỏ loang dần khắp màn hình.

Không!! Cô bấm bấm trên màn hình, bàn tay run run nhưng vẫn chỉ là một màu đỏ.

“Cạch! Cạch!...” chuyển hướng nhìn, Ngọc nhìn vào nơi hành lang tường chừng như heo hút. Cầm điện thoại trong tay cô từng bước đi đến tiếng động đó.

Bước được chừng hai mươi bước không gian bỗng lạnh lẽo, giống như có màn phân cách khí hậu. Bên thì mát mẻ, bên thì lạnh lẽo.

Tiếng động ngày một to và rõ hơn. “Cạch!! Cạch!...”

Là căn phòng để đồ của trường. Phía sau cách cửa là tiếng động đó.

Đưa bàn tay của mình cô để lên tay nắm cửa. Dù rất sợ chứng kiến những người mình yêu, thân thiết chết. Nhưng lần này không phải Phong. Không thể! Cô không cho phép.

“Rầm” cánh cửa mở ra. Cửa sổ đập vào nhau “Cạch! Cạch!...” ở trên sàn là mái tóc đen, bộ sơ mi học sinh và chiếc cặp đen nằm bên cạnh - là Phong. Phong nằm an nhàn nhắm hai con mắt tựa chừng như đang ngủ.

“Phong, Phong ơi....” Ngọc lay người kêu anh dậy.

Anh vẫn nằm yên bất động. Cơ thể mềm nhũn như không còn sự sống.

“Phong à! Dậy đi Phong... Phong!” tiếng gọi nhanh hơn, ào ạt hơn. Nhưng vẫn là sự yên lặng đáng sợ.

Cô áp tai lên lồng ngực Phong. Không có! Không có nhịp tim! Tại sao lại không?

Cô lay mạnh anh, đánh lên người anh.

“Phong!... Phong!... Phong! Tỉnh dậy đi mà!... xin cậu đó...” Rõ ràng anh không bị thương gì mà! Tại sao lại không có nhịp tim?

Nhưng đáp lại tất cả hành động của cô là sự bất động của cơ thể lạnh buốt không thân nhiệt. Không hơi thở.

---- Hết chương 2 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thân Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tiên Đoán

“Píp!...” xe cứu thương đưa xác Phong qua trước mặt Ngọc, nước mắt từ đôi ngươi trào ra nhìn Phong.

Phong nói sẽ không sao mà? Phong đâu thể đi như vậy được? Hôm qua anh còn hôn cô nữa mà?! Cảm giác ấm áp, bình yên ấy, cô chỉ mới cảm nhận được mới đây thôi sao bây giờ biến mất nơi đâu để cô lạc lõng trong sự đau thương thế kia?!!

Ngọc ngã quỵ trên sàn, chỉ biết đưa mắt nhìn theo Phong dần xa mãi. Một tuần thôi mà? Một khoảng thời gian quá ngắn ngủi cô và anh bên nhau. Nay tất cả đã chấm hết. Rất nhanh!!!

Tiếng bàn tán ồn ào bắt đầu: “Con nhỏ hoa khôi đó đúng là xui xẻo mà! Cặp với ai người đó cũng chết hết” và “Ngọc đẹp thù đẹp thật, dễ thương thì dễ thương thật nhưng tớ chưa muốn chết sớm”.... tất cả lời nói cay độc chia vào cô.

Cô thật sự đã hại anh ư? Chính cô là nguyên nhân của tất cả chuyện này. Cô đã giết chết anh thật rồi! Phong!!! Tại sao cô không biết thân biết phận mà trách ra! Sao lại hại anh thế này?!!

Ngọc đi lang thang vô định. Cô đã trốn học, cô không còn tâm trạng gì để suy tư. Muốn buông xuôi tất cả!

Lang thang quanh phố, cô không để ý là mình tới nhà Phong từ lúc nào, không vào cũng không muốn đi, chỉ đứng như vậy thôi.

Trời mưa! Lạnh thấu da thấu thịt nhưng cô vẫn đứng đó.

“Mày cút đi... con quỷ!” một người đàn bà trung niên từ nhà Phong bước ra, chửi rủa cô: “Mày ám bao nhiêu người rồi? Sao mày...còn tìm con trai ta?!” - đó là mẹ Phong. Bà tức giận cùng với nỗi xót thương con trai mình, bà khóc, chạy tới xô Ngọc.

Cô không nói gì chỉ để bà xô như vậy. Cô ngã trên nền xi măng cứng cáp lạnh lẽo.

Chiếc xe ô tô ở đâu chạy quá tốc độ, nó lao như tên lửa không có dấu hiệu gì là dừng lại. Cô thấy nó, cũng không buồn làm gì cả. Cô thật sự muốn chết lắm rồi.

Mẹ Phong nhìn chiếc xe lao tới thay vì cứu người bà mặc cho sự sống chết của cô. Dù gì cô là con quý. Đáng chết!

Chiếc xe lao tới một lúc gần hơn. Đường mưa trơn càng khiến nó mạnh mẽ và ngang tàng hơn.

Và ...

“Rầm!...” Chiếc xe chỉ còn cách cô 30cm nhưng bị hất tung qua bên kia đường, xe lộn vài vòng rồi đáp xuống vỡ tan tành, thành một đồng phế liệu lửa bùng phát.

Mẹ Phong mở to mắt sợ hãi. Bà không thể tin vào mắt mình. Tất cả như một chuyện đùa. Có cái gì đó đã hất tung chiếc xe. “Mày đúng là quý!!” khuôn mặt bà trắng bệch nhìn Ngọc.

“Tránh xa nhà ta ra, con ta đã chết. Mày tới đây để nguyên rửa cái nhà này chết luôn phải không”.

“Không! Cháu không...” chưa kịp nói xong, mẹ Phong ngắt lời: “Vậy mày hãy đi đi... đi đi”.

Cô cười chua xót. Đứng đây, lẽ cái thân mỗi một đi trong mưa. Lòng quặn đau như những con dao cắm sâu vào tim. Sao ông trời không cho cô chết đi. Cô là quý sao cứ phải sống ở đây để hại mọi người. Cô rốt cuộc là thứ gì?

Trời tạnh, mây mù cũng bớt, vầng trăng hôm nay không thấy đâu. Ven theo cây cầu là một túp lều nhỏ. Ngọc đi ngang qua với nỗi đau giằng xé.

“Cô gái!” một giọng nói khàn đặc lên tiếng. Trong túp lều nhỏ một bà cụ quần áo rách rưới, má chảy xệ, mũi nhọn, mắt mù vẫy tay gọi.

Ngọc nhìn xung quanh, không bóng người, chỉ có cô: “Bà gọi cháu?”

“Ừm. Vào đây”.

Ngọc rụt rè bước vào, lều thấp nên cô phải cúi người để vừa cửa.

Bên trong là cách trang trí ma quái xích, doi, nhện và thần chết,... bà cụ ngồi trước một quả cầu pha lê đen trong đầy kì bí. Nhìn bao trùm không gian hồi lâu. Cô lên tiếng.

“Có chuyện gì không bà?” Ta thấy cháu có chuyện buồn nên mới gọi vào. Cháu muốn tự tử sao?”

Ngọc im lặng không nói gì chỉ cười, nụ cười bi thương.

Bà già mù tiếp tục nói: “Muốn tiên tri gì không?”

Ngọc nhìn bà nghi hoặc: “Dạ thôi”.

Bà mù giật bà tay Ngọc đặt lên quả cầu mặc cho sự từ chối của cô.

Bà mù đọc câu thần chú gì đó cô không hiểu, bà tập trung một hồi thì quả cầu biến thành màu đỏ như máu sau đó vỡ tan. Bà mù hét hoảng kêu lên: “Tôi xin lỗi! Tôi đã đắc tội với ngài!... xin tha cho tôi, tôi sẽ đi ngay”.

Vừa dứt câu, bà mù vội đứng lên thu hết mọi đồ đạc chạy ngang qua người cô như có chuyện gì đó kinh khủng sắp xảy đến.

Cô kéo tay bà, gắng hỏi: “Chuyện gì vậy bà?”

Bà đẩy cô ra xa: “Xin đừng đụng vào tôi! Bà già này còn muốn sống”.

“Nhưng cháu không hại bà. Sao bà phải sợ?!”

“Ngài ấy sẽ giết tôi! Giết tôi đó!” lời nói khàn đặc run lên

“Nhưng là chuyện gì? Ngài nào? Cháu không hiểu”.

“Hai mươi tuổi! Ngài khao khát cô! Cô là của Ngài! Cô sẽ ở cùng Ngài mãi mãi.....đừng dính tới ai. Họ sẽ chết không siêu thoát...”

Nói xong, bà chạy biến mất vào hư vô, để lại tiếng kêu thét: “Xin ngài!”.

---- Hết chương 3 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Bạn Mới

Căn phòng tối, không một chút ánh sáng, mưa lại bắt đầu nặng hạt càng làm tăng thêm nỗi buồn nặng trĩu trong lòng.

Căn nhà trên đường C vẫn phảng phất gì đó gọi là sự cô độc, im lặng trong cái đêm mưa lạnh lẽo.

Bên góc tường, một cô gái khép nép mình lại, cúi đầu tựa trên chân, tóc thất bím lò xo bết ướt rồi bời, nhìn cô thật nhỏ bé và yếu đuối.

Nỗi buồn trong cô là nhiều mảnh ghép lại, nó to dần cứ thế to mãi như muốn giết cô.

Ai cô yêu thương đều cũng ra đi, không thì họ cũng ghét bỏ cô. Và.. cả Phong nữa!! Đi rồi. Chết rồi!

Tất cả đều tại cô! Tại sao lại có một người xui xẻo giống như cô. Dù có hỏi đi hỏi lại bao nhiêu lần cô vẫn không biết mình là gì!

Chiếc xe vốn theo quy luật sẽ đụng trúng cô, với tốc độ như vậy thì không thể nào cô không chết. Nhưng nó không xảy ra. Nó đã tự văng qua đường và bốc hỏa, một sự kì lạ khó hiểu. Ngọc cười chua xót.

“Hai mươi tuổi! Ngài khao khát cô! Cô là của Ngài! Cô sẽ ở cùng Ngài mãi mãi.....đừng dính tới ai. Họ sẽ chết không siêu thoát...”

Câu nói tiên tri lạ lắm đó bỗng hiện lên trong trí nhớ của Ngọc. Ngài là ai? Tại sao lại muốn cô? Và muốn để làm gì? Tất cả những chuyện xảy ra xung quanh cô là do cái tên ngài đó làm sao?

Cô lắc đầu, nghi hoặc. Thật cô không tin vào mấy cái mê tín nhưng mà nó đem lại cho cô cảm giác thật. Ngài ấy!!!

Giấc mơ xuất hiện. Nhưng lần này không phải đôi mắt đỏ mà là một người phụ nữ trung niên xinh đẹp, tóc xõa, trên tay bế đứa con.

Đứa con nhỏ đáng yêu nằm ngủ trong vòng tay người mẹ. Ngọc cảm giác được sự ấm áp, và lòng thương con của người phụ nữ đó. Nó quen thuộc biết chừng nào.

Dù có chuyện gì cũng phải đến trường, cô không muốn Sơ lo lắng. Quản lí nhà thờ là công việc quá nhiều với bà rồi. Cô tắm rửa, thay đồ, chải tóc qua loa, không mấy may tới nhan sắc của mình.

Lớp 10a1 Ngọc bước vào, hướng đến chỗ ngồi ở bàn thứ ba bên cạnh cửa sổ trước sự soi mói, đầy ẩn ý của Thu Hà: “Oh! Hotgirl quý tới rồi! Cần thận đấy các bạn không chúng ta 'thăng' sớm!” Thu Hà liếc mắt khinh thường trên người Ngọc.

Nhờ câu mở miệng đầy gai góc ấy mà cả lớp bắt đầu bàn tán về Ngọc. Châm chọc! Xia xói! Khinh bỉ! Tẩy chay!

Thu Hà chẳng ưa gì Ngọc, dám giật danh hiệu hoa khôi của ả nên đâm ra ghét Ngọc vô cùng. Chỉ cần một việc xấu gì lật đổ được Ngọc thì ả sẽ không từ thủ đoạn.

Cuộc sống là như vậy, họ thấy cái gì nguy hại tới mình hay không ưa thì loại bỏ tận gốc thôi. Cô không trách họ.

Reng!!!! Vào tiết. Cô giáo Khánh với ba vòng đầy đủ, để lộ khoe đường nét hấp dẫn gọi cảm bước vào lớp.

Mọi học sinh đều đổ dồn ánh mắt vào cô giáo. Đặc biệt là bọn nam sinh (.=.)

“Chào các em! Hôm nay lớp chúng ta sẽ có một thành viên mới”. Cô giáo Khánh lên tiếng.

Cả lớp bắt đầu nháo nhào bàn tán.

“Còn 1 tháng nữa là hết năm học rồi. Ai điên mà chuyển trường vậy?”

Tuy vậy bọn con gái mong là một chàng trai bánh bao, tài giỏi. Bọn con trai lại mong là một cô nàng dịu dàng mà cá tính.

Ngọc thì khác, cô chẳng bận tâm học sinh mới là ai? Biết để làm gì chứ để rồi cô hại chết họ sao.

“Em vào đi”. Cô giáo Khánh nhẹ giọng lên tiếng.

“Cạch” tiếng cửa được kéo qua một bên.

“Rầm! Rầm! Rầm!!!!!!” tiếng sấm vang lên động trời khiến ai cũng giật mình. Bầu trời tối đen. Vệt sáng lóe qua như rạch thùng bầu trời

---- Hết chương 4 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Bạn Mới (Tiếp Theo)

Một mái tóc đỏ sẫm nhuộm mốt lai trắng, nổi bật với khuôn tai lấp lánh, sống mũi cao, đôi môi mỏng, đặc biệt hơn là đôi mắt đỏ máu lạnh lùng rất thu hút đối phương. Áo sơ mi phong phanh lộ ra khuôn ngực màu đồng rắn chắc. Cà vạt nới lỏng bệ bệ. Cách ăn mặc lôi thôi chẳng khác nào là đám du côn đầu đường xó chợ. Nhưng ở anh chàng này thì sự lôi thôi đó vô cùng hấp dẫn.

Đám con gái dán chặt vào người anh ta không rời. Mắt nhanh nhẹn lướt lên lướt xuống ngắm thân hình mà đến mắt muốn lòi ra, nước miếng thì chảy tề le. Tuy thế, cô nào cô nấy cũng giả vờ thanh khiết, tao nhã hay cá tính mạnh mẽ để anh chú ý.

Đám con trai đưa mắt khinh khinh nhìn anh ta không có ưa gì, pha lẫn chút ghen tỵ. Ghen tỵ vì mới đó đã được bọn con gái chú ý và cơ thể hoàn hảo kia nữa.

Anh chàng chẳng mấy may quan tâm mọi người nhìn anh đảo mắt lạnh lùng quanh phòng như kiểm gì đó. Và dừng lại tại chiếc bàn gần cửa sổ.

Ngọc nhìn ngoài trời lòng nặng trĩu. Trời xanh cũng thấu hiểu tâm trạng cô sao? Màn đêm đen là nỗi buồn dày đặc che đậy đi ánh sáng mặt trời, cả một chút tia sáng le lói cũng không thể xuyên qua nổi.

“Cô kia! Chú ý đâu vậy? Có tôn trọng người khác không?” anh chàng nheo mắt, giọng nói trầm lạnh hướng về phía Ngọc.

Ngọc nghe tiếng gọi, quay đầu lại nhìn hẩn một cái, rồi nhìn sang chỗ cô giáo. Ngọc chẳng quan tâm gì tới người mới đó. Nhìn sang bên cô giáo để tỏ ra tôn trọng nghe hẩn nói mà thôi.

“Chào! Tôi Hắc Vỹ”. Vừa nói hẩn vừa nhắm tới Ngọc rồi đi tới ngồi phía sau lưng cô - đó là chỗ Phong: “Em ngồi ở đây?!” Vỹ nháy mắt với cô Khánh. Về đẹp trai tàn khốc đó khiến cho người cô già còn độc thân loạn nhịp: “Tất nhiên!”

Ngọc đập bàn, đứng dậy: “Không được!”

“Tại sao lại không?” Vỹ ngồi bắt chéo chân lên bàn “Tôi - không - thích!” Ngọc gằn từng chữ.

“Nhưng tôi thích!”

“Anh...”

“Hay là người nào đó... cô thương ngồi đây?”

Ngọc sững người, cô bị nói trúng tim đen rồi.

Vỹ nhìn những sắc thái trên khuôn mặt Ngọc, hẩn thấy khó chịu không kiên nhẫn đợi cô trả lời.

Nhiệt độ trong phòng như hạ xuống mức thấp nhất.

“Con nhỏ đó! Sao số nó tốt thế nhỉ” một bạn nữ thì thầm vào tai Thu Hà. Á tức giận, liếc nhìn Ngọc.

Ngọc không nói gì, quay lưng lên ngồi xuống. Cô nghĩ tốt nhất là mặc kệ tất cả. Cô không muốn mình lại bị đem ra bàn tán nữa.

Hắc Vỹ cảm thấy vô cùng khó chịu, cô làm cái thái độ gì với hẩn vậy? Trước giờ chưa có ai dám lớn tiếng và làm ngơ hẩn như cô!

Trong tiết học, cô Khánh cứ đi ngang qua đi ngang lại bên Vỹ. Cũng đứng ở cái tuổi lấy chồng mà quá kén chọn như bà cô đây thì rất 'thèm hơi trai'. =.=

Không khí trong lớp nặng nề đối với Ngọc. Cô giờ đây như là trung tâm của vũ trụ tất cả học sinh trong lớp đều hướng về phía cô. Nói thì nói vậy chứ cũng đủ biết vì Hắc Vỹ ở phía sau thôi.

Hắc Vỹ ngồi phía sau, nhìn chăm chăm vào lưng cô gần như sắp đâm thủng. Cô khó chịu. Ngồi như một pho tượng không nhúc nhích.

Reng! Reng! Giờ ra chơi. Một bàn tay kéo cô từ phía sau, ra khỏi lớp trước bao ánh nhìn đáng ghét của bọn con gái.

Bàn tay nắm chặt tay cô khiến cô đau đớn nhưng phải kiềm không kêu ra tiếng vì sợ nhiều người chú ý.

Cô cảm thấy tên này hơi lỗ mãng và bất lịch sự. Sao lại có loại người đàn ông như vậy chứ. Cô đã muốn yên thân không muốn bị người ta bàn tán xì xào rồi. Không cho cô chết thì cũng cho cô yên ổn sống qua ngày chứ! Trời cao thật không có mắt.

---- Hết chương 5 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Vết Rạch

“Bỏ tay ra! Đau! Muốn gì đây?” Ngọc vùng vằng nhưng thể thoát khỏi tay Vỹ, cô nhăn nhó bởi bàn tay hắn nắm quá chặt.

“Trả lời!” mặt Vỹ lạnh tanh nhìn cô

“Trả lời gì?”

“Cô còn nhớ người cũ?” Vỹ nheo mắt nhìn cô, đôi mắt đỏ tịt quen thuộc.

Ngọc sững sờ, sao hắn lại hỏi vậy? Hắn biết gì sao? “Anh là gì mà tôi phải trả lời? Anh biết gì về tôi! Đoán mò!”

“Trả lời!”

“Anh không có tư cách để tôi trả lời... giờ thì buông ra!” Ngọc nhìn vào đôi mắt đỏ kia, con run người đang bộc phát nay đã chạy tới cánh tay. Sợ hắn biết cô sợ hắn rồi sẽ đắc ý. Nên muốn nhanh chóng rời đi.

Hắn buông tay, để cô quay đi. Một mình hắn đứng trên sân thượng. Màn đêm bao bọc bỗng biến mất hoàn toàn để lại bầu trời xanh thẳm. Nắng chiếu lên khuôn mặt với nụ cười nhếch lên: “Rồi ... tôi sẽ có tư cách đối với em!”

Dường như cả trường đều thấy cô và hắn rồi. Bàn tán xầm xì.

Từ xa, Thu Hà đi tới trước mặt Ngọc. Ngón tay thon dài nghịch tóc liếc đi nhìn cô: “Phong mới mất hôm qua thôi! Đừng cái ... có người mới rồi nhỉ? Không biết mặt con quý này dày bao nhiêu phân sao cứ thích đi cưa cẩm trai vậy?” một trào khinh bỉ xúc phạm Ngọc.

Mới bị hắn gây sự, nay lại có người muốn gây tiếp. Mệt!

Cô nhìn Thu Hà, khuôn mặt không chút biểu cảm nguy trang cho sự tức giận. Mặc kệ những lời ả nói, Ngọc đi ngang qua người ả, xem ả như một con gió vô hình thoáng qua.

Nhận được cái thái độ không đặt ả vào tròng mắt của Ngọc. ả điên tiết rít lên: “Mày...” đưa bàn tay kéo tóc Ngọc giật ra sau.

Con đầu tê rần ở da đầu khiến cô bất ngờ không kịp phòng bị té xuống sàn. Ngọc đang bị khống chế, cô không tài nào phản kháng được.

“Mày chính là cái gai trong mắt tao. Mày chuyên cướp mắt người tao thương. Bất kể ai mày cũng không tha. Họ chết hết. Mày là con quý nên chết đi thì đúng hơn!!” Thu Hà vừa chửi rủa vừa kéo lê tóc cô vào trong góc phòng vắng người.

“Tao yêu Phong mày cũng không tha. Hất tay trên của tao!” ả tát mạnh in năm dấu bàn tay trên khuôn mặt trắng ngần, nó đỏ lên, bồng rât.

“Mày đúng là quý... tao phải phá cái khuôn mặt này thì may ra còn nhiều người sống sót” Thu Hà rút từ trong người ra con dao lam bén bóng loáng, đưa vào sát mặt Ngọc.

Cứ tưởng Ngọc sẽ cầu xin, vang khóc nhưng: “Muốn thì cứ làm!” cô cũng mong cho không ai vì thích mình mà chết.

Thu Hà gặt đầu, cười lên những trăn cười quái đản.

Ngọc nhắm mắt, chuẩn bị cho sự đau đớn, cô hi vọng mình có thể xấu xí nhất(-.-).

Thu Hà rạch một đường dài nghịch ngoặc trên mặt Ngọc. Chất lỏng màu đỏ mang tên máu rỉ lên, nổi chút dịch trắng túa ra ngày một nhiều.

Ngọc đau đớn cắn chặt môi, đôi mày nhíu lại, nước mắt như hai giọt pha lê rơi xuống.

Thu Hà không hề kiên dè, thấy cô đau đớn, ả vui sướng dùng sức hơn. Đầu dao lam cắm sâu trượt dài.

Dù có đau bao nhiêu vẫn không bằng với nỗi đau khi Phong ra đi. Cô nhớ Phong! Nhớ lắm!

Về tới nhà. Sợ Sợ lo lắng cô che nửa mặt mình lại chạy thẳng lên lầu khóa chặt cửa. Máu vẫn chưa khô chảy đầy lên bàn tay.

Thấy vết máu khi cô chạy qua, thấy lạ, Sợ lên phòng gõ cửa: “Con không sao chứ? “

“Dạ không sao!”

“Ta thấy máu! Có thật là không sao?”

“Con chỉ ... chỉ ... tới tháng thôi!”

“Làm ta tưởng.. con nghỉ đi nhé! Ta đến nhà thờ chờ ba ngày. Con ở nhà không sao chứ?”

“Dạ. Sợ đi đi.”

Sợ đã đi, cô chạy vào phòng tắm rửa lại khuôn mặt đầy máu. Nước lạnh chảy vào rất đau. Soi gương vết rạch sâu, dài từ gò má đến gần cằm, làm xấu đi khuôn mặt vốn xinh đẹp của cô.

Còn về phần Hắc Vỹ, hẳn không thấy cô vào lớp, cảm thấy lo lắng đến ngồi cũng không yên.

Cô ta làm cái gì mà còn chưa vào lớp? Khốn..

---- Hết chương 6----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Vết Rạch (Tiếp Theo)

Ring! Ring! Ring!!!! Tiếng chuông cửa vang lên thúc dục, không chút kiên nhẫn.

Cô đang sát trùng vết rạch trên mặt thì nghe tiếng chuông. Nay đã 10h đêm ai còn tới nhà Ngọc vậy?

Ngọc mang một đồ bộ ngủ đi xuống mở cửa.

“Cạch” vừa hé chiếc cửa đã nhìn thấy khuôn mặt như dọa người của Hắc Vỹ. Tóc đỏ sẫm hơi rối, quần áo sộc sệt.

Thấy anh cô vội khép cửa lại, nhưng đã thất bại, bàn tay to rắn chắc ngăn lại được đẩy mạnh ra đi vào.

Cô tức giận, sao hẳn ta cứ ám theo cô hoài, đêm khuya tới rồi còn xông vô nhà thật bất lịch sự: “Nè! Anh có biết! Anh là người vô duyên khủng khiếp nhất mà tôi từng biết không?”

“Sao không đi học?” Vỹ quay lưng nên không nhìn thấy khuôn mặt cô.

“Đó là việc của tôi! Không liên quan đến anh. Giờ về cho”.

“Cô ...” Vỹ quay người lại, lên giọng nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt Ngọc thì từ tức giận chuyển sang lo lắng. “Bị sao?” giọng nói hẳn lạnh hẳn đi.

“Chả sao! Về đi!” Ngọc xua tay.

“Bị sao? Trả lời! Tôi ghét nhất cái thể loại mà tôi hỏi mà không trả lời đấy!” câu nói bình thường, giọng nói ôn định nhưng toát ra cái gì đó gọi là chết chóc.

Cô nhìn vào đôi mắt đỏ của hắn, những lúc như thế này đôi mắt gây chú ý cho cô, nó không phải đẹp hay là ấn tượng gì mà có một sự quen thuộc đến kì lạ. Sự quen thuộc đó làm cô sợ run lên.

“Anh...ghét kệ anh chứ! Anh không ... là gì mà tôi phải trả lời”

Nheo mắt, đẩy cô vào tường, áp sát, ghì cô trong đôi tay rắn chắc, thủ thi bên tai cô: “Cô giỏi lắm!” nhếch môi, đưa tay sờ trên vết rạch dài ngoằn ngoài, nó làm cô đau. Liếm nhẹ lên vết sẹo. Cô phát hoảng, nhìn đơ ra.

Buông tay xuống, anh đi ra khỏi cửa, cánh cửa theo gió mà đóng lại.

Ngọc bủn rủn tay chân ngồi gục xuống sàn nhà. Lòng cô tê rần cảm giác lạ lẫm.

Cô nhớ đến đôi mắt đỏ trong giấc mơ, và lời nói của bà tiên tri mù. Tổng kết lại cô đã có kết quả - chính là Hắc Vỹ. Cô không hiểu sao mình lại nghĩ vậy có thể lời của bà tiên tri sẽ không có gì nhưng ... giấc mơ về đôi mắt ấy thì haizzz~~~ xùy xùy... ngồi không rồi cô lại nghĩ bậy.

Đến trường, cô không hề che vết sẹo bằng băng cá nhân hay vật dụng gì. Cô muốn cuộc sống mình khác hơn. Không phải hoa khôi hay cura cảm quyền rũ đàn ông nữa. Sẽ hoàn toàn khác. Có khi sẽ mất quý hơn để mọi người tránh xa. Cô cười khổ.

Đi học vẫn như mọi ngày chẳng có gì khác. Nếu có cũng chỉ là những cái nhìn về vết rạch trên mặt. Nhiều người nói do Ngọc là quý chuyên trừ yểm người khác nên giờ mới vậy. Còn có người báo hại đời con trai họ nhiều quá nên mới bị ai làm cho mấy đường. Và cái thông báo đi cắm trại của của trường.

Thu Hà hôm nay à ta không đi học, không viết đơn xin nghỉ, cô giáo Khánh gọi vào sổ riêng thuê bao. Gọi cho gia đình thì nghe đã đi học rồi. Không biết là có chuyện.

Trong góc tối của căn nhà xa hoa. Một màn đêm bao trùm, màn đèn đỏ thật đáng sợ. Mái tóc lộn xoăn rối xù, đôi mắt sợ sệt nhìn quanh căn phòng bừa bộn, quần áo nhóp nhều nát, cơ thể chưa 'gột rửa' bốc mùi.

“Ngài! Tôi xin... lỗi! Xin tha tôi! Tôi hứa... không làm vậy!” cô gái ngồi nói một mình sợ sệt.

Cách cửa phòng mở ra, mẹ cô gái chạy vào lo lắng:“Con bị sao vậy Thu Hà!?”_

“Xin Ngài tha tôi!”

“Tĩnh lại đi con à? Có chuyện gì xảy ra hôm qua? Con à!” bà nạt lên, khở sở.

“Xin Ngài tha cho tôi!...xin Ngài!” Thu Hà thì thầm mãi câu đó.

---- Hết chương 7 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Thu Hà

Lớp ồn ào như trước. Ngọc lấy trong cặp chiếc tai phone màu trắng nhét vào tai. Tiếng nhạc êm dịu tựa như giăng mắc khắp mọi nơi khiến tâm trạng con người thư thái dễ chịu.

Dù đang vui đùa nhưng họ vẫn liếc mắt khinh bỉ cô, Ngọc đã quá quen với những ánh mắt kỳ thị kia, trai hay gái đều ghét cô. Cô chỉ biết làm bạn với vạn vật trừ loài người.

Từ khi Phong mất, cô cũng tập quên anh. Mọi chuyện quay cuồng khiến cô bận không thể nhớ tới anh. Từ việc vết rạch này đến giấc mơ, lời tiên tri, và cả tên Hắc Vỹ cứ ám cô trong khi đó chưa quen biết nhau đến một ngày mà hần cứ tỏ ra hiểu cô lâu lắm rồi vậy. Quá nhiều chuyện để phải suy nghĩ. Không giờ phút nào được yên.

Rầm! Rầm! Tiếng rất to ở phía sau phá vỡ không gian êm dịu của tiếng nhạc du dương - Hắc Vỹ! Hần ta có cần gây chú ý vậy không? Bất lịch sự! Chắc cũng là con nhà khá giả nên tự kiêu chẳng? Cô bực bội tháo dây phone ra. Đứng là phá đám!

Hắc Vỹ đã vào 5 phút trước nhưng thấy Ngọc không để ý tới mình, anh tức tối đập bàn, khiến cả lớp im lìm, im đến nỗi còn có thể nghe thấy tiếng thở của chính mình.

Thấy cô quay xuống nhìn hần xong quay đi, cách cư xử đó thật khiến hần tức chết.

Đường đường hần là người lạnh lùng, vô cảm chưa ai dám hành động như vậy với hần dù chỉ một lần, không hậu quả sẽ khó lường. Còn cô luôn làm hần không kiềm chế sự tức giận, cứ bộc phát liên tục. Trước và bây giờ vẫn vậy!Hần nheo mắt nhìn sau lưng cô cười.

Nhiều cô nàng để ý thấy nụ cười của hần đâm ra si tình cứ lầm tưởng hần nhìn mình mà tự đắc.

“Cạch!” Cô giáo Khánh bước vào lớp sớm hơn dự tính, cả chuông còn chưa kêu.

Cô Khánh vẫn ăn mặc thật thu hút ánh nhìn, chính vì thế mà hầu như không có nam sinh nào dám bỏ tiết học của cô Khánh.

Cô Khánh đưa mắt nhìn cả lớp, rồi lên tiếng: “Hôm nay, em Thu Hà vẫn chưa đi học sao?”

Cả lớp nhìn nhau hỏi. Ngọc cũng thấy lạ có bao giờ Thu Hà nghỉ học liên tục với không xin phép như vậy đâu.

Hắc Vỹ không mấy bận tâm, nhắm mắt ngả người ra sau ghế nghỉ ngơi.

Không biết Ngọc có nghe nhầm không nhưng ở phía sau lưng, cô nghe Vỹ thì thầm gì đó mà cô không hiểu. Hấn bị gì sao?

Bỗng giọng nói run run sợ sệt cất lên: “Thưa cô...em...em đến trễ”. Thu Hà bước vào dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người cả Ngọc cũng phát hoảng với những mình đang thấy. Thu Hà mang một đồng phục máu me đến đáng sợ, tóc sơ xác thảm hại, khuôn mặt nhem nhuốc dơ bẩn. Thật khác so với mọi ngày, một hotgirl của khối mà như vậy sao? Không thể tin được! Chuyện gì đang xảy ra?

Thu Hà bước vào nhìn xuống phía cô, rồi chuyển mắt xuống sau lưng cô. Ắt hẳn ngược mắt lên kinh hãi, đi từng bước một về chỗ của mình như bị cái gì đó điều khiển.

Quái lạ! Ngày hôm đó sau khi à để lại vết rạch dài này trên mặt cô thì à đã không thấy đi học. Nhưng giờ sao lại thành ra thế kia.

“Hà! Em không bị sao chứ? Sao quần áo em dính máu thế này?” cô Khánh lo lắng, sưng sốt hỏi.

“Em... em không sao. Chỉ... chỉ bị té thôi” Thu Hà nói lắp bắp khó nghe.

“Cô đưa em lên phòng y tế nhé?”

“Không...không...em thật sự không... sao đâu cô...không sao. Cô cứ...mặc kệ em”.

Thu Hà ngồi xuống chỗ mình, vai vẫn run run đầy sợ hãi.

“Thôi được rồi! Cả lớp tập trung, nghe cô dặn rồi chúng ta vào học ngay!”

“Vâng” cả lớp đồng thanh, sau đó im lặng nghe cô Khánh.

---- Hết chương 8 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Thông Báo Lễ Hội

“Cô xin thông báo hai tuần sau cả trường ta sẽ tổ chức lễ hội cắm trại ở công viên XY nổi tiếng ở ngoại ô” cô Khánh nói giọng đầy mệt mỏi ra về khổ sở, vì khi đi cắm trại thì mấy đứa con trai trong lớp rất quậy, cô Khánh không thể quản nổi. Ôi! Ước gì có anh chàng nào đẹp trai giúp mình.

Cô Khánh đưa mắt nhìn xuống phía Hắc Vỹ rồi chớp mắt long lanh.

Nhận được ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống, Hấn nổi gai óc, nhếch môi. Đàn bà trên này cũng chẳng khác gì!

“Vì là lễ hội nên lễ thì chúng ta cũng biết rồi, còn về phần hội sẽ có bốn mục thi đấu với các lớp cùng khối. Đầu tiên là thi thể thao, rồi đến nhạc kịch mà lớp chúng ta cô đã bốc chọn kịch người đẹp và quái vật”.

Cả lớp ồ lên bất ngờ vì bọn họ biết có cảnh hôn nhau nồng cháy nên vậy. Họ suy xét đoán xem ai sẽ được vào vai bell và quái vật.

Cô Khánh tiếp lời: “Sau đó là phần chuẩn bị một gian hàng ăn uống mà cái này tùy thuộc vào chúng ta, cuối buổi hội các ban giám khảo sẽ công bố kết quả gian hàng đẹp nhất và lớp đó sẽ được nhận một bữa tiệc party do công ty XY tài trợ. Ở đó sẽ có những anh chàng đẹp trai giàu có! Hí hì” cô Khánh nói một trào rồi chốt câu cuối với cặp mắt sáng rực hơn cả ánh mặt trời ban ngày.

Nói tới đây thì sự ồn ào càng diễn ra rất 'trầm trọng' không phải mình lớp cô đâu mà cả trường đều náo loạn. Các dãy hành lang lớp đều muốn vỡ ra mà rung lên. (Kemr: vì các lớp thông báo cùng một lần).

Nếu đã có phần quà hấp dẫn vậy thì chắc chắn lớp ai cũng sẽ cố gắng. Khó mà thắng được.

“Và.... cuối cùng là phần hội hấp dẫn nhất mà các em không thể bỏ lỡ đó chính là hội NGỦ!”

Ai ai cũng gãi đầu nhìn nhau mà không thể hiểu là cái hội gì? Kì cục vậy? Hội ngủ sao? Hết tên để đặt sao? Hay hội đó là để ngủ! Không có gì đặc biệt hấp dẫn cả. Nhưng từ trước đến giờ chưa có ai trong trường nghe cái hội kì quái đó. Cả những năm trước đó nhà trường vẫn không có lễ hội này.

“Các em thấy lạ lắm đúng không? Đây là hội đặc biệt nhằm gắn kết tình đồng đội, tình bạn và cả tình ... yêu nữa!” cô Khánh cười ẩn ý: “Thế lệ như sau, cả trường sẽ xáo trộn các lều trại mà trường chuẩn bị vào nhau mà không theo số thứ tự. Nhiệm vụ của các em là rút số lều mà các em tham dự trước khi hội ngủ diễn ra. Cứ mỗi lều sẽ có một cặp ngủ với nhau”

“Vậy thì có gì hay cô?” một nam sinh lên tiếng.

“Cái hay ở chỗ người cùng lều với các em dù cùng giới hay khác giới các em đều phải ngủ chung!”

Những tiếng hú reo lên phấn khích lẫn nam và nữ. Ai ai cũng mong ngủ với những người khác giới quyến rũ.

Không chú ý từ đầu giờ nhưng đến khúc ngủ chung thì Ngọc phát hoảng. Cô không thể ngủ chung được. Tâm trạng cô lo lắng. Nếu là gái thì chắc không sao. Nhưng là trai hể ai đến gần hoặc có tình cảm với cô người đó sẽ chết huống hồ gì đây là ngủ chung!

Ngọc giờ tay phát biểu: “Thưa cô! Em có thể không đi?”

“À! Được...” cô Khánh đang vui vẻ trả lời chưa dứt thì bất ngờ một cái gì đó khiến cô Khánh mất tự nhiên, đứng yên đôi mắt trở nên vô hồn, nhìn giống như đang bị thôi miên: “Không được! Em phải đi. Nhất định!”

“Vì sao?”

“Tôi sẽ chọn em vào vai bell và Hắc Vỹ vào vai quái vật! Em và Hắc Vỹ sẽ là quản lý gian hàng nên em phải đi! Nếu không tôi sẽ hạ học lực lần đạo đức của em”. Giọng nói cô Khánh trầm thấp rất rợn đến người đối diện.

---- Hết chương 8 ----Như các bạn thấy truyện mình là truyện theo phong cách ngôn tình. Nên sẽ có những đoạn 'uớt ớt' không tốt cho những bạn 'chống tối' ^^ mong các bạn cân nhắc về sau nhé! :3 (tuy là bây giờ chưa có)Chúc các bạn đọc vui vẻ :) cảm ơn đã ủng hộ :)

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ngài Là Ai?

“Tôi sẽ chọn em vào vai bell và Hắc Vỹ vào vai quái vật! Em và Hắc Vỹ sẽ là quản lý gian hàng nên em phải đi! Nếu không tôi sẽ hạ học lực lần đạo đức của em”.

Mọi người nhìn cô Khánh lạ lắm và có chút run sợ, cô chủ nhiệm như một người hoàn toàn khác chứ không phải cô Khánh của mọi ngày.

Tuy cô Khánh là người khá sát trai nhưng lại đối xử với học sinh như là bạn bè chứ không hề xem trọng chức vị tuổi tác.

Đối với Ngọc, cô cảm thấy bình thường có lẽ đã gặp quá nhiều chuyện khác lạ bất thường nên giờ có vụ việc như thế này thì cũng đã 'chai' rồi.

Không thể để bị hạ học lực và đạo đức, Sơ sẽ buồn.

“Nếu không tôi đừng trách tôi mạnh tay” tiếng nói như tóa ra âm khí lạnh lẽo chết người.

Ngọc ngồi xuống nhưng ánh mắt vẫn hướng về phía cô chủ nhiệm. Cô Khánh đang đe dọa Ngọc sao?

Tiếng rên run sợ của Thu Hà kêu lên, đôi mắt cứ dán chặt lên người Cô Khánh: “Ngài... ngài... ngài...” Thu Hà tái mặt đi, không còn khuôn mặt trắng trẻo ngây thơ. Á hót hải chạy ra ngoài lớp để lại cái nhìn thắc mắc cho mọi người.

Chiều, mây đen mù mịt hình thành nhiều mảng lớn che mất ánh mặt trời ảm áp, cả không gian lại đắm chìm trong bóng tối, hơi lạnh lan tỏa.

Ngài - Cái đại từ nhân xưng cao quý. Đó là ai? Sao Thu Hà biết tên ngài đó? Sao lại nhìn vào cô Khánh? Sao cô Khánh lại cư xử lạ? Rốt cuộc có chuyện gì?

Cô dừng bước, tiếng rên ở trong góc hẻm vang lên: “Ngài... ngài... tha cho tôi!” Là tiếng Thu Hà! Sao cô ta lại ở đây? Chưa về sao?

Ngài ư? Ngọc nhắc chân đi vào trong cái hẻm nhỏ và tối. Tiếng vọng to hơn: “Tôi xin Ngài!!!!... Tôi không... dám nữa. Tôi không đụng... tới cậu ấy nữa!!!!”

Ngọc cố gắng bước nhẹ nhất có thể để không phát ra tiếng động. Cô chỉ muốn biết Ngài là ai theo lời bà tiên tri mù. Cái nhân vật đó đang muốn gì ở cô? Và tại sao cả bà tiên tri lẫn Thu Hà nhắc đến ngài ấy lại run sợ?

Đã đến cuối hẻm, là một đường vuông góc, cô đứng núp sau tường, chỉ cần cô quay đầu lại nhìn sẽ biết đó là ai!

Tiếng nát cùng với tiếng la ré chói tai phát ra, Ngọc quay đầu kinh hãi.... cô nhìn Thu Hà.

Máu! Máu! Máu! Máu chảy từ trên mặt ả. Máu lần theo vết rạch đâm tua tua từ trán kéo dài đến môi rồi chảy lên trên đồng phục màu trắng.

Nhưng ... không có ai, không có ai ngoại trừ cô và ả. Ngay cả vũ khí gì đó bén nhọn để rạch cũng không có.

Ngọc hét hải chạy tới bên Thu Hà, chạm vào vai ả: “Có chuyện gì vậy?”

“Á! Đừng...” Thu Hà đẩy Ngọc ra xa, ả quơ tay lung tung: “Đừng chạm... vào tôi! Tôi sợ sợ!!!” ánh mắt hốt hoảng mở trừng như vừa thấy gì đó rất đáng sợ: “Ngài sẽ giết tôi... giết tôi!”

“Không ai có thể giết cậu”

“Có.. có.. ngài sẽ giết tôi!”

“Khô..” chưa dứt câu hành động của Thu Hà khiến cô sững sờ.

Thu Hà cởi áo để lộ ra thân thể mềm mại trắng ngần chỉ chít đầy vết rạch rỉ máu, nó đỏ chói hằn lên trên da thịt, có chỗ sưng tấy bầm tím “Ngài sẽ... giết tôi! Xin cô ... xin cô!”

“Ai đã làm cậu ra thế này? Ngài đó sao?”

“Ngài sẽ giết tôi!”

“Ngài là ai?” Ngọc lay nhẹ vai Thu Hà.

“Ngài!! Ngài....”

“Là ai?” Ngọc quát lên, cô rất muốn biết tên đó là ai và có sức ảnh hưởng gì đối với bà tiên tri và Thu Hà.

“Ngài.. sẽ xuất hiện! Nhanh thôi!!!” vừa dứt câu Thu Hà vội chạy đi, Ngọc đuổi theo kêu lại nhưng chạy ra đến cửa hẻm thì ả đã biến mất.

Tất cả sự việc được thu vào tầm mắt đen láy của con quạ. Nó sải cánh bay lên bầu trời và cũng biến mất không một dấu vết.

---- Hết Chương 10 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ngài Nhớ Cô!

Hôm nay thật mệt mỏi! Mọi thứ ngày càng trở nên bất thường và khó hiểu. Chúng chỉ toàn xoay quanh một nhân vật - Ngài! Một nhân vật đáng sợ nào đó muốn gặp cô!

Cô đã làm cái gì mà phải gặp những chuyện như thế này, tất cả những người cô gần gũi thân thiết đều chết mà lại là người cô sẽ trao định mệnh của mình cho họ.

Còn Thu Hà sao lại bị như vậy? Đây là lần đầu tiên một cô gái liên quan đến chuyện này. Vết rạch đó là sao? Tên Ngài làm sao, nó quá sức đau đớn mà con người phải chịu. Sao lại tàn nhẫn đến mức như thế? Có đúng là Ngài làm không? Sao Thu Hà nói Ngài sẽ giết ả? Vậy thì cũng có khả năng những người cô gần gũi họ chết là vì ... Ngài ư!?

Nhìn vào gương, phản chiếu khuôn mặt Ngọc với vết rạch xấu xí. Giờ nó đã bớt sưng, máu cũng đã đông lại, lớp da mới bắt đầu hình thành theo trật tự sắp xếp của các tế bào. Nhưng cũng như xé một tờ giấy mà dán lại với nhau, chúng sẽ để lại dấu vết chứng minh tờ giấy đó đã tách làm hai.

Có lẽ nào ... ! Thu Hà bị như vậy là do ả đã rạch mặt cô không? Sao ngài lại giúp cô? Chuyện gì vậy? Thật sự không hiểu tên Ngài đó muốn gì?

Cả bà tiên tri mù và Thu Hà đều nói có ý ngài ấy sẽ xuất hiện, theo lời bà tiên tri là 20 tuổi. Còn bốn năm nữa thôi. Ngày đó sẽ đến, mọi chuyện sẽ được sáng tỏ.

*Ở một nơi khácBóng đêm thống trị mọi thứ, vạn vật chìm trong sự chết chóc đau đớn, khô cằn. Tiếng kêu ai oán than khóc cùng với những bóng trắng dài đi lang thang vô định.

Các con vật với hình thù quái dị tứ chi không rõ ràng dính vào nhau, hay tách rời mang theo tiếng tru ghê rợn, cặp mắt đen hết trông theo đó là máu chảy ra trên bộ mặt giận dữ của chúng. Chúng canh chừng ai dám xâm phạm căn chết không tha.

Trong tòa thành trang trọng không khỏi dọa người khiếp sợ bởi những bộ xương người nằm rải rác khắp nơi. Vào sâu bên trong, một người đàn ông với đôi mắt đỏ như máu đang thưởng thức chơi đùa cùng với các mỹ nữ gọi cảm, họ rất khéo léo phô ra những đường cong hoàn hảo. Theo đó là sự uốn éo như rắn mẫn xà, cảnh thoát y nóng bỏng trước mắt người đàn ông.

Tất cả các bộ ngực trắng ngần đều lộ ra trước mắt chỉ để mê hoặc đàn ông hăm he ném trọn.

Nàng nào cũng muốn có một đêm hoan ái bên Ngài. Cùng ngài đi qua những trận kích tình nóng bỏng ngập tràn trong tiếng rên rỉ sung sướng.

Nhưng ngài chưa bao giờ để bản thân bị mê hoặc bởi những ả linh hồn đầy dọa. Muốn kiếm được miếng mồi ngon leo lên làm cai quản sự sống và cái chết sao? Không đời nào!!

Ngài nhấp nhấp đôi môi bé mọng bên cạnh, xoa nắn bộ ngực đầy đà kia. Bỗng ngài đẩy ra xa:“Cút!” một từ mang hàm ý ra lệnh không thể phản kháng.

Các ả linh hồn biến mất vào hư không chỉ để lại tiếng kêu ai oán.

Chỉ còn mình Ngài ở đây. Sự cô độc xâm chiếm.

Ngài nhớ cô!

Trong căn phòng mang hương vị hoa nhài, mái tóc buông lỏng xõa xuống bên gối, khuôn mặt trắng hồng cùng với vết rạch sâu kéo dài, đôi mắt tinh túm đã khép mí - cô đã ngủ!

Ngài xuất hiện đi đến bên giường cô, nhìn cô với cặp mắt đỏ ấy, tình cảm trào dâng.

Đưa bàn tay to lớn và lạnh, chạm vào khuôn mặt thân nhiệt ấm áp kia. Ngài nhếch miệng cười, nụ cười nhẹ nhưng cũng đủ để thể hiện niềm vui. Suốt mấy trăm năm Ngài không bao giờ nở nụ cười hơn thế nữa ngay cả vụ 'giải quyết sinh lý' Ngài cũng chưa 'đụng' tới con đàn bà nào. Chỉ vì đợi cô đấy!

Ngon cái lướt nhẹ trên vết rạch, vết rạch dần mờ nhạt rồi mất hẳn, để lại khuôn mặt trắng hồng hoàn hảo không một tỳ vết.

---- Hết Chương 11 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ý Gì?

Sáng sớm, nắng nhẹ chiếu qua rèm cửa, gió lùa vào mang mát, tiếng chim hót văng vẳng xa xăm, ta có thể cảm nhận được bầu không khí trong lành êm dịu khác rõ mấy ngày qua.

Ngọc tỉnh giấc, vẫn nằm nường trên giường không muốn xuống. Mắt nhìn ra ngoài cửa sổ đắm chiều.

Hôm qua, cô không mơ thấy ác mộng. Một giấc mơ khác rất lạ, nó rất thật.

Cảm giác của cô là sự ấm áp từ con tim, nó rung lên một cách khó hiểu. Dù chỉ là cảm giác thôi nhưng rất bình yên và an toàn.

Quần áo đã thơm tất, cặp sách đầy đủ, tóc tai gọn gàng, cầm bịch sữa theo uống đơn giản cô chẳng bao giờ thích ăn sáng mặc cho có là bữa quan trọng nhất.

Rầm! Trời đang đẹp lại như vậy rồi. Không hiểu sao bầu trời không một vết đục nhưng sấm vẫn đánh lên như báo hiệu gì đó chẳng lành.

Chắc hôm nay sẽ lại gặp những chuyện kỳ lạ nữa rồi! Cô không biết phải đặt vấn đề gì để suy nghĩ lên hàng đầu. Có quá nhiều khuất mắt cần cô tốn nhiều chất xám.

Mà bây giờ cái quan trọng cốt yếu ở đây chính là cô và tên Hắc Vỹ sẽ diễn kịch chung - trong đó có cảnh hôn đấy! Chưa kể quản lý gian hàng chung nữa. Cô với hắn chỉ mới gặp đây thôi, hắn đã khiến cô chán ghét rồi giờ còn đi xếp cô với hắn... không thể hiểu nổi cô Khánh nghĩ gì!

Còn vụ hội ngộ nữa! Phiên phức! Mong sẽ là con gái!

Nói gì thì nói nếu lỡ như cô thân mật hay gần gũi với mấy đứa con trai thì họ sẽ nhận chung hậu quả. Cô biết điều đó nhưng chẳng có cách nào để phòng

tránh.

*Lớp học Tất cả những ánh mắt đổ dồn về phía cô, soi mói có, ngạc nhiên có, kinh hãi có.

Ngọc quay xuống sau lưng mình rồi quay lên. Hắc Vỹ vẫn chưa đến. Thế có gì ở cô mà nhìn chứ? Cô đã làm gì mà nhìn cô như vậy? Cô chẳng biết gì cả.

Lơ đi mọi thứ, Ngọc ngẩng nhìn ngoài cửa, kính trong suốt, nắng chiếu vào phản xạ lại khuôn mặt cô. Ngẩng nhìn qua kính, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hiện lên. Tuy không rõ nét nhưng cũng đủ để thấy vết rạch đã không còn.

Đưa bàn tay lên mặt kiểm chứng

Cô kinh ngạc, không thể tin vào mắt mình. Hôm qua vết rạch vẫn còn đỏ và bóng da lên sao hôm nay đã mất hoàn toàn không một cái gì lưu lại. Làn da mịn màng hồng hào của cô hồi lâu đã trở lại nhưng như vậy là quá sức nhanh so với người bình thường.

Chuyện gì nữa đây? Một mối! Nhắm mắt Ngọc nằm gục trên bàn.

Đôi lúc cô cảm thấy yếu đuối và sợ sệt về chính bản thân mình, cô không nhận định được mình là thứ gì. Sao lại siêu nhiên đến như vậy.

Khi còn bé cô rất nhiều lần bị nằng nặc đánh đập một cách dã man, nếu là một đứa trẻ bình thường thì chắc sẽ chết, nhẹ lắm thì cũng để lại vết sẹo trên cơ thể đầy mình. Nhưng cô thì khác, dù có tổn hại bao nhiêu thì nhanh chóng hồi phục lại chỉ sau một đêm.

Cô là gì? Là quý thật sao?

“Cô! Không phải” một giọng nói trầm ấm, mang chút lạnh lùng quen thuộc vang lên.

Ngọc ngược lên nhìn về phía giọng nói - Hắc Vỹ.

“Nói gì?” Hắc Vỹ như có thể biết cô đang nghĩ gì? Thật sao? Hay chỉ trùng hợp.

Hắn nhìn cô nhướng mày tỏ vẻ không biết gì rồi đi ngang qua cô về chỗ ngồi.

Ngọc nhìn theo Vỹ không rời. Vỹ đi học như đi chơi không mang theo cặp sách gì, đồng phục không hoàn chỉnh, áo trắng quần jean dài, khuyên tai đầu lâu sáng chói, cơ thể bắt mắt người nhìn. Body đẹp nên hắn tự tin đem ra khoe hết. Cứ như vậy kênh mắt nhìn cô trước ánh mắt tò mò của mọi người.

“Mất vết trên mặt, trong cô dễ thương hơn đấy!” Hắc Vỹ nháy mắt, khuôn mặt vẫn lạnh như tờ. Nhưng sự cuốn hút ở đó là rất lớn.

“Ý gì?” Ngọc hỏi

Hắn vờ đi không nói gì, lãng sang chuyện khác.

---- Hết Chương 12 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Thu Hà ... Chết!

Đám con gái xầm xì tò mò hướng ánh nhìn chẳng mấy thiện cảm về phía của Ngọc, bắt đầu 'phun' ra những từ khinh bỉ, miệt thị nặng nề nhất dành cho cô.

Đúng! Hắc Vỹ gần như là hotboy toàn khối rồi, cô nàng nào cũng đổ kị nhau nếu ai dám tiếp cận Vỹ. Cô không phải ngoại lệ. Với cả bọn họ sợ Vỹ chết, cô cũng không muốn ai vì mình mà 'mất to' đi cả cuộc đời tươi sáng nên cách tốt nhất tránh xa hắn ra.

Muốn yên mà sao khó quá, cuộc sống cứ bắt cô phải gặp những chuyện mệt mỏi. Hết người yêu thương chết, đến chiếc xe, tiền tri, vết rạch biến mất... cả Thu Hà và Phong đều gặp chuyện. Đối với cô cuộc sống bây giờ là những chuỗi ngày tiếp nối buồn thảm đau thương. Nhưng điều lạ là không hiểu tại sao cô cứ cảm thấy cái tên Ngải đó liên quan tới chuyện này.

“Tất cả mấy em văn nghệ kịch đến hội trường ngay. Riêng nhà Thu Hà có chuyện riêng nên em ấy sẽ không tham gia lễ hội lần này” cô Khánh mở cửa lớp, đi vào.

Thiếu đi Thu Hà đám con gái như mất đi thủ lĩnh bày đàn, tuy vậy cô nàng Diễm Lệ bạn của Thu Hà thấy vui vẻ kênh kiệu vì mình được lên cầm đầu.

Nghe lời cô Khánh những ai có mặt trong tập kịch đều đứng lên và đi vào hội trường.

Còn Ngọc cứ ngồi thừ ra, cô vẫn chìm trong suy nghĩ hỗn tạp, thấy thế Võ ngang qua thúc giục: “Cô còn định ngồi đây?”

Ngọc bị kéo về hiện thực, đưa mắt nhìn anh: “Kê tôi!”

Võ nhếch đôi môi mỏng thành đường cong một bên hoàn hảo. Tay bỏ túi ung dung đi qua. Vừa lúc ấy, cô Khánh cau mày nhìn cô: “Ngọc!! Sao còn ngồi đó?”

Ngọc nghe vậy mới đứng lên đi đến hội trường. Ngày hôm qua đến giờ cô chủ nhiệm vô cùng khó chịu với cô. Mới vui vẻ, gần gũi chốc đã lạnh nhạt.

Hội trường nhỏ với các dàn dựng cụ chơi nhạc xếp ngay ngắn trong tủ và trên giá. Sân khấu tuy nhỏ nhưng trang hoàng khá tỉ mỉ và độc đáo. Chiếc piano đen và trắng 'sánh bước' với nhau như một đôi tình nhân.

Dãy hàng ghế đã được dọn đi để tận dụng triệt để không gian trong hội trường.

Đám học sinh lớp 10a1 tập kịch người đẹp và quái vật với nhiều cảm xúc pha trộn. Bạn nào cũng mong tới cảnh hôn nồng cháy, trừ đám con gái. Nhưng Ngọc từ chối, cô chỉ muốn cảnh hôn giả nếu không cô không diễn.

Cứ nghĩ sẽ được thay vai nhưng không ngờ tên Võ lại đồng ý điều kiện nên cô vẫn phải đảm nhiệm nhân vật này.

Sau ba tiếng tập kịch Ngọc quay lại lớp đầy khô sở, tập gì mà như cực hình, cô với hần cứ quấn lấy nhau không giây phút nào rời.

Khuôn mặt của hần thì vẫn vậy, lạnh lùng, không biểu hiện gì khác cả, mà không biết cô có nhìn lắm không nhưng hình như có nét cười trong đó.

Cả lớp đã đông đủ Cô Khánh thông báo: “Từ nay lớp chúng ta sẽ mất đi một thành viên...!”

Một tiếng cười lạnh “hừm” ngang qua, Hắc Võ ngồi cười một cách kì lạ, lắc đầu như tỏ vẻ ngao ngán.

“Là Thu Hà! Bạn ấy đã ...chết!! Cô không biết đã xảy ra chuyện gì ở trường mà bạn ấy đã treo cổ tự xác với quần áo rách nát và nhiều vết rạch dài trên người”.

Tất cả mọi người như nghe được một tin dữ. Không thể tin được! Đường đường cũng là một hoa khôi nhiều chàng để ý, con của gia đình tài phiệt, một cuộc sống quá an nhàn tốt đẹp, cơ sao lại tự sát chứ?

Một ánh mắt nhìn Ngọc - Diễm Lệ! Cô nàng này nhìn cô nghi hoặc, nở nụ cười như một nụ phù thủy. Bởi nàng ta đang nghĩ vết rạch trên người mặt cô và vết rạch trên người Thu Hà có gì đó liên quan tới nhau. Nhưng có lẽ nàng ta rất há dạ còn giờ tay 'nút like' với cô.

---- Hết Chương 13 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Lễ Hội Bắt Đầu

Suốt mấy ngày, lịch tập văn nghệ được gia tăng, kể cả ngày nghỉ, mới mở mắt ra là đã chạy lên trường ngay, tập tành căng thẳng, đúng là bị ép làm gì mình không thích là một cực hình.

Hần và cô ám nhau cả ngày không buông, tuy ban đầu hơi khó chịu nhưng giờ nhìn lại hần cũng là người tốt đấy chứ.

Hồi mấy ngày trước trong lúc chuẩn bị tập cảnh hôn, Ngọc đi từ cánh gà ra sân khấu bỗng hai bộ đèn chiếu đúng lúc rơi ngay đầu cô.

Cứ tưởng mình sẽ bị thương nặng nhưng ngay lúc đó Võ đã đỡ cho cô. Hần ôm lấy cô bao phủ trong cơ thể nam tính, cánh tay rắn chắc siết chặt. Rầm! Đèn đã rơi lẹch. Cả hai đều không sao!

Cô cũng thầm biết ơn trong lòng. Nhưng tức điên nhất là khi cô nằm trong người hần một cảm giác an toàn khó tả 'bủa vây' cô. Hơi thở nam tính cùng tiếng tim đập của hần làm cô bấn loạn tức thời khiến cô đỏ mặt. Cô cố nê để hần không thấy nhưng không thành hần chọc cô đủ kiểu.

Đừng tưởng cứu cô một lần là cô sẽ không ghét hần. Chỉ bớt đi chút xí xí tẹo teo không đáng kể.

Hắc Võ đi hỏi nhà trường, theo nhà trường cho hay mới thay dây đèn cách đây một tháng, không hiểu sao lại bị đứt. Chắc chắn có kẻ muốn hại cô.

Còn Thu Hà, à ta đã chết. À bây giờ dường như đã biến mất khỏi tâm trí mọi người không còn ai nhắc hay nhớ đến á nữa. Họ chỉ lo tập trung vào buổi

trại thôi.

Thảm thoát cũng được hai tuần. Lễ hội cắm trại của trường cấp ba A.B diễn ra theo đúng dự kiến. Sáng sớm mặt trời vừa ló dạng sau đỉnh núi. Ngọc vẫn trên giường chưa dậy.

“Ting! Ting!” tiếng còi xe chóai tai vang liên hồi, Ngọc cũng vì thế mà thức giấc. Cô biết là ai rồi chỉ có hấn mới phiền phức như vậy nên cứ nằm nường không muốn dậy chút nào.

“Ting!!!! Ting!!!” không thể chịu được mà. Đưa đầu ra ngoài cửa sổ cô hét:“Tôi biết rồi!” mới sáng sớm mà tên này... xùy ~ do cô Khánh nhờ hấn qua 'rước' cô sợ cô ngủ quên.

10 phút sau, cô đã có mặt trên chiếc xe Koenigsegg CCXR Trevita phiên bản cực hiếm của hãng xe Thụy Điển Koenigsegg với số lượng hạn chế. Hấn là công tử nhà giàu ư? Thật không thể khinh thường được!

Hấn vươn người, cài dây an toàn cho cô, mùi thơm nam tính tiếp tục lại phả vào mũi cô. Đây không phải mùi của nước hoa hay hóa chất gì, mà là mùi rất riêng của hấn, mùi từ cơ thể hấn, nó khiến thần kinh cô co giật.

Hấn quay về chỗ cũ nhìn cô cười, nụ cười âm áp! Tim cô bắt đầu không nghe lời chủ rồi! Quay đi nhìn ngấm chỗ khác.

Hôm nay cô mang một bộ khá đơn giản, giày thể thao, quần jeans trắng dài, áo sơ mi đen, chiếc cặp xám nhỏ mang theo tiện bỏ đồ lặt vặt.

Còn hấn! Nấu quay qua nhìn giờ ngắm lại cô mới để ý, hấn mang đồ thì ngược lại với cô. Áo sơ mi trắng cời vài chiếc nút để lộ cơ ngực vạm vỡ, quần jean đen.

Trông họ không khác nào đang mang đồ cặp!

Cô định nhảy ra khỏi xe vô thay đồ lại, nhưng hấn nhận ra gì đó, không muốn cô được như ý, liền khởi động xe phóng đi.

Xe đi nhanh nên cũng tới trường nhanh, cứ nghĩ cô và hấn đến sớm nhất, ai ngờ tất cả học sinh tập trung ở sân hầu như gần hết.

Hấn lái xe từ từ vào gara như cố ý để mọi người nhìn thấy. Ai cũng nhìn cô bằng ánh mắt ghen tị. Nói về scandal chắc trong trường không ai nhiều bằng cô. Thật muốn tìm lỗi chui xuống mà trốn đi không muốn gây sự chú ý như vậy! Cô khó chịu!

---- Hết Chương 14 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Lễ Hội Bắt Đâu (Tiếp Theo)

Vào trong gara, chiếc xe đẳng cấp không xe nào ở đây có thể sánh ngang. Hấn đặc ý kênh mặt ra về.

Hầm hơi tới, đèn thì chỉ có vài bóng mờ ánh sáng yếu ớt chớp chớp rồi tắt hấn đi.

Cô ngồi nhích qua bên hấn, đảo mắt nhìn xung quanh:“Có chuyện gì vậy? Tôi không thích bóng tối!”

Hấn nắm tay cô, bàn tay hấn lạnh tái, không lên tiếng, cơ thể ngồi im bất động. Mắt nhắm lại đọc cái gì đó.

Ngọc bắt đầu run đôi vai, hấn có sao không mà lạnh như vậy? Không phải cái đó đang đến giết Vỹ chứ? Cô nhìn xung quanh, không thấy gì ngoài một màu đen.

Bỗng có cái gì đó, Ngọc cảm giác như có ai đang gọi mình giọng nói tràn đầy lo lắng, hơi lạnh phả vào phía sau gáy. Ngọc quay phắt lại, không có gì chỉ trực tiếp là luồng gió mạnh thổi vào.

Cảm thấy có cái gì đó rất quen trong giọng nói đó nhưng không biết có phải cô nghe lầm không.

Bóng đèn khi nãy được bật lên, có vẻ như nó không có gì gọi là hư hỏng cả.

“Yêu tôi? Nắm chặt vậy?” Hắc Vỹ nhếch môi, nhìn cô.

“Mơ đi!” cô hất tay hấn sang bên, tự tháo dây an toàn, mở cửa xe rồi đi ra, nhìn thái độ xấu hổ của cô hấn bật cười thành tiếng vang to trong hầm:“Điên hà!” cô cau có bỏ đi trước để mình hấn trong hầm.

Cô đi mất hần cũng tắt lịm đi nụ cười thay vào đó là khuôn mặt lạnh lùng như ác quỷ, ngồi khoanh tay trước ngực đưa mắt nhìn thẳng: “Ngươi giỏi? Để nó mò được lên đây!”.

“Ngài! Xin ... tha mạng” con quạ hóa thành người với bộ lông đen xì như đang hóa trang.

Đôi mắt đỏ lạnh lờ ánh lên tia chết chóc, chỉ chưa đến một giây ngắn ngủi, hần đã đi đến trước mặt con người kia đưa tay xoa mái tóc, cả cơ thể kẻ đó run rẩy: “Tôi sẽ không phạm sai lầm nữa đâu. Xin ngài!”

“Ta không thích những kẻ lần sau không phạm sai lầm” câu nói nhẹ nhàng không chút cảm xúc nhưng lại là một mệnh lệnh đáng sợ, tay hần giật mạnh mái tóc! Rắc! Đầu lia khỏi cổ! Kẻ xấu số không kịp kêu lên thành tiếng. Cơ thể tan biến hòa quyện vào khí quyển.

Nay đã 7 giờ 30, hàng chục chiếc xe buýt lớn đổ về trường A.B. Các lớp xếp hàng háo hức chuẩn bị lên xe và đi.

Hôm nay ai cũng mặc đồ khá chất và năng động đặc biệt là mấy cô nàng điệu hết mức có thể để được lọt vào mắt của Hắc Vỹ.

Ngọc không mấy bận tâm mọi thứ xung quanh, tập trung làm tốt những việc mình cần làm. Cô tìm chiếc xe dành riêng cho học sinh tập kịch của lớp 10a1, vì cần không gian yên tĩnh để ôn lại lời thoại. Ở đây rất nhiều xe khấn gối nhau nên mất khá nhiều thời gian cô mới tìm thấy.

Chiếc xe với sáu chỗ ngồi được lấp đầy đã ba chỗ, đó là Diễm Lệ và hai người bạn của ả ta ngồi ở sau cùng

Bọn họ thấy cô, liền tỏ vẻ kèn kiệu, khinh thường không hoang nghênh. Cô chẳng để tâm, ngồi vào phía hàng giữa.

Cô lấy bản lời thoại của nhân vật ra ôn lại nhưng tại Diễm Lệ cứ cười đùa há hê khiến cô không thể nào chú ý vào một thứ.

“Anh Vỹ đi đâu rồi nhĩ?” giọng Diễm Lệ điệu 'chảy nước' khẽ ưỡn bộ ngực diện áo hai dây như sắp rớt hết ra ngoài.

Cứ như vậy đến 8 giờ xe bắt đầu khởi hành, thì mới thấy Vỹ từ trường bước ra. Chắc hần sẽ không tìm đúng xe. Nhưng Hần đi tới vào đúng chiếc xe mà cô đang ngồi, không một chút nao núng tìm kiếm như cô.

Thấy hần tới tại Diễm Lệ liền im lặng, lấy bản kịch ra học một cách chăm chỉ, ả Diễm Lệ không quên chỉnh lại bộ ngực đầy đặn của mình lên cao xí để nhìn trông căng hơn.

Ngọc ngồi ở ngoài cửa định chắn không cho hần ngồi ở hàng giữa. Ai ngờ khi hần mở cửa, không một lời, hần đẩy cô vào rồi ngồi vào trong cùng cô. Diễm Lệ tức run người nhìn với đầy ghen ghét.

“Anh lên trên ngồi kìa!” Ngọc lên tiếng, cô biết bây giờ có mấy 'mũi giáo' đang hướng vào cô.

“Không” hần lạnh lùng gạt tờ hội thoại trên tay cô.

“Lí do” cô đưa tay đoạt lại.

“Say xe” hần lại gạt qua.

Cô nhần mắt nhìn hần. Say xe hả? Say xe mà sao không lên trên ngồi. Thiệt là...

---- Hết Chương 15 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Lễ Hội Bắt Đầu (Tiếp Theo) - Hần Tức Giận

Hắc Vỹ cầm bản hội thoại chẳng cho cô ôn lại gì hết. Cô cố gạt lại nhưng thất bại, với sức mạnh và cơ thể to lớn của hần thì cô chưa bằng cái móng tay hần nữa là.

Diễm Lệ lấy bản kịch mình đưa cho hần với giọng nói ngọt xớt, hần gạt lấy tờ giấy đưa cho Ngọc không buồn nhìn Diễm Lệ một cái khiến ả ta tức tối nhưng không dám bộc lộ ra ngoài, phải giữ hình tượng trong mắt Vỹ.

Xe đi được một tiếng rưỡi thì Ngọc buồn ngủ, cô bắt đầu ngủ gục, gật lên gật xuống gật qua gật lại. Xe vấp phải ổ gà nên rung rung, theo đà đầu cô cúi xuống sắp đập vào ghế. Hành động đó rơi vào mắt Vỹ, hần liền đưa tay đỡ đầu cô, kéo tựa vào vai hần, nhẹ nhàng không làm cô thức giấc. Khẽ liếc nhìn cô ngủ rồi quay sang ngắm cảnh quang bên ngoài qua kính xe.

Ánh sáng phản chiếu hai cô bạn của Diễm Lệ đã ngủ. Còn ả ở sau, cố ý khoe khuôn ngực gián tiếp qua kính cho hần xem, ả đưa tay xoa nắn bộ ngực,

cắn môi dưới rên ra từng tiếng nỉ non khe khẽ. Đôi tay ả trượt dần xuống lớp váy ngắn phía dưới kéo lên, cánh xuân thoát ả thoát hiện khơi gợi dục vọng đàn ông.

Hắc Vỹ nhếch mép, ánh mắt khinh thường nhìn qua lớp kính. Trong ánh mắt vẫn là sự lạnh lùng phẳng lặng không một chút động dục. Nhưng có ý muốn chơi đùa.

Thấy Hắc Vỹ bị mình thu hút, ả ta tiếp tục kéo áo xuống để trần phía trên. Không một lớp che nên có thể thấy được kích thước hình dáng thật của cặp ngực căng tròn. ả muốn quyến rũ hắn. ả khát khao cơ thể hắn. ả muốn chỗ Ngọc đang ngồi là của ả. ả muốn hắn dành sự quan tâm đặc biệt cho ả ... và ả muốn hắn toàn tâm toàn ý yêu ả!

Diễm Lệ đánh liều đưa tay tới choàng cổ Vỹ tuy ả rất sợ thái độ lạnh lùng của hắn. Bàn tay như rắn, quán lấy cổ Vỹ, dựa đầu vào hóp cổ Vỹ. Dù có khó đứng nhưng ả vẫn chịu được miễn sao hắn chú ý tới ả.

Thật may Vỹ không hề đẩy ả ra, ngược lại còn chủ động kéo đầu ả hôn lên đôi môi được tô son cẩn thận. ả sướng run như ở chín tầng mây, không ngờ ả có sức hấp dẫn đến vậy. ả tự tin hơn, có ý mở miệng mong hắn tới gần ả thêm chút nữa. Nói dễ hiểu hơn là giờ ả muốn 'ăn cháo' (@@)

Hắc Vỹ liếm nhẹ môi ả khiến cơ thể ả nóng ran, hắn liếm láp bên ngoài chứ không có ý định tiến vào trong.

Bỗng tiếng kêu của Ngọc vang lên kèm theo đó là tiếng nức nức khóc: “Phong ... Phong ơi!”

Như ngàn mũi giáo đâm vào, hắn rời môi ả, quay sang nhìn khuôn mặt tái nhợt đi vì lo lắng mồ hôi ở trán tuôn ra. Tay hắn vô thức nắm chặt lại thành quả đấm.

Thấy Hắc Vỹ để ý đến Ngọc, Diễm Lệ tức chế, ngồi lại phía sau, cô ả bắt đầu nhắc đến quá khứ của Ngọc với giọng nói miệt thị: “À! Người yêu cũ của Ngọc đấy mà. Cũng tội mới quen nhau được có một tuần mà chết không rõ nguyên nhân...”

Thấy Vỹ im lặng không nói gì, ả đắc ý tiếp lời: “...đơn phương nhau lâu rồi, đến khi quen nhau cứ tưởng bên nhau mãi, ai ngờ ... haizz ~ ai yêu Ngọc rồi cũng chết thôi, quả đúng là quỷ cái mà!...”

“Câm!” Hắc Vỹ liếc nhìn xuống Diễm Lệ, đôi mắt đỏ thu hút nay đã hằn lên những vết đỏ dài, ánh mắt chứa đầy sự chết chóc, tức giận, trán đã hằn lên những đường vân xanh rõ nét. Khuôn mặt lạnh lẽo như hàn băng buốt giá.

Diễm Lệ sợ xanh mặt, ả không ngờ tính cách ban nãy và bây giờ là hoàn toàn khác nhau. Ban nãy Vỹ say mê ả bao nhiêu thì bây giờ hắn lạnh lùng khó gần bấy nhiêu. Hắn lạnh lùng tàn khốc đến người đối diện cũng phải run sợ.

---- Hết Chương 16 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Lễ Hội Bắt Đầu (Tiếp Theo) - Hắn Hôn Cô!

“Phong ơi! Đừng đi...đừng nà!” Ngọc gọi người đó trong vô vọng, nước mắt như trực sẵn hòa cùng với nỗi buồn trào ra trượt trên khuôn mặt mịn màng rồi rơi thấm vào áo Vỹ. Dù đã thấm qua lớp áo nhưng dường như chạm trực tiếp vào cơ thể hắn, nước mắt nóng hổi khiến tim hắn thất lại đau nhói. Mỗi giây mỗi phút trôi qua nước mắt lại nhiều hơn, tim hắn lại đau hơn, sự tức giận dâng lên cực cùng.

Chỉ cần nghe một từ Phong là hắn điên tiết muốn tới xé xác tên Phong đó ngay lập tức.

Sao cô lại nhớ người? Sao cô gọi tên người trong đau khổ tuyệt vọng? Sao cô lại yêu người như thế? Ta không chấp nhận cô suy nghĩ về người! Ta không chấp nhận cô đau khổ vì bất kì ai kể cả người! Ta không chấp nhận cô yêu ai trừ ta! Cô là của ta! Mãi mãi là như vậy ... dù có bất chấp mọi thủ đoạn ta nhất định có được cô.

Miệng lẩm bẩm về Phong bị chặn lại bởi bờ môi mỏng, cánh tay rắn chắc đặt lên vai cố định cô ở nguyên vị trí.

Mọi tức giận hằn đỏ hết vào môi cô, gặm cắn môi không tha, càng ngày càng mạnh bạo hơn. Cô thấy khó thở nên mở hé miệng, nắm bắt cơ hội chiếc lưỡi linh hoạt điều luyện vào sâu khoang miệng mà quấy phá.

Đôi tay xoay cơ thể cô, rồi áp chặt vào cơ thể hắn, thân thể mềm mại khiến hắn dễ chịu đến động dục. Mùi hương nhài từ người cô tỏa ra nhẹ nhàng, không mùi nước hoa nồng nặc như mấy con đàn bà kỹ nữ. Vì thế hắn càng thích không khống chế được bản thân muốn cô.

Cảm nhận mọi thứ trong miệng mình bị xáo trộn, cô rên lên khe khẽ trong miệng. Mở đôi mắt màu tím vừa ngái ngủ xong, cô bàng hoàng nhìn đôi mắt đỏ như đập vào mắt mình như muốn thấy trong lòng cô bây giờ đang nghĩ tới ai. Môi được phủ ả bởi bờ môi kia, chiếc lưỡi đang quấy quần lấy lưỡi cô rút vào nhau. Hắn-hôn-cô!

Một tiếng động phát ra từ nụ hôn khiến người nghe như Diễm Lệ còn phải đỏ mặt ghen ghét chứ nói gì cô là người đang trong cuộc. Cô tức giận đẩy hắn ra. Lùi sát qua cửa xe bên kia rống lên: “Anh bị thần kinh hả?” trợn mắt nhìn hắn uất ức.

Hắn nhếch môi cười, nhìn đi chỗ khác: “Nghe cô mớ, ồn ào chướng tai”

“Tôi mớ gì? Mà kệ đi liên quan gì anh hôn tôi”

“Thích” một chữ chắc nịch mà nói lên điệu bộ ngang tàn của hắn. Chỉ cần hắn thích bất cứ cái gì hắn cũng có thể lấy được.

“Anh...tôi là đồ chơi của anh à?”

Một giọng ịu điệu chen ngang: “Cũng chỉ là hôn thôi! Có cần thái quá vậy không!”

Ngọc nhìn xuống Diễm Lệ, cô kinh ngạc khi thấy cơ thể ả trần trụi trắng ngần, mọi thứ quý báu của con gái đều trưng ra trước mắt.

Diễm Lệ biết Ngọc đang nhìn mình, ả ta mạnh bạo uốn éo đủ kiểu như muốn khiêu khích, chế giễu cô. Nụ cười, đôi mắt, cơ thể đều hướng đi nơi khác, gọi tình nhìn Vy. Ban nãy vì Vy làm ả sợ nên ả để vụt mất cơ hội, để Vy hôn Ngọc. Nhưng giờ ả nhất định lấy lại danh dự.

Nhưng đáng tiếc, hoàn toàn không như ả mong muốn, Vy nhìn Ngọc, khuôn mặt vẫn lạnh lùng hắn lên con tức giận cao trào đang kiềm nén.

Kế hoạch quyến rũ Vy bị thất bại, ả ta thông minh chuyển mục tiêu qua cô, cố uốn éo làm đủ động tác gây ra sự kích thích để gây sự hiểu lầm giữa Vy và Ngọc.

Ngọc bị ả lừa thành công, hướng ánh nhìn về hắn.

“Anh... anh dám làm những chuyện này ở đây!” người đàn ông không biết liêm sỉ này, sao lại có thể ... Không những làm vậy với Diễm Lệ còn... còn đi hôn cô. Khác nào đang dẫm đạp lên lòng tự trọng của cô. Đồ đàn ông không bằng cảm thú!

---- Hết Chương 17 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Lễ Hội Bắt Đâu (Tiếp Theo)

Trên đường đi tất cả đều lặng đi không ai mở lời. Bóng cây trùm xuống, ánh nắng càng ngày càng gay gắt. Trong lòng mỗi người thì tràn ngập lửa giận.

Đã đến công viên ngoại ô XY cách trung tâm hơn 200 cây số. Từ xa có thể thấy chiếc cổng rào xanh lớn, xen kẽ bong bóng đỏ trắng mang đậm không khí lễ hội.

Từng chiếc xe lần lượt đi vào bãi đỗ. Bên trong rất rộng, một đài phun nước cao 5m và 2 đài phía sau cao 3m tạo nên một tam giác, nó phun dòng nước lên hòa cùng với âm nhạc sóng động mà người ta thường gọi là múa nước.

Sau đài phun nước tuyệt đẹp, tòa nhà đồng hồ màu xanh dương nổi bật trên nền trời khi ta ngược nhìn lên, ở đây nó là cao nhất, nó có tiếng bởi chúng là nhà đồng hồ lớn nhất nhì thế giới.

Xe đi vào sâu hơn, những gian hàng nhỏ, màu trắng tinh chưa được trang trí nên trông chúng chẳng có gì đặc biệt, thu hút tầm nhìn của mọi người từ xa là sân khấu ngoài trời cực lớn, với âm thanh ánh sáng cùng giàn nhạc cụ được bố trí.

Công viên này rất rộng, nhìn bên tay phải là khu trò chơi, bên tay trái là một đất nước hoa lãng mạn. Với hàng trăm loài hoa nhập từ nhiều nước với vô số màu sắc, hương thơm tỏa ngát một vùng.

Ngọc nhìn ra ngoài kinh ngạc, không ngờ trường cô lại 'chơi sang' như vậy. Mấy năm trước không hề có chuyện này.

Mấy cô bạn Diễm Lệ cũng không kém phần thích thú. Chỉ có Hắc Vy ngồi thong thả nhắm mắt không màng.

Đến nơi mặt trời cũng đã lên đỉnh đầu, tất cả học sinh vào căn tin công viên ăn trưa, nghỉ ngơi chuẩn bị cho phần lễ dài gần ngăm.

Cô ngồi cách biệt không muốn tiếp xúc ai, chỗ cô ngồi có thể nhìn ra vườn hoa kia. Hoa đẹp như thế rồi cũng tàn, đều chịu những chuyển biến nhẹ nhàng của thiên nhiên. Còn cô như mầm mống tai họa chết người, không thể trải qua chuyện theo quy luật của con người, học hành, có bạn trai, công việc, kết hôn, sinh con, về già, chết... nhưng không! Cuộc sống xung quanh cô toàn là chết chóc!

Đã như vậy tại sao hắn còn hôn cô? Cô không muốn làm hại một ai nữa, đã cố giữ khoảng cách an toàn. Vậy mà hắn cứ ...Chưa kể hắn vô liêm sỉ làm chuyện không ra gì với Diễm Lệ. Thế mà cô còn tưởng hắn là người tốt.

Kịch! Hắn đặt phần com xuống, ngồi bên nhìn cô ngẩn ngơ. Cô quay sang giặt mình, ở góc quá gần, cô có thể nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn, mắt, mũi, môi, cơ thể tất cả đều hoàn mỹ không chê vào đâu được.

Bắt đầu có cảm giác nóng mặt, tim đập cô ít khi bị triệu chứng 'mê trai' dù với đứa có đẹp tới bao nhiêu. Nhưng đối với hắn, cô không hiểu tại sao lại như vậy. Thật sự không thể phủ nhận cảm giác rất quen thuộc. Mùi hương đó... rất quen!

Mọi người nhìn không rời nhất cử nhất động của Vy và Ngọc. Sự chanh chua ăn sâu trong máu đàn bà nổi lên. Sự tò mò hiếu thắng trong máu đàn ông cũng không kém mà bùng phát.

Rồi lại gây sự chú ý không đáng có. Cô đứng dậy bỏ đi, chẳng thể nuốt nổi thức ăn khi hàng tá con mắt cứ chia vào.

Cô cố gắng đi nhanh, bóng dáng nhỏ dần rồi mất hẳn.

Hắn nhắm mắt, đợi cô đi xong, ánh mắt tức giận hiện lên liếc nhìn những tên phía trước.

Bắt gặp ai cũng sợ quay đầu không dám nhìn. Hắn không biết bị gì, tức giận đập đổ bàn ăn, com nước vung khắp nơi, dính nhóp cả lên những tên nam sinh. Dù cảm phần nhưng chẳng có ai dám hó hé mở mồm một câu.

Một nụ cười khinh bỉ nhìn hắn, vỗ tay tán thưởng cho cái tính tức giận, không xem ai ra gì.

---- Hết Chương 18 ----
Mình xin thông báo với mọi người về vụ up truyện của mình. Học thêm nhiều nên mình không có nhiều thời gian để up nhưng mình sẽ cố gắng ít nhất mỗi ngày 1 chương (nếu bận quá thì 2 ngày mình up 1 chương, còn giờ up mình không xác định được. Mong mọi người thông cảm :)

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Lễ Hội Bắt Đầu (Tiếp Theo) - Uy Hiếp

Một nụ cười khinh bỉ nhìn hắn, vỗ tay tán thưởng cho cái tính tức giận, không xem ai ra gì.

Thanh niên tóc vàng hoe, mắt hếch, mũi cao, môi tím, tướng tá cao ráo ngang ngửa Hắc Vy, nhìn rất tự tin không sợ sệt, trông anh ta rất cường tráng. Theo sau là hai đàn em với hình xăm đầy mình khoe ra những đường cơ bắp, trang sức đầy người ghê rợn xỏ mũi, cầm, lưỡi.

Đó là đại ca của trường A.B mới từ Mỹ trở về - Hưng. Gia đình Hưng là một nhà tài phiệt kinh doanh lớn, tiền chất cao như núi không biết làm gì cho hết, lại là con trai duy nhất kế thừa sự nghiệp kinh doanh nên từ nhỏ Hưng đã sống trong sự chiều chuộng sinh ra tính tự mãn, luôn cho mình là nhất, kiêu ngạo đánh chém người nào không vừa mắt, không ai là không biết mức độ tàn nhẫn của Hưng, nên mỗi khi thấy Hưng, họ đều né đi, không muốn tự nước họa vào thân.

Chả trách hôm nay đang bức bối nhiều chuyện chưa kiếm được mối nào để trút cơn giận. Thì ngay lúc đó Hắc Vy gây sự chú ý lật đổ bàn com. Làm Hưng gai mắt, đây là lần đầu thấy một tên nghèo cuồng làm loạn ở trước mắt anh. Rất tốt có đồ chơi xả stress rồi!

Ngọc lên phòng thay đồ dành cho nhân vật đóng kịch. Sự yên tĩnh độc chiếm cả nơi này. Cô lôi bản hội thoại ra ôn lại rồi tranh thủ ngắm nghía các bộ trang phục ở đây.

Đến dãy trang phục 10a1 cô nhận thấy hai bộ đồ khác xa nhau ghi tên cô. Một bộ rách rưới cũ nát thuộc về tầng lớp hạ lưu. Một bộ váy dạ hội óng ánh rực rỡ sắc vàng đính đá và rẩy thêm chút kim tuyến lên phần tà, nó lộng lẫy nhất trong khu vực này, nhìn là biết dành cho công chúa thuộc tầng lớp thượng lưu. Trang phục hoàng tử ngay bên cạnh khá quý tộc, giáp, áo choàng, nghĩ tới là không ưa rồi. Khuôn mặt Hắn lại hiện lên, cánh hôn trên xe cũng hiện lên, đám hôn cô! Đám tới gần cô... cô không muốn bị rung đâu! Và cũng không muốn hại ai chết nữa!

“Cạch!” một cơ thể gọi cảm với áo trẻ vai lộ bầu ngực trắng, váy ngắn khoe bắp chân thon dài. Diễm Lệ bước vào nhìn cô: “Tránh xa Vy ra! Vy là của tôi!” đi thẳng vào vấn đề, không vòng vo.

Ngọc đảo mắt quanh trang phục vì quá mê mẩn ngắm nên không biết có người vào, đến khi giọng nói cất lên cô đứng yên, tròn mắt dừng tại một điểm trên trang phục cô em gái ruột của Bell.

“Tôi tránh rồi! Nhưng hắn cứ bám lấy”.

“Tự tin nhì? Hoa khôi lâu quá nên mày kênh mặt hả? Mày cũng thấy Vy muốn tao. Còn mày chỉ là đồ chơi khi ảnh tạm chán thôi”.

“Vậy Vũ chán Diễm Lệ sao?” cô quay sang cười nhìn Diễm Lệ.

Ả tức giận run người, trợn mắt: “Tao biết vết rạch trên người Thu Hà là do mày làm. Mày giấu được mọi người chứ không giấu được tao đâu!” ả cười mỉa mai.

“Sao cô nghĩ tôi làm?”

“Mày cũng có một vết, sau khi mày hết thì Thu Hà bị. Nhưng quan trọng hơn nữa là vết của mày hết rất nhanh, mày có trang điểm tạo hình không đấy?” ả liếc nhìn cười bằng cái giọng khinh bỉ, rồi tiếp lời: “Cũng tốt, một mũi tên trúng hai đích, tao không ưa gì con Thu Hà, tao chỉ lợi dụng nó để đạt được mục tiêu trở thành hotgirl thôi, cảm ơn mày đã xử nó. Còn giờ nên tránh xa Vũ ra, không scandal của mày lớn đó” ả bỏ đi, để lại tràn cười hả hê, sáng khoái.

Hết chuyện này đến chuyện khác xảy ra liên tiếp nhau, những ngày tiếp nối là những điều kì lạ, quái đản. Cô còn không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa là. Bây giờ lại có người muốn gây scandal cho cô, muốn hại cô. Cô chẳng làm gì sai cả. Tại sao lại phải gặp những chuyện này.

Cô cười khỏ, scandal? Scandal sao? Quá nhiều rồi.

---- Hết Chương 19 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Thi Chạy

Phân lễ diễn ra. Ở trên sân khấu thầy hiệu trưởng lên phát biểu những tràn văn dài lê thê khai mạc lễ hội trong sự trang nghiêm. Ở dưới, học sinh mong chờ tới phần hội vô kề quây qua quây lại bàn tán xôn xao. Một không khí hoàn toàn đối lập nhau.

Trải qua một tiếng như cả ngàn thế kỉ cũng tới lúc phần hội bắt đầu.

Tùng!! Tiếng trống vang lên kéo dài vọng lên nở ra phần hội mà ai cũng muốn 'bung lụa' sau những ngày học mệt mỏi. Bọn họ hứng khởi ném bột màu ai đó đã chuẩn bị sẵn lên không, tạo nên nhiều màu sắc rực rỡ cho cả một vùng.

Phần đầu tiên là hội thi chạy thể thao, các học sinh trở về chỗ của lớp mình nghe cô chủ nhiệm chọn lựa những nam sinh đủ khỏe để chạy tiếp sức trên đoạn đường dài 100km. Vượt qua đường lớn để về tới cổng B của công viên. Ở đây trường được sử dụng tất cả những cơ sở, vật chất vì nơi đây do công ty XY quản lý. Nữ sinh thì tập trung ở những phần mà ban tổ chức đã sắp xếp để mang nước và lo cho các nam sinh lớp mình.

Lớp nào cũng phấn khích chọn lọc kĩ những nam sinh lực lưỡng, và sức bền. Ai cũng hiểu thắng không muốn thua.

Bên lớp 10a1 thì, cô Khánh đến giờ nổi cơn 'mê trai' cho các nam sinh lớp mình xếp thành một hàng, sàng lọc bằng biện pháp chắc chắn chọn các bạn nam đủ thể lực cường tráng. Cô Khánh dùng tay sờ lên các cơ trên cơ thể, vòng tay ôm người khiến cả đám nữ nhìn 'thèm thuồng' trừ Ngọc.

Đến Hắc Vũ, cô Khánh mắt sáng nhìn hấn mê hoặc, cô khánh chỉ cao tới vai hấn, mỉm cười đưa bàn tay chậm chậm lướt lên những cơ bắp rắn chắc, quá sướng tay nên sờ rất lâu. Sát giờ thi đấu cô mới đưa ra quyết định chọn 10 bạn nam, trong đó có Hắc Vũ.

Còn nữ tất cả được đưa đến đoạn đường, mỗi lớp cho xuống một địa điểm khác nhau trong vòng 100km.

Mọi thứ như nước uống, khăn lạnh đều chuẩn bị đủ, các cô gái ngồi sửa sang trang điểm cho thật 'lộng lẫy' để đợi Hắc Vũ chạy qua.

Ngọc cô lập không ai nói chuyện với cô, mọi cô gái ở đây chỉ biết chia những 'mũi dao lời nói' trừ yếm nguyên rủa cô.

Cô ngồi một bên tách xa bọn con gái cùng lớp, đọc bản hội thoại đã học đến phát ngán, rồi lại nhìn lên trời xanh. Đám mây nhẹ nhàng trôi để gió thổi đi, nhưng nó cũng có bạn. Mặt trời tuy bị che lấp ở đâu đó nhưng cũng ánh lên những tia sáng. Bầu trời xanh tự do tự tại bao la, rộng lớn. Nhìn lại mình cô thấy cũng không bằng chỉ nhỏ nhoi, bất hạnh, tối tăm.

Muốn ngủ nhưng không buồn, bởi nãy đã ngủ trên xe rồi. Nụ hôn lại xuất hiện trong tâm trí! Nó ám cô cả ngày, nụ hôn cuồng bạo, lấn áp người khác. Không giống với khi hôn Phong, anh rất nhẹ nhàng trân trọng cô.

Diễm Lệ reo lên vui mừng khi thấy Hắc Vũ từ xa chạy đến, cô nhìn theo, chưa ai chạy qua đây nhưng hấn có vẻ rất nhanh, còn không có dấu hiệu đuối sức.

Cô không nên quan tâm nhiều! Không muốn dính tới hấn nữa. Những lời uy hiếp của Diễm Lệ thật sự cô không màng, tuy nhiên cô chỉ không muốn hại ai chết thôi. Cô quay đi.

Vỹ chạy tới đứng bên cạnh cô từ khi nào, mặc cho đám con gái cứ sát sát vào đưa nước, đưa khăn tới tấp.

Cô ngước mặt nhìn hấn, hấn nhìn lại cô nhủ mày: “Nước, khăn?!”

Không mồ hôi suy ra không khát, không thờ dốc suy ra không mệt. Hấn hoàn toàn bình thường như chưa bao giờ chạy. Dù có thật thì nước kia, khăn kia, đủ loại đủ hiệu. Nói cô làm gì?

---- Hết Chương 20 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Chăm Lo

Không mồ hôi suy ra không khát, không thờ dốc suy ra không mệt. Hấn hoàn toàn bình thường như chưa bao giờ chạy. Dù có thật thì nước kia, khăn kia, đủ loại đủ hiệu. Nói cô làm gì? “Đó!” ánh mắt hướng về đám Diễm Lệ cùng những cô bạn của ả.

“Không thích” anh nhìn cô không rời, dời cái ghế bên cạnh đưa gần, đối diện cô mà ngồi xuống.

Hấn ta chẳng hiểu lí lẽ, ý là hấn muốn sai cô đây mà. Hấn quả là tên phiền toái 'dai nhách không buông' sao cứ thích làm cho người khác tức vậy nè: “Bộ anh không thích là không làm hả? Nếu vậy tôi cũng không thích! Tự đi mà làm” “Muốn tôi nói cô Khánh?” hấn nhìn cô đắc ý.

Đúng là cảm thú! Lấy cô Khánh ra đe dọa cô

Ngọc đứng dậy đi về phía để khăn nước. Ngang qua Diễm Kiều, hai cặp mắt tình cờ đụng nhau.

Ả tròn mắt thù hận nhìn cô, với sự kiêu kì, tức giận của cô trước mặt Vỹ, làm Diễm Lệ thâm tức. Bởi lẽ cô chẳng làm gì, chỉ nói xấu Ngọc. Nếu Hắc Vỹ im lặng thì thôi đằng này lại điên tiết kêu cô căm. Còn Ngọc thì khác, dù có làm gì đi nữa, chọc tức hấn, mắng nhiếc hấn. Hấn vẫn mỉm cười thân thiện với cô.

Dù vậy ả đã cảnh cáo cô! Không tự biết mà né đi sao? Không lẽ cô cho 'vào tai này ra tai kia'.

Cô lấy đồng khăn và hai ba chai nước ném cho hấn. Ngồi chỗ khác không muốn chạm mặt không lại chuốt thêm phiền phức.

Hấn khó chịu. Từ lúc trên xe đến giờ cô né hấn mãi. Cô không thích nụ hôn của hấn sao? Không thể nào! Ai lại không chứ. “Hừm!” hấn nhếch môi. Cô thật khác biệt tạo cho hấn cảm giác muốn chinh phục, trói buộc không nhàm chán cho dù suốt ngày cô đều ác ý và lảng tránh hấn.

Hấn cư nhiên đến bên cô thay vì phải ra lệnh cô qua bên hấn. Dường như cái uy quyền đã biến mất.

“Lau cho tôi! Lau hết số giấy này”

Cô thất kinh: “Anh không có tay hả?”

“Tôi chạy vì lớp. Cô không chăm cho tôi vậy cô không vì lớp sao?”

Cô á khẩu vì những lời hấn nói khá đúng của hấn, nhãn mặt không biết đối phó với hấn như thế nào. Chỉ biết làm theo hấn sai bảo, cầm khăn ướt đưa chậm chậm chạm tới cái trán cao sau mớ tóc mai dài che đi cặp chân mày dày đậm giãn ra thư thái. Hấn nhìn cô không chớp. Đôi mắt đỏ như nhìn thấu được người khác, làm cô hơi ngại. Hấn tiện người cúi gần hơn cho cô dễ thực hiện việc chăm. Thấy hấn hơi sát, cô ngửa ra theo đà trọng lực của trái đất cô sắp té xuống mặt đất.

Thoát chốc đôi tay kia ôm ở eo cô kéo cô vào lòng, ôm cô, mùi thơm khê từ cơ thể cô làm hấn dễ chịu. Hấn chỉ muốn cô!

Cô đẩy hấn, không muốn nằm trong vòng tay hấn, sẽ khiến cô mê mệt chết mất. Nhưng hấn không đáp ứng, càng ôm chặt hơn. Đôi tay như muốn ghim cô vào cùng cơ thể, muốn hấn ở đâu cô phải ở đó.

“Khỏi lau, khỏi nước, yên như vậy!”

“Không! Điện hả?” bọn con gái đang nhìn. Cô không thể như thế này mãi được.

“Không muốn vì lớp?”

“Vì lớp chứ không phải làm chuyện này”.

“Tôi nói lại... tôi không cần lau, không cần nước, tôi cần cô!”

Câu cuối được nói ra từ miệng hần nhẹ nhàng như không nhưng hần đâu biết đã làm cho trái tim cô rung động, đập liên hồi một cách lạ lùng. Cô cố gắng không cho nó loạn lên sợ hần phát hiện sẽ chọc cô. Đáng tiếc không thành.

Trong lùm cây xanh um tùm ven đường, một bóng người dáng cao, mặc đồ khá bụi. Khuôn mặt đẹp bị vết thương nơi trán, mắt miêng, che lấp. Máu đã khôe miệng đã đông tuy vậy sưng lên như phù nề. Trán và mắt sưng bầm tím. Tuy rất đau, ê ẩm cơ thể nhưng mắt vẫn không rời khỏi đôi nam nữ đang ôm nhau kia rồi nở ra một nụ cười gian tà.

---- Hết Chương 21 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Hưng

Câu cuối được nói ra từ miệng hần nhẹ nhàng như không nhưng hần đâu biết đã làm cho trái tim cô rung động, đập liên hồi một cách lạ lùng. Cô cố gắng không cho nó loạn lên sợ hần phát hiện sẽ chọc cô. Đáng tiếc không thành.

Trong lùm cây xanh um tùm ven đường, một bóng người dáng cao, mặc đồ khá bụi. Khuôn mặt đẹp bị vết thương nơi trán, mắt miêng, che lấp. Máu đã khôe miệng đã đông tuy vậy sưng lên như phù nề. Trán và mắt sưng bầm tím. Tuy rất đau, ê ẩm cơ thể nhưng mắt vẫn không rời khỏi đôi nam nữ đang ôm nhau kia rồi nở ra một nụ cười gian tà.

Cuộc chạy đã diễn ra nửa tiếng. Bây giờ mới thấy những chàng trai của các lớp mồ hôi đổ đầm đề, tóc tai đã cháy nắng ngả sang màu vàng, thở từng hơi nặng nhọc chạy đến quây lớp mình nghỉ ngơi.

Quá nóng mệt mỏi, họ mở nước thay vì uống, các anh vận động viên đổ lên đầu để cho dòng nước mát chảy vào cơ thể, và áo đã thành một lớp màng trong để bọn con gái tha hồ đùa nghịch. Có vài cơ thể rất ôn và đẹp rơi vào tầm mắt mọi người kể cả Ngọc. Dù sao cô cũng là con gái, nhìn xí cũng không chết ai.

Họ chạy xa như vậy chắc đuối ghê lắm thấy ai cũng học hà học hà mãi không thôi. Đến cả bù đắp nước giải tỏa cơn nóng bằng cách như thế luôn mà.

“Ôi! Nhìn vậy cũng đã đấy! Nhưng muốn thấy body Vỹ hơn!” giọng ẻo lả của Diễm Lệ cất lên mang chút tiếc nuối.

“Vỹ thắng chắc rồi! Có chấp cả nam sinh trường này 30 phút nữa chắc đã chạy ngang với Vỹ.”

Nghe như vậy cô mới nhớ. Quái lạ! Vậy sao Hắc Vỹ mới 10 phút đã chạy tới được đây? Hần không gian lận đấy chứ. Chắc là vậy rồi nhìn hần chẳng có gì gọi là hy sinh vì lớp cả. Chỉ được cái miệng làm nên.

Các vận động viên của lớp ngồi nghỉ ngơi thư giãn, họ hình như không muốn chạy tiếp đã 15 phút trôi qua mà vẫn bám rễ tại chỗ.

Trên chặng đường đổ xi măng trơn trượt, không một ổ gà, từ xa, ánh sáng chiếu nhẹ nhàng tỏa rực lên màu tóc vàng chói, tướng tá cao, cùng thân hình vạm vỡ, trên khuôn mặt nhiều vết thương không đẹp.

Những đứa con gái nhìn anh liêu xiêu mơ mộng được anh chạy tới uống nước mình. Bọn con trai cũng nể không dám tỏ vẻ coi thường.

Anh không suy nghĩ, sai những bước dài dứt khoát chạy đến bên Ngọc.

Diễm Lệ nhìn theo dáng người anh ta mà không thể tin được. Con quỷ đó ăn giống gì mà quyền rũ đàn ông cao tay đến vậy.

Nhiều người há hốc mồm nhìn. Than vãn rằng số anh ta xui khi đụng phải cô rồi.

Anh ngồi xuống chiếc ghế mà Vỹ đã ngồi, nhìn cô mỉm cười, tuy nó không được hoàn hảo vì vết thương đau nhức ở môi nhưng vẫn thể hiện sự thân thiện: “Lấy giùm tôi nước được không? Tôi mệt quá”

Cô nhìn anh ngẩn người, rất từ tế và biết cách nói chuyện, hoàn toàn khác xa với tên cầm thú đó.

Cô mỉm môi cười lấy nước và khăn cho anh ta

Anh đón nhận “Tôi là Hưng”

“Chào anh”.

“Cô có vẻ mệt” nhìn cô có vẻ chán chường nên anh bắt chuyện hỏi han.

“Không đâu” cô lắc đầu.

Hưng nhìn cô, mồ hôi khế rơi trên trán cô, bất giác anh đưa khăn lên lau.

Đám con gái nhìn ghen tỵ thì thầm “Tại sao con Ngọc cứ bám rồi cười nói vui vẻ với anh Hưng vậy!”

Hưng đưa chiếc mp3 cho cô: “Nghe đi, đỡ chán hơn”

“Cảm ơn anh”

Rồi anh để lại nụ cười ấm áp rồi đi. Mái tóc bay vờn trong gió, hương thơm nam tính lan tỏa. Làm lòng cô không khỏi nhớ Phong!

----Hết Chương 22 ---- Xin lỗi mấy hôm nay mình bận quá :(

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Tôi Không Làm!

Phản thi chạy kết thúc với người dẫn đầu là Hắc Vỹ, xếp thứ nhì là Hưng. Cả hai lớp đều tự hào, đi hô hoan.

Hắc Vỹ và Hưng đều tuần tú cùng body chuẩn không cần chỉnh, nên khi lên nhận giải khá nhiều ... à mà không rất nhiều nữ xúm lại xem xem, cười cười chỉ chỉ trỏ trỏ. Hai anh chàng đẹp trai, giàu có, lạnh lùng kiêu ngạo thế kia ai có thể không thích cơ chứ.

Hưng và Vỹ lên nhận hoa, hai anh đứng xa nhau mà kênh mặt không nể nang. Riêng Vỹ có ý cười khinh Hưng.

Hưng không quan tâm, anh đảo mặt nhìn xung quanh đám nữ, không thấy mục tiêu cần tìm nên buồn bực.

Tất cả được nghỉ ngơi 30 phút trước khi bắt đầu hội kịch.

học sinh ngồi trong lớp mình, bàn tán nô đùa. Chỉ có mình cô ngồi ở chiếc xích đu bạc màu dưới tán cây lớn. Ánh nắng xen qua kẽ lá, gió cũng khẽ đung đưa làm lay động những chiếc lá. Dưới ánh sáng của mặt trời, gió, lá, tạo nên những chớp sáng chói đẹp mắt.

Đôi mắt tím long lanh theo ánh nắng khẽ nheo lại nhẹ. Âm nhạc vang vọng khắp nơi, tiếng nhạc từ máy mp3 làm tâm hồn cô thanh thản thoát khỏi những muộn phiền của cuộc sống.

Cô nhắm mắt thả tâm hồn vào âm nhạc bỏ quên mất đi tiếng động của vạn vật thiên nhiên.

Cô khép mắt môi nhắm theo lời bài, nắng chiếu nhẹ lên khuôn mặt trắng hồng, tóc đung đưa theo từng nhịp 'kêu kẹt' của chiếc xích đu.

Bóng hình cao lớn nào đó say mê cô, cúi đầu chạm môi mình lên đôi môi mềm kia, nhẹ nhàng đặt lên không có ý cưỡng bạo.

Cô vẫn nhắm mắt, cảm nhận sự mềm mại của nụ hôn khế, thân thuộc, gần gũi, hơi ấm tỏa ra sát bên, sự dịu dàng như ôm trọn cơ thể cô.

Nụ hôn mong manh thế, nhưng cô vẫn muốn, cô muốn lắm! Cô nhớ anh!

Phong!

Nhưng chẳng có gì kéo dài mãi mãi! Nụ hôn dần mờ nhạt, lạnh lẽo, thoáng qua chỉ là cơn gió. Không một ai cả! Không một ai bên cô lúc này!

Nước mắt bỗng rơi! Cô chợt nghĩ quên anh rồi! Sao lại khơi lên nỗi nhớ anh thế này.

“Các em tập trung tại hội trường! Chuẩn bị hội kịch!”

Tiếng loa lớn vọng ra xa, dù đã mang phone những vẫn không át đi được tiếng loa khủng kia.

Rồi chiếc xích đu, cô tháo phone đi về phía phòng thay đồ. Bắt đầu rồi! Mà mà cô không hề mong đợi.

Một khoảng không gian nào đó ánh mặt đỏ ối vẫn luôn sát theo mọi giây. Nó rục lên sự tức giận tột cùng.

Từ cầu thang lên đến phòng thay đồ đã nghe thấy tiếng bàn tán náo loạn, ở đây tụ tập rất đông học sinh.

Cô bước vào, mọi ánh mắt đổ dồn về phía cô cùng sự căm phẫn ở trong đó.

Diễm Lệ tiến tới đứng trước mặt cô nhếch mép khinh bỉ, giơ đôi tay trắng giáng xuống một bạt tai in hằn năm ngón tay trên mặt Ngọc.

Ngọc ngỡ ngàng, cô chẳng biết gì cả sao tát cô? Cô làm gì à chứ? Đừng nói do Hắc Vỹ chứ?

“Sao đánh tôi?”

Ả kênh mặt: “Mày còn nói cái giọng đó à! Mày làm ra chuyện tày đình này vì mày ghét tao sao?”

“Làm cái gì?” cô lắc đầu không hiểu.

“Già nai tốt nhĩ? Mày cắt áo diễn tao như thế này! Mẹ... mày chưa thấy đủ rách rưới hay sao? Mày còn cắt rồi xé thêm! Con tiện nhân này!”. Diễm Lệ cầm cái áo nâu treo trên kệ, ném thẳng vào mặt Ngọc, chiếc áo trượt dần xuống đất. Nhìn không khác gì là mẩu vải bỏ đi. Rách nát một cách không thể che đi những chỗ nhạy cảm, nói cho đúng hơn không che được gì hết.

“Tôi không làm!”

“Mày không làm thì tao làm chắc? Tao chứ điên đi tự phá áo mình! Chỉ có mày, lúc nghỉ mày không ở lớp, mày đi đâu? Mày tưởng qua mắt tui tao dễ ả?”

---- Hết Chương 23 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Tôi Bám Đuôi Cô Ấy!

“Già nai tốt nhĩ? Mày cắt áo diễn tao như thế này! Mẹ... mày chưa thấy đủ rách rưới hay sao? Mày còn cắt rồi xé thêm! Con tiện nhân này!”. Diễm Lệ cầm cái áo nâu treo trên kệ, ném thẳng vào mặt Ngọc, chiếc áo trượt dần xuống đất. Nhìn không khác gì là mẩu vải bỏ đi. Rách nát một cách không thể che đi những chỗ nhạy cảm, nói cho đúng hơn không che được gì hết.

“Tôi không làm!”

“Mày không làm thì tao làm chắc? Tao chưa điên đi tự phá áo mình! Chỉ có mày, lúc nghỉ mày không ở lớp, mày đi đâu? Mày tưởng qua mắt tui tao dễ ả?”

Ngọc không có gì chối bỏ, giờ có nói gì cũng chẳng ai tin cô cả. Giờ có giải thích rõ đi chẳng, 10 phần nghe là hết 10 phần họ không đứng về phía cô rồi. Số mệnh cô sắp đặt như thế đành chấp nhận.

Đón những ánh mắt khinh bỉ, bèn như những lưỡi dao đang phóng thẳng hướng tâm chuẩn xác vào người cô mà buồn ra xỏ xàng cay độc.

Chiếc áo vàng đính đá lấp lánh được Diễm Lệ thơm thử trên người, tạo dáng đài cát rồi hài lòng nhìn về Ngọc.

Những cô bạn bên cạnh ả thốt lên, xuýt xoa: “Ồ! Hợp với Diễm Lệ ghê!” rồi che miệng cười nhìn về Ngọc: “Còn cô hợp với thứ gì rách đó hơn”.

Tiếng cười giòn tan cất lên bao trùm bốn phía xung quanh cô, nó như một lực đè bẹp cô xuống chà đạp hà hê.

Không gian ở đây sao mà nặng nề quá! Nó áp bức cô! Một môi quá! Phong ơi!

Nước mắt cô khẽ lăn xuống trên gò má ấm nóng, nó trượt qua đôi môi, xuống cằm rồi tách tách lẳng đọng trên nền sàn gạch đẹp mắt.

Ánh sáng từ những bóng đèn nhỏ hắt lên khuôn mặt đầm lệ, khiến khuôn mặt buồn nay còn buồn hơn.

Diễm Lệ hạnh phúc nhìn cái điệu bộ thảm thiết đó của cô, ả càng muốn châm ngòi cho sự đau khổ trong cô: “À mà! Cô đừng bám đuôi theo Vỹ nữa, tôi không muốn ả là người xấu số tiếp theo chết dưới bàn tay cô đâu! Như Phong chẳng hạn!!!” câu cuối ả cố nhấn mạnh, kéo dài, cười khinh cùng với sự 'adua virus' của học sinh trường này thì mục đích của ả đã thành công.

Cô tổn thương nặng nề. Sao lại cay độc đến thế. Sao ả cứ thích xáo lên những kí ức buồn mà cô chôn sâu. Đi đâu cũng Vỹ Vỹ Vỹ!!! Tên đó chẳng liên quan gì tới cuộc đời cô cả.

“Hắn bám đuôi theo tôi thì có!” sự tức giận lên cao, chuyện gì không hay đều lôi tên đó vào 'ca tụng' để sống để chết.

Diễm Lệ tím mặt. À không ngờ cô mạnh miệng nói Hắc Vỹ như thế, cả phòng thay đồ cũng huyền não khinh rẻ cô.

Tiếng huyền não lại vang lên. Nhưng không giống như lần này, nó dần nhỏ dần nhỏ dần, không ai dám thở hay mở miệng nửa lời. Tất cả ánh mắt đều đổ dồn phía sau lưng cô!

Không gian im lặng mang hơi lạnh đến rét người, tiếng giày da cộp cộp tăng lên sự nguy hiểm ngập tràn.

Cô quay người, ánh mắt đỏ tức giận nhìn cô, tia máu đỏ hằn lên thật khiến người ta sợ đến hồn phách bất tan.

Hắc Vỹ!

Dù chả nói gì sai cả nhưng tim cô bỗng đập liên hồi, dây thần kinh căng ra như sắp đứt, mồ hôi chảy ướt tóc mái. Hắc hôm nay thật đáng sợ!

Hắc chuyển mắt về phía bộ đồ rách dưới chân Ngọc, rồi nhìn sang Diễm Lệ. Cặp chân mày của hắc nhướng lên rồi nhắm lại khiến Diễm Lệ không rét mà run.

Diễm Lệ run tay, bộ váy vàng lấp lánh được ả nhanh tay treo lại trên giá. Đưa tay bầu vào nhau đến in bầm.

Hắc Vỹ đưa mắt sang nhìn cô: “Đúng! Tôi bám đuôi cô ấy, có ai ý kiến không?” giọng lạnh lùng, kiêu ngạo với âm trầm tức giận pha lẫn trong đó.

---- Hết Chương 24 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Làm Cô Ấy Khóc

Không gian im lặng chỉ tiếng hắc là có uy lực ngang tàng.

Hắc thấy khoe mắt cô ướt, khuôn mặt càng trở nên đáng sợ hơn, nó lạnh lùng bùng phát lên những cơn tức giận.

Hắc tiến tới bên Ngọc, đưa bàn tay to lạnh lên chạm tới những giọt nước mắt kia. Rồi đưa mắt nhìn về Diễm Lệ.

“Làm cô ấy khóc?” Hắc cất lên giọng nói uy hiếp. Bên ngoài trời như thấu tình đạt lý, đem tiếng sấm đánh lên những hồi rung mình.

Diễm Lệ xanh mặt, ả chỉ vào Ngọc run giọng nói: “Ngọc đã phá hư bộ đồ diễn của em”

“Chuyện nhỏ đó sao? À mà cô chuyên mịa xỏ người khác, chuyện này cũng khác gì hậu quả trả lại cho chủ nhân” Vỹ cười đều, nắm đôi bàn tay Ngọc.

Bàn tay lạnh chạm vào da thịt cô, nó lạnh tái nhưng kì lạ, bất giác đôi tay cô nắm chặt tay hắc. Đường như hắc đem lại cho cô cảm giác dựa dẫm mà bấy lâu nay cô ao ước.

Bây giờ chắc trung tâm của vũ trụ là Diễm Lệ rồi nhỉ? Ánh mắt đều hướng về ả, bàn tán tán thành ý của Vỹ.

Thấy tình thế xoay chuyển về phe Ngọc bất lợi với mình. ả tức giận không biết xử trí như thế nào. Nhìn hai người trước mắt, một bên là con nhỏ quý, một bên là Vỹ của lòng ả. Giờ đây nắm tay nhau công khai.

Con tiện nhân Trần Như Ngọc! Tao cảnh cáo mày rồi mày không nghe! Dám quyến rũ Vỹ đứng về phía mày. Tao đã nhục mất hết danh dự, có chết tao cũng kéo mày đi cùng!

Sợ sệt nhiều nhưng chưa bằng lòng cảm phần của ả đối với cô. Người ả nhắm tới chính là cô. ả rít lên, kéo dài từng chữ: “Ngọc! Đừng tưởng che dấu được mọi chuyện mày làm. Ai cũng biết mày là con quỷ trừ ếm người khác, chỉ có Vỹ chưa thấy điều đó nên đứng về phe mày thôi. Mày đừng có mà mừng vội”.

Ngọc tức giận nhưng những lời nói đó rất đúng, nước mắt đọng trong hốc mắt mỗi lúc một nhiều rồi lặng lẽ chảy xuống, vô tình trúng đôi tay lạnh.

Hắc cảm thấy nhói ở lòng khó chịu, nhìn sang cô, nếu cô có làm lỗi gì dù tâm có tàn nhẫn đến mức nào vẫn có thể dịu đi một phần. Nhưng đó là đối với cô. Còn nếu ai làm cô khóc, hắc càng điên tiết mà bùng phát cơn giận.

Ả nhìn sắc thái trên khuôn mặt Vỹ, chỉ là một trạng thái như một, bình tĩnh, lạnh lùng, không một chút gọn. ả nghĩ hắc đang nghe ả và dần dần đứng về ả rồi.

“Mày đã rạch mặt Thu Hà chứ gì? Vết rạch của mày với Thu Hà tao chắc chắn có liên quan!” ả cười đắc thắng.

Cả trường nhìn cô, soi mói bàn tán: “Đúng ha! Vết rạch cô ta vừa biến mất là Thu Hà cũng chết rồi có thêm mấy vết trên người nữa”

Cô không làm. Cô không làm chuyện đó. Sao cái gì cũng đổ cho cô hết vậy. Cô không làm gì cả!!!

Ả mừng thầm muốn cho thêm xí xăng vào để bùng cháy sự việc lên cao trào: “Thu Hà chết chắc chắn do Ngọc ra tay! Đúng không Ngọc?!”

Ả thật thâm độc, tất cả những gì ả muốn là cô tránh xa Vỹ ra, nhưng cô cứng đầu không nghe, cứ bám bám chặt lấy Vỹ không tha, không những thế Ngọc còn bỏ bùa mê gì mà Vỹ lại đứng ra bênh vực bảo vệ cô. Đáng lẽ chỉ có ả mới xứng với Vỹ.

Tiếng bàn tán mỗi lúc một lớn, chửi rủa mắng nhiếc lẫn mạ cô một cách không ra gì.

Uất ức nhưng không giải thích gì được chỉ biết im lặng hững hờ vào tai những lời cay độc. Nước mắt cô chảy, hôm nay cô không đủ sức để chọi lại bất cứ thứ gì. Không ai tin cô cả. Ngoài hấn, hấn tin cô!

Cảm ơn vì điều đó, nhưng cô không muốn ai chết nữa. Đẩy tay hấn ra, cô quay đầu chạy ra khỏi căn phòng ngột ngạt đó.

Cái bóng cô nhỏ dần rồi biến mất vào hư vô.

---- Hết Chương 25 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Làm Cô Ấy Khóc (Tiếp Theo)

Không gian âm ỉm, lạnh lẽo bao trùm lên căn phòng. Ngàn người cũng bị hơi lạnh bua vây mà run rẩy. Có người rời đi, có người ở lại hứng chịu sự căng thẳng của các dây thần kinh nhưng vì tính tò mò nên vẫn bám rề ở đó.

Im lặng rất lâu, tiếng cười vang lên một hồi dài. Nó đè nặng mọi thứ, khiến con tim người ta không khỏi loạn nhịp vì sợ.

Diễm Lệ đứng cúi gằm mặt nhìn xuống nền gạch sáng bóng, hiện lên khuôn mặt sợ hãi, mắt hỗn loạn, hơi thở đứt quãng, vàng trán ướt mồ hôi, đôi tay nắm lại phía trước mà bầu vào nhau.

Tiếng bước chậm rãi như không có chuyện gì của hấn nhẹ nhàng càng khiến nỗi sợ của ả tăng lên.

Ả không biết mình đã nói sai mà phải sợ đến mức cơ thể run lên thế này. ả chỉ cảnh cáo Ngọc tránh xa hấn thôi mà! Nhưng Ngọc không nghe và vì quá ghen ghét nên ả mới nhờ người phá bộ áo của mình để đổ tội cho Ngọc. Nhưng không một ai có thể biết chuyện này cả, tại sao ả vẫn sợ, vẫn sợ bị Vỹ biết được.

Đứt nụ cười, hấn nói: “Cô dám nói cô ấy như vậy! Cô dám chà đạp cô ấy! Cô dám làm cô ấy khóc!”

“Đã sao chứ .. lỗi là do cô ấy! Anh không thấy lạ sao Ngọc vừa hết vết trên mặt thì Thu Hà có rồi chết. Sở dĩ cô ấy phá em là do e biết bí mật của..”

“Chát!”

Chưa dứt lời một cái tát rất buốt giáng xuống má. Lực là rất lớn khiến ả té xuống nền rồi văng ra xa.

Ả chóng mặt đau đón sờ lên má, nó rát cảm giác như một vết hằn sâu đau đớn.

Diễm Lệ thất thần không ngờ hấn lại xuống tay mạnh bạo như vậy. Không một chút thương hoa tiếc ngọc. Vừa đau vừa dị mặt trước mọi người. Hình ảnh đẹp sang chảnh ả đã dựng lên bấy lâu nay đã bị sụp đổ chỉ trong vài giây ngắn ngủi. Và đau lòng hơn trong nhận thức ả biết rằng hấn tát ả vì cô càng khiến ả ngấm cực tức trong người nuôi hận.

Ả khóc lóc nhìn về Hắc Vỹ với vẻ mặt khốn khổ bi thương. Ai nhìn ả cũng thấy thương xót. Chỉ hấn là không. Một tia chán ghét xẹt qua rồi biến mất để nhường chỗ cho sự lạnh lùng băng giá.

Hấn nhìn ả rồi đưa mắt sang bộ váy vàng óng ánh. Hấn tiến về bộ váy, đưa tay giật mạnh. Chiếc váy vì thế mà phần dây thun bên trong hơi giãn ra. Hấn cầm trên tay đưa mắt nhìn từ trên xuống dưới xăm xoi rồi ném dưới đất, dùng đôi giày da bóng loáng mà dẫm lên bước qua, đá chân sau về bộ váy, khiến nó văng tới trên mặt Diễm Lệ.

Ả nhìn hành động hấn mà sợ hãi, giấy tiếp theo ả bắt động, bắt lực khi nhìn mình bị si nhục như vậy. Chiếc áo bị dẫm đạp rồi ném về phía mình khác nào hấn như muốn khinh bỉ bố thí ả mà cho đi.

Nước mắt ả bắt đầu chảy ra, ả khóc bắt lên:“Sao anh lại...!”

“Đừng tưởng tôi không biết gì!” Hấn nhếch môi tiếp lời, rồi sải chân bước tới, cúi người, nâng cầm cô:“Cái đó hợp đấy! Nhưng phải nhàu nát thì mới hợp với khuôn mặt ngây thơ quý quyết đó”.

Diễm Lệ xanh mặt. Chưa có ai dám dẫm đạp lên lòng tự trọng của cô nhiều như vậy. Cô luôn tự tin về nhan sắc sẽ quyến rũ được hấn. Nhưng không đơn giản như ả nghĩ. Hấn vô cảm lạnh lùng tàn khốc, lại si nhục ả trước nhiều người. ả cúi gằm mặt xuống không dám ngẩng lên vì quá xấu hổ, tủi nhục.

Ngọc! Tao không để yên cho mày được toại nguyên đâu!

Hấn cất bước quay đi. Gần đến cửa, Hấn dừng lại ba giây, nhếch môi nói:“Thành phần nào dám đụng đến Ngọc, thì không yên đâu!” quay nửa người lại, nhìn thẳng vào Diễm Lệ rồi đi ra ngoài, mất dạng sau cánh cửa.

Nhưng hơi lạnh vẫn tỏa ra đâu đây khiến Diễm Lệ rùng mình sợ hãi.

---- Hết Chương 26 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tránh Xa Tôi Ra! Tôi Không Muốn Hại Anh

Ngọc! Tao không để yên cho mày được toại nguyên đâu!

Hấn cất bước quay đi. Gần đến cửa, Hấn dừng lại ba giây, nhếch môi nói:“Thành phần nào dám đụng đến Ngọc, thì không yên đâu!” quay nửa người lại, nhìn thẳng vào Diễm Lệ rồi đi ra ngoài, mất dạng sau cánh cửa.

Nhưng hơi lạnh vẫn tỏa ra đâu đây khiến Diễm Lệ rùng mình sợ hãi.

Ở cầu thang thoát hiểm. Ngọc ngồi ngẩn ngơ dẫm chiều điều gì đó. Vài giọt nước ướt ẩm còn đọng lại nơi khóe mắt buồn.

Cảnh vật im lìm, lâu lâu từng đợt gió, đợt sấm ngang qua để lại dư âm.

Ông trời quá bất công. Cô chẳng làm điều gì sai trái để phải hứng chịu những hậu quả như thế này. Không ai tin cô cả.

Cô giờ đây rất yếu đuối cần lắm sự quan tâm che chở. Nhưng không có ai! Từ trước đến như vậy, gặp chuyện gì cũng sẽ phải tự đứng lên, tự an ủi bản thân, tự cho là sự trùng hợp. Những gì đang xảy ra là một sự trùng hợp! Cô luôn tự dặn lòng mình là thế.

Bây giờ cô 15 tuổi rồi! Quá dài để chịu những sự ác nghiệt từ người đời. Muốn chết đi cho xong. Cô muốn chết! Nếu cô chết mọi thứ sẽ tốt đẹp.

Cô đứng lên, đi đến trước hành lang, ở đây là tầng 5 lỡ như không may rơi xuống dù nặng hay nhẹ cũng sẽ chết.

Hàng lang chỉ cao tới bụng cô, nó đã rỉ róc sơn màu nâu đỏ vì quá lâu. Cô dang tay, nhắm mắt tận hưởng cơn gió xẹt qua da mặt qua cơ thể, tóc và trên bộ quần áo. Chúng như đang chơi vui đùa nghịch với gió trong không trung. Đứng lâu cô cảm giác như mình không còn ở trên mặt đất nữa. Nhẹ nhàng, bay bổng!

“Cô định tự vẫn sao? Có cần tôi giúp không?” giọng nói trầm mang chút trêu đùa vang lên.

Ngọc nghe giọng cũng đủ biết là ai. Nhưng cô hơi giật mình vì sự xuất hiện bất thành linh của hấn. Một tiếng động cũng không phát ra.

Cô xoay người :“Tôi chưa muốn chết đâu! Anh không cần bận tâm”.

Hấn cười, ngồi trên cầu thang dựa vào tường, chân phải co chân trái duỗi, mái tóc được gió hất tung lên lộ ra khuôn mặt điển trai lạnh lùng lại lời cuồng ánh mắt người đối diện. Thu hút vẫn là cặp mắt đỏ đáng sợ kia nhưng thời khắc này nó lại dịu dàng khó tả.

“Nhìn đủ rồi chứ?” Vỹ cười, ánh mắt đáng sợ của hấn cũng vô tình cười theo nhìn cô, khiến một khắc tim cô loạn nhịp.

Cô quay đi chỗ khác, không muốn bị hấn cướp hồn như những nữ sinh khác. Nhưng cũng phải công nhận rằng hấn rất đẹp trai, con nhà giàu, tính tình thì có lúc nóng lạnh tùy nhiên theo cô thấy hấn là người tốt nhưng lại không biết cách ứng xử thôi.

“Sao anh lại giúp tôi, đền bù sao?”.

Ngọc nói ầm ỹ nhưng Hắc Vỹ nhanh trí hiểu được. Ý cô đang nói là về nợ hôn của hắn ban sáng. Giọng điệu của cô tức giận, nhưng hắn thấy được sự thẹn thùng ở trong đó. Hắn bật cười thành tiếng.

“Cười gì hả?” hắn vẫn bật cười làm cô tức điên. Lại không có ý quay lại vì sợ tim lại không nghe lời.

“Cứ cho là vậy đi”.

Cảm xúc nhẹ nhàng, vui vẻ của hắn lại trái ngược với cô. Nhiều lúc cô cũng muốn sống thật với mình, được nói chuyện với bất kì ai, được bộc lộ cảm xúc yêu, ghét, hận, thù, nhưng cứ hễ cô nói chuyện với khác giới thì mọi chuyện tồi tệ sẽ xảy ra. Cô phải luôn trong tư thế lựa chọn bạn để nói chuyện. Rất mệt!

Hắn! Cũng vui, ở cùng hắn, nói chuyện như khiến cô sống thật với cảm xúc, được tức giận, được rung động, được bảo vệ. Nhưng cô không xứng đáng có những thứ đó.

“Anh đừng tiếp xúc hay nói chuyện với tôi được không!?” giọng tức giận đã nhường chỗ cho sự buồn khổ: “Anh vào lớp tôi tuy mới đây nhưng cũng biết chuyện của tôi đúng không? Nó quá nổi tiếng mà. Nên anh hãy tránh xa tôi ra! Tôi không muốn hại anh!”

---- Hết Chương 27 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Sao Anh Lại Tốt Với Tôi?

“Anh đừng tiếp xúc hay nói chuyện với tôi được không!?” giọng tức giận đã nhường chỗ cho sự buồn khổ: “Anh vào lớp tôi tuy mới đây nhưng cũng biết chuyện của tôi đúng không? Nó quá nổi tiếng mà. Nên anh hãy tránh xa tôi ra! Tôi không muốn hại anh!”

Nói ra những lời này thật sự cô thấy có chút buồn. Cô không biết tại sao mình lại như vậy.

Con gió man mê vài sợi tóc bám lên mặt nơi nước mắt trượt xuống.

Hắn nhìn tấm lưng nhỏ đơn độc, có lẽ sự cảm xúc đó đã xâm chiếm rất lâu trong cô. Hắn có thể cảm nhận được tâm trạng cô như thế nào. Nó làm hắn đau xót. Cho dù rằng hắn cũng trải qua cả ngàn năm chờ đợi cô trong vô vọng. Nhưng giờ trái tim nguội lạnh kia đang bùng lên lại một cách mạnh mẽ - đã tìm thấy cô.

“Tôi không tránh! Ai nói gì tôi kệ, miễn sao tôi thích”.

“Sao anh lì vậy? Tôi nói vậy không hiểu sao?”

Dứt câu, đôi bàn tay lạnh kéo cô ngã ngược ra sau. Vì quá bất ngờ không kịp chuẩn bị cứ thế để cơ thể cô ngã theo hướng cùng với lực hút của trái đất.

Cô ngã vào một cơ thể lạnh buốt, cánh tay tủa ra chắc ôm cô từ phía sau khiến cô hoảng hốt rùng mình.

“Anh làm gì thế?” cô ngồi im một chút động đậy cũng không, giao phó cơ thể cho hắn bao bọc, trái tim cô bắt đầu loạn nhịp. Nó đập thật nhanh, thật mãnh liệt trong người cô, cô không thể kiềm nén cơn tim này. Nó thuộc về thân xác cô nhưng không còn nghe lời cô nữa.

“Tôi cũng muốn thử xui xẻo coi” rồi hắn lấy bàn tay xoa mặt cô đối diện với mặt hắn, nở nụ cười nhẹ nhàng nhìn cô. Ánh mắt nổi bật chói lóa nay cũng dịu đi mà hiền lành.

Hai mắt chạm nhau khá lâu. Thời gian như ngưng đọng, không khí mang chút ấm nồng ngọt ngào. Trái tim càng dữ dội đập, khiến cô rất sợ hắn nghe thấy.

Hắn ôm cô rất chặt như muốn hòa cô vào trong người, hắn đưa chiếc mũi chạm vào mũi cô mà ngửi mùi hương đặc trưng trên người cô. Tất cả những thứ đó làm hắn say mê, nhớ nhung.

Ngọc thấy tâm trí, trái tim và cả thân thể không nghe theo, cứ thích những hành động thân mật của hắn. Cô vội lấy tay đẩy hắn ra xa, nhưng sức lực của cô dường như chỉ gãi ngứa cho hắn. Cơ thể đó không xê dịch, vững như bức tường dù cô có đẩy cỡ nào cũng yên vị.

Hắn áp sát mình, đưa khuôn mặt vào gần cô. Khuôn mặt hắn bây giờ như phóng to cực đại, dường như sắp chạm vào nhau.

Môi hắn đang tiến sát đến môi cô... chỉ trong mấy giây ngắn ngủi cô định thần nhanh chóng rồi vội quay đi.

Cô bị sao thế này!

Rời khỏi cánh tay lạnh ấy, cô bất giác cảm thấy trống vắng. Cô thật sự điên rồi.

Hắn nhìn cô, hẳn biết cô đang ngại, tìm cô đang đập rất nhanh, hẳn cảm thấy vui không tả. Mấy ngàn năm qua hẳn chỉ mong muốn được nhìn thấy cô có tâm tình với hắn như lúc này.

“Cô đừng bi quan nữa! Có tôi ở bên cạnh cô đây! Sẽ không có ai dám đụng tới cô!”

“Sao anh lại tốt với tôi! Trong khi tôi đối xử không hề tử tế với anh?”

Hắn cười khở, trong nụ cười ấy là một sự bi thương, một bí mật mà hắn đang che dấu. Hắn chỉ biết cười trừ, quay lưng cất bước nhẹ nhàng như một người không trọng lực.

Cô cảm thấy lòng mình nặng trĩu khi thấy hắn không nói gì.

“Cạch” cánh cửa khép lại, che mất thứ ánh sáng đục ngoài ban công. Để lại màn đen tối bao trùm lấy hắn.

“Chỉ sợ em biết được sự thật! Em sẽ hoảng sợ mà rời xa tôi!”

---- Hết Chương 28 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Hội Diễn Kịch

“Cạch” cánh cửa khép lại, che mất thứ ánh sáng đục ngoài ban công. Để lại màn đen tối bao trùm lấy hắn.

“Chỉ sợ em biết được sự thật! Em sẽ hoảng sợ mà rời xa tôi!”

Buổi biểu diễn bắt đầu.

Những hàng ghế xếp thẳng hàng ngay ngắn, phía hàng đầu tiên là ghế đặc biệt dành cho người tổ chức và ban giám khảo còn phía sau là dành cho các học sinh xem kịch.

Sân khấu nhấp nháy với muôn màu sắc chiếu rọi. Dòng chữ màu đỏ với kim tuyến lấp lánh hiện lên trên nền xanh “Hội Diễn Kịch” ba chữ ngắn ngủi nhưng trang trí lòe loẹt nhiều màu bắt mắt.

Mc bước ra sân khấu với khuôn mặt điển trai, áo vest lịch lãm giới thiệu từng tiết mục.

Tiết mục kịch nào cũng có vẻ nhằm chán không lọt tả hết được câu chuyện bi thương hay hạnh phúc. Đem lại cho các vị ngồi xem cảm thấy buồn ngủ không ít.

Đến tiết mục thứ 11, là kịch 'người đẹp và quái vật' của lớp 10a1.

Bên phòng thay đồ, mọi người đã chuẩn bị quần áo, trang điểm lung linh hết. Chỉ mỗi cô là ngồi im tại chỗ không biết nên làm gì. Khi căn phòng đã đi hết, chỉ còn cô, đảo mắt xung quanh nhìn quần áo rách nát của Diễm Lệ, cô thở dài đi đến mà nhặt lên.

Chắc cô phải mang nó thật rồi còn cách nào nữa đâu.

Và rồi câu chuyện đã bắt đầu. Ánh sáng trở nên ảo diệu chiếu vào ngôi nhà cổ kính. Người cha già cùng đứa con.

Bộ áo đó khiến khán giả hơi ngạc nhiên. Bộ đồ của bell bị rách nhàu nát bê bết toàn vết bẩn được mặc trên cơ thể đẹp thế kia. Nhưng đoạn này làm sao lạ mặc bộ đó.

Trên sân khấu, Diễm Lệ đã cảm nhận được sự thu hút bàn luận từ phía dưới. Cô thấy rất xấu hổ, vốn định thế chỗ vào vai Bell nhưng không ngờ cô Khánh lại không cho phép, vẫn bắt cô làm chị của Bell rồi bắt cô mang cái bộ nửa giàu nửa nghèo. Thật chẳng ra thế thống gì!

Còn Ngọc, cô không được ra diễn cảnh đầu. Tuy là bị rách nát đến chẳng thể mặc được. Nhưng theo như kịch bản, cảnh diễn này cô phải có mặt nhưng cô Khánh lại sắp xếp khi nào người cha về dắt Bell lên tòa lâu đài thì cô mới được ra diễn.

Cô chỉ biết nghe theo ngồi yên tại chỗ nhìn mọi người diễn. Ai cũng thuộc lời thoại diễn rất tốt nên càng tới cảnh diễn của cô, cô càng áp lực và lo lắng.

Đến màn diễn của quái vật! Con quái vật mình người đầu như một con hổ dữ tợn, lông vàng mềm mại bao trọn lấy khuôn mặt đã hóa trang kỹ lưỡng nhưng ai cũng nhận ra hân! Dù có hóa trang xấu xí tới đâu, sức hấp dẫn của hân vẫn mạnh mẽ mà tỏa ra. Hân diễn rất tốt, ăn nhập tình cảm của nhân vật như thật. Khiến cho khán giả ngồi dưới không thể rời mắt đi chỗ khác được.

Lúc tàn hân cũng toát lên mình sức hút đến ma mị vậy sao?!

“Ngươi! Hãy đem con gái ngươi đến đây cho ta! Nếu không đừng hòng sống sót! Ta không bỏ qua đâu!” cất tiếng nói dữ tợn, và đưa chiếc váy màu tím ren đen hòa trộn hài hòa, ánh lên những kim tuyến bạc, chiếc váy rất đẹp thu hút mọi ánh mắt, nhiều người phía dưới tò mò hỏi nhau chiếc váy đó ai làm lại tinh xảo đến như vậy, nhìn kỹ có đá ánh lên bắt mắt sáng chói ngay bên tay áo, nhìn ở mọi góc khác nhau chiếc váy dạ hội lại có màu khác nhau, đẹp đến mê người.

Mấy bạn diễn cũng nhìn nhau hỏi chiếc váy đó đâu ra! Thật sự không có trong phòng thay đồ đã chuẩn bị sẵn.

Diễm Lệ đứng ở cánh gà, trợn mắt nhìn chiếc váy tím đó, ả ao ước nó được khoát lên người của ả! Không phải chiếc váy vàng này! ả không can tâm

---- Hết Chương 29 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Hội Diễn Kịch (Tiếp Theo) - Chiếc Váy

Diễm Lệ đứng ở cánh gà, trợn mắt nhìn chiếc váy tím đó, ả ao ước nó được khoát lên người của ả! Không phải chiếc váy vàng này! ả không can tâm

Đến lúc cô diễn, chiếc váy dạ hội kia được đưa cho cô vào phòng thay đồ. Cô phải thay thật nhanh vì không còn nhiều thời gian.

Khoát trên mình bộ váy dạ hội dài cô kinh ngạc soi mình trong gương. Đẹp quá! Không phải Ngọc tự tin nói mình mà chính chiếc váy kia làm cô không nhận ra mình, làn da trắng, bộ ngực đầy đặn, quai xương xanh lộ ra trông thật quyến rũ. Màu sắc hài hòa kết hợp đẹp mắt. Tuy rằng này đã quan sát chiếc váy từ xa nhưng khi mặc rồi không ngờ nó lại rất vừa vặn và đẹp đến mức có thể nâng con người ta đến những nơi tươi đẹp. Thật có cảm giác mình như là một cô công chúa!

“Rầm” cánh cửa bất chợt vang lên khiến cô giật mình quay lại.

Diễm Lệ! Sao ả ta lại ở đây.

Diễm Lệ nhìn Ngọc đầy căm ghét. Thêm chiếc váy cô đang mặc trên người khiến ả ta không thể không thấy Ngọc rất thu hút, ả nhìn lại mình bây giờ và cô như trái ngược. Đường đường cũng là hotgirl không của trường thì là của khối, và một con quý đáng nguyên rủa. Tại sao ả không được vào vai Bell, ả xứng đáng hơn cô nhiều, chỉ có ả mới hợp với Hắc Vỹ! Cô chỉ là con quý ám chết người khác, tại sao lại may mắn thế.

Ngọc cảm thấy rung mình với ánh mắt đó, không lên tiếng cô đi thẳng về phía cửa ra.

“Mày đứng lại”

Ngọc cứ tiếp tục đi, cô không có thời gian đôi co với ả. Sắp tới cửa ra vào thì cô bị túm lại đổ về phía sau. Vì quá bất ngờ cô không phòng bị nên té xuống sàn bị thương ngay ở cùi trỏ, rất rát, máu rỉ ra.

Ngay lúc cô không tập trung, ả cầm kéo cắt đi phần váy dạ hội cô mang, chiếc kéo bén sắt cắt từng đường rách nát không theo một thể nhất định, ả cứ dòn lại một đồng mà cắt rồi cười: “Tao đã không dành được vai thân mật với Vỹ thì mày cũng đừng hòng có được”.

Ngọc hốt hoảng, đã không còn chiếc váy nào để diễn được rồi, làm sao đây!

“Tôi sắp diễn rồi! Cô không nên làm vậy! Sẽ ảnh hưởng tới lớp chúng ta”.

“Chỉ có mày mới làm ảnh hưởng thôi, con ngu!” ả vẫn cắt cắt, mẩu vải nằm rải rác trên sàn nhà ánh lên kim tuyến.

Cô bất lực, giờ coi như điều Diễm Lệ muốn được thực hiện rồi. Cô mệt mỏi thở dài. Đúng là cô xui xẻo thật. Cô chính là người vai Bell dù cô có nói là Diễm Lệ làm hư váy mình thì đối với một đứa được cho là quý ám thì ai sẽ tin đây.

“Không không thể nào!” giọng ả run sợ. “Sao lại thế được!” ả không tin vào mắt mình, mắt ả trợn ngược nhìn thật đáng sợ chăm chăm vào chiếc váy đó.

Cô đưa mắt nhìn theo, đôi tay hằn lên vết đỏ vì cầm kéo, cây kéo cũng khá nặng suy cho cùng cũng khá nặng nên rất dễ để lại dấu vết khi cầm lâu. Rồi tiếp tục là chiếc váy thu hút cô.

Không thể nào!

Chiếc váy không hề bị xén cắt gì, nó vẫn như cũ không một chút nhàu. Diễm Lệ không tin vào mắt mình, ả cầm kéo cắt thêm vài miếng nhưng cái áo giống như có một phép màu kì bí mà liền lại không sao cả.

Cô ngạc nhiên, còn Diễm Lệ phát hoảng, ả ta không kiềm chế được nỗi điên lấy tay xé chiếc váy ra, xé một cách mạnh bạo, chiếc váy cũng không chịu nổi mà tách ra nhưng rồi cũng nguyên vẹn đầu vào đáy một cách khác thường. Cứ như vậy ả xé xé nhưng thành công cốc.

“Diễm Lệ! Em đang làm gì vậy hả!?”

---- Hết Chương 30 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Hội Diễn Kịch (Tiếp Theo)

Cô ngạc nhiên, còn Diễm Lệ phát hoảng, ả ta không kiềm chế được nỗi điên lấy tay xé chiếc váy ra, xé một cách mạnh bạo, chiếc váy cũng không chịu nổi mà tách ra nhưng rồi cũng nguyên vẹn đầu vào đáy một cách khác thường. Cứ như vậy ả xé xé nhưng thành công cốc.

“Diễm Lệ! Em đang làm gì vậy hả!?” vì quá lâu Cô Khánh lo lắng xảy ra chuyện, nên cùng mọi người tới phòng thay đồ thì thấy Diễm Lệ đang xé váy Ngọc.

Diễm Lệ theo phản xạ giật mình giật kéo đi nhưng vẫn không qua mắt được mọi người hành động mà cô đang gây ra.

Mọi người nhìn những mảnh vải vụn cắt nằm một bên cạnh rồi thấy vết máu chảy một ít lên trên, vài người cúi xuống đỡ Ngọc dậy hỏi han tình hình coi cô có thể diễn được không.

Vì sợ mọi người khiển trách nên ả đã nước mắt tràn mi nấc lên từng tiếng: “Em không làm gì cả! Tại... tại Ngọc nghe thấy mọi người tới tét bị thương rồi tự xé váy mình đưa kéo cho em cầm, để mọi người đổ oan cho em. Cô ta còn hận em vụ hồi nãy vạch trần tội lỗi của cô ta nên rắc tâm âm mưu hãm hại em đó cô Khánh”.

Nghe ả nói xong, những người hỏi han cô nay đã tránh xa bỏ cô đứng đó mặc kệ đi tới bên Diễm Lệ mà đỡ hỏi han.

Thật nhanh gọn, xúc tích, mới vài câu ai nấy đã quay qua tin ả.

Ả nói lưu loát rành mạch như đã chuẩn bị sẵn, bịa chuyện một cách khiếp sợ đến cô cũng phải rùng mình. Cũng đúng! Với khuôn mặt đầm lệ đáng thương kia thì ai cũng sẽ mềm lòng mà tin tưởng.

Cô chán ghét phải đi giải thích, cô chỉ im lặng, đứng lên mặc váy vẫn không ngừng rì máu.

“Em không sao chứ?” cô Khánh đỡ cô lên.

“Dạ không”.

Cô nhìn Diễm Lệ, ả ta mặt đắc ý kênh lên liếc mắt khinh thường cô.

Khi Cô Khánh quay sang nhìn ả thì đôi mắt cùng giọng điệu khác hẳn, ả nhìn Ngọc bằng ánh mắt thương cảm rồi rít lên nhưng tiếng xột xa: “Ôi! Tay Ngọc bị thương rồi! Chắc sẽ diễn không linh hoạt đâu! Hay cô Khánh để bạn ấy về nghỉ đi em thay bạn ấy cũng không sao! Dù có hơi mệt xí nhưng bạn bè mà sao lại để Ngọc chịu khổ được”.

Quý kẻ của cô ta thật ghê tởm, có thể biến hóa khôn lường các tình huống nhanh-gọn-lẹ. Với tài đạo diễn kiêm diễn viên như thế có thể kiếm ra bội tiền đây. Nhưng cô sẽ không cho cô đạt được mong muốn. Hết lần này đến lần khác hãm hại cô chỉ để giành vai. Chịu đựng được một lần là quá lắm rồi.

“Không sao! Cảm ơn vì giúp nhưng tôi không dám nhận. Tôi có thể hoàn thành tốt!” Ngọc tỏ ra rất tự nhiên, cười đùa với Diễm Lệ.

Ả tức tối nhưng lại không thể bộc phát ra bên ngoài chỉ biết kiềm hãm bên trong mà rặng ra nụ cười mất tự nhiên. ả không ngờ cô lại cả gan dám nói với mình như vậy. Sau bao nhiêu lần ả hại cô nhưng nhìn lại mình thì ả mới chính là người dính đòn hại đó.

Cô dặm một chút phấn và trang điểm lại những chỗ bị nhòe. Chải mái tóc được uốn xoắn. Sau đó bước ra khỏi căn phòng ngột ngạt kia.

Ai cũng đi hết chỉ còn ả và nỗi căm phẫn bao quanh.

Sân khấu rộng được lớp màn đỏ che lại, cảnh tiếp theo được bố trí hoàn chỉnh. Và rồi đã đến lúc cô bước ra sân khấu.

Cô run nhưng vẫn không cho phép mình bị người ta chê cười, dù biết khán giả dưới kia như những mũi giáo đâm chọt vào mình mà xia. Chắc chắn sẽ làm cô mất bình tĩnh. Nhưng cô phải làm gì đó chứng tỏ cô không phải xui xẻo. Cô là một người bình thường như bao người! Hay cô chỉ không muốn ai thay thế mình, không muốn ai diễn cùng Vỹ!?

Sân khấu hạ màn, ánh sáng từ các đèn chiếu tập trung trên sân. Cô nhắc chân nhẹ nhàng bước ra trong bộ váy đặc biệt dưới hàng trăm con mắt trăm trô khen ngợi ...

---- Hết Chương 31 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Hội Diễn Kịch (Tiếp Theo) - Mối Chạm Mối

Sân khấu hạ màn, ánh sáng từ các đèn chiếu tập trung trên sân. Cô nhắc chân nhẹ nhàng bước ra trong bộ váy đặc biệt dưới hàng trăm con mắt trăm trô khen ngợi ...

Cô nhập tâm vào vai diễn khá tốt bởi thật sự trong thân tâm cô tưởng tượng đến đôi mắt đỏ ấy mà sợ sệt, muốn trốn tránh. Nhưng đôi mắt đó lại cứ xuất hiện bắt ép cô.

Quái vật diễn có ý luôn khao khát cô cùng với những cái ôm chặt mạnh mẽ, muốn dành được tình yêu của cô không từ thủ đoạn, chia cắt gia đình, nhốt cô trong bốn bức tường rộng nhưng cô độc.

Màn diễn dần dần được mở ra, cảnh diễn trôi qua một cách êm đẹp không chút rắc rối. Khán giả như cuốn hút vào câu chuyện cảm động kia, im lặng không ai rời mắt đi chỗ khác hay làm việc riêng.

Ánh sáng chuyển đổi nhiều màu sao cho hợp với cảnh diễn. Nhẹ nhàng, gây cảm, run sợ, rất linh hoạt. Âm nhạc cũng vậy, trầm thấp rồi lại cao trào khiến mọi người có thêm hứng thú.

Đến khi quái vật đã ngã xuống vì bị thương, mọi người biến sắc lo lắng, nhiều cô nàng phía dưới ganh ghét mà nguyên rủa cô. Nhưng cô vẫn tiếp tục diễn sao cho đạt vì cô biết nếu như không làm tốt có người nhân cơ hội sẽ bêu rếu.

Cô diễn rất tự nhiên, mạch cảm xúc sâu lắng bên trong dần bộc phát. Nhìn vào Quái Vật trong đầu cô lại hiện lên hình bóng của người mình thương yêu và cùng cuộc sống như tù đầy, cô đã gục ngã, mệt mỏi bao nhiêu. Nước mắt chảy ra rất nhiều khiến mọi thứ xung quanh cô nhạt nhòa. Mọi nỗi bi thương đều nhân tiện mà rơi xuống.

Và cứ như vậy, cảnh mà cô không mong đợi đã đến. Cô nhìn hần, khuôn mặt được hóa trang tí mỉ nhưng vẫn toát lên khí chất lạ kì, cặp mắt lạnh lùng kiêu ngạo nay khép hờ, lông mi dài, chiếc mũi cao, đôi môi mỏng trông cứ héch lên, tất cả đều hoàn mỹ. Tuy là lấy góc hôn nhưng dù sao cô cũng rất cẩn thận, các dây thần kinh rung động theo từng nhịp tim loạn trong cơ thể. Cảnh này rất quan trọng, đánh vào cảm xúc của mọi người rất nhiều không những thế điểm số cũng rất cao. Không thể bỏ cảnh này dù có bất cứ việc gì. Cô chần chừ, tiến tới cúi đầu về phía trước, cô cúi thấp nhất có thể để che đi khuôn mặt của hần để mọi người lầm tưởng rằng Bell và Quái Vật hôn nhau.

Hai khuôn mặt sát nhau, tim cô đập ngày nhanh và mạnh, cô còn có thể nghe thấy tim mình huống hồ gì hần!

Hần mở mắt, nhìn cô đang đỏ ửng lên khiến hần khẽ mỉm cười. Một vài giọt nước mắt còn đọng lại rơi lên mặt hần, trượt xuống miệng. Hần cảm thấy nắn nắn đau đớn trong lòng, tâm trạng đang vui bỗng lọt xuống nơi nài hẻo lánh cô độc pha tức giận.

Không phải cô đang nghĩ tới thằng Phong mà cô hằng yêu thương đấy chứ?! Trong lúc này cô đang nhìn hần, đang bên cạnh hần, đang gần hần vậy mà cô lại đi nghĩ tới thằng khác, làm sao mà hần không tức giận được đây!

Hần vòng tay đặt lên cổ cô, kéo mạnh xuống, môi chạm môi, nhẹ nhàng hần nếm đôi môi mềm đó. Chiếc lưới rất nhanh mon trốn hoạt động quanh cánh môi của Ngọc.

Hần-hôn-cô-rồi! Cô phát hoảng định giật đầu ra nhưng đang diễn sợ bị oán trách sẽ phá hỏng buổi diễn nên cắn răng cho hần làm càng.

Đôi môi cô được hần bao phủ, cắn lên một cách tàn bạo. Mọi người nhìn cảnh đó với đa cảm xúc, người thì hạnh phúc ngút ngàn, người thì ganh ghét xia xói đâm chọt, người thì hú lên như phát hiện được vàng, người thì che mặt quay đi chỗ khác.

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Kết Luận Bá Đạo

Hắn-hôn-cô-rồi! Cô phát hoảng định giật đầu ra nhưng đang diễn sợ bị oán trách sẽ phá hỏng buổi diễn nên cắn răng cho hắn làm càn.

Đôi môi cô được hắn bao phủ, cắn lên một cách tàn bạo. Mọi người nhìn cảnh đó với đa cảm xúc, người thì hạnh phúc ngút ngàn, người thì ganh ghét xia xói đâm chọc, người thì hú lên như phát hiện được vàng, người thì che mặt quay đi chỗ khác.

Cảnh hôn chỉ kéo dài trong một phút nhưng cũng đủ khiến cô nghẹt thở mà chết. Khi màn diễn kết thúc, phía dưới vang lên những tiếng vỗ tay giòn tan ai cũng hướng mắt lên sân khấu nở một nụ cười mãn nguyện, trừ các cô gái ra.

Các vai diễn kịch của lớp 10a1 xếp một hàng ngang trước sân khấu chào mọi người. Cô và hắn là nhân vật chính nên tất nhiên sẽ được xếp đứng chính giữa, nhưng với bộ váy dài và đôi gót mòng quèn quen nên cô đã chậm chân, Diễm Lệ nhanh hơn 'bay' tới đứng sát bên hắn, xem về như là nhân vật chính kênh kiệu khoát tay Hắc Vũ một cách tự nhiên rồi nở nụ cười tươi nhìn hắn.

“Anh diễn hay lắm đó”.

Hắn chẳng quan tâm tới lời nói của ả, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm vào dáng nhỏ bé cầm váy đi từng bước. Cô ngược lên vô tình đụng trúng ánh mắt đó nên lại vội cúi đầu xoay đi chỗ khác. Cô ngại lắm, mới này sao hắn lại có thể làm thế chứ! Chỉ cần giả vờ thôi, diễn thôi mà sao hắn lại làm thật. Trái tim cô bây giờ vẫn còn 'thình thịch..' trong lồng ngực, nó như muốn nhảy tung ra ngoài.

Cô né tránh hắn, cứ nghĩ trên sân khấu dưới bao cái nhìn của mọi người hắn sẽ không làm gì lộ liễu nhưng ai ngờ cô mới bước được ba bước, hắn đã xuất hiện ngay bên cạnh và bế cô như nâng cô chứa. Cô phát hoảng đẩy sụa nhưng sức cô thì làm sao đấu lại cái ôm của hắn.

Bao người nhìn đoán già đoán non mối quan hệ của họ. Nhiều người không chấp nhận mà phỉ báng, nói cô lại bỏ bùa trai. Một số ít người vỗ tay mừng cho họ.

Cô thật sự xấu hổ không biết làm sao chỉ biết trốn trong ngực hắn, nghe từng tiếng tim đập đều đặn sau chiếc áo hoàng tử, ngửi mùi hương nồng từ cơ thể hắn tỏa ra. Đầu óc cô như không còn lí trí.

Ả Diễm Lệ ức chế đưa mắt nhìn, sao cô ta lại được hắn đối xử tốt như vậy, cô chỉ là con quỷ thôi mà, sớm muộn sẽ hại chết Hắc Vũ. Không thể để cô ta đạt được mục đích. Hắn bế cô đến chính giữa, ánh đèn trắng chiếu lên họ, mọi người cuối đầu trước ban giám khảo cùng các vị khán giả rồi vào cánh gà. Còn hắn vẫn như vậy không bỏ cô xuống cứ đi về phía nào đó rất im ắng bỏ sau lưng tiếng ồn của buổi diễn.

Trăng cũng bắt đầu lên rọi lên khuôn mặt lạnh như tờ thoáng chút gì đó vui vui ẩn hiện không rõ.

Cô lên tiếng: “Thả tôi xuống”.

“Không thích!” hắn đáp lại bằng giọng trầm lạnh như mọi ngày.

“Sao... sao lại làm vậy? - hôn ấy!”

“Thích”

“Thích thì có thể làm sao? Sao không xin phép tôi hả?”

“Không thích”

Hắn dừng bước, vẫn tư thế bế bồng đó mà nhìn cô, nhìn chăm chăm như xuyên sâu vào bên trong trái tim cô. Khuôn mặt này đã nhiều lần làm hắn bộc phát tức giận sau nhiều năm gọi là vô cảm xúc.

“Bộ thích là làm không thích là không làm à? Đừng tưởng mình là trung tâm chứ” tuy là mạnh miệng nhưng cô thấy rất vui, rất thoải mái, chỉ ngại không dám nhìn thẳng vào mắt hắn. Nụ hôn đó không hề mạnh bạo như lần ở nhà cô, rất nhẹ nhàng, rất kỳ lạ nó khiến cô loạn nhịp không ít lần, nghĩ đến là má cô ửng hồng. Điều đó lại khiến cô lo sợ hắn ta sẽ chết vì trái tim không nghe lời này.

Hắn vừa vui nhưng lại vừa giận cô gái đang nằm trong lòng mình: “Cô còn yêu người cũ?” hắn hơi nheo mày mang ngữ khí giận dữ.

“Hả? Liên quan gì tới anh”

“Vì đây là chuyện của tôi!”

“Anh tào lao, bỏ tôi xuống đi không thì chuyện đó lại xảy ra”

“Tôi hôn cô rồi nên cô là của tôi. Trả lời đi”.

---- Hết Chương 33 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Nhắc Nhở

“Tôi hôn cô rồi nên cô là của tôi. Trả lời đi”.

Cô cũng nhìn hắn! Ai cho hắn tự ra cái điều đó và áp đặt lên cô chứ? Cô không hề bắt hắn hôn mình: “Đó là chuyện của tôi, anh không có tư cách biết, bỏ tôi xuống”.

“Bữa sau ai dám làm gì mình cứ chống trả lại” Hắc Vũ nhếch mép nhìn cô, rồi bỏ cô xuống quay lưng bước đi.

Cô nhìn theo hắn đi khuất, trong đầu hiện lên lại câu nói đó. Và nhìn vết thương ở cánh tay. Hắn nhắc nhở mình ư!? Đừng như vậy mà!

Thay bộ váy đắt giá đó ra, cô cẩn thận treo trên kệ đồ, nhìn nó cô nghĩ nó chắc cũng mua được một căn biệt thự. Bây giờ đèn trong phòng mờ rất sáng, tùy theo ánh sáng mà nó thay đổi sang màu hồng nhẹ nhàng xinh xắn. Người thiết kế ra bộ váy này quả thật rất giỏi.

Nhiều người trong phòng khen ngợi bộ váy cô mặc và hỏi của ai, họ muốn tìm người thiết kế đó và may cho mình một bộ như vậy nhưng cô làm gì biết chứ, Hắc Vũ đưa cô bắt cô mặc thôi.

“Được diễn, được mặc đẹp, được bế, được hãnh diện, bây giờ còn giấu tên nhà thiết kế sao? Muốn hưởng hết cái tốt về cho mình mà!” ả đánh đá đi ngang qua cổ tình đụng trúng vết thương, cô cắn răng chịu đau định sẽ bỏ đi nhưng nhớ lại Hắc Vũ, cô như có thêm sức mạnh tỏ ra hết sức bình thường nở một nụ cười thân thiện.

“Cái này thì tôi không biết thật, nếu 'ham tiếp cận' vậy có thể đi hỏi Hắc Vũ. Anh ấy 'dường như' sẽ tiếp cô.”

Ả quay mặt tròn mắt nhìn về Ngọc, ả không ngờ cô có thể lớn giọng chửi bóng gió ả như vậy. ả biết bây giờ người thất thế là mình nên cũng không thể nói lại được gì. Nếu trường đã ghét muốn loại bỏ cô nhưng Vũ lại không thì bất cứ ai cũng chẳng làm gì được Ngọc. Thật khó chịu khi phải 'ôm cây đợi thỏ'. Nhất định phải làm Vũ mê ả say đắm, nhất định, vì ả và vì Vũ nữa! Không thể để nó trù ếm trài thành công thêm nữa.

Ngọc nói xong đi nhanh ra khỏi phòng cũng không buồn nhìn ả lấy một cái, cảm giác thật sự rất khác, như móc được xương cá mắc trong cổ họng ra vậy, nhẹ nhõm vô cùng.

Đi theo lối hang lang dài, trong thân tâm lại chất đầy nỗi tâm sự. Cảnh vật này gợi lên nỗi nhớ Phong - người bắt chắp bên cô dù những lời đồn đại bao vây. Nỗi nhớ ấy cứ dâng lên, bi thương đau đớn để rồi lại xuất hiện hằn trong đầu cô! Hắn cũng vậy tiếp cận cô khi biết lời chỉ trích đồn đại, hắn bảo vệ cô khi bị người ta hạ nhục lăng mạ, trong lòng ngực đó cô thấy an tâm và ấm áp, khuôn mặt đó khiến cô lay động, trái tim bao nhiêu lần không nghe theo cô. Nhưng càng như vậy cô lại càng sợ, sợ cái cảm giác đó. Mới đây thôi xác Phong nằm ngay trước mắt cô, và tiếp theo sẽ là ai... cô rất sợ.

Một bàn tay ấm áp chạm vào má cô: “Cô sao vậy, đang mơ mộng gì sao?”

Đó là anh chàng cô gặp trên đường thi chạy, cái anh tóc vàng đó. Dù nói đây không được sáng nhưng vẫn có thể thấy được đường nét tinh tế trên khuôn mặt anh, ánh mắt tươi cùng nụ cười rạng rỡ, kết hợp một bộ đồ thể thao cực men chắc sẽ khiến bao nàng phải ngã quỵ.

Cô đỡ ra vài giấy rồi quay đi né bàn tay anh: “Tôi không sao, chỉ suy nghĩ linh tinh thôi” mỉm một nụ cười nhẹ như để xã giao.

---- Hết Chương 34 ----

- Vô năm học rồi đây mấy bạn ạ!! Năm nay mình học lớp 10, học ban D nên sẽ rất bận rộn đó ạ!! :(nhưng khẳng định là mình không bỏ truyện nha! Mong các bạn đừng quên tui :(yêu các bạn :-* - Mong mấy bạn lấy truyện mình để up web khác phải ghi rõ nguồn và tác giả, không được thay đổi kết cấu nội dung” Tôi hôn cô rồi nên cô là của tôi. Trả lời đi”.

Cô cũng nhìn hắn! Ai cho hắn tự ra cái điều đó và áp đặt lên cô chứ? Cô không hề bắt hắn hôn mình: “Đó là chuyện của tôi, anh không có tư cách biết, bỏ tôi xuống”.

“Bữa sau ai dám làm gì mình cứ chống trả lại” Hắc Vũ nhếch mép nhìn cô, rồi bỏ cô xuống quay lưng bước đi.

Cô nhìn theo hần đi khuất, trong đầu hiện lên lại câu nói đó. Và nhìn vết thương ở cánh tay. Hần lo lắng cho mình!? Đừng như vậy mà!

Thay bộ váy đắt giá đó ra, cô cẩn thận treo trên kệ đồ, nhìn nó cô nghĩ nó chắc cũng mua được một căn biệt thự. Bây giờ đèn trong phòng mở rất sáng, tùy theo ánh sáng mà nó thay đổi sang màu hồng nhẹ nhàng xinh xắn. Người thiết kế ra bộ váy này quả thật rất giỏi.

Nhiều người trong phòng khen ngợi bộ váy cô mặc và hỏi của ai, họ muốn tìm người thiết kế đó và may cho mình một bộ như vậy nhưng cô làm gì biết chứ, Hắc Vũ đưa cô bất cô mặc thôi.

“Được diễn, được mặc đẹp, được bế, được hạnh diện, bây giờ còn giấu tên nhà thiết kế sao? Muốn hưởng hết cái tốt về cho mình mà!” ả đánh đá đi ngang qua cổ tình đụng trúng vết thương, cô cắn răng chịu đau định sẽ bỏ đi nhưng nhớ lại Hắc Vũ, cô như có thêm sức mạnh tỏ ra hết sức bình thường nở một nụ cười thân thiện.

“Cái này thì tôi không biết thật, nếu 'ham tiếp cận' vậy có thể đi hỏi Hắc Vũ. Anh ấy 'dường như' sẽ tiếp cô.”

Ả quay mặt tròn mắt nhìn về Ngọc, ả không ngờ cô có thể lớn giọng chửi bóng gió cô như vậy. ả biết bây giờ người thất thế là mình nên cũng không thể nói lại được gì. Nếu trường đã ghét bỏ muốn loại bỏ cô nhưng Vũ thì không thì bất cứ ai cũng chẳng làm gì được Ngọc. Thật khó chịu khi phải 'ôm cây đợi thỏ'. Nhất định phải làm Vũ mê ả say đắm, nhất định, vì ả và vì Vũ nữa! Không thể để nó trù ếm trai thành công thêm nữa.

Ngọc nói xong đi nhanh ra khỏi phòng cũng không buồn nhìn ả lấy một cái, cảm giác thật sự rất khác, như móc được xương cá mắc trong cổ họng ra vậy, nhẹ nhõm vô cùng.

Đi theo lối hăng lang dài, trong thân tâm lại chất đầy nỗi tâm sự. Cảnh vật này gợi lên nỗi nhớ Phong - người bắt chắp bên cô dù những lời đồn đại bao vây. Nỗi nhớ ấy cứ dâng lên, bị thương đau đớn để rồi lại xuất hiện hần trong đầu cô! Hần cũng vậy tiếp cận cô khi biết lời chỉ trích đồn đại, hần bảo vệ cô khi bị người ta hạ nhục lăng mạ, trong lòng ngực đó cô thấy an tâm và ấm áp, khuôn mặt đó khiến cô lay động, trái tim bao nhiêu lần không nghe theo cô. Nhưng càng như vậy cô lại càng sợ, sợ cái cảm giác đó. Mới đây thôi xác Phong nằm ngay trước mắt cô, và tiếp theo sẽ là ai... cô rất sợ.

Một bàn tay ấm áp chạm vào má cô: “Cô sao vậy, đang mơ mộng gì sao?”

Đó là anh chàng cô gặp trên đường thi chạy, cái anh tóc vàng đó. Dù nói đây không được sáng nhưng vẫn có thể thấy được đường nét tinh tế trên khuôn mặt anh, ánh mắt tươi cùng nụ cười rạng rỡ, kết hợp một bộ đồ thể thao cực men chắc sẽ khiến bao nàng phải ngã quỵ.

Cô dơ ra vài giây rồi quay đi né bàn tay anh: “Tôi không sao, chỉ suy nghĩ linh tinh thôi” mỉm một nụ cười nhẹ như để xã giao.

---- Hết Chương 34 ----

- Vô năm học rồi đây mấy bạn ạ!! Năm nay mình học lớp 10, học ban D nên sẽ rất bận luôn đó ạ!! :(nhưng khẳng định là mình không bỏ truyện nha! Mong các bạn đừng quên tui :*(yêu các bạn :- Mong các bạn lấy truyện mình up wed khác nhất định phải ghi rõ nguồn và tác giả, tuyệt đối không được thay đổi hay sao chép kết cấu nội dung và nhân vật!!!! Cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Cô Là Gì?

Cô thần ra vài giây rồi quay đi né bàn tay anh: “Tôi không sao, chỉ suy nghĩ linh tinh thôi” mỉm một nụ cười nhẹ như để xã giao.

Dáng anh cao, khuôn mặt tuấn tú vạn người mê, mái tóc vàng tối nay được anh vuốt keo dựng lên để lộ vàng trắng cao thông minh, trông bộ đồ thoải mái nhìn anh rất năng động, khi anh cười trông nó hiền làm sao. Phải công nhận rằng anh rất cuốn hút đối phương, sự cuốn hút này là cái thân thiện, hòa đồng, chứ không phải như hần, nam tính, âm trầm, thần bí, lạnh lùng.

Anh nhìn cô mãi khiến cô thấy rất mất tự nhiên, cơ thể cứng đờ đi như một con rô bốt, anh không nói, chỉ cười nụ cười nhẹ, còn lại không làm gì khác.

Vì không gian im lặng quá lâu nên cô đành tìm cái gì đó để nói: “Sao nhìn tôi? Bộ có gì à?”

“Không. Em dễ thương quá nên nhìn thôi” Anh híp mắt cười, tuy nó có làm anh hơi đau ở vết thương.

“Chứ không phải tôi là quỷ sao?”

“Em là thiên thần chứ quỷ gì!” anh cười đùa

Cô mở chiếc ba lô nhỏ đưa cho anh chiếc mp3: “Tôi trả cho anh này”

Anh cầm lấy rồi lại bỏ vào balo lại cho cô, anh xoa đầu cô nói: “Cứ giữ lấy” giây kế tiếp anh khom lưng nhéo má cô, khuôn mặt sát lại, hai đôi môi lại như thể sắp chạm vào.

Cứ chỉ ầm ập đó sẽ khiến bao con tim roi rớt nhưng cô không cảm nhận được gì. Trông phút chốc cô chợt nhận ra. Sao lại như vậy! Trái tim cô không hề loạn nhịp trước Hưng, nhưng lại loạn nhịp trước Vỹ! Cô điên rồi.

Cô cứ sững như vậy khiến anh lại bật cười, nhéo mạnh chiếc má cô đến méo mó. Cô kêu lên một tiếng tròn mắt nhìn anh như kiểu giận hờn. Anh làm má cô đỏ ửng như trái cà chua, hơi đau còn anh thì cười vui như một đứa con nít. Cô né bàn tay anh: “Đừng như vậy, nguy hiểm lắm”.

“Tôi không tin những loại tin đồn đó” anh xoa chiếc má đỏ cô như muốn chuộc lỗi vì hơi quá tay, nhẹ nhàng vì sợ cô lại đau. Cô bước lùi giữ khoảng cách.

“Tôi đi trước đây”.

Trong không gian huyền ảo của màn đêm thấp thoáng vài ánh sáng từ những ngọn đèn hội chiếu xung quanh, le lói chiếu rọi tới khuôn mặt anh tuấn, một tia hứng thú quy mị dâng trào ra ngoài không thể che dấu.

Cô đi xuống các bậc thang, lấy tay xoa xoa cái má sưng, cảm thấy Hưng tất vui, rất tốt xứng đáng là một người được hưởng sự hạnh phúc, tốt nhất cô nên trách xa không mọi chuyện sẽ là một nỗi bi kịch.

Xẹt!!!!Bỗng xung quanh tối đen, cô nhìn xung quanh, quơ tay loạn xạ kiếm vật gì đó bám vào nhưng không có không có hành lang hay cầu thang gì cả, chỉ là một mặt phẳng dưới chân thẳng tắp không biết dẫn đến đâu. Cô sợ, người cô khẽ run, da thịt bắt đầu tê dại vì lạnh...

Và cô thấy nó xuất hiện đôi mắt ấy. Cô hoảng loạn ngã quỵ. Đôi mắt đó, nó vẫn như vậy, hằn những tia máu đáng sợ. Nó đang giận dữ, mỗi lần như vậy sẽ có chuyện gì xảy ra. Không lẽ Hưng gặp chuyện sao? Hay là Vỹ! Nó nó...tới gần cô.. đừng như vậy! Cô không muốn ai sẽ chết. Không muốn, cô nấc lên sợ sệt.

“Đừng .. làm hại .. ai cả! Tôi xin đấy!!!!” giọng cô run theo tiếng nấc, cô nhắm chặt mắt không dám mở. Nước mắt lại rơi. Cuộc sống cô sẽ mãi như thế này, không được tự do phải luôn e dè với mọi người thì mới có thể cảm bảo tính mạng cho họ. Tại sao chứ? Cô là thứ gì chứ? Đó có phải là điều cô muốn đâu, cô không muốn điều đó! Không muốn!

---- Hết Chương 35 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 36: Hội Trại

“Đừng .. làm hại .. ai cả! Tôi xin đấy!!!!” giọng cô run theo tiếng nấc, cô nhắm chặt mắt không dám mở. Nước mắt lại rơi. Cuộc sống cô sẽ mãi như thế này, không được tự do phải luôn e dè với mọi người thì mới có thể cảm bảo tính mạng cho họ. Tại sao chứ? Cô là thứ gì chứ? Đó có phải là điều cô muốn đâu, cô không muốn điều đó! Không muốn!

Cô cảm giác như hơi lạnh đã vơi đi nhiều. Không gian lại mát mẻ trở lại, mở đôi mắt hoảng sợ cô nhìn xung quanh. Mắt 'máu' đó đã biến mất, xuất hiện trong vài giây ngắn ngủi rồi lại biến mất, thay vào đó vẫn là chiếc cầu thang ban nãy cô đi dở.

Bỗng ai đi qua cô, cầm bàn tay nhỏ của cô mà kéo xuống: “Ồ ngờ ra đó làm gì? Đi xuống tham gia dựng lửa” giọng nói trầm, lạnh lùng thân quen nhưng mang chút tia ầm ập dù là câu nói bình thường nhưng cô lại thấy mình như được trấn an, có lẽ vì mới trải qua cái chuyện đáng sợ đó. Tuy là vậy ... cô rút tay lại

“Anh không sao chứ Vỹ?”

Hắn ngẩn người ra, nhìn thấy cô lo lắng gọi tên mình như vậy quả thật là điều lạ nhưng lại làm hắn vui không tả.

Một tia ầm ập len lỏi vào trái tim băng lạnh.

“Dù không biết sao em hỏi vậy. Nhưng tôi không sao”

“Vậy tôi đi trước, tôi khuyên anh nên tránh tôi ra, tôi không tốt đẹp gì đâu” cô đi qua người hắn.

Hắn đi theo cô ở đằng sau mà khoe miệng không khỏi cong lên rồi lại để lộ ra hàm răng trắng.

Dưới sân là những chiếc lồng đèn ánh sáng màu treo trên theo đường dây điện lấp ló, nhiều chiếc lồng đèn dài tạo nên một buổi lễ hội như đêm giao thừa ở Trung Quốc. Các gian hàng cũng bắt đầu bày bán thức ăn nước uống các loại, trang trí xung quanh làm sao cho đẹp mắt. Ai cũng mong muốn giật được giải thưởng party. Không khí rất rộn ràng.

Cô và hắn đi dưới sân, người đi trước, người đi sau người ta nhìn vào sẽ không khỏi tưởng rằng người con gái đang giận hờn nhõng nhẽo với bạn trai.

Cảnh tượng trước mắt lọt vào rất nhiều 'chiếc kính' siêu soi mói. Các các nữ sinh ở đây hóa giận. Nam sinh thì liếc cặp mắt tiếc nuối, nhưng trong phút chốc không quan tâm tới.

Về tới gian hàng mình, mọi người trong lớp rất thư thái ngồi chơi đánh bài, không quan tâm gì tới cái gian hàng đang trống rỗng một màu trắng.

Hắn và cô được cô Khánh giao trọng trách quản lí trại nhưng mà cái kiểu này thì làm sao kịp mà chấm điểm chứ, chưa kể là trang trí xong mới được buôn bán các loại. Thế mà nhìn ai cũng thành thoi.

Cô lên tiếng: "Mấy bạn trang trí đi. Nhanh lên". Giọng cô nói vừa cho mấy đám con gái ngồi gần nghe, Diễm Lệ tựa hồ là thủ lĩnh cả bọn nên ả lơ đi thì cả bọn cũng lơ những lời cô, giả điếc tiếp tục chơi. Còn đám con trai ngồi trong góc nên không biết gì.

Cô biết sẽ chẳng ai nghe cô cả, vì ai cũng ghét cô, xem cô là quỷ điều đơn giản vậy sao cô không nghĩ tới chứ. Cô thờ dài chán nản.

Ả tuy đang chơi nhưng mục tiêu là xem thái độ thất vọng của cô rồi bật cười thành tiếng. Cô ta nghĩ sao mà dám ra lệnh cho tụi này chứ. Để xem cô Khánh sẽ xử lí như thế nào!

Ánh mắt liếc nhìn về cô mà đắc ý. Ngay lúc đó, Hắc Vỹ ở đằng sau bước lên nhìn Diễm Lệ. Đôi mắt đỏ ngầu như máu của hắn rất cuốn hút nhưng mỗi lần khinh bỉ hay tức giận trông nó rất đáng sợ. Bất giác đôi mắt như thể ả sợ hãi cúi đầu không có cam đảm để nhìn tiếp.

---- Hết Chương 37 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Hội Trại (Tiếp Theo)

Ả tuy đang chơi nhưng mục tiêu là xem thái độ thất vọng của cô rồi bật cười thành tiếng. Cô ta nghĩ sao mà dám ra lệnh cho tụi này chứ. Để xem cô Khánh sẽ xử lí như thế nào!

Ánh mắt liếc nhìn về cô mà đắc ý. Ngay lúc đó, Hắc Vỹ ở đằng sau bước lên nhìn Diễm Lệ. Đôi mắt đỏ ngầu như máu của hắn rất cuốn hút nhưng mỗi lần khinh bỉ hay tức giận trông nó rất đáng sợ. Bất giác đôi mắt như thể ả sợ hãi cúi đầu không có cam đảm để nhìn tiếp.

Hắn tiếp tục đưa mắt nhìn tất cả những người xung quanh. Lạnh khốc mà tàn nhẫn. Ai nấy cũng khẽ run lạnh không biết vì sao cơ thể lạnh tê tái, khiếp sợ: "Còn ngồi?" giọng nói trầm trầm không chút tức giận nhưng chứa cả sự lạnh lùng trong đó vang lên. Mọi người ngẩn đầu nhìn thần thánh phương nào lại giờ cái giọng ra lệnh với họ.

Nhưng thật sai lầm khi suy nghĩ vậy. Vỹ như một ma vương có, con người kia có thể xuống tay đánh bầm dập bất cứ ai, cả thủ lĩnh trường còn phải chịu nhục vì không thể hơn so với hắn. Tất cả sợ hãi đứng dậy, bắt tay vào làm thật nhanh, họ phân chia công việc làm cùng nhau một cách hài hòa và rất tập trung, không ai dám nghĩ ngơi vui chơi. Chắc có lẽ sức ảnh hưởng của hắn mà được như vậy. Chứ cô thì làm được gì cơ chứ! Chỉ là kẻ ngồi ngó chờ công người khác bê vác mình lên thôi.

Cô thờ dài bỏ đi. Còn hắn thì khác, hôm nay tâm trạng hắn tốt lạ thường. Hiếm khi được như vậy, tuy bề ngoài âm thầm như muốn giết người nhưng bên trong lại hết thấy vui và hài lòng, trái tim băng lạnh này có thể được cô bùng cháy ngọn lửa yêu thương mãnh liệt hơn rồi.

Nhìn thấy cô định bỏ đi, hắn kéo người cô lại. Nhìn cô bằng ánh mắt thắc mắc ý như hỏi cô bị sao.

Cô rút tay ra lắc đầu. Thật sự không muốn hắn chạm vào người cô, lỡ hắn lại... sao hắn cứ cố chấp xem thường vậy! Cô nhún mắt quay lưng đi sang góc kia của trại.

Mới nãy còn làm cho hắn vui giờ lại thay đổi trở lại khuôn mặt chán ghét muốn né tránh.

Thời gian trôi qua cũng 1 tiếng, các gian hàng đều đã hoàn tất hóa trang cho những cho những tấm bạc trắng thêm đủ sắc màu, trại lớp 10a1 bán trà sữa với đủ nguyên liệu được bày ra trước bắt mắt, người đi qua mua mua bán bán tấp nập.

Đập vào mắt nhiều vị khách chính là cảnh sắc trang trí tông ở trại này rất đặc biệt, lạ mắt, những bàn tay nhiều màu in trên nền trắng sạch sẽ không

đụng hàng với ai, những bàn tay mang một phong cách riêng của toàn bộ lớp 10a1. Màu hồng, cam, vàng, đỏ, tím, xanh một mảng lớn, nhìn góc bên là một bàn tay được vẽ lên nền trắng không một màu sắc che đậy, thuần khiết trong trắng không tạo cho mình một lớp vỏ giả tạo - đó là bàn tay Ngọc, vì ai cũng phải vẽ nên cô kể cả hần cũng không từ chối. Hần màu đen hần ám lạnh lùng nằm đè lên tay cô như muốn ôm trọn mà độc chiếm, cái đen tối muốn nuốt chửng lấy cái thuần khiết khiến hần say mê ngày đêm kia.

Cô nhìn hần, ánh mắt đỏ vẫn thu hút cô. Nó như xoáy sâu vào tâm trí cô khiến bản năng run sợ trong cô bộc phát.

Cô lại nghĩ về nó, nó là gì? Nó hại chết bao nhiêu người xung quanh cô, muốn ở cô điều gì chứ? Phong, rồi Thu Hà, tiếp theo sẽ là ai đây?

Cô ngồi bên góc trại nhìn lên bầu trời đen với ngàn ngôi sao nhỏ bé tự do, mà cảm thấy thật đáng ghen tỵ với chúng.

Hần! Từng giây từng phút vẫn không rời khỏi người cô! Cảm giác đau lòng chua xót không hiểu ở đâu dâng lên.

---- Hết Chương 37 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Hội Trại (Tiếp Theo)

Hần! Từng giây từng phút vẫn không rời khỏi người cô! Cảm giác đau lòng chua xót không hiểu ở đâu dâng lên.

Giám khảo cùng với ban tổ chức đi bắt đầu đi xem qua những gian hàng. Tiêu chí mà họ đặt ra tuy dễ nhưng không hề dễ chút nào. Các gian hàng phải trang trí làm sao cho thật bắt mắt nhưng cũng không quá màu mè, càng đơn giản thì điểm lại càng cao. Thế mới thấy 'dễ lắm' chứ, bắt mắt mà lại chả cho màu mè, kèm theo phải mang một thông điệp ý nghĩa của mỗi cá nhân cũng như tập thể.

Gian hàng nào cũng cố gắng trang trí sao cho thật khoa học cũng như được nghệ thuật một xí để con giết giải. Nhìn họ chuẩn vị rất kỹ lưỡng. Ngay cả mấy trang thuyết trình về gian hàng mình. Còn lớp 10a1 thì toàn tay tay và tay lộn xộn như một đồng búi nhúi, sắc sỡ các phong cách riêng không lẫn vào đâu được. Ai nhìn vào cũng nghĩ lớp này hoàn thành một cách qua loa không có ý tưởng gì chỉ là vẽ vôi bậy bạ. Về thuyết trình cũng không chuẩn bị gì. Thế mà ban đầu quyết tâm lắm. Giờ thì...

Khi ban giám khảo rào từng bước suy xét về phía gian hàng lớp 10a1 thì như có một sức căng thẳng trào lên. Ông ta là người trạc cỡ 60 tuổi khoát trên mình bộ quần áo lạnh cây dừa mát mẻ, nhìn rất giản dị. Ông đưa mắt nhìn chằm chằm. Ánh mắt có chút kinh ngạc pha chút hứng thú bật ra khỏi mắt kèm theo nụ cười hài lòng.

Còn các thầy cô giáo ở phía sau không khỏi lắc đầu vì sự nghịch ngợm lắm chiêu này, nhưng được người đàn ông này để ý đến kiệt tác đó quả là một điều lạ.

Ông ngồi xuống chiếc ghế gỗ chuẩn bị sẵn gậy đầu có ý nói bắt đầu trình bày về gian hàng. Mọi người trong lớp lung tung không biết phải làm sao. Không lẽ bây giờ họ nói cái này do vẽ bậy chớ.

Trong lúc hỗn loạn ai cũng lo nghĩ về 'kiệt tác' bàn tay thì Diễm Lệ lại nở nụ cười hiểm ác chia về Như Ngọc. À vòng ra sau đám người đi đến đứng sau lưng ngọc.

“Nào ai trình bày nhanh!” một thầy giáo lên tiếng thúc dục.

Ngay lúc đó, ả đây cô ra. Khiến cô giật mình quay sang nhìn, ả nhếch mép, hást mặt: “Bạn ấy trình bày ă!” rồi hướng ánh mắt về bọn con gái ra hiệu, nhận được mệnh lệnh họ ả đưa gậy đầu nói cô sẽ trình bày.

Cô lúng chẳng biết làm sao. Từ ngữ trong đầu trống rỗng, kèm theo là tâm lý lo sợ trước mấy chục con mắt đang nhìn như bỏ cơ thể cô ra. Cô loay hoay nhìn xung quanh lại đụng trúng ánh mắt đỏ như máu của Hắc Vỹ, hần lạnh lùng nhưng các cơ mặt lại dịu dàng ả ả đến lạ.

Cô nhìn hần khản khoảng trong mắt ả lại định cầu cứu, cô biết chỉ có hần mới giúp được thôi nhưng lại sợ hần gặp chuyện không may giống Phong lòng cô lại dâng lên chút đau xót. Cô sẽ không hại ai nữa.

Chuyển ánh mắt cô nhìn vào ban giám khảo, hít một hơi thật sâu. Và nói lên những gì tận sâu trong suy nghĩ của mình. Từng lời nói đưa người ta vào câu chuyện, câu chuyện của bàn tay, một câu chuyện chính cô.

Nỗi đau xót, giằng xé cả thân thể khi nhìn những người thân ra đi - một màu đỏ lan tỏa thành sông.

Nỗi sợ hãi bao trùm vạn vật, lên trên cả thân thể - một màu đen quỷ dị luôn hiện diện khắp xung quanh.

Nuôi một thứ tình yêu chưa kịp lớn đã bị dập tắt ở khoảng hạnh phúc không một giá vị nào khác - màu hồng tan vỡ.

Đời người nhiều màu sắc tươi sáng, đối với cô chỉ là những màu chết chóc âm đạm.

Nước mắt khề roi, ai cũng động lòng mà lau lệ. Chỉ có cô vẫn cười, nụ cười của đau khổ tận cùng.

---- Hết Chương 38 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Hội Trại (Tiếp Theo) - Hấn Khó Chịu

Sau thời khắc đi sâu vào lòng người, vỡ òa trong cảm xúc đau buồn chôn chặt. Một không khí đượm buồn khi cô cũng hoàn thành một bài thuyết trình dài mà sâu lắng đọng lại nhiều dư.

Các ban giám khảo đều vỗ tay cho cái ý tưởng nò đùa trẻ con những lại mang ý nghĩ sâu sắc nhân văn đến thế. Họ khen cô không ngớt lời, họ cũng ủng hộ cho lớp cô mười ly trà sữa nữa.

Và thế các cô thầy giáo đều tới ủng hộ kéo theo sau là các lớp khác tới mua, các vị khách ghé tới công viên dạo mua cho bớt khát. Lớp 10a1 bán rất đắt khách, ai cũng vội và làm nhanh chóng.

Quá đông khách nên nước cũng hết nhanh, mọi người đều đi chơi hay ăn uống gì đó.

Cô thì không có hứng nên ngồi tại trại nghịch điện thoại.

Cô mông lung nghĩ tới nó! Nó như một thứ quái dị luôn bao vây lấy cô, nó luôn âm thầm theo sau cô, nó muốn giết người. Xí nữa là đến hội ngủ, thật sự cô mong về nhà, nếu cứ ở đây thì mọi chuyện sẽ tồi tệ như thế nào đây!

Cô mệt mỏi! Muốn tìm một chỗ để tựa vào mà ngủ, một chỗ mang lại cho cô cảm giác an toàn. Một chỗ đem lại sự ấm áp kì diệu - chỗ đó! Đôi vai rộng khuôn mặt lạnh tựa hóa băng, đôi mắt đỏ ngầu, thốt ra những lời cộc lốc! - hấn!

Suy nghĩ này làm cô hơi ngạc nhiên. Rồi mỉm cười.

Hấn đi vào trên tay cầm ly trà sữa socola vốn cô rất thích, đưa cho cô.

Cô giật mình, mới nghĩ về hấn mà cười hạnh phúc thế kia, giờ hấn lại ở ngay trước mặt không khỏi tim đập nhanh vì hồi hộp.

Cô lắc đầu tỏ vẻ không uống, nhưng hấn kiên quyết bắt cô cầm, dù sao đây cũng là món cô thích chứ không phải vì hấn nên chắc sẽ không sao.

Hấn ngồi xuống bên cạnh, tựa đầu vào vai cô một cách vô cùng tự nhiên. Cô cứng người không biết nên làm gì, một tràn nước ấm như đang chảy trong tim cô.

Cô đẩy đầu hấn ra, thật sự cô thích sự gần gũi này, nhưng thân tâm cô lại không cho phép.

“Thôi đi, tôi không thích”

Hấn nhú cặp mày lại nhìn cô tỏ vẻ không hài lòng cái thái độ kia. Không nói một lời cứ tiếp tục tựa vào.

Cô rắc rối thật lúc thì ngại ngần lúc thì xa cách. Thay đổi như chong chóng khiến hấn không biết cô đang nghĩ gì trong đầu. Nếu vậy thì sau này ...

Cô có ghét hấn không?

Có thể bây giờ cô không ghét nhưng biết đâu khi ấy cô biết được sự thật man rợ kia, thì với tính cách của cô, cô sẽ muốn giết hấn muốn hấn biến mất.

Lúc đó hấn phải làm sao?

Cô đẩy hấn ra nhiều lần đều thất bại, đôi tay hấn vững chắc ôm lấy hông cô thật chặt không cho cô cơ hội nhích nhích 'phản công'. Cô đành mặc hấn làm gì thì làm.

“Xin lỗi đã làm phiền! Còn bán không nữa” Hưng đứng bên cạnh quán nhìn cặp đôi trong trại mà trong lòng dâng lên cảm giác lạ khó tả.

Hưng thoáng nhìn qua Vỹ rồi tập trung lên Ngọc nhìn cô nở nụ cười rạng ngời của một vị soái ca làm siêu lòng bao cô gái.

“Còn một ít” “Hết” cả Ngọc và Vỹ cùng đồng thanh.

Hung như không để ý tới hần nhìn Ngọc nói: “Vây làm cho tôi nhé!” anh hiền hòa nheo mắt cười.

“Hết, dứt” hần trầm giọng lạnh buốt.

Hần sao vậy rõ ràng là còn cơ mà, tại sao lại khó chịu vậy. Cô vội lên tiếng: “Kệ anh ta, tôi làm cho” cô đứng lên, thì một bàn tay lớn kéo cô ngược lại vào lòng mà ôm chặt “Có vẻ như lúc trưa tao hơi nhẹ tay thì phải, phải làm sao cho chân hồ gãy đi thì mới không tới quất rày chứ!” hần cười nhếch mép, lời nói đầy hàm ý nhẹ nhàng mà đáng sợ.

---- Hết Chương 39 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Hội Ngủ

Tầm mắt anh nâng lên tia châm chọc hướng về Hung đầy sát thương, nở nụ cười khinh bỉ nhướn cặp mày sắc bén, nhưng thái độ rất ung dung như đang tán gẫu.

Nhận ra hần đang làm khó Hung, cô muốn đứng lên giúp anh, nhưng hể cô nhúc nhích là hần lại ghì chặt thân thể cô vào người không buông.

Hần bây giờ chỉ muốn cho Hung biết được cô là của hần, ai dám dòm ngó không tha, hần sẽ không từ mọi thủ đoạn để giữ cô bên mình, đồng thời cũng không từ mọi thủ đoạn với mấy cái loại dám cướp cô khỏi tay hần. Đòi này cô chỉ có thể nhìn thấy hần! Bên hần!

Hần kéo đầu cô, tay hần áp chế sau gáy khiến cô phải nhìn vào mắt hần. Ánh mắt tàn nhẫn đáng sợ nhưng lại dịu dàng lạ lẫm. Tim cô đập nhanh dần, hần cúi đầu đặt một cái hôn nhẹ trên trán cô, khiến cô hơi sững người, hần vuốt mấy sợi tóc 'quậy phá' bám trên mặt cô, rồi lại xoa đầu cô.

Bỗng một cảm giác như được bảo vệ chăm sóc, rất thích!

Hung nhìn thấy mọi việc diễn ra trước mắt, anh khẽ nhíu mày như xem một bộ phim hài không có kết cấu từ hai người. Nam lại đi áp bức, nữ lại muốn tránh xa.

Hai người trước mắt khiến anh cảm thấy buồn chán muốn né đi.

Hần biết Hung sắp đi cũng không quên kèm theo lời nhắc nhở: “Dù có là hồ, mạnh mẽ bạo tợn tới đâu, dám liếc mắt nhìn sang đây, cho biến luôn”.

Lời hăm dọa của hần khiến cô hơi rùng mình. Tuy là không hiểu mấy nhưng cô biết chắc chắn từ 'biến' qkia là rất ghê gớm.

Hần là người như thế nào? Lúc lạnh lùng, nóng nảy hay tức giận không rõ lý do.

Nghe Vỹ nói xong Hung dừng lại nở nụ cười xã giao thân thiện, giờ tay chào tạm biệt Ngọc rồi mới đi.

Hung chính là muốn Vỹ tức giận, hần càng tức anh càng thấy vui. Cứ chờ đó đi! Anh sẽ không bỏ qua đâu.

“Sao anh lúc nào cũng khó chịu vậy!” cô nhìn hần, cố đẩy ra nhưng bất lực.

“Thích! Cô lo mà né ra! Không tốt đẹp gì đâu”.

“Tôi thấy anh mới không tốt đẹp á!”

Hần lơ đãng, bể cô lên rồi rời khỏi trại.

Động tác tư thế quá đột ngột cô không thể nào thích ứng kịp. Cô không giãy ra vì cô biết mình không phải là đối thủ của hần, chỉ biết lặng im tựa vào lồng ngực rắn chắc đang phập phồng theo nhịp thở.

Kiểu bể như công chúa khiến cô lại đắm chiêu suy nghĩ về nụ hôn nhẹ nhàng đó. Cô đỏ mặt.

Hần thật lạ! Cô cũng thật lạ!

Bây giờ ai cũng đi về phía sau công viên chuẩn bị cho hội tiếp theo. Nam nữ bàn tán ríu rít. Lều ngủ dựng lên cách nhau rất xa, có làm gì trong đó chắc cũng không ai biết đâu nhỉ ^^

Hắn bế cô từ xa cả đám ai cũng nhìn, cô biết sẽ không thoát khỏi mọi ánh mắt này mà. Quay mặt vào trong ngực hắn mà trốn tránh.

Hắn đi đến chỗ bốc thăm, thúc cô bốc xong rồi hắn mới bốc, đương nhiên hắn vẫn luôn giữ tư thế này không cho cô xuống. Mọi ánh mắt cứ nhìn vào cặp đôi này mà ghen tức.

Đến khi xếp thành một hàng phân chia nam nữ thì hắn mới chịu đặt cô xuống.

Quá trình bốc thăm và xếp hàng cũng mất đi mấy tiếng.

Đúng 11h đêm.

Mọi người được phép bốc mảnh giấy ban nãy để xem mình là lều nào. Ai cũng vội vàng tìm kiếm căn lều 'định mệnh' của họ.

Cô thật chẳng muốn nhưng đến nước này không muốn cũng không được, bởi cô rất sợ bóng tối. Đến lúc ngủ, tất cả bóng đèn sẽ tắt đi, một màn đêm sẽ bao trùm và đôi mắt đó lại hiện lên! Đáng sợ!

---- Hết Chương 40 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Hội Ngủ (Tiếp Theo) - Chung Lều

Cô ngồi bên ngoài chần chừ không muốn đi, đến khi người bắt đầu voi dần, ai cũng tìm xong chiếc lều thì cô mới đứng dậy, lê đôi chân nặng nề mà tìm kiếm.

Hắn! Không biết ở phòng nào! ở cùng ai? Đang làm gì? Nhưng mà theo tính cách của hắn thì cô nghĩ rằng hắn sẽ coi cái trò này là nhảm nhí vô bổ, vậy mà hắn đi tìm lều sao? Cô điên rồi, sao lại nghĩ tới hắn, hắn làm gì thì mặc chứ, mới này còn làm cô khó xử trước mặt Hưng nữa. Là thế, nhưng vẫn không hiểu sao cô lại cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Vốn dĩ không muốn tìm thì lại càng không được, mấy cái đèn hội đã tắt dần đi, gần như sắp hết. Giờ chỉ thăm cầu nguyện người ngủ chung với cô là gái thôi. Mà chắc chỉ cô gái đó sẽ ngủ chung với cô hay là ngồi xia xói phí bán cô? Nhưng nếu là con trai thì kết quả còn tệ thảm hơn... haizz

Kiểm quanh quanh vẫn không thấy chữ số lều ghi như trên giấy, cô hơi lo lắng, nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh. Kiểm gần hết các lều, cuối cùng chỉ còn lại một chiếc ở xa khu vực xa nhất và cũng là nơi tối nhất, bao quanh là cây cối um tùm, một tia sáng nhỏ lấm lấm mới lọt qua nôi kẻ lá, nhìn thấy thôi cũng rợn người.

Cô bước từng bước tới gần, một luồng khí lạnh như bao trùm lấy thân thể cô, hơi khiến ngón tay cô buốt lên. Càng ngày càng gần chiếc lều, tuy chỉ là cái lều bình thường nhưng không khí này màn đêm này lại khơi gợi lên trong cô cái chết của Phong. Cô ngần ngại đứng trước cửa chiếc lều, không dám đưa tay kéo lên, chỉ nhìn nhìn vào không rồi. Cảnh tượng Phong chết thật đáng sợ, cô không muốn lại như vậy, cô không muốn nhìn thấy bất kì ai chết trước mặt mình nữa. Bước chân vô thức đi lùi lại sau, tiếng gió thoảng qua làm rụng vài cành lá, hơi lạnh cũng ngày càng tăng lên.

Quá sợ hãi, cô quay người định chạy đi, thì một bàn tay lạnh tái kéo vào trong, cô nhắm mắt cắn môi, không dám mở.

Người có đôi bàn tay lạnh nhìn cô, không biết rằng cô lại sợ đến mức vậy. Vội kéo cô vào lòng ôm chặt.

Cô hoảng nên giãy giụa, nhưng càng giãy thì sức ôm càng mạnh. Rất sợ! Cô tiếp tục giãy mạnh, cố hết sức nhưng vẫn không thể.

“Yên nào!”

Tiếng nói trầm ấm vang lên bên tai. Ở trong lồng ngực, mùi thơm bạc hà, sự rắn chắc của cơ thể, cả đôi tay lạnh ban nãy đều quen thuộc. Rất quen thuộc!

Cô hé đôi mắt sợ sệt ngược lên nhìn vào khuôn mặt góc cạnh lạnh tanh, môi, mắt, mũi đều hoàn hảo, vẻ tuấn tú không thể nào che dấu đi được - Hắc Vỹ!

Sao cô lại ở chung lều với hắn cơ chứ? Chốc cô đỏ mặt, cúi đầu lại dùng lực đẩy hắn ra.

Hắn cau mày không vừa ý: “Cô không thể yên hơn được sao?”

“Tránh ra! Ai cho anh ôm tôi!”

“Cô nhớ người cũ sao?” giọng hắn trầm xuống mang theo chút hắc ám, đôi mắt không giấu đi sự tức giận, kéo mặt cô nhìn thẳng vào mắt mình.

Lòng cô chợt run lên.

Cô im lặng, liếc mắt đi chỗ khác.

Tại sao cô phải nói cho hắn biết những gì cô suy nghĩ chứ, hắn giận cái gì chứ? Phong là bạn trai cô dù anh có mất rồi nhưng vẫn chiếm được tình cảm trọn vẹn trong lòng cô, cô nhớ tới anh thì đã sao chứ. Liên quan gì tới hắn chứ.

Chiếc cảm truyền tới cảm giác đau đớn. Hắn mạnh tay bóp chiếc cảm cô muốn vỡ ra, ép cô phải nhìn vào mắt mình.

Đôi mắt hắn như xuyên sâu vào trong lòng cô, chứa đựng một mệnh lệnh không thể từ chối.

“Thế nào? Yêu thằng đó vậy sao? Ở đâu cũng nhớ tới nó sao? Không phải đã chết rồi sao? Cô còn lưu luyến cái gì?”

Hắn quát lên oán hận không thể xé xát cô gái trước mắt ra thành từng mảnh. Hắn không cho phép trong đầu cô dám to tưởng tới người đàn ông khác, nếu không cả người đàn ông đó và cô đều chịu cái kết thảm khốc.

---- Hết Chương 41 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Tôi Xin Lỗi!

Hắn khiến cô không rét mà run. Hắn đang tức giận, cô đã làm gì sao? Tại sao hắn lại nói vậy!?

“Anh nói gì vậy?”

Hắn nhếch mép khinh bỉ, đôi tay giữ chặt lấy bả vai cô: “Tốt nhất cô nên quên thằng đó đi, chỉ làm tổn thất hai bên, hiểu không?”. Âm giọng đã hạ xuống nhưng con giận thì càng lên cao.

Nguyên cả hôm nay cô đều nhớ tới tên đàn ông đó, khiến cả lòng hắn như bị thiêu đốt, đau đớn vô cùng, giờ cũng vậy vẫn nhớ tới không buông.

Vì vậy, hắn muốn độc chiếm cô, cô sẽ chỉ nghĩ về mình hắn, không một ai có thể bước vào trái tim cô ngoại trừ hắn. Và thật chất cô vốn dĩ là của hắn từ lâu rồi.

Tên đàn ông đó! Hắn sẽ không dễ yên!

Hắn giữ chặt gáy của cô, đặt lên môi cô nụ hôn mãnh liệt. Hắn cắn xé môi một cách cuồng dã, như đang trừng phạt cũng như muốn nuốt trọn.

Cô vùng vẫy khó chịu, cô không thích không thích nụ hôn này, không ám áp dịu dàng, chỉ toàn nỗi căm phẫn phát tiết lên đôi môi cô. Muốn đẩy hắn ra nhưng ông trời vốn ưu ái cho đàn ông sức mạnh vượt trội hơn phụ nữ nên cô chẳng thể nào thoát khỏi cái ôm cùng nụ hôn trừng phạt đó.

Giờ không thể phản kháng chỉ có thể phòng ngự, cô mím chặt đôi môi, để hắn không thể nào xâm nhập sâu vào bên trong.

Nhưng hắn không cho phép cô phòng bị né tránh, càng điên cuồng mà tách đôi môi đó ra, biết bao nhiêu mật ngọt bên trong đang đợi hắn thưởng thức.

Đôi tay hắn không an phận bắt đầu chui rúc vào lớp áo của cô, khẽ vuốt ve thân thể với làn da mịn màng không . Chắc hẳn rằng cô phải cảm ơn hắn khi biết chỉ có hắn mới mang lại làn da trần tục mê người này, không thì cơ thể này toàn sẹo chằng chịt vì bị người ta hành hạ. Vì thế cơ thể này là của hắn! Thuộc quyền của hắn! Hắn muốn làm gì thì làm, cô chỉ nghe và làm theo không thể phản kháng.

Phát hiện đôi tay lạnh lẽo sờ mẫn thân thể mình. Cô hoảng sợ mở miệng định xin hắn tha cho mình nhưng vừa hé đôi môi nhỏ nhắn ra, đầu lưỡi ẩm ướt đã trơn tuột vào trong khuôn miệng cô, quấy phá khắp ngõ ngách. Cô trốn tránh - lại khiến hắn muốn rượt theo, cô không muốn - hắn lại càng muốn cô biết chừng nào.

Nhiệt độ cơ thể của cô cứ nóng lên, khiến đầu óc cô bắt đầu mất đi lý trí, cơ thể mềm nhũn, không làm được gì.

Mật ngọt trong khoang miệng cô khiến hắn thèm mà hút hết, đôi bàn tay mò lên cời chiếc áo bao trọn lấy bộ ngực đầy đặn kia. Thân nhiệt của hai người khác nhau, bên nóng ran, bên lạnh lẽo lại càng kích thích lẫn nhau, muốn nhau đến kì lạ.

Đôi tay mò lên định tóm vào cặp gò bông đó. Nhưng tiếng thút thít vang lên, khiến trái tim hắn như bóp nghẹn đau đớn.

Hắn dừng lại mọi hành động của mình, rời đôi môi bị hôn đến sưng đỏ nhìn cô.

Cô khóc - cô rất sợ rất sợ hành động cuồng dã của hắn. Đã nhiều lần khi còn nhỏ cô bị những gã háo sắc nịnh nọt dụ dỗ làm chuyện đó với mình cô cứ tưởng mình sẽ mất đi sự trong sáng, mất đi hết tất cả những gì còn sót lại để có thể được người ta tôn trọng.. Nhưng không hiểu sao những người đó lại bị chết một cách lạ lùng, họ gục xuống chết, cái chết như Phong - không tiếng tim đập, không vết thương!

Cô rất sợ bị cưỡng bức, cô cũng rất sợ hắn sẽ như vậy

Một chút vui, một chút lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt hắn, hắn sẽ không nhận ra được đó là mình, có lẽ nào cô sợ hắn?!!!

“Tôi xin lỗi!”

---- Hết Chương 42 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Sống Không Bằng Chết

Một chút vui, một chút lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt hắn, hắn sẽ không nhận ra được đó là mình, có lẽ nào cô sẽ sợ hắn?!!!

“Tôi xin lỗi!”

Trong tiềm thức hắn nghĩ rằng việc xin lỗi sẽ rất ngu xuẩn. Đường đường là người có bậc vị cao cao tại thượng, muốn ai chết thì chết, muốn ai sống thì sống, hắn là người luôn luôn đúng. Giờ đây, người con gái trước mặt nức nở sợ sệt làm cho lòng hắn xót thương, câu xin lỗi được bật ra một cách không ràng buộc bất ép không chỉ một lần mà rất nhiều lần.

Đôi mày hắn nhíu lại ánh mắt lo lắng, cô nhìn hắn quan sát rõ mọi sắc thái thay đổi trên khuôn mặt của hắn. Đã bớt đi con tức giận, sau đó cô mới dám đẩy hắn ra, lùi rất xa hắn, quay người nằm cuộn một chỗ.

Cô giận, sợ, rung động một loạt cảm xúc pha trộn khiến tâm trạng cô rối ren.

Giận! Hắn muốn làm ô nhục cô

Sợ! Một người hoàn toàn xa lạ với cái hành động đáng khinh bỉ.

Rung động! Bởi mọi thứ của hắn toát lên vẻ ám áp dịu dàng đối với cô.

Tâm tình hắn xoay chuyển đến chóng mặt, không thể nào biết được đâu mới là hắn thật sự. Sợ đặt niềm tin quá nhiều dễ rồi thất vọng chết trong đau thương.

Hành động của cô khiến tâm hắn trầm xuống, có lẽ hắn quá vội vàng sao? Hắn đã đợi mấy ngàn năm rồi chỉ để nhìn thấy cô ơ thờ vô tâm vớu hắn.

Hắn khẳng khái rằng cô vẫn nhớ rõ hắn, nào ngờ đâu lúc gặp lại cô, hắn vui sướng chỉ muốn tới gần nhưng sự lạnh nhạt đó của cô khiến hắn thất vọng. Suy nghĩ của hắn hoàn toàn sụp đổ. Hắn là một người xa lạ trong mắt cô!

Cô tuy sợ hãi nhưng vì quá mệt nên đã thiếp đi nhanh. Mọi sự căng thẳng của ngày hôm nay điều biến mất.

Sương đêm rơi ngày một nhiều khiến cô co lại. Hắn lại không ngủ được đến gần cô, sờ lên da thịt ám áp nay đã chuyển sang lạnh tê.

Hắn kéo người cô xoay lại ôm vào lòng, rồi kéo chiếc chăn bông đã chuẩn bị sẵn lên ngang người cô.

Trong giấc mơ cảm giác ám áp lan tỏa khắp cái lạnh, nỗi sợ hãi như biến mất, cơ thể cũng dần giãn ra thanh thản.

Điểm đến 1h đêm, mây đen mù mịt kéo che khắp bầu trời, không khí quý dị, không gió mà cây vẫn đu đưa lá vẫn rung, cánh cửa mở, hồn ma chơi vui trong không trung, tiếng cười rúc rích vang vọng đầu đó.

Trong bóng đêm, đôi mắt đỏ hiện lên, khuôn mặt ngái lạnh lẽo âm u, không chứa tình người.

Tiếng vang: “Ngài”

Rời xa cô gái nằm trong lòng, nhẹ nhàng không làm cô thức giấc, thổi làn hơi ấm bao bọc cô gái, rồi mới yên tâm biến mất không dấu vết.

Lâu đài ở đây hiện lên rợn người, bên trong len lỏi thứ ánh sáng xanh vàng lượn lờ qua lại. Ngài xuất hiện! Các á vong hồn bủa tới quẩn quanh thân thể.

Ngài liếc mắt, tức giận khiến cả bọn sợ hãi rời. Ở đây ai cũng biết ngài không tức giận thì thôi chứ một khi đã lên tới đỉnh điểm mọi thứ sẽ không thể sống sót.

Đi thẳng vào sâu trong lâu đài, nơi tối nhất, lạnh lẽo nhất, đáng sợ nhất, cùng với tiếng kêu đau đớn nhất.

Những hồn ma kêu gào đau khổ, nghiệt ngã thì bị trừng phạt trong ngọn lửa nham thạch hay treo lưng lửng bằng xích hồn nóng chảy để cho những con vật gớm ghiếc gặm nhấm.

Thấy hấn! Nỗi khiếp sợ dâng lên, các hồn ma ngừng ai oán chỉ sợ động kinh đến hấn sẽ mãi mãi không được siêu thoát biến thành cát bụi hòa vào không gian.

---- Hết Chương 44 ----

Xin lỗi mọi người nhiều nhiều :(((mấy tuần nay lap mình hư nên phải mang đi sửa nên ra chương chậm trễ :(xin lỗi ạ! Đừng bỏ mình nha !! Yêu mọi người <3

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Sống Không Bằng Chết (Tiếp Theo)

Thấy hấn! Nỗi khiếp sợ dâng lên, các hồn ma ngừng ai oán chỉ sợ động kinh đến hấn sẽ mãi mãi không được siêu thoát biến thành cát bụi hòa vào không gian.

Màu xanh kì ảo cùng với các ma lửa chơi vui quanh đây xếp thành một hàng dài trên không trung, lũ người không ra người với khuôn mặt dị hợm đứng tại chỗ cúi đầu không dám nhìn.

Ngài - với khuôn mặt lạnh mà trầm tĩnh bước đi nhẹ nhàng, đôi mắt ánh lên tia máu nồng đậm biểu lộ sự tức giận. Thoáng chốc hấn đã đi tới ngay chiếc cửa bằng đồng đen, phát tay cửa bật vang lên tiếng chói tai. Bên trong, phía dưới là biển lửa, phía trên là lũ nhện khổng lồ đang chờ xoi thức ăn. Trên hay dưới đều rất nguy hiểm bất kì ai cũng có thể mất mạng ở đây, trừ ngài. Ngài nhấc chân thả vào không trung, cơ thể ngài vô định không trọng lực bay lên hướng về phía chàng trai bị những dây xích lửa quấn quanh treo lưng lửng, thân thể cường tráng đầy máu, mái tóc đen cũng nhuốm vào đỏ chót đỏ của máu. Vết roi đánh hấn lên cơ thể chàng nhìn thật đau đớn.

Chàng gục đầu không còn sức lực để mở mắt, buông lỏng tất cả.

Ngài tới trước mặt phát tay, một vết dài hằn lên khuôn mặt điển trai kéo dài từ mắt qua sống mũi rồi tới đôi môi chàng, máu chảy rỉ ra.

Chàng đau đớn co cơ mặt lại, gắng gượng mở mắt, đôi mắt đen với lòng thù hận nhìn ngài. Dù thân xác có tàn phế chàng cũng không bao giờ chịu để yên cho ngài, chàng là như vậy, quyết bảo vệ cô ấy khỏi ngài.

“Người dám nhìn ta vậy sao?” Ngài cười cất lên giọng ma mị “Người nghĩ ta cho người sống thêm vài ngày là người muốn làm gì thì làm à? Ta nói người biết mục đích của ta là cho người thấy cái ngày cô ấy là của ta! Cô ấy mãi là của ta. Người của ta mà người dám dòm ngó? Người rất muốn tan biến đúng không!”

Chàng cười, chàng cười to: “Cô ấy mãi mãi sẽ không yêu người, và ta sẽ nói cho cô ấy biết con người thật của người, ta sẽ nói tất cả những thứ đáng khinh bỉ, những thứ người đã gây ra cho cuộc đời cô ấy”.

“Người nghĩ ta sợ sao?” Ngài nhếch mép cười, khuôn mặt lạnh lùng lại khiến người ta phát sợ.

Ngài đưa tay bóp cổ chàng, chàng vẫn không chịu khuất phục đưa mắt nhìn: “Người chết rồi! Cho nên mọi điều người làm ta rất rõ! Đợi khi người thấy cô ấy là của ta, ta sẽ cho người tan biến”.

Ngài quay đi nhìn vào tên quỷ có khuôn mặt sói, hấn hiểu nên gạt đầu, cung kính đợi ngài đi.

Ngài nhếch mép rồi biến mất...

Tên quỷ cầm trên tay cây roi lửa quát mạnh lên người chàng, cơ thể chàng run rẩy máu chảy từng dòng, đôi môi cắn vào nhau chịu đựng không kêu lên thành tiếng rồi chàng ngất đi, nhưng tên quỷ vẫn không buông tha cho chàng. Roi cứ như vậy hấn lên nằm chằng chịt.

Nhiều khi chàng cũng muốn chết đi, nhưng chàng đã chết một lần rồi không thể chết thêm nữa, dù bị đau, hành hạ tới cỡ nào linh hồn chàng vẫn sống, đúng là sống không bằng chết. Trừ khi có ngài mới làm chàng tan biến. Nhưng còn cô ấy! Nếu vô tay ngài sẽ sống như thế nào? Cô ấy sẽ sợ hãi hay phải chịu cảnh nhục nhã. Cuộc đời cô ấy từ nhỏ không có hạnh phúc chỉ vì ngài. Nếu rơi vào tay ngài, biết những việc ngài làm, cô ấy sẽ không chịu nổi cú sốc này. Chàng rất lo lắng, chàng muốn bảo vệ cô ấy khỏi tên ác ôn này giúp cô ấy sống như người bình thường. Lúc đó hấn có làm gì chàng đi chăng

nữa, chành mới có thể an tâm mà biến mất.

---- Hết Chương 44 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Đi Chơi

Sáng sớm, sương còn rơi nhiều, không khí mang hơi nước rơi đọng lại thành những mảng nước lớn trên đất. Vì là lều cắm ngoài trời nên không tránh khỏi cái rét làm con người trở nên lười biếng và vụng về chỉ muốn chui trong chăn mà ngủ.

“Sắp đến giờ, mong các em tập trung tại sảnh để nhận ghế của lớp.” Tiếng thầy hiệu trưởng vang lên qua chiếc loa nghe thật chói tai. Sáng nay là lễ bế mạc nên ai cũng phải tập trung ở trung tâm công viên sớm.

Cô cựa quậy nhưng cặp mắt nhắm nghiền, cuộn người trong chiếc chăn ấm nấy phút rồi mới luyến tiếc rời đi.

Bốn phía nhỏ hẹp chợt thấy thiếu vắng, hắt hủi? Hôm qua tuy xuyết nửa bị hắt làm những chuyện cảm thú. Có giận thì giận thật nhưng cô không tài nào không nghĩ đến hắt. Hôm qua tại sao hắt lại như thế? Trông như đang giận cô.

“Tốt nhất cô quên hắt đi...” câu nói đó còn văng vẳng bên tai, ý hắt là gì? Quên Phong ư? Sao lại biết chuyện của cô chứ?

Cô mệt mỏi lúc đầu không muốn suy nghĩ. Vì cả đời có quá nhiều chuyện cần cô phải suy nghĩ, đắn đo. Rất khổ sở! Nên giờ cái gì khó quá thì bỏ qua.

Lục lọi kiếm chiếc balo để quần áo, rồi thay, cởi áo ra, bỗng trong lều nhưng không biết ở đâu làn gió lùa vào mơn trớn trên da thịt làm cô run lên. Từ phía sau có cảm giác lạnh gáy chạy dọc sống lưng khiến cô hoảng hốt. Soạt! Cô hoảng hốt quay sang đằng sau tay theo bản năng ôm lấy ngực.

“Anh...” - là hắt! Hắt vô đây từ lúc nào? Cô không nghe thấy tiếng dây kéo của lều mà, sao hắt lại ... “Anh đi... ra cho tôi”. Cô kiểm chế muốn ré lên không muốn mọi người để ý, lại nghĩ cô bán rẻ thân thể để tiếp cận hắt. Cô và hắt nhiều vụ âm ỉ lắm rồi.

Hắt im lặng mấy giây, cặp mắt đỏ quết qua quết lại trên người cô, biểu lộ ra ngoài khuôn mặt lạnh tanh.

Mái tóc đen xoắn nhẹ rũ xuống tấm lưng trắng thật khiến người ta nổi lên ham muốn chạm vào lưu lại dấy vết, cặp gò bông trắng hồng nhấp nhô theo nhịp thở được cô che lại thoát ẩn thoát hiện lại cuốn hút người đối diện, còn chiếc quần chi khiến hắt ngứa tay muốn lột ra nhìn ngắm, hô hấp của hắt có chút loạn vài giây, cô quá đổi làm hắt lúc nào cũng khao khát.

“Anh... điếc hả! Ra ngay” cô quơ tay cầm gối ném về phía hắt. “Lớp mình thắng trại, bế mạc xong đợi tôi ở bức tượng trước cổng”

“Làm gì?”

“Đi tới party”

“Tại sao phải đi với anh chứ? Tôi không rành”

Hắt nhếch mép “Vậy cô muốn để đám người đó ăn hiếp đâm đạp cô?”

“...”

“Tôi đợi cô” hắt nói xong rồi rời đi.

Hắt! Bị gì vậy? Đang bảo vệ cô? Đừng tốt vậy với cô, cô sẽ hại hắt mất, và lại trái tim cô sẽ ngày càng hư hỏng không chịu nghe lời luôn hướng về hắt.

Thời tiết vẫn vậy, cứ thay đổi xoành xoạch, cả dự báo trên đài khí tượng cũng vô dụng, mây đen bao trùm mà không hề có giọt mưa. Cảnh quan thật âm u và rợn người.

Đi về phía lớp thì ghế đã hết. Cô nhớ ghế lớp mình dư tới mấy cái lận, ở đâu mà hết chứ chắc là có người giấu hết ghế mục đích hành hạ cô đây mà. Cô lúc đầu cười khổ đi xuống hàng cuối đứng.

“Sao lại đứng vậy?” Giọng nói vui vẻ vang lên bên tai xen lẫn hứng thú.

“Là anh” cô cười đáp lại.

Hung choàng tay lên vai cô “Chúng ta chuẩn đi chơi đi”.

---- Hết chương 45 ----

Pé Kem: cảm ơn mọi người vì đã ủng hộ ^^ nhiều bạn còn ib động viên nói mình cố gắng không bỏ truyện dù truyện có ra hơi lâu do mình bận học nhưng bạn ấy đợi. Cảm ơn đã thông cảm cho mình :))) yêu mấy bạn quá <3 nếu được t5 mình sẽ ra tiếp nha.

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Đi Chơi (Tiếp Theo)

“Chúng ta chuẩn bị đi chơi đi, dù gì cũng đứng không. Thay vì cho chân với tai chịu khổ thì đi chơi thư thái đầu óc tinh thần phấn chấn có phải hơn không?”. Hưng luyên thuyên cù rừ: “Ồ đây có rất nhiều món ngon, rồi trò chơi nữa không tranh thủ đi thì không còn dịp quay lại đâu đó” công nhận tài ăn nói của anh đúng là không chê vào đâu được. Suốt 15 năm qua cô có bao giờ được ai dẫn đi như thế. Thật muốn có cảm giác đó, cái cảm giác mà hầu như mọi đứa trẻ sinh ra trên đời đều có. Thật đáng ghen tỵ.

“Đi nào” anh thúc giục

“Nhưng...” cũng muốn đi lắm nhưng sau lễ có hẹn với hân rồi. Nếu chơi thì sẽ rất lâu, giờ bỏ đi không nói một lời có không phải phép lắm.

“Giờ đi đi, tôi tôi đưa cô đến bữa tiệc?” Thấy cô định từ chối anh nhanh nhẩu đáp lại cắt đứt. Dáng người cao cao cúi xuống ngang tầm nhìn của cô, nụ cười tươi với ánh mắt tỏa ra sự ấm áp, anh trông có vẻ rất mong đợi cô đồng ý.

Khó mà cô có thể từ chối lòng nhiệt tình này, đành phải gật đầu đi theo anh. Dù sao Vỹ và cô nên tránh xa hơn, cứ ở gần nhau quá lại có chuyện. Còn anh chàng hưng này cô mới quen biết, lòng vốn không rung động chắc sẽ không sao.

Anh nắm tay kéo cô chạy thật nhanh ra khỏi buổi lễ. Cả hai tản bộ vòng vòng tiện kiếm một chỗ ăn lí tưởng. Cuối cùng anh kéo cô vào một nhà hàng sang trọng, ban đầu cô không chịu, vì rất sợ tốn tiền, tiền của cô có được bao nhiêu lắm đâu. Nhưng anh nài nỉ rồi lại 'dở' chiêu lí luận anh nói sẽ trả vì anh mời cô.

Vào sảnh nhà hàng, cô phục vụ cúi chào rồi dẫn cô và Hưng lên phòng ăn. Dù biết đây là nhà hàng lớn nhưng sự xa hoa ở đây thật đáng kinh ngạc, cả căn phòng được lắp bằng cửa kính chống vỡ, có thể nhìn xuyên ra ngoài là cảnh vườn hoa đủ màu sắc. Hồ thấp đồ cao ở chính giữa căn phòng theo đó là ánh sáng nhẹ nhàng từ đèn led. Dãy bàn dài không một ai, chỉ là một căn phòng ăn mà lại hoành tráng thế này chắc đồ ăn ở đây cũng không phải dạng vừa đâu.

“Hay chúng ta đi chỗ khác đi. Tôi thấy phí quá.”

“Tôi mời mà” anh cười. Anh chọn chỗ gần cửa kính để có thể nhìn gần vườn hoa hơn rồi vẫy tay kêu cô.

Cô đành đi tới ngồi phía ghế đối diện. Anh hỏi cô ăn gì sau đó gọi phần ăn, anh phục vụ bưng hai ly rượu màu đỏ đặt trên bàn rồi cúi đầu đi ra.

Cả hai im lặng, bầu không khí có chút ngại ngùng. Anh cầm ly rượu tào nhả uống cạn. Vì vết thương gần ngay miệng nên anh không khỏi rên nhỏ.

“Anh bị ai đánh thế?” Cô khẽ đưa tay định sờ vào nhưng anh lại né đi. Cô thụt tay lại

“Tôi không sao, chỉ là con mèo hư chưa được dạy nên cào bậy thôi.” Giọng anh pha lẫn mưu mô.

Khoảng thời gian ăn trôi qua. Đồ ăn rất ngon nhưng tâm trạng cô cứ mông lung ở đâu khó hiểu.

Sau đó, Hưng dẫn cô đi mua đồ ở khu trang sức lớn anh định mua quà cho cô nhưng cô từ chối rồi đòi đến khu vui chơi. Không phải trước giờ con gái thích cái này sao. Mà cô lại không thích nên anh đành chiều ý hiện tại của cô.

Cả hai chơi rất vui, cả hai như đứa trẻ lần đầu được chơi đùa. Đi tàu lượn rồi tháp rơi tự do... không ai chịu thua ai. Đến khi sức cạn lực kiệt cũng là lúc trời bắt đầu chạng vạng.

Cả hai ngồi nghỉ bên ghế đá, thờ phỉ phò, anh đưa cô chai nước cười tươi rồi khẽ nhau mảy vì khi cười lộp da ở vết thương bị căng ra khiến cô cảm thấy xót. Cô biết cảm giác đau đớn trào trụa hân sâu trên da mặt, rất đau!

“Đợi tôi nhé tôi đi vệ sinh chút” cô đứng lên định rời đi nhưng anh kéo tay níu lại: “Về nhanh, đừng bắt tôi đợi” nét mặt anh bỗng sắc bén không cười đùa như ban nãy, trong giọng nói như kiểu mệnh lệnh, ánh mắt nhìn lạnh lùng xa cách. Đôi tay bóp chặt khiến cô hơi nhả mặt. Hưng bây giờ thật lạ lắm.

Cô gật đầu vội đi.

Rất nhanh cô quay lại vì không muốn anh chờ lâu. Anh đang nghe điện thoại thấy cô liền cúp đi.

Cô ngồi bên, lấy ra từ chiếc túi là bông, oxi già và băng cá nhân. Cô nhìn anh cười: “Nếu để lâu không thay sẽ nhiễm khuẩn anh biết không?”

Anh ngẩn người, nhìn cô rồi nhếch mép cười: “Không sao”

Cô nhăn mặt, đồ oxi già lên bông rồi đưa tới mặt kề môi anh. Nhưng anh khó chịu hất tay cô ra, quay mặt đi chỗ khác: “Đã bảo không sao, tôi không thích ai chạm mặt mình.”

Cô lại lấy miếng bông khác, kéo mặt anh qua, anh tức tối: “Đừng tốt với tôi như thế!!”

“Anh buồn vừa thôi, ngồi yên đi” Cô quát lại. Kéo đầu anh, rồi sức nhẹ lên vết thương gần môi.

Anh im lặng nhìn cô, ầm ập từ phía môi truyền đến lòng anh dù vết thương có hơi nhói. Trước giờ chưa ai làm vậy thật tâm với anh, cô dám mắng anh, sút thuốc cho anh. Dù có cũng chỉ là lợi dụng vì khối tài sản của anh. Còn cô lại không đưa đòi, cả bữa ăn đơn giản cô cũng tiếp kiệm dù cho anh có mời, đồ anh muốn tặng cô cũng không thêm. Cô có phải ngu không?

Cô rất ngu? Tốt với anh như thế cô cũng chỉ được cái hại thôi cô gái ạ!

---- Hết Chương 46 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Anh Là Thứ Gì?

Cô rất ngu? Tốt với anh như thế cô cũng chẳng được lợi lộc gì đâu cô gái ạ!

Sau khi bôi thuốc sát khuẩn trên mặt cho Hưng xong, cô phát hiện anh bị thương ở nhiều chỗ khác và đã được che lại, vốn dĩ cô thấy là do áo anh được cài hai ba nút nên thụng ra, chắc có lẽ làm vậy áo sẽ hạn chế không đụng đến vết thương trầy xước. Tuy rằng không nguy hiểm gì nhưng hoạt động mạnh sẽ rất rất và đau. Đã vậy cô còn bắt anh chơi rất nhiều toàn trò cảm giác mạnh. Sao anh lại cố gắng gượng vậy

“Tuy không phải phép nhưng tôi muốn hoàn thành cho trọn mọi thứ“. Cô đỏ mặt cúi đầu. Anh hiểu ý cô, không phản đối, anh đưa người hướng về phía cô, mặc cô làm gì thì làm.

Cô ngạc nhiên, mỉm cười bôi thuốc cho anh.

Anh rất ghét ai đụng vào người một cách tùy tiện, nhưng cô thì khác, cái đụng chạm nhẹ trên làn da anh khiến lòng anh ầm ập. Anh không chán ghét nó. Anh muốn đắm chìm trong sự lo lắng chăm sóc đó một chút.

Cuối cùng cũng xong, vết thương được xử lý hết. Cô bỏ bình thuốc vào trong túi rồi đưa anh: “Mong rằng anh đừng dễ bị thương nữa“. Lời nói thốt ra khiến anh bật cười nghiêng đầu tựa vai, vòng tay qua eo ôm lấy cô. Vai và cơ thể cô quá thấp so với anh, lại nhỏ nhắn và mong manh khiến anh không đành chạm tay tổn hại. Cô mang đến cho anh sự thương xót. Nhưng thể diện của anh là trên hết sự xót thương một người đàn bà xa lạ mới gặp sao có thể sánh bằng.

Xin lỗi rất nhiều!

Cô ngồi im như tượng để anh dựa, dù sao cũng là lỗi của cô không để ý thể trạng của người ta, cứ chăm chăm vào chơi.

“Đi xem nhà gương không? Nghe nói chỗ đó vui!” Hưng nói.

“Còn...”

“Xem xong chúng ta về!”

“Vậy ... cũng được“.

Mặt trời đã xuống hẳn, hôm nay trăng khuyết nên ánh sáng không được bao nhiêu. Tàn qua là làn gió nhẹ mang hương hoa. Công viên đã đến giờ rục lên màu các bóng đèn bảng hiệu nhiều màu. Con người nô nức vui đùa.

Riêng hắn đứng đó, ngay bức tượng to trước cổng. Tâm trạng lo lắng cùng tức giận đang ngự trị trong hắn. Hắn hẹn cô từ sáng nhưng đứng đến trưa vẫn không thấy người đâu, hắn tức giận đi về trại kiểm cũng không có. Không nghỉ ngơi không ăn uống gì suốt buổi chiều hắn kiểm bóng dáng cô khắp nơi mọi ngõ ngách hắn đều không bỏ sót, kết quả hai từ ngắn gọn 'không có'. Vì vậy hắn vẫn đứng đây đợi cô. Đợi cô như một người điên.

Cô đang ở đâu? Tốt nhất đến lúc bữa tiệc bắt đầu cô nên xuất hiện trước mặt hắn không cô chết chắc, hắn không ôn nhu nữa đâu.

“Rìng ... rìng rìng...” “ chiếc điện thoại trong túi quần kêu lên vài tiếng rồi im. Hắn chậm chạp lôi nó ra vì bức tức cô mà việc gì nhỏ cũng làm hắn bị tác động khó chịu. Nhìn màn hình điện thoại sáng mờ ảo, phản lên là khuôn mặt lạnh người. Hắn cứ duy trì tư thế đó trong vài giây rồi nhếch mép cười, ánh mắt đỏ hắt lên vài phần mỉa tã.

Bầu trời bắt đầu chuyển biến, trăng bị mây đen che kín, gió mỗi lúc một mạnh mẽ ngang tàn, đèn điện trang trí chớp liên hồi vì chập điện. Xung quanh cảnh vật không như ban nãy dường như nó đang nổi giận!

Cô và Hưng trong nhà gương soi soi, mọi thứ như đảo lộn bên trong. Đứng trước cái gương phản chiếu là một sự quái đàng. Bình thường cô thấp hơn Hưng nửa cái đầu giờ trong gương đáng người cô cao chót vót còn anh thì lùn tẹt, mặt ai cũng ngó ngó đến mắ cười. Đi qua đi lại gương không là gương nên sức đầu mẻ trán.

Chơi đùa một lúc cô nhớ ra bữa tiệc, vội nhờ anh đưa về giùm. Nhưng thái độ anh rất lạ.

“Cô nghĩ Hắc Vỹ là người tốt hả?”

“Tất nhiên rồi. Nói ra cũng ngại chứ anh ấy giúp tôi rất nhiều.”

Anh cười, cô đứng là ngây thơ. Sao cô lại đi tin về bề ngoài và hành động của một người lạ chứ. Hắn rất giống anh! Một kẻ ra tay tàn độc, nhưng lại giả vờ đội lớp cừu non. Không cho phép mất đi sự kiêu hãnh trước mặt người khác. Thường những người như thế không có điểm yếu. Nhưng anh thấy rất rõ điểm yếu của hắn. Rất rõ!!

---- Hết Chương 47

Tuần sau mình thi môn phụ, tuần sau nữa lại thi các môn chính. Vì vậy mình tập trung ôn thi nha. Hết thi mình sẽ đền bù. (((chứ vừa lo thi mà viết truyện sẽ rất phân tâm. Mong các bạn thông cảm. Chủ nhật mình sẽ ra tiếp :)

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Anh Là Thứ Gì? (Tiếp Theo)

Phía tây công viên 100 cây số là khu chung cư bỏ hoang. Nơi này âm u hẻo lánh không bóng người, cây cối um tùm che lấp đi, rất khó có thể nhìn thấy vào ban đêm.

Tầng 3 của căn lầu, tám tên đàn ông cao lớn, mặt bặm chồm hung dữ, thân hình xăm chần chịt, tay cầm gậy, mã tấu, súng... bất cứ vật gì có thể gây sát thương, miệng đang cười rên, uống rượu say nòng rồi ca cẩm về những cô nàng hầu đêm ở quán bar, không khỏi đưa mắt sang nhìn cô gái nằm ngất trên đất phía sau đồng bàn ghế hỗn độn. Tên đàn ông đưa mắt lướt trên da thịt nàng ta một cách thèm thuồng nhỏ dãi, cặp mắt sáng quắc khi nhìn vào phía trong cổ áo, hơi thở nàng đều đều cộng thêm hơi rượu làm tên đó để mê sôi máu. Đứng phắt dậy đi về phía nàng.

Tiếng cười ranh mãnh của tên đó vang lên.

Mấy tên đồng bọn nhìn nhau lắc đầu khuyên ngăn:“Đại ca người đừng đụng vào con đàn bà đó. Chúng ta chỉ được lệnh trông chừng, chờ người cần tới...”

“Tao chỉ vui đùa chút thôi mà! Việc gì làm quá lên vậy. Tao bảo đảm ả ta sẽ nguyên vẹn” khuôn mặt tên đàn ông trở nên xảo hoặc.

Cô gái nằm trên đất không ai khác chính là Ngọc, cô đã tỉnh, nhưng đầu óc đau như búa bổ, cảnh vật xung quanh thu vào mắt là một sự mờ ảo. Thấy bóng mờ một người đàn ông đang hướng tới, cô muốn đứng dậy nhưng sức lực bị gì đó hút cạn, tay chân lỏng lẻo. Mấp máy miệng nhưng cũng không thể nói được gì, thanh quản như bị đứt đoạn đau rất.

Đây là đâu cô không phải đang ở công viên sao? Hưng đâu rồi? Sao cô lại ở đây và bị như thế này? Còn người đang đi tới kia là ai? Hưng à?

Tên đàn ông hơi rượu đi tới bế cô vào góc.

Dù không thấy rõ nhưng vết màu tím hiện lên nơi phía đầu hắn. Không! Không phải hưng! Tóc anh màu vàng không phải tím. Hắn là ai?

Bị vút trong đám bàn ghế, bàn tay to lớn ở đâu tới

không yên phận chui rúc vào trong làn áo cô, sờ mó vũ nhục. Hắn cười khanh khách vì được hưởng cực phẩm. Ôi làn da mịn màng sờ vào như muốn bấu nó cho chảy máu ra, rồi bộ ngực này nữa thật sự khiến cho tên đó muốn cô ngay lập tức.

Vẫn còn mơ màng nhưng cô ý thức được tên đó đang làm gì mình. Cơ thể nóng đón nhận lực đạo ở ngực mạnh bạo cầu xé. Bất chợt ủa tới là cái lạnh da thịt, rồi những tràn hôn, cắn, gặm ngấm quanh chiếc cổ trắng liếm dần xuống. Uất ức, cô chỉ biết khóc, cơ thể vô luận không nghe lời cô cứ nóng lên, mềm nhũn. Không động đậy nhúc nhích được.

Cô không muốn như thế này. Có ai không cứu tôi. Cứu tôi!!

Khuôn mặt lạnh lùng cứng cỏi chỉ nhếch mép hiện lên trong đầu cô. Đôi mắt đỏ rực lên nhưng dịu dàng nhìn cô. Lời nói đó còn đọng lại trong tâm trí 'Tôi hôn cô rồi nên cô là của tôi!' Quyết định bá đạo đến buồn cười, và 'cô muốn bị bọn con gái chà đạp sao?' Lo lắng nhưng lại không biết cách thể hiện. Hôn! Cả nụ hôn của cô. Hắn đã cướp mất. Thân thể này cũng từng bị hắn dờ dờ rồi rồi rồi. Đáng lẽ hắn phải có trách nhiệm tất cả mọi chuyện hắn làm với cô. Vậy mà tại sao hắn không tới cứu cô? Vỡ!! Vỡ ơi!

Rầm... rầm! Xoẹt...

Tiếng sấm đánh lên những hồi mạnh bạo, kèm theo sét bao trùm vạn vật rẽ ra chiếm bầu trời, chớp mấy cái đã đánh ngã gãy cành cây.

“Shhh.. sao tao thấy... lạnh quá” Đồng bọn ngồi bên ngoài nhìn nhau hỏi, cả người bắt đầu run run “tao cũng... thấy vậy. Tự nhiên đang bình thường không hiểu sao tay tao tê cứng”

---- Hết Chương 48 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Anh Là Thứ Gì?

Rầm... rầm! Xoẹt...

Tiếng sấm đánh lên những hồi mạnh bạo, kèm theo sét bao trùm vạn vật rẽ ra chiếm bầu trời, chớp mấy cái đã đánh ngã gãy cành cây.

“Sao tao thấy lạnh quá” Đồng bọn ngồi bên ngoài nhìn nhau hỏi, cả người bắt đầu run run “tao cũng... thấy vậy. Tự nhiên đang bình thường không biết sao tay tao tê cứng”

“Này” giọng nói trầm phía sau, không chút cảm xúc vang bên tai xỏ xiên trang sức của bọn bọn chộm mang theo từ tính.

Quay ngoắt ra sau lưng, trợn ngược trông sợ hãi. Mấy tên bọn chộm không khỏi giật mình có chút run sợ mấy giây.

Mái tóc đỏ hất lên dưới ngọn đèn rực lên vài sợi tóc bạch kim, cặp mắt máu cuồng nộ như xuyên thủng màn đêm, đảo mắt qua nhìn xung quanh rồi hướng về phía mấy tên bọn chộm. Nhếch mép nheo mắt lại. “Người đâu?” Một câu hỏi nhẹ nhàng nhưng thật chất là mệnh lệnh.

Quanh quần xung quanh hắn toát ra khí lạnh chết người khiến đối phương không khỏi cảm thấy yếu vía. Gió đột ngột ập tới thông qua cử sở sát đất thổi bay lớp áo sơ mi đen theo chiều gió nhẹ nhàng làm lộ ra cơ ngực cường tráng nhìn mê người.

Hắn đã lên đây bằng cách nào? Chỉ có một cánh cửa ra vào thôi nhưng nãy mấy tên bọn chộm còn say nồng bên rượu vẫn không thấy cánh cửa nhúc nhích cứ tưởng thẳng nhai ranh còn hơi sữa này sợ cong đuôi rồi. Tên tóc xanh bình tĩnh hênh hoang đứng lên “Đại ca, người tới rồi” gã nhướng mày nhìn vào mắt hắn, tỏ vẻ lớn mật.

Từ bên trong phía bàn ghế hỗn độn gã đại ca bước ra nở nụ cười gian tà. Cơ thể trần lộ ra những hình xăm cùng đường sọc ghê người, chắc rằng gã này đã từng chém giết rất nhiều nên mới có những đường nét để đem ra hăm dọa xuống tinh thần đối phương.

Nhưng thứ đó sao có thể làm người đàn ông trước mặt run sợ? Nụ cười! Vẻ mặt ngang tàng, không chút chuyển biến, cặp mắt 'máu' luôn hướng về tên đại ca không chớp, khẽ nhủ mày như xem một màn kịch. Chiếc cảm kiên nghị hất lên tôn lên đường nét sắc sảo không kém phần mê người trên khuôn mặt anh tuấn kia.

“Mày là... Hắc Vỹ?” Giọng khàn đặc vang lên.

Đại Ca im lặng nhìn Hắc Vỹ, cười khinh chờ mong giọng nói sợ sệt run cầm cập của hắn nhưng Hắc Vỹ không trả lời. Vẫn đứng đó nhìn hắn bằng thái độ lạnh không cảm xúc.

“Mày chưa thấy quan tài chưa đổ lệ đây mà!!” Hắn quát to.

“...”

Là Đại Ca lại bị thằng này xỏ mũi, còn gì là thanh danh của gã coi. Gã thật sự không cho phép. “À mà mày đây cũng nhanh thật?” Đại Ca đi tới trước mặt Vỹ, vỗ vai “Sao? Chưa gì đã muốn cô em xinh tươi đó à?” Quay sang nhìn mấy tên đằng sau rồi cùng bật cười “Trời, con bé đó ngon cơm lắm sao? Da trắng mịn, thân thể cũng chuẩn ra trò, chỗ êm ái chỗ cứng cũng rất đúng, mà lại dịch nhiều nữa chứ! Tao ghiền em quá!” Gã quơ tay về lên không trung những đường cong mềm mại miêu tả thân hình của người phụ nữ mà trong miệng thì phun ra toàn những lời dâm dục.

Nghe được những lời đó, biểu cảm hắn có chút khó chịu nhưng rồi lại bị hắn khôn khéo che đi thản nhiên thốt lên: “Vây sao?” Hắn nhếch mép.

“Đứng yên để tao đánh thì con đàn bà của mày còn có thể thoát, không thì ...” gã bật cười lớn: “Tao sẽ vui đùa với nó xong rồi giết”.

“Ai giết ai? Muốn giết là giết được à? Hỏi ý kiến ta chưa?” Hắc Vỹ cười.

“Mày!! Dám dõ giọng đó với tao!” Gã cầm gậy sắt phang thẳng vào đầu Vỹ, lực mạnh đến nỗi gậy sắt bị uốn cong biến dạng. Gã tự tin về độ nhanh và sức mạnh từ cơ bắp của gã. Trước giờ chưa ai có thể chịu được cú này, chỉ một đòn tên lão xuyết trước mặt sẽ im bặt mà thấy máu của mình chảy đầm đìa.

Không! Không thể vậy! Cả bọn đàn em cùng tên Đại Ca khiếp sợ, bắt giắc đôi chân lùi một bước.

---- Hết Chương 49 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Hắn Là Thứ Gì? (Tiếp Theo)

Không! Không thể vậy! Cả bọn đàn em cùng tên Đại Ca khiếp sợ, bắt giắc đôi chân lùi một bước. Trên mặt Đại Ca biến dạng, sự tự tin và khinh người ngày thường của gã ngay thời khắc này vội chạy đâu mất. Còn mấy thằng đàn em ở phía sau đã bần rùn tay chân sợ hãi. Nhìn cả đám côn đồ to con, mặt dữ tợn lại cúi người lẩn trốn chẳng khác nào mấy loại ngoài thì tỏ vẻ nam nhi ' quên' trong lại là thứ chỉ biết trốn sau lưng người khác không biết nhục. Lúc lưng lẩy thì giờ giọng dạy người, lúc thất thế thì chui rúc như một con chó sợ hãi đòi mẹ.

Bầu trời nổi lên từng đợt sấm đánh vào không gian một thứ tiếng chói tai vang vọng. Tia sáng soẹt qua bầu trời luôn điện chết người như càn quét bạo hơn, gió cũng theo đó thổi tạo nên vòng xoắn to nhỏ xoay vòng cuốn theo những chiếc lá héo úa dưới mặt đất bay lên cao.

Hắn đứng đó giữa căn phòng lớn, mái tóc khẽ bay theo gió thổi vào che đi khuôn mặt tuần tú kia. Dù là vậy nhưng vẫn không thể làm giảm đi sức hút cùng tia nguy hiểm đang ẩn nấp quanh người hắn.

Bị đánh lên đầu rất mạnh, nhưng thân thể hắn không hề xiên xẹo hay xay xát nào. Hắn vẫn tư thế cao ngạo đó. Dường như không có thứ gì có thể làm tổn hại đến hắn.

Đại Ca không tin vào mắt mình, cầm cây gậy sắt khác tiến lên nhắm đánh thẳng vào đôi chân lực lưỡng kia muốn đánh bay cái sự mạnh mẽ kia. Mọi tiếng “bốp” nghe thôi cũng biết xương đau sưng tấy mà ngã quỵ. Đáng tiếc hắn không sao. Đại Ca không cam lòng ra sức đánh thêm mấy phát nữa, gã tổn khá nhiều, sức mồ hôi nhễ nhại. Đôi chân không run trông lại càng cứng cáp như trụ. Thật sự có phải bằng da bằng thịt không?

Đại Ca hoảng loạn ngồi gục dưới chân Vỹ, đưa mắt lên lại bắt gặp khuôn mặt lạnh đến thấu xương cộng thêm vào đó là đôi môi mê người nhếch lên đầy chế nhạo.

Đại Ca bắt đầu bần rùn tay chân, trước giờ hắn chưa gặp qua tên nào như vậy. Chỉ cần thấy gã mọi người đều sợ tái mặt. Nếu không gã cho vài gậy là biết mùi. Còn tên đứng trước mặt này hoàn toàn khác. Một khi thế bất phạm, tràn ngập nguy hiểm cùng chết chóc, rõ ràng hắn bị nhiều gậy như thế vậy mà trên mặt không một chút nhăn nhu của da thịt càng làm đối phương thêm phần hoang mang.

Hắc Vỹ nhếch mép: “Đánh đã rồi chứ?” Hắn đưa mắt nhìn Đại Ca từ trên xuống tựa như nhìn động vật: “Giờ ta cũng nên đáp lễ chu toàn chứ nhỉ? Đó là phép lịch sự tối thiểu mà”.

“Mày.... tui mày đứng đó làm gì? Đánh nó cho tao” Thật quá si nhục cho Đại Ca, bị phi bán nhưng lại không làm gì được, Gã chỉ còn biết cách lấy số đông áp chế số ít mà thôi.

Cả bọn nghe xong khựng lại mấy giây mà cũng không dám tiến lên.

“Còn đứng đó? LÊN!!!”

Tất cả xông lên...

Nụ cười hắn ngày càng đậm, ánh mắt ngày càng rợn, hắn tựa như một vị thần chết chóc...

“Ặc.. ặc.. cứu... cứu... quý! Là... quý!!!”

Tâm tên đàn ông khỏe mạnh vạm vỡ bị nhấc bổng lên không trung trong sự ngẩn ngơ nơi chiếc cổ rần rờ, tia máu trên cổ bọn họ hằn lên rõ mồn một, tựa như sắp vỡ ra. Họ sờ lấy chiếc cổ, không cái bàn tay nào đặt ở đó, chỉ thấy hằn đứng dưới, không nhúc nhích, vẫn duy trì sự tĩnh lặng tư thế không đổi.

Bọn họ khiếp sợ kêu lên từng tiếng còn đủ để thoát ra khỏi cổ họng.

“Nãy người nói gì mà 'con bé đó ngon cơm...’” Giọng trầm mang vẻ bông đùa

Nhất thờ sự ghim chặt ở cổ gã thả lỏng. Cứ tưởng mình sẽ được thoát nhưng lại bị sức mạnh nào đó đẩy mạnh tới trước mặt Vỹ. Khiến gã hoảng sợ cứ như từ nơi trần thế trở về lại cõi chết. Run run nói: “Không có. Tôi... không nói... người của anh.. không phải...”

“Vậy người đâu?”

---- Hết Chương 50 ----

Kemr Mong các bạn không lấy truyện mình thay đổi tên nhân vật, hay lấy nội dung truyện. Khi lấy ghi đầy đủ link và tác giả.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Hấn Là Thứ Gì? (Tiếp Theo)

Đại Ca run run không dám mở miệng, đưa mắt nhìn về hướng đồng bàn ghé xếp chồng. Dưới chân bàn là lỗ hổng khá to, người ta có thể nhìn sau đồng đồ nát kia là gì.

Cô gái nằm đó co người run sợ. Cơ thể xinh đẹp kiều diễm, hàng lông mi khẽ nhấp mang theo vài giọt nước long lanh, mái tóc đen tuyền 'chảy' theo làn da trắng mịn cùng với dấu hôn trên khuôn ngực càng làm rõ lên sự chói lòa phản màu.

Màn này thật khiến khuôn mặt hấn càng thêm phần lạnh giá, trái ngược với bên trong người là ngọn lửa giận đã và đang bùng nổ lan tỏa khắp nơi.

Mấy tên đàn em ngưng la ré, tắt thờ rơi xuống đất, chết, không giọt máu chảy, không mở mắt hoảng hồn. Họ khép mắt như đang nhận hạ nghị nghị chuyện gì đó.

Hấn nhếch mép, quay lại: “Người dám..?”

“Tôi... tôi... xin.. lỗi... ặc! Ặc!” Gã tím mặt, sắp tắt thờ bởi cánh tay rắn chắc của Vỹ đang hằn lên những đường gân xanh mà siết cổ gã. Gã mở miệng lẽ lười cổ kiếm thêm chút oxy, đôi tay quơ loạn xạ muốn thoát 'chiếc gong' mạnh mẽ này. Nhưng hấn quá mạnh. Không thể được! .

Đáp lại sự sợ hãi của gã là khuôn mặt tức giận cực điểm. Tức đến nỗi muốn tự tay giết chết tên trước mặt - kẻ dám gây ra vết trên người cô. Cô! Là của hấn! Sao hấn có thể bỏ qua cho kẻ dám tạo ra những vết ái muội trên cơ thể cô, chỉ có hấn mới được làm điều đó!!

“Ta định sẽ nương tay cho người chết nhẹ nhàng giống mấy tên kia ... nhưng xem ra không được rồi!”

Nói xong, hấn siết mạnh làm tên Đại Ca tắt ngấm khí thở, gã biết gã sắp chết. Chết dưới tên người không ra người quý không ra quý, nhưng đường đường là một người đứng đầu, lòng kiêu hãnh của gã không sao chấp nhận được chuyện điên rồ này. Gã mà chết cũng phải làm cho đối thủ không địch lại nổi của gã chết theo nữa chứ. Cố gắng rút ra trên người một thanh dao luôn trang bị sẵn bên hông. Thanh dao nhọn nhỏ sáng bóng một khắc đã cắm sâu vào tim Vỹ không lệch hướng. Máu từ miệng vết thương chảy ra. Một dòng máu đen bắt đầu lan ra lênh láng làm chiếc áo trên người bó sát để lộ ra vòm ngực săn chắc.

Vỹ bật ra tràn cười, tay lại càng siết mạnh dần: “Người nghĩ một nhát vô tim là có thể giết ta sao?”

“Quý...!”

“Ta sẽ giúp người tan biến mãi mãi”

“Rắc! Bịch bịch” đầu lia khỏi xác, cơ thể gã tan biến thành làn khói hư vô. Hấn thần nhiên quay người đi về phía Ngọc nằm, nhân tiện cầm con dao mà rút ra bẻ gãy, trên cơ ngực bên trái cường tráng ấy miệng vết thương dần dần khép lại nhỏ dần nhỏ dần, trở nên nguyên vẹn đầy mạnh mẽ.

Ánh mắt hấn hiện lên tia ôn nhu thay thế cho sự nguy hiểm, kèm theo chút xót thương, lo lắng, tức giận hòa trộn biểu lộ ra từ đôi mắt, bỏ lại đằng sau mớ

hôn độn máu me!

Đến gần cô, một mùi ân ái xộc vào mũi khiến đôi lông mày kiếm khó chịu mà nhíu chặt. Lần đầu tiên hắn nhìn cô kỹ như thế, không thể ngờ cô lại đẹp đến vậy, đẹp đến mê người. Cô làm hắn bộc phát thú tính! Biết bao sự chiếm hữu nổi lên trong người hắn nhưng rồi lại khiến hắn tức giận thêm.

Tên đó dám động chạm thân thể cô. Dù có tan biến hàng chục lần thì gã đó cũng chẳng bao giờ đền đáp được tội lỗi đó. Còn cô sao tin người quá vậy? Làm sao với cô đây? Chắc phải giam lại một chỗ thì mới an tâm được quá.

Hắn cong môi, đưa tay chỉnh lại quần áo cho cô, bế cô lên ...

Rồi biến mất ...

Người đứng khuất sau bức tường chứng kiến tất cả. Một nỗi kinh hoàng khiến người đó mất mấy phút định thần. Hắn! Hắn sao có thể giết người thật nhẹ nhàng, không chút động tay động chân nhiều, trên khuôn mặt đầy lạnh lùng nhưng có thể thấy được sự hưng phấn. Tựa như giết người là niềm vui của hắn. Chưa đựng sức mạnh vô hình, tàn bạo, chết chóc. Hắn là ai?

---- Hết Chương 51 ----

Kemr Mong các bạn không lấy truyện mình thay đổi tên nhân vật, hay lấy nội dung truyện. Khi lấy ghi đầy đủ link và tác giả.

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Hắn Là Thứ Gì? (Tiếp Theo)

“Người đâu?” Giọng nói trầm lạnh như hàn băng như lọt qua tai cô nhưng trấn an tinh thần hoảng loạn. Đại Ca rời đi, da thịt vốn đang nóng hổi vì bị kích thích nay một luồng gió lạnh vào làm cô ớn lạnh.

Vỹ! Là vĩ sao? vĩ ơi! Tôi ở đây! Cứu tôi với. Đừng bỏ rơi tôi, tôi sợ lắm.

Nước mắt vỡ òa. Cô muốn đứng lên, gọi tên hắn, chạy tới xà vào lòng hắn. Để vòng tay hắn bao trọn mình trong sự ấm áp và an toàn. Nhưng cô không thể, cơ thể cô như bị chi dè.

Cuộc đời cô vốn là vòng luẩn quẩn buồn tẻ. Mấy ngày bình yên trôi qua ngắn ngủi, tiếp nối sau đó là những chuỗi ngày kì lạ mang toàn sự chết chóc, tuổi nhục. Bên cạnh chẳng có ai bao bọc che chở nên lúc nào cô cũng từ vực thăm đau khổ mà mạnh mẽ đứng lên. Nhưng con người cũng có giới hạn, dù có đứng lên được bao nhiêu lần thì cũng phải kiệt sức, rồi một lúc nào đó con người ta lại buông xuôi.

Tiếng đánh của cây gậy vang lên. Lực sát thương không hề nhẹ.

Chuyện gì đang diễn ra? Chuyện gì vậy? Bọn họ đánh Vỹ ư?

Cô không thể thấy gì cả. Dù cố gắng đến mấy cũng là lớp sương mờ mờ ảo ảo. Nghe tiếng đánh mà như hàng ngàn kim đâm vào trái tim cô. Cô không muốn ai vì mình mà phải chết. Cô đã nói rồi mà, đừng tới gần cô, chết chết đó! Thà một mình cô đau cô chết còn sướng hơn.

Không gian im lặng, khiến cô càng thêm căng thẳng, nặng nề. Hướng về phía ngoài chỉ mong hắn được an toàn. Nhưng vài giây sau. Tiếng kêu chết chóc vang lên. Sự sợ sệt mất lực âm từ cổ họng phát ra. Biết bao nhiêu nỗi kinh hoàng đang chứa trong tiếng âm đó.

“Quý... !”

Quý? Ai quý? Chuyện gì vậy? Đó là giọng tên Đại Ca ư, giọng gã ngang tàn dữ tợn nay có sự sợ hãi nên có chút lạ lẫm.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua. Cô bất động một chỗ chỉ nghe mỗi tiếng rên la của bọn côn đồ mà mồ hôi rịn trên trán. Không phải cô lo lắng cho bọn côn đồ, thật ra cô lo cho hắn. Không hiết hắn có an toàn không. Cô mở to mắt, như canh chừng đem chút hy vọng nhìn thấy.

“Tôi... tôi... xin... lỗi.... Ặc! Ặc!”

“Ta định sẽ nương tay cho người chết nhẹ nhàng giống mấy tên kia ... nhưng xem ra không được rồi!”

Cái gì vậy? Giọng nói này!!! Của Vỹ mà. Sao hắn lại nói như vậy. Hắn giết người?

Thoáng qua trong đầu Ngọc, dây thần kinh căng lên, giọng nói khàn đặc của bà cụ mù da nhăn nheo vang lên bên tai cô “

“Hai mươi tuổi! Ngài khao khát cô! Cô là của Ngài! Cô sẽ ở cùng Ngài mãi mãi.....đừng dính tới ai. Họ sẽ chết không siêu thoát...”

“Hai mươi tuổi! Ngài khao khát cô! Cô là của Ngài! Cô sẽ ở cùng Ngài mãi mãi.....đừng dính tới ai. Họ sẽ chết không siêu thoát...”

“...Sẽ chết...”

Không thể nào. Quý?! Chết?! Tiếng nói đó?! Ngài - Hắc Vỹ!!! Bất giác cơ thể cô khẽ run run.

Có thật là vậy không?

Hắc vỹ sao?

“Bịch bịch...!” Tiếng chân bước của đôi giày thể thao vang lên, càng ngày càng tới gần cô. Một nỗi khiếp sợ, cô không thể không nghĩ hoặc người đàn ông đang tiến tới về phía mình.

Đúng vậy! Ngay từ đầu, cách hấn ăn nói rất lạ. Vào lớp đã cư xử thô lỗ với cô, dẫn cô lên sân thượng nói toàn chuyện gì đâu. Điều gì về cô hấn cũng biết, nhà cô ở đâu, người yêu cũ - Phong... vốn ngay từ đầu hấn đã không có mặt trong cuộc sống của cô sao có thể biết rõ đến vậy. Chỉ có thể nghĩ một cách hợp lý nhất cho sự tình trên. Một, hấn đã điều tra cô, nhưng không có khả năng đó. Cô và hấn có cái gì mà phải điều tra chứ. Hai, hấn không phải người bình thường. Hấn là một thứ gì đó.

Một thứ gì đó... cô ngắt đi, nhưng trong tim thức vẫn tràn ngập lo lắng sợ hãi. Sợ mọi chuyện cô suy diễn trở thành sự thật.

---- Hết Chương 52 ----

Kem chào mọi người! Hôm nay mk nói thẳng vấn đề luôn nha. Hôm bữa có chị bé đó comments truyện mình bảo mk “mới lớp 10 mà viết truyện giống truyện người lớn quá”. Thú thật đúng là lớp 10 mà viết ngôn tình thì còn sớm nhưng đó là sở thích của mỗi người.

Thứ nhất, Ngôn tình không hề giống truyện người lớn. Nó có những hạn hẹp nhất định. Nó chứa sắc chữ không chứa sex. Mong mấy anh chị đừng có đọc rồi nói vậy.

Thứ hai, hầu như đa số các tác giả ngôn tình trên mạng đều từ độ tuổi 2k2 trở lui. Mk biết vì mình đã đọc tác phẩm của nhiều tác giả.

Thứ ba, với thị trường như hiện nay thì ngôn tình, tiểu thuyết, phim ảnh, mạng xã hội... rất phát triển, tác động không nhỏ tới lứa tuổi nên chuyện những tác giả nhỏ tuổi là bình thường.

Thứ tư, truyện mk viết là ngôn tình ngược. Sstruyen copy truyện mk bên sàn truyện và cho là truyện teen hoàn toàn sai. Ai không đọc được có thể out ngay và đừng quay lại. Và mk nhớ là mk nói từ mấy chương trước rồi cảnh baos trước rồi.

Không lẽ mang danh ngôn tình lại đi viết truyện teen.

Link bên sàn truyện của mk: <http://santruyen.com/em-yeu-anh-than-chet.html>

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Video Từ Số Lạ

Một thứ gì đó... cô ngắt đi, nhưng trong tim thức vẫn tràn ngập lo lắng sợ hãi. Sợ mọi chuyện cô suy diễn trở thành sự thật.

Một màu tối đen bao trùm, chẳng thấy gì. Nhưng rồi ánh sáng vàng nhẹ tinh tế chiếu lên mọi vật. Cô nằm trên chiếc giường rộng êm ái có thể chứa cỡ 4 người nằm, thành giường là loại gỗ lim quý được mạ đồng đen tinh xảo. Đảo mắt một vòng, cô nhận biết mình đang trong một căn phòng rất rộng, với bốn bức tường được phủ một màu đen lạnh lẽo, cách bày trí căn phòng cũng vậy, rất tinh tế thu hút nhưng lại đem cho con người ta sự đơn độc.

Cô ngồi dậy xoa xoa vầng trán đầm mồ hôi. Định bước xuống giường hỏi han ai đó xem cô đang ở đâu nhưng cảm thấy vướng víu nơi thân mình, thì ra cô đang mặc một bộ váy. Kiểu dáng này trông rất quen mắt. Nhìn ở đâu rồi nhỉ? Mắm mờ trong tim thức, cô nheo mắt, cặp lông mày thanh mảnh khẽ nhủ lại. Đúng, chiếc đầm này cô đã mặc khi diễn kịch. Nhưng mà sao cô mang nó?

Nhắm mắt, cô nhớ rằng mình đang đi chơi thì bị ngắt rồi tỉnh dậy đã ở chỗ chung cư bỏ hoang cùng với đám người hung tợn. Sau đó... vỹ xuất hiện, rồi những tiếng la kêu thất thanh, tiếng chân,... và cô lại ngắt đi.

Vậy Vỹ đã đưa cô tới đây sao? Hấn đâu? Chuyện gì đã xảy ra? Cô muốn biết?

Tiếng kêu đó là sao? Quý! Vỹ là quý sao? Hay cô nghe nhầm, vốn dĩ mắt không thấy rõ chỉ phụ thuộc vào tai, rõ ràng tiếng đe dọa đó là giọng Vỹ, cô không thể nào sai.

Còn chuyện về cô, hẳn gần gũi cô lâu vậy lại không xảy ra chuyện gì. Rất kì lạ.

Cánh cửa sổ đập vào nhau tạo lên tiếng vang. Cô giật mình nắm lấy chiếc chăn chui vào trong. Trong chăn bông ấm áp màu đen, cô lắng tai nghe những tiếng động bên ngoài, nhưng bên ngoài im ắng đến mức cô chỉ nghe thấy nhịp thở hỗn loạn của chính mình.

Vốn sợ bóng tối nay trong căn phòng đen này, ánh sáng yếu ớt cộng thêm sự lạnh lẽo, mọi thứ xảy ra đều làm cô sợ hãi.

“Bịch bịch!” Tiếng chân từ xa tiến lại tới gần, tim cô trở nên nặng nề.

“Ai ... vậy? Ai?” Cô giữ bình tĩnh nhưng không thể kiềm được nỗi sợ phát ra khỏi miệng.

Bên ngoài im ắng không trả lời.

“Ai!!!”

“Em tỉnh rồi sao cô dâu của ta”.

“A! A!”

Cả cơ thể giật mình tỉnh dậy, đôi mắt hoảng loạn. Hơi thở ngắt quãng từng nhịp. Tay chân cô trở nên lạnh cóng bắt giác run lên. Nhìn xuống cơ thể là bộ đồ buổi chiều cô mặc. Xung quanh là chiếc giường cùng căn phòng quen thuộc.

“Sao vậy? Ác mộng?” Hắc Vỹ ngồi bên thành giường nhìn cô.

Cô quay sang: “Đây là nhà tôi?”

“Ừ” cô cau mày, sao hẳn có chìa khóa nhà. Như biết cô định hỏi gì hẳn bồi thêm câu cuối: “Nãy đưa cô về, tôi gặp sợ, sợ rất lo lắng, nhờ tôi chăm sóc cô vì bà ấy có việc ở nhà thờ.”

Cô thở dài: “Đã xảy ra chuyện gì, tôi đang bị bắt cóc mà”

“Ừ. Tôi cứu cô. Thuốc ảo giác của bọn họ hết tác dụng rồi. Đừng lo”

Ngồi vức nhìn từ đầu đến chân. Ánh mắt chăm chăm vào chiếc áo hần, cô vương tay sờ lên ngực, khiến hẳn giật mình. Đưa tay về, trên đầu ngón tay trắng mịn là một thứ chất lỏng đỏ sẫm... máu!!!

“Anh bị thương rồi” cô lo lắng nhìn anh. Nếu anh bị thương như vậy chắc những thứ cô mơ hồ đoán được chỉ là ảo giác mà thôi. Làm sao có chuyện vớ vẩn đó chứ. “Tôi giúp anh nhé”.

Bước xuống giường ra phía để thuốc sát trùng, cầm bình thuốc trở lại phòng. Trước mặt anh, cô e ngại gãi đầu. Mặt hồng hồng đưa tay lên cởi 1 nút áo, 2 nút. Nhưng chưa cởi được hết thì bàn tay lạnh ngắt của hẳn ngăn cản.

“Không cần!”

“Nhưng..”

“Tôi đã nói không cần.”

Anh lạnh lùng, hất tay cô ra, đứng dậy đi ra ngoài cửa. Một lát sau, tiếng cửa chính của căn nhà vang lên. Hẳn về rồi

---- Hết Chương 53 ----

Sắp tới viết upu thứ 7 nộp. Bura cả nôi chè TT.TT

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Video Từ Số Lạ (Tiếp Theo)

Haizz... hôm nay toàn chuyện xui xẻo. Cô có gây thù chuốt oán gì đâu sao lại bị bắt cóc chứ? Còn hại Hắc Vỹ đến cứu rồi bị thương. Hay vốn dĩ cô đã xui sẵn rồi. Đụng đầu xui đó!

Nhìn ra ngoài cửa sổ, trời hôm nay mây đen nhiều, không mưa nhưng ẩm ướt, gió mạnh, hán đi về như thế có lạnh lắm không? Dù sao cũng vì cô mà hán gặp nguy hiểm, cô phải làm gì cho hán chứ. Cô đâu vô tâm vậy được

Vội đến mở cửa tủ tìm kiếm chiếc áo to nhất trong đó, kèm theo cái khăn choàng len trắng Sơ mua cho. Cô chạy nhanh ra ngoài.

Ôi! Hán về rồi sao? Chậm chân mất. Bị thương như vậy còn đi trong gió lạnh, sẽ không gục đấy chứ?

“Cô ra đây làm gì?” Quay người định trở vào trong, thì tiếng nói vang lên.

Hán ở trước nhà, cặp mắt nheo lại nhìn cô: “Biết lạnh không?”

Cô lúng túng, bây giờ mới cảm nhận được cái lạnh, bởi cô lo cho hán nên mới vậy: “Còn anh cũng không biết lạnh à?”

Cô bước ra khỏi chiếc cổng trắng, đưa chiếc áo ấm với khăn choàng cho hán. Hán hiểu ý: “Cô lo cho sức khỏe tôi à?” Khuôn mặt lạnh giá nay thêm một chút vui, đưa tay vén vài sợi tóc ‘quậy phá’ bám trên mặt cô.

Cô giật mình lùi một bước, trái tim cô bắt đầu hồi hộp: “Ai thèm, mang vào rồi về đi!.... Dù sao thì cảm ơn anh!” Câu đầu cao giọng như muốn quát, nhưng câu cuối cô lại lí nhí trong miệng, nói kiểu như sợ hán nghe thấy vậy.

Ngại quá, cô quay người chạy nhanh vào nhà.

Hán đứng đó cười, lộ ra hàm răng đều đặn trắng sáng mà ít ai có thể chiêm ngưỡng được. Hán không còn là một ‘cỗ máy’ lạnh lùng như thường ngày, hán bây giờ là một khuôn mặt ánh lên sự ấm áp, sự ấm áp của những kẻ đang yêu.

Cô bên trong nhà cũng không khác mấy. Khuôn mặt đỏ như trái cà chua, con ngươi cứ di qua đi lại chớp liên hồi, trái tim rạo rực ấm áp.

Cả hai đúng là bị bệnh tình thần rồi!

Sáng sớm, cô đến trường, hôm qua biến mất nên cô Khánh rất lo. Dự tính là chuẩn bị nghe chửi đây.

Cô xuống lầu, thấy Sơ chuẩn bị đồ ăn sáng có món cháo tôm nõn nấu hẹ rất thơm. Nếu bình thường cô sẽ chạy như bay xuống mà ôm Sơ một cái rồi ăn ngay. Nhưng đêm qua, cô lại bị bắt, Vỹ đưa về đúng lúc có Sơ. Giờ Sơ hỏi phải giải thích làm sao. Nói thật sợ Sơ lại giảm huyết áp.

“Hôm qua, cháu không sao chứ?” Sơ thấy cô đứng trên lầu mãi không dám xuống bèn hỏi.

“Dạ không” cô rặng nụ cười, đi xuống cầu thang.

Ngồi trước bàn ăn, đối diện Sơ, sự căng thẳng tăng lên. Sơ im lặng không nói gì, cứ nhìn chăm chăm cô khiến cô mất tự nhiên.

Haizz.. thật là.. “Con xin lỗi! Lần sau con sẽ cẩn thận hơn”

“Tối tháng mà còn hiếu động đến mức xỉu nằm ra đó.” Nghe Sơ trách mắng, cô chớp chớp mắt: “Dạ?”

“Dạ cái gì? Cũng may có cậu thanh niên đang hoảng vát về, không lại bị bạn bè trêu ghẹo”

“Dạ dạ. Con biết rồi, con sẽ đề ý” Cô cười cười. Cô vội ăn xong “Thôi con đi học nhé” Không ngờ hán lại bịa ra được chuyện này, xem ra hán cũng am hiểu con gái chứ.

“Ừ, đừng mang đồ dày cộm thế chứ, trời hôm nay nắng lại mát mẻ, sượt da sượt thịt ra bớt đi, chứ lại không biết khi nào sẽ nắng sẽ mưa đâu. Dự báo thời tiết cũng chịu thua rồi”

“Dạ Sơ”.

Trời hôm nay nắng ấm áp như đúng lời Sơ nói. Làm cho con người cảm thấy phấn chấn vô cùng.

“Bíp.. bíp..” chiếc xe bạc Koenigsegg CCXR Trevita vượt lên chắn ngang đường đi của cô. Cũng đủ biết tên ngang ngạnh này là ai rồi!

---- Hết Chương 54 ----

Kem: Hôm nay có chuyện vui, tâm trạng + có bé đó vô ỉb kêu thích truyện = cho ra lò 2 chương luôn nè <3. Sắp tới viết upu t6 nộp nên sớm nhất sẽ t5 trễ là t7 nk mới cho ra được chương mới nha.

Klq: cơ mà chương 53 đặt tiêu đề lộn nên giữ vậy lun chứ video chương 55 dự tính mới xuất hiện nha.

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 55: Video Từ Số Lạ (Tiếp Theo)

Tình yêu rất lạ! Ta yêu rất nhiều lại không biết cách thể hiện. Để rồi đem chôn chặt. Dù cho có sống bao lâu, có sức mạnh kiểm soát được tất cả. Chỉ trừ tình yêu, chúng quá ngọt ngào, đôi lúc đau đớn. Ta vẫn không màng lao vào, để nó kiểm soát lí trí và con tim.

~~~~

“Bíp.. bíp..” chiếc xe bạc Koenigsegg CCXR Trevita vượt lên chắn ngang đường đi của cô. Cũng đủ biết tên ngang ngạnh này là ai rồi nhỉ?!

Cánh cửa xe tự động nâng lên, đập vào mắt là chiếc khăn choàng màu trắng đang được quấn quanh cổ hần. Hắc Vỹ ngó ra, nháy mắt ra hiệu cô mau lên xe. Đôi chân không an phận vòng ra trước, rồi ngồi vào trong bên tay lái. Cánh cửa xe dần hạ xuống.

“Trời đâu có lạnh?” Cô nhìn cổ hần, nhướn mày.

“Tôi thích” hần trả lời lạnh lùng.

Hần vươn người qua cài dây an toàn cho cô. Mùi hương bạc hà khẽ phản phát nhẹ quanh người hần. Tuy là tay đang bận cài dây nhưng ánh mắt hần lại nhìn đôi mắt cô xoáy sâu vào đó tạo nên cảm giác mãnh liệt, tim rung liên hồi, mặt chuyển sắc đỏ hồng.

Một chút căng thẳng, hồi hộp bủa vây. Hần có cần dĩ sát thế không hả? Nhưng nhìn gần thế này không phải lần đầu, hần vẫn toát lên sự cuồng hút không nhầm chán. Gương mặt, mắt, mũi, miệng. Làn da màu đồng quyền rũ mạnh mẽ được lấp ló sau đồng phục trắng. Quá hoàn hảo! Chắc cô chết vì bệnh tim mất.

Cài dây xong, hần vẫn không thay đổi tư thế, cứ vậy mà thốt ra lời nói ngụ ý: “Tránh xa Hưng ra! Hần không tốt đẹp như cô nghĩ!”

Hần quanh đi, khởi động xe.

Cô liếc sang “Sao anh nghĩ vậy?... lẽ nào...”

Vỹ im lặng, mắt nhìn ra đường qua lớp cửa kính ô tô, tựa như rất tập trung không nghe những gì cô nói.

Cô cũng đoán ra được phần nào. Sau khi cô biến mất, không hề thấy một tin nhắn hay cuộc gọi nào từ Hưng cả. Nếu anh có xảy ra chuyện gì thật, thì tối hôm qua anh hẳn phải ở đó. Nhưng không có. Chỉ có mỗi cô.

Hưng làm vậy vì lí do gì? Chắc chắn Vỹ biết. Nhìn hai người ở hội trại đã nói ầm ầm dụ dụ rất kịch liệt. Có mâu thuẫn?

Đến trường, cô Khánh gọi Ngọc đến phòng tài vụ, hần thì nói có việc nên đi giải quyết.

Đi dọc hành lang, nhân tiện đi qua lớp Hưng, cô vội vào hỏi gấp Hưng, nhưng anh không có ở lớp.

Có khi nào ẩn ý của Vỹ là thật không?

“Tít.. tít.. tít..”

Chiếc điện thoại cô đảo lên vài tiếng, cô đưa tay lấy ra từ túi áo, trượt lên với vài thứ ánh sáng, là tin nhắn video từ một số lạ mà cô không biết. Tiếp đó là chuỗi âm thanh khó hiểu. Cả trường ai mang theo điện thoại cũng nhận được một cái video như của cô. Mọi người đều hoang mang, nhìn nhau.

Bấm vào màn hình, tín hiệu vòng xoay xoay hiện lên dòng chữ đang tải. Ai cũng cầm cúi chiếc thoại. Sự tò mò mỗi lúc một dâng cao.

Video chạy, hiện ra trên điện thoại là một căn phòng có ánh sáng tối nhưng có thể nhìn thấy được. Đập vào là một chàng trai với đôi mắt 'máu' thu hút, mái tóc đỏ với vài sợi mốc lai trắng. Xung quanh là đám côn dữ tợn với côn gây chuẩn bị đánh người

Hắc Vỹ!

Chuyển biến của mọi chuyện đang được phơi bày trước mắt. Vỹ bị đánh, cơ thể hần như trụ bê tông không xê dịch.

Bên trong cô một thứ cảm giác sợ hãi trào lên, tay cô run run cầm chiếc điện thoại.

Mấy giây sau những tiếng kêu ai oán phát ra. Cô mở to đôi mắt, đưa tay che miệng. Giọt mồ hôi trên trán chảy xuống. Đúng, tiếng kêu này cô đã nghe tới qua. Đó hoàn toàn không phải là cô tưởng tượng ra.

Hần đứng im đó, khuôn mặt trở nên kiêu ngạo hất lên mị hoặc, nở nụ cười nhếch mép. Nhìn thấy từng người trên không máu chảy ngày đang bị gì đó bóp nghẹt mà chết.... hần không phải Hắc Vỹ cô biết. Hần thường rất lạnh lùng ít nói vô tâm nhưng thật ra hần rất tốt. Còn người trong video này là một kẻ mang đến sự nguy hiểm chết chóc.

Không! Máu máu!!! Hắc Vỹ là quý.

“Á.. á...” tiếng ré sợ hãi của các nữ sinh vang lên, sợ sệt. Họ không ngờ học chung trường, chàng trai họ theo đuổi là một con quỷ thích giết người

“Cạch” điện thoại trên tay cô rớt xuống đất vang lên, trên màn hình là một chiếc đầu đầy máu me được rời khỏi cổ.

Toàn thân Ngọc run lên. Vậy bao lâu nay, cô đã tiếp xúc với con quỷ đó sao. Con quỷ có đôi mắt đỏ, giết người.

Không!!! Cô trượt chân ngồi xuống, đôi mắt nhìn vào chiếc điện thoại.

Trời đang nắng ấm, một khắc chuyển thành mây giông, bóng tối bao lấy khoảng không. Đèn điện được bật lên, nhưng chớp chớp không ổn định. Khung cảnh báo hiệu điều chẳng lành.

Một đôi giày thể thao đen hiệu 'Nike' quen thuộc dẫm lên chiếc điện thoại, sức nặng quá lớn đến nỗi khiến vật dưới chân trở nên nát vụn.

---- Hết Chương 55 ----

Kem: chương tiếp tiếp theo có vào ngày 23/1

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Nãy vào không được cứ tưởng mất nick là toi đời em lun chứ.

Mình viết chương này muốn thông báo kĩ thông tin

Mình tên:.. tú như

Bút danh: Pé Kem

Em yêu anh thần chết! Là truyện đầu tay của mình nha. Nên trước đó mình không viết truyện gì.

Em là cô ấy... thứ hai! Tác giả cũng tên Kem nhưng đó không phải mình. Bạn này tên thật Nguyễn Thu Hương nha. Mình sẽ đổi lại tên tác giả thành Pé Kem nha! Mong các bạn không nhầm lẫn nữa hihi <3 ỉu nhiều

Mình viết chương này muốn thông báo kĩ thông tin

Mình tên:.. tú như

Bút danh: Pé Kem

Em yêu anh thần chết! Là truyện đầu tay của mình nha. Nên trước đó mình không viết truyện gì.

Em là cô ấy... thứ hai! Tác giả cũng tên Kem nhưng đó không phải mình. Bạn này tên thật Nguyễn Thu Hương nha. Mình sẽ đổi lại tên tác giả thành Pé Kem nha! Mong các bạn không nhầm lẫn nữa hihi <3 ỉu nhiều

Mình viết chương này muốn thông báo kĩ thông tin

Mình tên:.. tú như

Bút danh: Pé Kem

Em yêu anh thần chết! Là truyện đầu tay của mình nha. Nên trước đó mình không viết truyện gì.

Em là cô ấy... thứ hai! Tác giả cũng tên Kem nhưng đó không phải mình. Bạn này tên thật Nguyễn Thu Hương nha. Mình sẽ đổi lại tên tác giả thành Pé Kem nha! Mong các bạn không nhầm lẫn nữa hihi <3 ỉu nhiều

Mình viết chương này muốn thông báo kĩ thông tin

Mình tên:.. tú như

Bút danh: Pé Kem

Em yêu anh thần chết! Là truyện đầu tay của mình nha. Nên trước đó mình không viết truyện gì.

Em là cô ấy... thứ hai! Tác giả cũng tên Kem nhưng đó không phải mình. Bạn này tên thật Nguyễn Thu Hương nha. Mình sẽ đổi lại tên tác giả thành Pé Kem nha! Mong các bạn không nhầm lẫn nữa hihi <3 iu nhiều

Mình viết chương này muốn thông báo kĩ thông tin

Mình tên: ... tú như

Bút danh: Pé Kem

Em yêu anh thần chết! Là truyện đầu tay của mình nha. Nên trước đó mình không viết truyện gì.

Em là cô ấy... thứ hai! Tác giả cũng tên Kem nhưng đó không phải mình. Bạn này tên thật Nguyễn Thu Hương nha. Mình sẽ đổi lại tên tác giả thành Pé Kem nha! Mong các bạn không nhầm lẫn nữa hihi <3 iu nhiều

Mình viết chương này muốn thông báo kĩ thông tin

Mình tên: ... tú như

Bút danh: Pé Kem

Em yêu anh thần chết! Là truyện đầu tay của mình nha. Nên trước đó mình không viết truyện gì.

Em là cô ấy... thứ hai! Tác giả cũng tên Kem nhưng đó không phải mình. Bạn này tên thật Nguyễn Thu Hương nha. Mình sẽ đổi lại tên tác giả thành Pé Kem nha! Mong các bạn không nhầm lẫn nữa hihi <3 iu nhiều

Mình viết chương này muốn thông báo kĩ thông tin

Mình tên: ... tú như

Bút danh: Pé Kem

Em yêu anh thần chết! Là truyện đầu tay của mình nha. Nên trước đó mình không viết truyện gì.

Em là cô ấy... thứ hai! Tác giả cũng tên Kem nhưng đó không phải mình. Bạn này tên thật Nguyễn Thu Hương nha. Mình sẽ đổi lại tên tác giả thành Pé Kem nha! Mong các bạn không nhầm lẫn nữa hihi <3 iu nhiều

Mình viết chương này muốn thông báo kĩ thông tin

Mình tên: ... tú như

Bút danh: Pé Kem

Em yêu anh thần chết! Là truyện đầu tay của mình nha. Nên trước đó mình không viết truyện gì.

Em là cô ấy... thứ hai! Tác giả cũng tên Kem nhưng đó không phải mình. Bạn này tên thật Nguyễn Thu Hương nha. Mình sẽ đổi lại tên tác giả thành Pé Kem nha! Mong các bạn không nhầm lẫn nữa hihi <3 iu nhiều

Mình viết chương này muốn thông báo kĩ thông tin

Mình tên: ... tú như

Bút danh: Pé Kem

Em yêu anh thần chết! Là truyện đầu tay của mình nha. Nên trước đó mình không viết truyện gì.

Em là cô ấy... thứ hai! Tác giả cũng tên Kem nhưng đó không phải mình. Bạn này tên thật Nguyễn Thu Hương nha. Mình sẽ đổi lại tên tác giả thành Pé Kem nha! Mong các bạn không nhầm lẫn nữa hihi <3 iu nhiều

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Thần Chết

Một đôi giày thể thao đen hiệu 'Nike' quen thuộc dẫm lên chiếc điện thoại, sức nặng quá lớn đến nỗi khiến vật dưới chân trở nên nát vụn.

Mảnh sắt cửa qua tay, dòng chất lỏng tươi rói rỉ ra. Cô không cảm thấy đau rất.

Bây giờ, tâm trí cô trống rỗng, ngăn nước trong mắt nay vội vã chảy xuống. Cô chưa bao giờ chứng kiến cảnh giết người nào đáng sợ đến vậy. Nhưng đáng sợ hơn lại là tên luôn luôn bảo vệ lo lắng cho cô, đem đến cho cô cảm giác an toàn. Tên đó đã cứu cô, nhưng hắn ... đã giết người bằng một nguồn lực siêu nhiên nào đó.

Hắc Vỹ đau sót nhìn bàn tay đang chảy máu. Ngồi xuống ân cần nắm lấy tay cô. Nhưng cô chán ghét hét ra:“Đừng đụng vào tôi, đồ ghê tởm” cô hét lên.

Khuôn mặt lo lắng biến sắc thành một màn đen, hắn lạnh lùng giằng lấy tay cô, cô không chịu muốn hét ra lại bị bàn tay như gọng sắt xịch lại. Hắn đưa tay xoa lên vết thương, phút chốc tay cô lạnh lặn trắng mịn như ban đầu.

Cô tròn mắt, nhìn bàn tay rồi chuyển hướng về phía hắn.

Vết trầy biến ... biến mất rồi!

Hắn không nói gì cứ nhìn cô.

Mọi học sinh đều ghê sợ khi thấy cảnh đó, lùi ra hai bên càng xa càng tốt. Họ nghĩ các vết thương từ trước giờ của cô mất tích không một dấu vết chứng tỏ Vỹ giúp Ngọc chữa. Hai người này có quan hệ không bình thường, cũng như Vỹ.. Cô có thể quý! Chỉ là quý mới có thể làm từng tên đàn ông xung quanh cô chết một cách đầy bí hiểm

“QUÝ!!” Tên con trai đeo kính sợ mắt mật, da dẻ trắng bệch, ré lên rồi chạy nhanh ra khỏi trường. Nhưng chưa bước ra khỏi đại sảnh lớn đã bị nguồn lực lạ nâng bốc lên kéo ngược về phía sau. Hắn nhếch mép khinh một tiếng. Đứng lên dáng người cao, một sức mạnh ghê gớm như bao trùm cơ thể hắn. Bờ môi cong mở lời:“Người dám so sánh ta với bọn hạ đẳng đó sao?” Hắt khuôn mặt, nghiêng đầu qua một bên hắn tiếp:“Bọn nó chưa bằng cọng lông của con chó ta nữa là.”

Về mặt bình thân, bông đùa, nào ngờ chứa biết bao sự nguy hiểm.

Một khắc này tên con trai đeo kính đó được sống mà run sợ. Không biết một khắc sau còn có thể toàn vẹn thân xác hay không?!

“Ta là người trông coi, quyết định sự tồn vong của sinh vật. Quý chi là bọn nhỏ nhoi thôi... haiz~~ để xem có thể dùng từ ngữ như thế nào để các người hiểu rõ về ta hơn không?” Cặp mắt nheo lại gian tà, đưa tay gần khuôn mặt non nớt lo sợ. Tên học sinh tưởng hắn bẻ đầu mình, nên co rúm lại, cắn môi. Hắn quá hiểu hành động này của loài người nên tay hắn ngưng lại:“Bình tĩnh nào” rồi nhẹ nhàng tháo chiếc kính xuống giờ lên không trung xăm xoi. Tên học sinh vừa thoát khỏi cái chết trong gan tất nên thở phào mà vui mừng.

Đám học sinh phía sau tưởng sẽ xảy ra chuyện nên nhắm mắt nhủ mảy, không ngờ hắn lại thốt lên câu nói đó, nhưng biết đâu hàm chứa còn nguy hiểm hơn bội phần.

Ai cũng muốn rời khỏi nơi này ngay lập tức nhưng lại sợ sẽ bị tóm lại rồi treo lơ lửng trên không. Từng giây trôi qua mạng sống treo lủng lẳng trên sợi chỉ mỏng, sợ xảy một cái chết không được đẹp đâu.

Được mấy phút sau, hắn bẻ gãy cặp kính, bờ môi khê cong lên:“A.. ta biết rồi! Các người nên gọi ta là ... Thần Chết”

Thần Chết!!!!

Bầu trời bỗng từ đen ngịt, được làn sương bao bọc, chuyển thành màu đỏ tươi, gió lạnh buốt thổi từng đợt thấu xương thấu thịt.

Thần Chết! Ngọc hoảng sợ, đôi vai nhỏ run lên, trong đầu có ý nghĩ có chạy trốn. Cô từ từ nhích nhẹ nhàng cơ thể ra phía sau, một chút, một chút, một chút.. lảng lảng để làm sao hắn không để ý.

Mọi sự việc diễn ra quá sức đối với cô rồi. Lúc hắn ân cần, đôi chút lạnh lùng nhưng không nguy hiểm tàn độc, còn giờ cái sự thân thiện bày ra kia lại rất đáng sợ.

Tất cả chỉ là mơ thôi đúng không! Nếu thật hãy cho cô tỉnh lại đi, cô không muốn mắc kẹt tại nơi này cùng với hắn - Thần Chết.

---- Hết Chương 56 ----

Pé Kem: hôm nay ra sớm 2 ngày nhé. Sắp tết rồi có ai bận dọn nhà tối mất tối mũi như tui không nhờ? ^^

Tết âm lịch, chúc cả gia đình mấy bạn vui vẻ, sức khỏe, tiền tài vô nước nhé!!

25/1 có chương mới nhé.

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Thần Chết (Tiếp Theo)

Tất cả chỉ là mơ thôi đúng không! Nếu thật hãy cho cô tỉnh lại đi, cô không muốn mắc kẹt tại nơi này cùng với hắn - Thần Chết. Cái tên chứa biết bao sức mạnh hủy diệt cùng chết chóc.

Ai nghe xong cũng thấy áp lực, bần rần tay chân. Bầu trời như thuận theo tình thế mà đỏ tươi một vùng máu lênh láng loang ra mọi phía bao phủ ở đây là hơi lạnh.

Tên con trai được đặt xuống đất một cách nhẹ nhàng, nghĩ mình đã thoát chết miệng kẻ nợ nần cười an tâm, nhưng thật không may, cơn gió mạnh tàn bạo lừa đánh vào người tên con trai khiến cơ thể va đập vào thành trụ cột tường. Ngã xuống đất, tên con trai ngất xỉu, máu trên đầu túa ra.

Chết rồi ư? Nhiều người xem cảnh này thất kinh cho dù họ có tâm trí bình tĩnh gấp mấy cũng bị làm cho choáng. Gió đánh người bị thương? Đúng là không có gì mà hắn không khổng chế được. Cả thiên nhiên, vũ trụ này chắc đều là của hắn mất.

Đám học sinh quay đầu bỏ chạy. Họ khiếp sợ với những gì trước mắt. Nhân lúc những tiếng kêu sợ hãi vang lên, Ngọc lén chạy qua hướng cái trụ đã bị bức tường che khuất rồi vòng qua chạy về phía đám học sinh, cô nhanh chóng hòa mình vào trong, mong hắn sẽ không nghe thấy.

Nhanh nhanh nào! Cô cố gắng chạy nhanh bằng mọi khả năng có thể. Tiếng bước chạy va lên nền đất càng làm cho tâm trí cô thêm chút lo lắng.

Cô chạy liên tục trong vòng 20 phút chống chọi với sức gió mạnh, đôi chân chậm dần mỏi nhừ rồi dừng hẳn lại, cô mệt. Mồ hôi chảy trên trán nhỏ xuống tạo giọt lấm chấm trên áo.

Sắp tới nhà rồi! Cô phải nhanh lên, ngoài này cô rất sợ. Rất sợ!!! Sợ bị hắn bắt được, sợ biết sự thật từ trước đến nay, sợ mọi chuyện kì lạ diễn biến quanh cô, sợ tất cả.

Cô dường như đã cảm nhận được mùi 'bí ẩn' mà bao lâu cô vẫn nhiều lần suy nghĩ, nhiều lần tự hỏi chính bản thân mình.

“Ngài ấy sẽ giết tôi! Giết tôi đó!” Lời của bà già mù.

“Ngài sẽ giết tôi... giết tôi!” Lời của Thu Hà.

Đều liên quan tới Ngài, nhân vật cô không hề biết.

Rồi cái chết! Chiếc xe lạ! Vết thương mau lành! Đôi mắt đỏ luôn xuất hiện trong giấc mơ! Và... Chết! Chết! Chết!

Cô nghĩ tất cả đều xoay quanh ngài - THẦN CHẾT!!!

“Rầm! Rầm!” Sấm đánh lên, báo hiệu điều gì đó sắp xảy đến. Đôi chân gắng gượng hết sức trốn chạy. Gió đập thẳng vào khuôn mặt đến đau rát.

Ngôi nhà trắng, hiện lên trước mắt cô. Trạng thái trên mặt thay đổi trở nên vui mừng.

Mở cổng sắt, đến cửa chính, “Cạch”

“Sơ ơ Sơ!!” Cô cất tiếng gọi sợ hãi, mỗi lần gặp những chuyện đau buồn hay sợ hãi đều được nằm trong lòng Sơ nghe Sơ an ủi, nhưng có vẻ Sơ không có nhà.

“Soạt!” Tiếng động lạ, khiến cô quay người ra đằng sau, nhưng chỉ là tấm rèm cửa bay lên rồi buông xuống nhẹ nhàng.

Quái lạ! Trong nhà không mở cửa sổ, không mở quạt, gió ở đâu làm chúng bay lên.

“Soạt” quay lại đằng trước rồi quay lại sau, có cái gì đó trong nhà. Cô chớp đôi mắt, lướt nhìn xung quanh, vẫn là khung cảnh gia đình ấm cúng quen thuộc. Một giây sau bị màn đen bao trùm, cô không thấy gì, đôi chân vô thức chạy về đủ mọi hướng để tìm lối thoát, nhưng không có. Cô thật lù ra sau, cả người không ngừng run. Bờ môi nhỏ mấp máy khẽ hỏi: “Ai.. ai đó?”

Bỗng cơn lạnh gáy chạy dọc sống lưng. Cô lạnh người, run lên, cơ thể cứng đờ quay ra phía sau.

“Á....” Ngọc ngã người, tiếng thở sợ hãi, đôi mắt tròn to trần trụi nhìn về một thứ đáng sợ mà vốn trong mơ đã rất thân thuộc.

Đôi mắt 'máu'!

Nó to lớn nhìn thẳng vào cô, ánh lên tia quỷ dị. Nó tức giận, rất sắc bén và đầy nguy hiểm.

“Ngài...!” Cô nhắm mắt, sợ hãi chìm vào giấc ngủ trốn tránh hiện thực ghê rợn. Trong quá trình cô thiếp đi, đôi mắt 'máu' vẫn hướng về cô với một tia lo lắng khôn nguôi.

---- Hết Chương 57 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Hôn Lễ

Đem ngươi hòa quyện vào bóng tối.

Phá hủy sự thuần khiết của ngươi.

Dựng lên bức tường đen giam cầm.

Dù ngươi có phản kháng,

Ta đây vẫn không buông tay.

~~~~~

“Ừm.” đôi mắt tím long lanh mở lên, ánh sáng lọt vào khiến con ngươi không thích nghi kịp trở nên nheo nheo, nước mắt theo đó tiết ra.

Cô dụi mắt, ngồi dậy trong chiếc chăn ấm áp màu đen. Có lẽ ngủ quá lâu nên giờ tầm nhìn không được rõ ràng.

Nhiều mắt đảo quanh, cô đang ở trong căn phòng? Màu đen?! Ánh sáng vàng yếu ớt?! Chiếc giường to gối lima đồng đen?! Cảnh vật trông rất quen thuộc. Nghi hoặc đưa tay lên xoa xoa vầng thái dương ngẫm nghĩ.

Gió thổi tung làm bật cánh cửa sổ, lộ ra bầu trời màu đỏ như 'dòng máu' chảy. Lốm đốm những vì sao hiếm gặp.

...

Bắt gặp đôi mắt tròn ngược. Vội nhìn xuống bộ trang phục trên người.

Không thể nào!!

Bộ trang phục lúc ở hội diễn.

Sao mà giống thế, giấc mơ hôm qua!!

Hiện tại là mơ hay thật?

Nheo đôi má trắng hồng, đau đến sưng đỏ. Đúng là cô không mơ ngủ. Vậy đây là đâu?

Vội rời giường chạy đến cửa chính. Nắm lấy tay nắm của cánh cửa lớn bằng đồng cao khoảng 10 mét cứng cáp lạnh lẽo. Vặn qua vặn lại cứng ngắt, đành phải đập cửa: “Có ai không?” Cô hoảng sợ, đôi tay trắng ngần đánh mạnh lên cửa đồng, từng phát đánh, dội lên tiếng vang trầm vào không gian.

Được một lúc sau.

“Bịch! Bịch! Bịch!...”

Cô dừng tay, nghe tiếng chân bước đều đều sắp đến gần chỗ này. Ai vậy? Có người đến giúp rồi.

Nhưng...

Nếu thật sự giấc mơ đó là thật thì câu nói “Em tỉnh rồi sao cô dâu của ta”. Ngọc sợ hãi vội kiếm chỗ trốn, đảo mắt quanh căn phòng rộng, thấy chiếc tủ lớn đặt sát tường bên góc. Cô lao đầu vào trốn trong tủ. Bên trong, khá nhiều quần áo nhưng cũng may thân hình cô nhỏ nhắn nên có thể chui vào dễ

dàng.

“Bịch! Bịch!” Tiếng chân ngày càng rõ. Lòng cô lại thấp thòm không yên. Đưa tay ôm lấy trái tim đang hỗn loạn vì sợ hãi.

Tên đàn ông trong giấc mơ đó, cô không biết hình thù ra sao, chỉ nghe giọng rất quen, trầm lạnh mang đầy từ tính. Lí do là tại sao lại là cô dâu? Có nhầm lẫn gì? Nếu nhầm thì chiếc đầm dạ này. Không phải. Chiếc đầm này là của Hắc Vỹ.

Một tia nghĩ vụt qua đầu.

Cơ thể cô run lên, lòng bàn tay nắm chặt lại, móng tay bấu vào nhau mà đau đón in hằn

“Bịch! Bịch! Cạch!”

Cô co người cuộn mình vào trong, để quần áo trong có thể che lấp đi thân thể. Hơi thở hoảng loạn ngắt quãng từng nhịp, sợ người bên ngoài nghe thấy.

Cô phải làm sao đây? Lỡ hấn phát hiện, rồi tiếp theo cô sẽ cưới hấn ư? - cưới thần chết sao? Không đời nào. Phải tìm cách trốn khỏi đây. Dù có khó khăn bao nhiêu cũng phải thoát ra ngoài.

Bên ngoài im ắng dị thường. Chỉ có tiếng gió lồng lộng lùa vào đây cánh cửa phát ra tiếng động.

Cô như rụng mảy. Hấn đi rồi?

Cô tiến lên, hé cửa nhìn, không có ai. Cô thở nhẹ nhõm. Ôn định tinh thần chuẩn bị tẩu thoát.

“Cạch!”

Hắc Vỹ ngồi trên giường, chân bắt chéo, tay vòng qua đầu gối. Tượng ngồi trông thật ngạo nghễ khoát lên mình bộ quần áo đen kiểu dáng nhìn rất lạ, cứ như kiểu cổ điển. Nhưng không thể che lấp đi cơ thể rắn chắc màu đồng kia. Mái tóc đỏ vờn theo làn gió, cùng đôi mắt sắc bén, khuôn mặt lạnh, những thứ đó toát lên mị hoặc không kém sức quyến rũ của bậc vương giả.

Hấn nhìn về phía cô, như đã biết trước cô ở bên trong. Không nóng vội, làm cô sợ hãi, hấn ngồi đó đợi cô bước ra. Dù sao hấn cũng đợi cả ngàn năm chỉ để gặp cô. Một xí như thế này thì đã nhầm nhò gì?

Hấn mong nhớ cô như thế nào, khao khát cô ôm lấy hấn như thế nào. Nhưng làm sao có thể. Bấy giờ trước mặt hấn là một cô gái đang run sợ, đang nuôi ý trốn khỏi nơi đây. Không phải như trước kia. Cô bé đã làm sự tàn nhẫn lạnh lùng trong hấn tan biến.

---- Hết Chương 58

Kem: chuyện mk có sự nhúng tay của pháp thuật nha mấy chế iu ^^ ảo vậy mới được.

Giao thừa zui ze

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Hôn Lễ (Tiếp Theo)

Ngọc lùi lại mấy bước, đôi con ngươi run sợ. Bấu chặt tay vào chiếc đầm. Ban nãy còn không có người. Giờ sao.. !!

Hấn nhìn chằm chằm vào cô, xuyên vào đôi mắt cô, như thể nhìn thấy tất cả. Khuôn mặt hấn vô hồn, lạnh nhạt.

Hấn ngồi im xem tiếp nhất cử cử động, xem cô có thể làm gì trước mặt hấn.

“Đây... đây là.. đâu?” Cô mở miệng hỏi.

Hấn dời mắt, đôi môi vẫn là một đường thẳng, có vẻ không định trả lời câu hỏi.

Thái độ lạnh người kia thật khác xa so với khi hấn và cô còn tập kịch, hẹn đi party. Lúc ấy, hấn không tàn khốc như vậy, tiếp xúc cảm nhận đều cho cô thấy hấn là người rất tốt, dù rằng không biết cách thể hiện. Lúc này, hấn như tảng băng ngàn năm, muốn chạm cũng sợ bị tê tái.

“Anh đưa tôi... về nhà đi.. xin anh!”

...

Đáp lại câu trả lời chỉ là tiếng gió, tiếng tim đập sợ hãi, tiếng thở của chính cô. Không gian căng thẳng khó chịu càng gia tăng

“Anh.. trả lời ...đi chứ??” Cô mất kiên nhẫn, hần đường như đang khinh rẽ cô, không xem lời nói của cô ra gì. Vội đưa tay cầm đầm dạ lên cao, để lộ bàn chân trắng chạy thật nhanh về hướng cửa đồng. Cô sẽ tự tìm đường thoát khỏi đây, nhất định phải rời nơi này.

Hần ngửa đầu nhắm mắt dường thần, bên tai nghe giọng đứt quãng sợ sệt nhưng lại như đang trách móc, rồi nghe thấy tiếng chân cô đang dần rời đi mang theo cơ thể mà hần khao khát rời xa. Hần bỗng thấy thiếu hơi ấm, thiếu mùi hương. Hần trở nên khó chịu. Vốn định để cô nghỉ ngơi, bình tâm, nhưng hầu như nỗi sợ trong cô không giảm, ngược còn có dấu hiệu gia tăng, lại muốn tìm cách trốn, nên hần tàn nhẫn đập tan đi niềm hy vọng mong manh của cô “Đây... là địa ngục!”.

Bước chân cô chậm lại.

Cô không nghe lầm chứ? Địa ngục! Cô chưa chết mà! Sao lại ở đây.

“Tôi còn sống, sao lại phải xuống đây. Dù anh là thần chết cũng nên đưa cho đúng người chứ!” Cô khẩn trương giải thích, linh cảm mách bảo có chuyện chẳng lành: “Anh đưa tôi về đi”.

“Nếu không?” Vỹ đứng lên, đôi chân vững trải bước về phía cô.

Cô cảnh giác, bây giờ bất cứ hành động gì dù có bình thường của hần lại tác động rất lớn tới tâm tình nhạy cảm của cô. Cô thật sự không hiểu được con người này, à không vị thần tàn nhẫn này.

“Tại sao?” Cô lùi bước.

Hần cũng không nhượng bộ tiến thêm một bước: “Vị em... vốn đã là của tôi! Em thuộc về nơi này!” Trong giọng nói lạnh lùng có vài phần cưng chiều.

“Anh... bị điên rồi!” Cơ thể run lên.

“Em ngủ cũng hai ngày rồi, chuẩn bị tinh thần cho tốt” Hần cười ẩn ý.

Cô nhướn mày nghi hoặc.

“..Điều mà em mơ thấy là đúng đấy”.

Lòng không chịu nổi, hít thở không khí không thông, lời nói của hần vang vọng trong đầu. Cười hần sao? Cô không muốn, cô không muốn.

Quay người mở cánh cửa bỏ chạy. Sự sợ hãi kinh hoàng chiếm lấy cơ thể mềm yếu. Nước mắt như giọt thủy tinh từng giọt rơi trên thảm đỏ ngoài hành lang.

Hần đứng đó nhìn bóng lưng cô dần biến mất. Cánh môi lẩm nhẩm cái gì đó. Mấy giây sau, hần nhú mày, đá chân lên chiếc ghế gần đó, khiến nó gãy thành nhiều khúc: “Em nên cảm ơn mẹ mình đã cho sức mạnh chống lại pháp lực của tôi. Nhưng dù vậy, cũng chẳng giúp gì được cho em đâu”.

“Cánh Tuấn đâu!” Hần hạ lệnh, sự kích động biến mất.

“Dạ ngài!” Một anh chàng oan hồn cơ thể lực lưỡng trong suốt xuất hiện, nhưng vẫn có thể mờ mờ thấy được anh đang khoát trên mình bộ đồ vest lịch lãm, nhưng tiếc anh chàng này lại thiếu chân, cuối đầu cung kính.

“Cho vài nữ hầu, chuẩn bị cho cô dâu của ta”.

“Dạ vâng” anh oan hồn kia định rời đi.

“Khoan! Ngươi nên biến ra đôi chân đi, nói với mọi người như vậy. Biến ra hết cho ta!”

---- Hết Chương 59 ----

Kem: 3/2 hoặc 4/2 ra tiếp nha

Mọi người thông cảm, mk viết xong là up liền nên không có sẵn nhiều chương

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Hôn Lễ (Tiếp Theo)

Không phân biệt lối hướng, cô cứ đâm đầu về phía trước.

Nơi này thật lạnh lẽo và rùng rợn, hành lang vắng bóng, ánh sáng vàng từ ngọn nến được đặt trên cán thùy tinh treo trên trần, lâu lâu khẽ đung đưa qua lại. Hai bên hành lang, hoa hồng đỏ xen kẽ hoa hồng đen trở nên bất mắt, quyến rũ, không kém phần hắc ám.

Cô chạy mãi, với đôi chân trần dẫm lên tấm trải đường bằng nhung đỏ, vì chất liệu êm ái nên chân cô không đau mỏi. Cứ thế, chạy, nhưng vẫn không thể thoát khỏi nơi này, lâu đài quá rộng lớn. Một người mới tới như cô làm sao mà biết đường để thoát đây.

Cô đến trước một sảnh lớn nhiều ngã rẽ, ngã nào ngã nấy nhìn có vẻ xa và dài, đặc biệt rất giống nhau. Lòng cô hoang mang vô cùng.

Cô biết mình đang ở cái nơi mà mọi người thường gọi với cái tên 'thế giới bên kia', cũng biết mình đang ở trong một tòa lâu đài nguy nga, rộng lớn của gã thần chết giàu có lạnh lùng, và sắp tới đây hôn lễ giữa hắn và cô. Cô không muốn vậy!! Cô phải nghĩ cách. Ngắc nổi con đường về lại thế giới của cô có vẻ xa vời quá. Quyết tâm là thế nhưng cô không thể nào không suy nghĩ 'nếu trốn ra ngoài thành công thì liệu địa ngục này có lối ra không? Hay chỉ có hắn mới làm được?'

Sợ!! Con phải làm sao đây?

“Leng keng! Leng keng!” Chuông trầm vang ở đâu đó đánh lên mấy hồi dài, rung chuyển tâm trí, tiếp theo là hàng loạt tiếng nhạc vui mừng nhưng với giọng hát trong veo không trọng lực để khiến người nghe sồn gai óc.

Liều mình cô chạy thẳng vào ngã rẽ phía tay trái, nơi cánh cửa viết những dòng chữ cùng hình thù kì lạ mà cô không hiểu.

Bước xuyên qua, một màu tím đậm chiếu sáng, khác hẳn với khung cảnh cô ở đại sảnh nhìn vào.

Ở đây thật lạnh, khoát trên mình chiếc váy dày tới đâu vẫn cảm thấy lạnh. Đôi má hồng trắng bạch, đôi tay co ôm trước bụng.

Phía trước một màn tối tăm.

...

“Á....” cô ngã xuống sàn đá, chân va vào vật nhọn nơi nào làm nó rỉ máu.

Từ đằng xa ngọn lửa phát sáng bay lơ lửng chấp chớn tới gần cô.

Chúng hí lên những tiếng rùng rợn kêu gọi đồng bọn. Một con mắt sát mặt cô, chúng nóng bỏng vờn quanh cô. Trên thân mình chúng bỗng tách ra xuất hiện những chiếc răng bén nhọn, chúng đang thêm thắt cái nguồn sinh khí trên người cô.

Cô hoảng sợ, quơ tay chân loạn xạ, nhưng sức nóng lại khiến cô bỏng rát. Chúng không đi bót, lại còn gia tăng số lượng nhiều hơn. Biết nơi này đáng sợ đến vậy cô đã không chạy loạn lên rồi. Cô bắt đầu cảm thấy hối hận.

“Grừm” bọn lửa ma chơi vây kín người cô, nay vì một tiếng động, trở nên biến màu, mất đi ánh lửa tự nhiên, chúng hóa xanh dương bay đi mất.

Bọn chúng sợ? Sợ gì?

Trong không gian vang vọng, tiếng âm thanh thanh nhẹ bằng:“Ngọc! Ngọc!!”

Mất mấy giây định thần, cô đảo mắt, cố tìm ra nguồn phát ra giọng nói kia. Nó .. rất quen. Nhưng không rõ, chất giọng đó.

Nó đang gọi tên cô? Nó đang nhắc cô chuyện gì? Hồn ma?

Bàn tay ấm áp nhẹ nhàng đỡ sau bao lấy thân hình cô mà bế lên.

Cảm thấy mất trọng lực cô mạnh tay đánh loạn xạ. Hồn ma đang bắt cô đi ư? Ở đây toàn thứ đáng sợ. Hắn đâu rồi? Đưa cô ra khỏi chỗ này đi. Nước mắt cô rơi. Quá sợ hãi, tâm trí cô lại xuất hiện khuôn mặt lạnh lùng của hắn mà không phải ai khác.

“Xin lỗi, đã làm nàng hoảng sợ. Nhưng chuẩn bị đến giờ tốt rồi không nên bỏ lỡ”. Bên tai vang lên âm thanh rắn rỏi mạnh mẽ.

Đôi mắt nhắm tịt, từ từ mở lên. Không phải hắn. Là một chàng trai tuấn tú lạ mặt với mái tóc đen dài ngang lưng được buộc gọn gàng phía sau. Bộ vest lịch lãm, khuôn mặt hiền hòa, chiếc mũi cao cương nghị, đặc biệt nhất là đôi mắt biết cười.

Anh đưa cô ra ngoài. Thoát khỏi nơi đen tối đó. Hướng tới một căn phòng lớn với cách trang trí trang nhã, nổi bật nền chủ đạo là màu trắng. Ở đây mọi thứ, mọi đồ vật đều màu trắng, đem lại một sự thuần khiết nhẹ nhàng như chính bản thân cô gái đang nước mắt đỏ hoe cạn dần trên đôi mi. Màu này khiến tâm tình cô đỡ hơn. Nhưng cô nào hay biết, những giây phút hiếm hoi yên bình này sẽ không còn nhiều.

---- Hết Chương 60 ----

Kem sắp tới kiểm tra ngáp đầu ..

CHẮC CHỐT TT.TT

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Hôn Lễ (Tiếp Theo)

Anh chàng tuần tú đi tới bên cô, với phong thái lịch lãm, anh cúi xuống sờ tay lên vết thương.

Mái tóc màu hơi nâu vàng che đi đôi mắt biết mỉm cười làm nổi bật lên làn da trắng sáng không tỳ vết như làn da em bé, cánh môi đầy đặn khiến người ta chỉ muốn chạm vào để cảm nhận sự mềm mại, mũi chìm ưng nhưng lại không thô kệch mà hài hòa với tổng thể khuôn mặt. Anh lại còn có tính cách nhu hòa, tử tế. Không gian ác như hân!! Chỉ mới tiếp xúc ít, nhưng cô cảm thấy anh chàng này không những tuần tú mà còn khí chất hơn người. Khí chất của một bậc trượng phu.

Một lát sau, da thịt cô liền lại. Cô thấy nhưng không hoảng sợ gì. Còn anh lại lo cô không quen nên vội giải thích: “Chỉ là loại thuốc kì diệu thôi! Đừng sợ”.

“Cạch” các cô gái trên tay mang đồ trang điểm bước vào. Họ đứng xếp hàng cúi đầu chào về hướng cô. Rồi bắt tay sửa soạn cho cô.

“Làm gì vậy?” Ngọc hỏi.

“Sắp đến giờ rồi, lo nhanh tay”. Anh chàng nhìn cô nở nụ cười rồi quay sang nói một câu với các cô gái. Sau đó, anh rời khỏi phòng.

Cô mệt mỏi, tâm muốn thoát nhưng lí trí lại không cho. Nó bắt cô chờ, kiên nhẫn đợi, tìm kiếm thứ có thể giúp cô thoát. Phải hết sức nhẫn nại.

Ở tầng phòng khách. Nơi diễn ra sự kiện đặc biệt hiếm có. Các vị thần cai trị cũng hội tụ đủ về đây. Đồng vui, mọi người bắt tay nhau, nói chuyện, trao cho nhau những cái nhìn thiện cảm. Không khí có vẻ rất tốt. Nhưng trước mắt nào phải thật. Toàn mặt nạ không đầy, sợ có lộ ra cũng chưa chắc đã hết. Ở đây chỉ lợi dụng nhau thôi. Cũng như mong được vị cai trị nơi này có thể ban bớt ân huệ mà không lấy mạng họ.

Vốn dĩ, người có quyền lực tối cao không phải thần Dớt, thượng đế, hay bất kì ai... như trong truyện cổ tích. Không phải các vị thần nào cũng trường thọ đến hàng ngàn năm. Tất cả sinh mạng của họ đều nằm trong tay người này - Thần chết! Đối với ngài sinh mạng này rất nhỏ bé, chỉ cần nắm bàn tay lại một cách nhẹ nhàng thôi, dù là người có ma pháp cao siêu thế nào cũng phải tan biến.

Ánh sáng mờ ảo, tối tăm, nhưng đủ để thấy mọi vật. Phòng lớn đến mức mấy cái khách sạn 5 sao cộng lại cũng kém xa. Cánh cửa sổ lớn bằng mặt kính xuyên qua là cả một khung ảnh ảo diệu. Bên trên ngàn sao tụ lại tạo nên dải ngân hà đẹp mắt, bên dưới là các loại cây hoa kì lạ hiếm có, xa xa mấy mũi nhọn tòa lâu đài nổi bật.

Tiếng nhạc tắt, đèn tắt. Vầng sáng trắng từ đầu chiếu xuống chiếc ghế đồng đen lớn, mạ thêm vàng vào chân và thành ghế.

Mọi vật trở nên im ắng, chờ đợi hân xuất hiện.

“Bịch bịch!” Tiếng bước chân vang lên. Nghe có vẻ nhẹ nhàng thư thái nhưng một hồi làm mọi người cũng căng thẳng. Ai cũng biết gặp hân khó thế nào. Mà lần này lại chính hân gửi thư mời đến dự tiệc, còn là tiệc cưới nữa, thật là khiến họ một phen hú vía. Chắc chắc.. không biết cô gái có thể cướp đi trái tim băng đá của vị thần này. Mừng vui bao nhiêu cũng chưa biết bị ngài ngắm trúng là vinh hạnh hay bất hạnh.

Thần chết vào sảnh trên chân mang giày da mũi nhọn thả vào không gian, dáng vấp thẳng, cơ thể cân đối không trọng lực. Hân đưa mắt tà mị nhìn xuống bên dưới, môi nhếch lên tạo đường cong hoàn hảo.

Các vị thần nam e dè không dám nhìn lâu vào đôi mắt ấy, chỉ sợ sẽ quá gây sự chú ý. Còn các nữ thần xinh đẹp trong bộ dạ phục lộng lẫy, trang điểm kĩ càng, muốn được hân chú ý, cố phô ra những đường nét mê người.

Thần chết! Hôm nay ngài thật mê người trong bộ áo vest trắng cổ điển. Tựa vị thần lạc xuống địa thế.

Cảnh Tuấn đến bên ở cách xa ngài cúi chào, được sự cho phép mới tới gần, nói nhỏ vào tai ngài gì đó, ngài gật đầu hài lòng rồi cho lui.

Hôm nay, tôi sẽ có được em! Ngọc Nhi à!

---- Hết Chương 61 ----

Thứ 7 hoặc chủ nhật ra tiếp ạ

Chương 63: Hôn Lễ (Tiếp Theo)

Trong phòng ~~

Ngọc nhìn mình trong gương với một tia kinh ngạc. Đây là cô sao? Trông không khác nào một công chúa bóng đêm. Mái tóc đen nhánh bóng mượt gọn lên như dòng sông đang uốn mình, tóc mai chải qua một bên che đi nửa khuôn mặt càng khiến sự bí ẩn thuần khiết trông cô gia tăng. Làn váy tím bông bồng ôm trọn cơ thể mảnh mai dài xuống hơn chân, lấp lánh thứ ánh sáng đẹp mắt , trên bề mặt gò bồng trắng nõn đến mê người.

Cánh cửa mở, phản chiếu trong gương là Cảnh Tuấn, anh quay lại đón cô theo lời ngài.

Khi anh bước vào, phát hiện cô gái trong gương, một chốc anh ngần ngại nhưng nhanh điều chỉnh trở lại tâm trạng bình thường. Anh đi tới cúi đầu, nói: “Chào phu nhân, sắp tới giờ cử hành hôn lễ rồi, chúng ta đi thôi”.

Cô thờ dài áo nã. Nhanh vậy sao, cô chưa kịp chuẩn bị tâm lý gì cả. Ánh mắt đượm buồn nhìn dưới đất, gật đầu.

Cảnh Tuấn thấy cô không vui, hỏi: “Phu nhân mệt?”

“Không có gì, chỉ là không thích ứng nổi”.

Cảnh Tuấn nheo mắt dăm chiêu. Có vẻ cô không thích ngài, thật là một cô gái lạ. Khóe môi Cảnh Tuấn nhếch lên một nụ cười nhẹ

“Tôi xin phép” Cảnh Tuấn tiến tới gần cô, đưa bàn tay ấm áp cô đặt lên vòng tay mình, rồi dắt cô đi tới sảnh hôn lễ. Cô không để ý mấy, cứ để anh dẫn đi

Dừng trước cánh cửa, Cảnh Tuấn buông tay cô, nở nụ cười ngọt ngào đầu hướng vào trong ý bảo cô đi vào.

Trước cửa, Ngọc đưa tay lên rồi lại buông, đưa lên, buông, đưa lên, buông, cô thật khó chấp nhận chuyện này. Sau cánh cửa này nữa thôi cô sẽ trở thành vợ thần chết, sau cánh cửa này nữa thôi, tương lai cô sau này sẽ ra sao? Cô đã hết đường thoát rồi, bây giờ ‘muốn bắt được cọng con thì phải vào hang cọng thôi’.

Thời khắc tay cô sắp chạm vào cánh cửa nhưng tiếp xúc là khoảng không khí, cánh cửa tự động mở.

Tiếng nhạc bắt đầu vang lên du dương êm dịu. Vầng sáng chiếu lên người cô thu hút ánh mắt mọi người.

Cô hơi sợ nhìn ánh mắt đó. Ở đây mọi người đều không phải người thường, nếu không cẩn thận sợ rằng cô sẽ chết mất. Một sức nóng hơn đang đổ về cô. Phía đối diện là ngài, môi cong lên đậm, tâm tình rất hài lòng.

Ngài vẫy tay.

Cô không ngại cất bước. Mỗi bước chân nhẹ nhàng như cọng lông hồng bay trong gió. Làn váy khê đung đưa theo chuyển động của cơ thể, hiện lên các màu sắc hòa trộn tạo cho cô thêm phần sắc xảo quý phái.

Cô quá mức thuần khiết đến nỗi thu hút cặp mắt đang mê mẩn của các vị nam, sự ganh ghét của các vị nữ. Cô tỏa ra thứ lấp lánh rạng ngời. Một đóa hoa bách hợp không vương chút bụi trần.

Ngài cũng không ngoại lệ. Năm xưa là vẻ hồn nhiên tinh nghịch làm lòng ngài xua đi tháng ngày tăm tối. Nay lại là một người thiếu nữ chưa trưởng thành hẳn nhưng lại đem đến cho đàn ông hết thảy cảm giác mê luyến.

Hận, cô quá xinh đẹp để bọn đàn ông phải dòm ngó. Hận, ngay bây giờ không thể lập tức ôm cô vào lòng, cưng chiều thương yêu. Mong muốn chiếm hữu trong ngài dâng lên.

Cuối đường, cô đứng nhìn ngài trên cao, ngẩng quan đồ tã mị mà đáp trả. Cơ thể cô bỗng nhấc bay lơ lửng trên không, một chút không quen, cô lão đạo tưởng chừng như sắp té, thì đã rơi vào lòng ngực rắn chắc, đôi tay lạnh men theo cơ thể đặt ở eo, đỡ cô.

Ngài nhìn cô, cơ mặt giãn ra dịu dàng: “Từ từ rồi sẽ quen”.

Nói xong ngài quay mặt đi hướng khác: “Rất cảm ơn đã tới dự hôn lễ của ta. Ta nói thẳng, đây là Trần Như Ngọc, cô ấy là ... con người và cũng là người sắp được gả cho ta!”

Nói đến con người các vị thần liền trung ra bộ mặt khó hiểu, ngoài thì không dám nói ra, nhưng trong họ thắc mắc vô cùng. Cái quái gì chứ?! Thần Chết

bị sao mà đi kết hôn với con người. Chắc ông ta tuổi cao quá lại đâm ra muốn mấy bé nhỏ tuổi?

Con người và thần yêu nhau không phải chuyện gì lớn lao nhưng hiếm các cặp đôi nào được yên ổn lâu dài đến khi cưới nhau. Thứ nhất là vì tuổi tác, thần thì không bao giờ già yếu, còn con người thì ngược lại. Thứ hai, ma lực của thần không hợp với sức khỏe của con người, tiếp xúc ít thì không sao, nếu nhiều con người chỉ có bỏ mạng. Hay nói cách khác, ma lực của thần sẽ ăn mòn đi sinh lực của họ. Thần Chết cư nhiên sao lại không biết điều này chứ?

---- Hết Chương 62 ----

Kem 16/2 ra tiếp ạ

Hình như các độc giả bên santruyen của ta bay hết qua sstruyen rồi nhỉ TT.TT

Mà mấy bạn ơi, mk còn đi học nên ra chương không đáp ứng được yêu cầu các bạn, xin lỗi nhiều lắm. TT.TT mk học mà nói thật không thấy ánh mắt trời lun (phóng đại ^^) thông cảm giúp mk nha

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Hôn Lễ (Tiếp Theo) - Cô Dâu Của Ta

Ngài cho mời một lão đồ già nua, còng lưng đi tới làm lễ, ông ta là lão hạnh phúc hay còn gọi thần hạnh phúc.

Lão Hạnh Phúc được phân phó đứng trên không đối diện cặp đôi đẹp như tiên đồng ngọc nữ , nhưng nét đẹp lại đối nghịch nhau, hung - lành. Lão Hạnh Phúc lắc đầu mỉm cười, làm khuôn mặt phúc hậu chảy xệ của lão nhăn nheo.

Mọi người đều nín thở. Lão ta muốn chết rồi!

Tất nhiên, hành động đó cũng lập tức khiến đôi mày kiếm của ngài nhíu lại một chỗ. Sắc mặt trở nên tối đi. "Ý gì?" Hai chữ nhẹ nhàng nhưng lại khiến cả hội sảnh run lên.

Lão Hạnh Phúc vẫn nhả nhai: "Hiện tại là mảnh chơi vui.

Phía sau là mảnh tranh giành đau thương.

Có cổ thì sẽ chu toàn,

Nhưng ngặt một nỗi hiểu lầm sót xa.

Đừng lo còn mảnh tương lai.

Khắc cốt ghi tâm đến lúc trọn đời. (Thơ chế không đúng ngữ điệu thơ lục bát lắm ^^) Lão Hạnh Phúc nheo mắt, lên giọng cười. Rồi thả mình bay tới trước mặt hai người, trao hai sợi hồng được gút lại thành một, mỗi đầu được cô và ngài cầm lấy. Sợi chỉ này là biểu tượng của cặp vợ chồng son sắt mãi mãi không thay lòng. Trong mắt Ngọc thì lại khác, nó như sợi dây trói buộc cô với ngài, với cái nơi chết chóc này, thật chói mắt.

Dù già nhưng Lão Hạnh Phúc tinh mắt nhìn thấy được sự chán ghét của cô, lão cười, đôi bàn tay nhăn nheo nắm lấy tay cô, vỗ nhẹ: "Hãy biết lắng nghe".

Ngọc ngờ ra chưa kịp thấm thấu câu nói thì ngài lên tiếng khó chịu, chăm chăm vào bàn tay hai người: "Đủ rồi!" Sao ông già này cứ dám đụng chạm cô dâu của ngài chứ! May là lão già được ngài mời tới chứ nếu là tên đàn ông nào dám đụng vào một sợi tóc của cô, cũng đủ cho chết rồi.

"Hahaha... Còn ngài, hãy biết thấu hiểu"

Ngài nghe tin rằng Lão Hạnh Phúc rất tinh tường duyên kiếp, bất cứ kinh hi nào cũng mong mời được Lão về cho lời khuyên. Ngài nghe tiếng nên cũng mời xem 'riêu có qua mắt thợ không'. Nhưng quả đúng thật là nhảm nhí.

"Chúc hai con hạnh phúc" Lão Hạnh Phúc cười hiền hậu, cúi đầu lui xuống.

Cả sảnh đài như nín thở mà dõi theo, cũng may không có chuyện gì. Lúc này, cô lên nhìn qua, đã thấy ngài chăm chăm mình, đôi mắt 'máu' đẹp xoáy sâu như muốn thấu cả tâm can. Trong đó cô thấy chính bản thân mình đang tỏ vẻ lo lắng bất an.

Ngài đặt tay lên gáy, giữ chặt, bàn tay lạnh kích thích làn da ấm. Ngài cúi đầu hôn lên đôi môi hồng đang tỏa hương. Thời gian trôi quá lâu nhưng mùi hương vẫn không thay đổi - mùi đặc trưng của cô. Bờ môi run run càng thêm kích thích tính ham muốn của đàn ông, cô dâu của ngài quả là làm ngài sốt sáng mà.

Chiếc lưỡi ẩm ướt tới cạy đôi môi bặm, dựng lên bức tường thật cứng rắn. Không vội tiến sâu, ngài liếm láp mũi môi dần dần thương thức, đùa nghịch trên ghẹo, lâu lâu mút mấy cái phát ra tiếng xấu hổ.

Mặt đỏ bừng, cặp mày thanh tú nhíu chặt, tay chân đánh lên người ngài, trái tim hỗn loạn. Cô vừa giận, vừa ngại ngùng.

Hôn khá lâu, đến khi hơi thở sắp hết. Đôi môi anh đào hơi sưng đỏ cảm giác mát mát từ nhiệt độ không khí truyền vào, Hắc Vỹ rời môi cô, nở nụ cười gian tà, cất giọng nói to mang phần ra lệnh.

“Các người hãy nhớ kĩ! Trần Như Ngọc là vợ ta!!”

Một khi đã là của ngài thì chắc chắn sẽ là của ngài, nào ai dám tranh giành, mặc dù cô gái đó như đóa hoa thơm ngát tỏa ra thứ mê được thu hút đối phương. Với thân thái 'trẻ non' ấy thật khiến người ta tò mò nhỏ đã đầy khí chất vậy, trưởng thành hơn nữa sẽ như thế nào?

---- Hết Chương 63 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Hôn Lễ (Tiếp Theo) - Chiếm Đoạt

Phòng ngủ ____

Ngọc ngồi trên giường, chiếc váy dạ nháy sáng màu sẫm đỏ trải dài dưới chân hất lên thứ ánh sáng ma mị.

Cô đắm chiều nhìn xuống lớp váy. Lát nữa thôi, sau khi bữa tiệc kết thúc, ngài sẽ vào đây ngủ. Đã hôn lễ rồi, động phòng thì cũng đúng mà. Nhưng phải như vậy tới khi nào đây?! Nên vì trình tiết phản kháng hay vì sự tự do đây.

Dù chỉ 15 tuổi nhưng cô cũng hiểu sau hôn lễ hai người yêu nhau sẽ làm gì mà. Còn cô và ngài, họ không yêu nhau.

Cô mệt mỏi thiếp đi trốn tránh hiện thực.

Bữa tiệc kết thúc, hơi men say trong người hối thúc ngài đi nhanh về phòng. Trên môi không khỏi nở nụ cười, chắc lúc này ai nhìn thấy cũng sẽ hốt hoảng trước gương mặt tuấn mỹ hạnh phúc đó.

“Cạch!” Cô dâu của ngài ngủ mất rồi, không đợi ngài gì hết. Ngài bước tới, ngồi trên giường, nhìn cô trong mắt đượm bao tình yêu cùng cưng chiều. Đưa tay xoa xoa cái má hồng trắng non mềm như búng ra sữa. Lại nhìn vào khuôn ngực đầy đặn kia đang phập phồng lên xuống theo nhịp thở, nó phồng ra như đang quyến rũ ngài. Nơi nào đó của ngài đã căng phồng, muốn được giải thoát sau lớp váy bao bọc.

Không gian lạnh ở nơi đây cần thêm chút ấm áp.

Vứt chiếc áo vest đen sang bên, cởi vài nút áo. Ngài cúi đầu, hai bờ môi chạm nhau, ngài mút lấy đôi môi cô nhẹ nhàng, chậm chậm như thương thức vị kẹo. Đôi tay đặt lên nhô cao mà mân mê.

Chiếc lưỡi vươn dài, tách cánh môi ra, nó xâm nhập vào nơi mật ngọt, khẽ động quấy nhiễu bên trong.

Người ta thường nói không làm gì thì thôi một khi đã thân mật thì phải đạt đến sự ân ái, khoái cảm. Lửa dục lớn dần, bàn tay không kiểm soát kéo lớp váy lên, lần mò bên trong. Đụng vào nơi nhạy cảm chứa lớp thịt non mềm.

“Ừm” cơ thể khó chịu, Ngọc rên lên một tiếng, nào có hay âm điệu của trong cổ mình phát ra đầy cảm dỗ, thúc đẩy tâm tình muốn chiếm đoạt vốn không thể kiềm chế.

Ngài không ngần ngại, mút lấy chiếc lưỡi đình hương cùng chơi trò rượt đuổi hấp dẫn. Bàn tay xoa nắn nơi đó vẫn chưa được thỏa mãn, đem bộ váy kéo xuống, lộ ra cơ thể trắng nõn, chỗ đây chỗ lõm cũng coi như 'đủ sả'.

Cơ thể bỗng tiếp xúc với luồng khí lạnh, rồi lại nhận được những trận ồ ạt nóng kích thích, cô khó chịu tình giác. Đập vào mắt là ngũ quan 'máu' quen thuộc, hơi thở phả vào sống mũi.

“Ừm...um...” cô hốt hoảng, vung tay định đánh vào người ngài nhưng suy nghĩ của cô bị nhìn thấy, ngài rời đôi môi, làm nhảm thứ gì đó, nhân cơ hội, cô đẩy ngài ra, vươn người định chạy, nhưng bàn tay to lớn nào cho, nắm mà kéo cô lại.

“Anh định làm gì tôi! Chúng ta còn nhỏ... xin đừng!” Cô lên tiếng năn nỉ. Cô biết mình không thể đấu lại được với người này. Chỉ còn cách nói lí mà thôi.

“Em am hiểu nhĩ? Trước sau gì em là của tôi! Sớm hay muộn thì cũng vẫn phải là của tôi mà. Chi bằng giờ làm thì có thú vị hơn không?” Ngài gian tà, trong lời nói chứa bao nguy hiểm.

“Tôi xin anh... đừng đối xử với tôi vậy mà! Tôi chưa sẵn sàng đâu.” Nước mắt cô rơi, đem tới cho ngài chút thương sót.

“Không phải tôi đã tha cho em rất nhiều lần sao? Giờ thì tôi ... muốn em!”

Ngài cột tay cô vào thành giường, mặc cho giọng nói cô lạc đi vì tiếng nấc và nước mắt. Ngài hôn lên chiếc cổ, mút chặt, rồi lại lần mò tới xương quai xanh đẹp để vát ngang, đôi môi di động cũng không quên gặm cắn 'ngọn đồi cao' đã cứng ngắt, đỏ hồng. Nơi tư mật bị trêu đùa đến nỗi không kiềm được 'nước mắt'. Làn da bị kích thích, làm mê loạn đến đỏ hồng.

Sự thuần khiết bị màn đen hắc ám bao phủ và hủy diệt.

---- Hết Chương 64 ----

Kem

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

Trưa. Mờ mắt. Ánh sáng le lói vài tia xuyên qua cánh cửa sổ chiếu vào căn phòng tối, mùa hoan ái thật nồng còn vương. Không biết mình đã ngủ mấy tiếng. Hắn đã đi. Đêm qua như cơn ác mộng, ngất lên ngất xuống cùng sự rách nát, nhầy nhụa. Cô kinh tởm thân thể mình.

Cô ngồi dậy, muốn rời khỏi giường, nhưng... đập vào mắt là những chấm chấm cùng mảng màu đỏ chói mắt. Máu kìa! Đó là bằng chứng sự trong trắng của cô đã bị con quỷ phá bỏ. Nó lờ mờ ám ảnh vào tâm trí cô, khiến cô không quên được cảm giác ô nhục, cảm giác hắn đi ra đi vô xô xuyên một cách tự tiện, mạnh bạo, đem luồng nước nóng bắn vào trong cô. Nước mắt cô rơi. Miệng lại nở nụ cười. Sao cô lại dơ thế này!! Tâm hồn hỗn tạp mới cảm xúc. Khóc vì thứ quý giá nhất bị đánh mất, cười là cười khinh chính mình.

Ông trời thật không có mắt!

Lâu sau, nước mắt đã cạn, muốn vào phòng tắm để gột rửa. Cô đứng lên như cơ thể đau nhức khiến cô ngã xuống nền đất lạnh. Bờ môi trắng bệch cười nhạt.

“Em mệt thì nằm nghỉ chút, tôi gọi người đem thức ăn lên”. Ngài đã đứng đó rất lâu im lặng không lên tiếng. Nhìn thấy cô khóc, trái tim quặn lại. Đi đến bên cô lên ngang, ngồi trên giường, nhưng không thả cô ra mà ôm chặt, để cô áp đầu vào lòng mình.

Cô mặc kệ, không kháng cự, hắn muốn làm gì thì làm, cô đã thành người của hắn cả về mặt lễ nghi và thân thể không phải sao? Như một cành cây mới chớm nở rộ sau mấy phút đã héo tàn tro bụi. Khuôn mặt nhợt nhạt mất sức, nhắm mắt.

Ngài biết cô buồn, cô đau khổ. Tuy vậy ngài không hề hối hận mình đã chiếm đoạt cô, ngược lại rất hạnh phúc và thỏa mãn.

Cảnh Tuấn gõ cửa, đi vào. Anh đem thức ăn lên cho ngài, đáng lẽ việc này phải của phụ nữ nhưng ngài chúa ghét mấy ả đòng đưa già vờ thanh cao nên trong lâu đài chỉ có toàn nam tử hậu hạ đến canh gác.

Cảnh Tuấn thấy ngài ôm cô, có chút kinh ngạc. Một người hầu cận bên ngài rất lâu, đây là lần đầu thấy ngài như vậy. Tia âu yếm dịu dàng nhìn cô gái đang ngủ say trong lòng, bàn tay ôm vỗ vỗ lên đôi vai nhỏ. Trong tâm thoáng dấy lên chút tư vị lạ, những đã bị che dấu thật nhanh.

“Thức ăn ngài cần dặn ạ”.

Ngài gạt đầu, phát tay. Hiểu ý, Cảnh Tuấn cúi đầu đi ra.

Cô ngủ, đặt cô xuống giường, lấy chiếc chăn bông đắp cho cô. Căn dặn người lúc cô tỉnh dậy cho cô ăn. Còn ngài rời đi

Tầng ngục ____

Màn hình to trên không trung hiện lên dáng vẻ hai người ôm nhau nhìn thật mặn nồng, cô gái dựa vào lòng chàng trai an toàn ngủ, chàng trai ôm ấp hạnh phúc rạng ngời. Thật đáng ghét!

Hôm nay là vậy! Còn hôm qua trận kịch tình thật mãnh liệt, tiếng rên của hai người như bản tình ca điên loạn mà hài hòa. Đánh vào trong tâm trí chàng trai đang bị xích lửa bao vây đã đau lại càng đau hơn bội phần.

Cô bị cường bức, khuôn mặt thiếu sắc vì nước mặt đượm quá nhiều. Anh biết đó không phải điều cô muốn, anh hiểu người con gái anh yêu mà - Như Ngọc. Có trách thì trách chính tên thần chết đó đã khiến em tổn thương.

Một màn ảnh khác hiện lên. Người đàn ông mang áo sơ mi lịch lãm, mái tóc đỏ hất lên lộ ra đôi mắt sắc bén.

“Thế nào Phong? Người thấy rõ Ngọc và ta chứ? Ta để sắc nét lắm đấy.” Người trong màn hình, giọng nói bốn cột như châm ngòi nổ cho anh chàng bị xích không ai khác là Ngài - Thần Chết.

---- Hết Chương 65 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

Mái tóc đen bê bết máu rù xuồng vàng trán, đôi mắt rực lên lửa giận. Phong gồng người gạt chiếc xích trói ở cổ tay, hét lên một cách đau khổ, giọng anh khàn khàn vang trong tầng ngục bốn bề đá lạnh lẽo. Nhưng càng phản kháng anh chỉ nhận được đau đớn cả thể xác lẫn tâm hồn.

Anh thật vô dụng, bất lực! Giọt nước lã lã rơi trên khuôn mặt.

Thấy Phong, ngài hà hê nhếch mép: “Người thấy cô ấy nằm dưới ta rên rĩ chứ, thật mê người”.

“Người. Hắc Vỹ, người không thấy mình quá bi ối sao? Người dựa vào ma quyền (ma pháp + quyền lực) muốn làm gì là làm sao?” Phong nghiến răng tức giận. “Buông tha cô ấy đi! Đòi cô ấy quá khổ rồi!”

Tâm tình ngài đang rất hứng thú với cảnh trước mắt, một câu nói lại khiến khuôn mặt tuấn tú trở nên nguy hiểm. Ngài liếc mắt về tên quái thần, hần nhận lệnh tiến tới, cầm roi lửa quất lên thân thể Phong.

Anh đau đớn, cắn chặt hai môi môi lại đến rỉ máu nhưng không cho phép mình kêu lên thành tiếng.

Ngài bật cười: “Haha! Cô ấy rồi xa ta mới là khổ đấy. Còn người... người nên tép bót cái miệng lại đừng bao giờ thử chọc giận ta.”

“Tép? Ta không tép thì sao? Ta nói quá đúng không phải ư? Giữ một cô gái không yêu mình ngược lại còn khiếp sợ mình bên cạnh, bắt ép, làm nhục cô ấy, không nghĩ đến cảm xúc cô ấy....”

Phong chưa nói hết câu, ngài chen vào: “Đơn giản ta yêu Ngọc”.

“Yêu! Cái yêu ... của người chỉ mang đến đau khổ cho Ngọc!!!” Anh nhếch mép.

Sắc mặt ngài trở nên đen và u ám. Thuận tay ngài phóng ra nguồn sức mạnh siêu nhiên bay tới đánh vào lồng ngực Phong, khiến anh trọng thương phun ra chất lỏng màu đỏ - máu. Cơ thể anh đau nhức, rã rời, vẫn phải gồng người chịu những đòn roi. Mặc cho đau đớn thấm thấu tâm can, anh vẫn không mất đi khí chất trai tráng, không van nài.

“Ta mặc kệ! “ ngài liếc mắt sang quái thần ra lệnh: “Không được làm hấn ta chết!”.

Xong, màn hình biến mất.

Ngài đưa tay cảm lấy một điều gì gờ gờ mà người trần thế hay dùng. Tuy đây là địa ngục, nhưng tất cả những thứ hiện đại trên kia cũng không hề thiếu.

Ngài đặt bờ môi đầy đặn lên trên ống mà hút, hút, rồi nhả ra làn khói dày mờ mờ ảo ảo. Sau lớp khói ta có thể thấy được cặp mày kiếm nhíu chặt tụ lại một chỗ, đôi mắt híp lại nghĩ sâu xa.

Sáng nay __

“Cốc. Cốc”.

“Vào”.

Cảnh Tuấn mở cửa, đẩy xe thức ăn vào bên trong. Anh cúi chào rồi đi qua bàn bày thức ăn.

Trên giường, ngài quần khăn tắm màu trắng làm tôn lên nước da màu đồng với vòm ngực rắn chắc. Tay cầm cuốn sách gì đó, đọc rất chăm chú.

“Vợ ta chạy trốn như thế nào?” Anh cất giọng.

Cảnh Tuấn khựng người lại vài giây, rồi mới quay sang nhìn ngài. Ngài vẫn chăm chăm vào những con chữ trong sách, nhưng tâm tư lại để một nơi khác.

“Dạ thưa ngài, hôm qua phu nhân vào tầng ngực, và máu sinh khí của cô ấy đã thu hút đóm ma, khi tôi vào tới nơi thì chúng đã bỏ chạy”.

“Tại sao bỏ chạy?” Đóm ma đó là do chính ngài nuôi để trông giữ tầng ngực, chúng rất thèm khát sinh khí, cả vị thần bị nó hút cạn thì cũng chết, căn bản không ai đối phó được với chúng. Chỉ có chủ nhân của chúng mới biết điểm yếu. Không lí nào lại tha cho cô dễ như vậy.

“Thuộc hạ không rõ ạ”. Lại là một cảm xúc lo lắng của ngài khiến người ta kinh ngạc.

Vài phút trôi đi. “Lũ”.

Chắc chắn là hắn đã hù dọa đóm ma của ta. Muốn để cô ấy biết đây mà - Phong! Muốn cô ấy rời xa ta sao? Người nghĩ người đủ khả năng?

Tiếng cười quỷ dị cất lên, một thứ âm thanh đáng sợ khiến người ta không rét mà run.

---- Hết Chương 66 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

Tại phòng ăn, trên bàn với toàn thứ ngon bốc mùi khói thơm nồng. Cô gái khoát trên mình bộ đầm trắng tinh nhẹ nhàng thoải mái, ngồi lặng lẽ, đôi mắt chán chường nhìn một điểm trên thân ly rượu đỏ thanh cao như máu bên cạnh.

Tình dậy vào lúc xế chiều, cơ thể vẫn còn đau nhức, đầu thì chóng mặt, cái bụng thì kêu lên than đói. Cô kêu người giúp mình. Cảnh Tuấn bên ngoài nghe tiếng nên đã bước vào, vô tình thấy tấm lưng trắng mảnh khảnh, dấu vết tím tím đen đen hiện rõ rệt trên làn da, nó khiến lòng anh khó chịu. Cô thấy anh, vội đỏ mặt, chui vào mền. May rằng anh hiểu liền gọi một cô gái tới giúp.

Ngồi rất lâu cô hỏi Cảnh Tuấn “Hắc Vỹ đâu?”

“Ngài sẽ xuống sau ạ”.

Cô quyết định sẽ ngoan ngoãn mấy ngày để tránh hấn đề phòng, chứ cứ đau khổ, khóc lóc chẳng được gì. Việc đầu tiên và hàng đầu là phải lấy lòng hấn - cùng ăn với hấn. Nhưng 6h rồi hấn đi đâu vẫn chưa xuống.

Thấy biểu hiện nhịp nhịp chân của cô, Cảnh Tuấn hứng thú, cô gái trước mắt này thật đặc biệt không giống những cô nàng lẳng lơ kia, ngài mà xuống lâu là máu ả than trời than đất nhức cả não: “Phu nhân có vẻ nóng lòng nhỉ?”

“A .. không có! Mà ... anh đừng xưng hô lễ phép như vậy, nhìn anh trông có vẻ lớn hơn tôi.” Cô ngại, chuyển sang đề tài khác.

“Vi cô là vợ thần chết, thừa phu nhân”.

“Thật sự không quen”

“Xin lỗi tôi không dám ạ”.

Cô thở dài. Cũng đúng thôi, cô là vợ thần chết mà: “Hay không có hấn, cứ xưng như bạn bè nhé, gọi tôi là Ngọc nhé!” Cô cười, nụ cười như thiên thần làm rung động con tim ai. Đôi má chột hồng hồng mềm mịn ngược cao, hiện lên xương gò cao đẹp.

Cảnh Tuấn nhìn cô, trong lòng anh ngập tràn âm áp, ánh mắt đôi môi hay những cử chỉ trên khuôn mặt cũng giãn ra thư thái. Cô rất biết cách đem lại cho người ta cảm giác thân mến, cung chiều.

Cảnh Tuấn gật đầu: “Tôi là Cảnh Tuấn, thừa phu.. à , Ngọc”.

Hai người cười cười nhìn nhau, nói chuyện, cô giới thiệu cho anh những nơi ở trần thế. Còn anh lại kể cho cô nghe những chuyện ở địa giới.

Rất hợp ý, cứ tưởng như một cặp bạn bè tri kỉ.

Kim giờ nhích được hai vòng, lúc này mặt trăng 'máu' đã lên kèm theo bên cạnh là 'đám tùy tùng' mây đen, che đi một bên vành. Cùng một giờ, 2 tiếng đối với Cô và Cảnh Tuấn thì quá ngắn để trò chuyện, còn đối với bóng dáng toát ra mùi âm khí đang đứng trước cửa phòng ăn lại là khác, dù một giây cũng thấy dài. Bóng dáng đó đã cố giải quyết công việc thật nhanh để về gặp cô. Vậy mà... mới mấy tiếng trước dưới thân ngài rên rỉ kích tình giờ lại đi

cười đùa tán gẫu với đàn ông, lại còn thuộc hạ của ngài.

Xử lí cô như thế nào đây?

Đang luyện thuyền thì ngài ở trước mặt, nhú mảy khiến hai người giật mình như làm chuyện gì sai trái. Cô thun người lại cúi đầu nhìn xuống lớp váy nhẵn nhúm bị hai tay bầu vào.

Cảnh Tuấn vẫn giữ thái độ điềm tĩnh khom người chào ngài. Sau đó đi về phía bàn gỗ dài, kéo ghế, đưa tay mời ngài ngồi.

Hắc Vỹ tiêu sái đi tới, liếc nhìn Cảnh Tuấn, rồi chuyển mắt về người đối diện, ngồi xuống, chân bắt chéo ngã người về phía sau, nhắm mắt. Nhưng chỉ thấy đôi môi đang mím chặt.

“Ngược lên“. Giọng nói khàn mang chút dịu dàng nhưng nó khiến cô rùng mình. Nghe lời, cô ngược lên lo sợ nhìn ngài. Lại thật hiểu kì không biết bản thân đang lo sợ điều gì.

Khuôn mặt không lớp son phấn, mịn màng không tỳ vết, bộ váy trắng hai dây khoe ra làn da trắng cùng xương quai xanh ngang mê người. Mắt ngài đưa một ít vào khe ngực, thấp thoáng có thể thấy được 'hai quả đào' căng tròn kia. Góc này đã muốn giết chết người. Ban nãy Cảnh Tuấn đứng bên cạnh, cô ngồi, coi như thấy hết bộ dạng của cô rồi. Chắc chắn!

“Rột rột....” ơ tiếng gì vậy? Á bụng mình.

“Đói không?” Ngài hỏi. Nãy nói chuyện hăng say quá giờ cô mới phát hiện bụng mình đang cồn cào biết bao. Dường như đã lọt tai ngài. Cô liền gật đầu.

“Sao không ăn đi”

“Do muốn... ăn cùng anh.” Ngài ngần nói ra khiến đôi má hồng lên. Cô nhìn ngài, thái độ vẫn vậy - lạnh băng.

Có vẻ không hiệu quả nhỉ?

Kết thúc cuộc đối thoại ngắn. Cô cảm chén súp đã được hâm nóng lên ăn.

Ngài thì không ăn gì, chỉ chăm chăm vào cô và thưởng thức vài ly rượu.

Sau bữa không khí ăn tối buồn tẻ. Là đến thời khắc mà cô sợ nhất.

Chui vào chiếc chăn bông đen ấm áp, cô nhắm mắt giả ngủ. Mong rằng hắn sẽ không làm gì mình.

Rất nhanh. Cô cảm nhận một sức nặng khiến chiếc giường trùn xuống bót. Một bàn tay lạnh chồm qua ôm cô, lấy sức nặng đó đè lên cơ thể mảnh mai.

Cô vẫn nhắm mắt, nhưng biểu lộ ra vài phần né tránh.

Làm sao có thể qua được cơn mắt tinh tường của ngài. Cúi người hôn lên đôi môi căng mọng, vờn chiếc lưỡi dài ra nếm vị ngọt. Đôi bàn tay không giữ yên, kéo dây áo xuống mà sờ soạn.

Cứ như thế rất lâu, cô dần hết oxy mất rồi, đành phải mở hé miệng, rất nhanh chiếc lưỡi điêu luyện chui rúc vào chơi trò quần quýt rượt đuổi. Bộ ngực đầy đặn sau lớp váy được xoa nắn mạnh bạo. Hơi thở hai người trên giường bắt đầu gấp gáp nóng hổi.

Vội vàng xé đi, chiếc váy thanh thoát giờ như những mẩu vải vụn rơi trên sàn nhà. Da thịt lộ ra. Cảm nhận qua quần áo thật chán ghét, ngài cũng nhanh chóng cởi hết đồ, để lộ thân hình hoàn hảo, đầy mê hoặc. Áp sát cơ thể mình vào người cô mà tận hưởng sự mềm mại thanh thuần. Nơi nào đó cũng đã sớm căng phồng không chịu nổi.

Thân thể màu đồng, cùng màu thanh khiết hòa trộn trên nền đen. Quá tuyệt vời!

Cảnh tượng nơi đây như một bức tranh nghệ thuật,. Sự lồi lõm đẹp đến từng xăng-ti-met thật khiến người ta đỏ mặt tía tai. Tội chắc rằng người họa sĩ xuất sắc cũng phải chết mê với tác phẩm này.

---- Hết Chương 67 ----

Kemr mk sẽ viết dài thêm chút nữa vì mọi người nha

(*Cảnh báo: chương sau có cảnh H ai k đủ tuổi out ra nha) ^^

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69

Đây là phòng ngủ - căn phòng này đã bao lâu không một xí hơi nóng. Toàn màn đen u ám lạnh lẽo bao lấy như bị nguyên rủa. Đã mấy trăm năm ngài lạnh lùng trắng hoa không tình cảm. Chỉ vì đợi cô!

Bây giờ, cô đã ở đây, đã thành vợ ngài, chúng ta là một gia đình rồi. Ngài vui đến phát điên đi được. Rất muốn cung chiều, nâng niu. Nhưng hôm nay cô thật hư, dám cười đùa cùng tên đàn ông khác. Lơ lơ lửng lơ ra sự xinh đẹp, thuần khiết vốn chỉ để cho ngài ngắm.

Đến lúc này, Ngọc không thể vờ ngủ được nữa, nhanh chóng đẩy ra. Bàn bé nhỏ đặt lên lồng ngực rắn chắc, dùng hết sức vẫn không xô dịch được thân thể to lớn.

“Ừm...“. Cô khó chịu vùng tay đánh. Thân thể như dân tập võ, chỉ với những cái đánh của cô để giải ngứa chát rồi.

Ngài bỗng nhấc người lên một chút, lùi ra khoảng cách 5cm rồi dừng nhưng không có ý tha cho cô. Khuôn phóng đại neho mắt chăm chăm đánh giá cô.

“Anh buông ra đi, tôi còn mệt!” Đôi tay của cô quá yếu ớt không làm gì được hắn nên cô không ngại dùng chân. Cô co chân rồi dũi, co dũi co dũi muốn làm ngài khó chịu mà buông tha. Nhưng kết quả lại mang cho ngài suy nghĩ cô đang kích thích mình.

“Mệt? Còn đủ sức cười nói, chắc không đến nỗi nào” ngài áp chế chân cô, bàn tay to nắm lấy cánh tay trắng vùng bầy kéo lên đầu, xé đi tấm ra giường một mảnh dài trôi chạt tay cô vào thành giường.

Cô hoảng loạn không thể làm gì được hết lớn: “Anh có còn đàn ông không... dù đã là vợ của anh, nhưng đừng nghĩ muốn làm gì là làm” sự tức giận khiến cặp má cô thoáng chút đỏ. Ngài không giận, lại nở nụ cười hứng thú, đẹp đến hút người

“Em là vợ tôi?! Biết điều thì nên bỏ ngay cái thói tán tỉnh đàn ông đi“. Ngài vừa nói vừa cười mang chút giọng khinh rẻ nhìn cứ tưởng như giỡn, nhưng thật chất đang tức giận.

Cô không biết rằng nếu ngài không phải có tính kiểm chế lâu năm thì ban này đã tới 'tra tấn' cô trước mặt Cảnh Tuấn để tuyên bố thần quyền rồi (là thần nên không thể dùng nhân được ^^). Vì cũng nghĩ cho cô nên đã bỏ qua lúc đó, còn giờ thì không thể.

Bàn tay mạnh mẽ mò đến nơi nhạy cảm nhất của cô tách ra, dầy vò đụng chạm khiến cô cong người lên muốn né tránh. Ngài cũng không ngại đưa mắt xuống nhìn nơi hồng hào u tối đó.

Một ngón xâm nhập, sự khó chịu như luồng điện lang ra thân thể cô, ngón tay động đến mức đầu óc cô quay cuồng chìm trong sự mộng lung, ý chí như bị kiệt cạn.

Tên biến thái! Cô ngại ngừng biết bao. Tuy đã bị mất đi trinh tiết, đã từng bị hắn chui rúc nhưng tâm hồn vẫn còn thanh sạch, vẫn còn non nớt của một đứa trẻ tuổi mới lớn làm sao chịu nổi cái cảm giác bị người ta dòm ngó, làm bậy nơi tư mật. Cô không muốn. Nước mắt nóng hổi rớt chảy dài trên khuôn mặt, lặng lẽ trượt xuống thân thể. Đôi vai nhỏ co co nhịp theo cùng tiếng nấc dù vang trong cổ họng vẫn lọt vào tai ngài.

Ngài lạnh nhìn, sắc mặt đen nay càng đen. Ngài hôn lên giọt nước mặn nồng cùng với mớ da thịt. Cô chán ghét vậy sao? Ngài đợi cả ngàn năm để được gặp, được yêu thương, được ân ái, vậy mà cái thái độ đó. Hừ! Ai thì cũng cười đùa nói chuyện tự nhiên được. Riêng ngài thì sợ hãi chán ghét.

Ngay cả đụng chạm vợ chồng bình thường có thể cũng ghét bỏ.

Bờ môi lạnh trượt dần mòn trơn qua xương quai xanh, cắn mạnh từng tấc da tấc thịt, thật sâu.

Một ngón tay nữa lại cho vào, u cốc quá chặt chề ẩm ướt, cô nhăn mặt, cắn đôi môi sưng, nước mắt vẫn giàn dụa. Một tia thương sót ẩn trong ngũ quan sắc bén kia nhưng ngài không bận tâm. Không thể thương xót cô nhiều như vậy sẽ hư.

Ngài bắt đầu đem vật khổng lồ ra nhắm trúng nơi u cốc mà đi vào, nơi đó vốn nhỏ hẹp đột ngột bị giãn làm cô hét lên vì đau.

Ngài mặc kệ, vẫn vận động nhanh, và mạnh mẽ, mỗi cái đi ra đi vào đều chạm tới nơi sâu nhất, khiến ngài rên lên từng cơn sung sướng.

'Con bé' bám chặt lên 'cây thịt'. Nó khít khao ôm lấy như mấy cái gai bám vào nuốt chửng. Ngài càng hưng phấn muốn cô hơn. Đúng là bảo bối, là cực phẩm

Đau đón nhục nhã càng ngày càng trời tụt đi đầu mất, để lại niềm khoái cảm nuốt chửng lí trí.

Cả đêm, cứ như vậy ngài muốn cô mấy lần. Tận đến sáng, cô bất tỉnh, ngài mới thỏa mãn, nằm ngay bên ôm cô vào lòng chộp mắt.

Còn cô, chỉ cảm thấy mình nằm trong vòng tay ai có cảm giác rất an toàn, chìm vào giấc ngủ thật sâu, thật ngon

---- Hết Chương 68 ----

Mk đổi chút tên bút danh cho các bạn dễ phân biệt nha (do có bạn trùng tên vs mk dẫn đến hiểu lầm)

Bút danh của mình là Pé Kem (tn)

Mong các ad ở wed khác sửa lại tên tác giả cho độc giả dễ phân biệt. Cảm ơn ^^

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Ánh nắng ngoài cửa nhẹ buông sau lớp màn đen đậm, tuy không chói mắt nhưng rực lên một màu dịu dàng trầm lặng.

Ánh sáng tỏa ra xung quanh tia hào quang thu hút. Lâu lâu gió thoảng qua chừa kẽ hở cho tia nắng ấm lọt vào. Địa ngục là thế, tối lạnh lẽo bão tố, sáng đến lại âm áp, như một lớp mặt nạ nguy trang đầy sáng tạo.

Biết đâu người thống trị nơi này cũng vậy chăng?

“Hừm.” dụi lấy đôi mắt ngái ngủ đang tiếc nuối bầu nhũ lại nhau, một đôi người tím nở ra. Cô đang bị ôm, bị nằm trong lòng tên Thần Chết. Nhức nhích muốn thoát ra nhưng đôi tay như cái trụ bê tông vẫn nguyên mà ôm chặt hơn.

Ông trời vốn bắt công ban tặng cho đàn ông sức mạnh hơn phụ nữ. Dù có cố như câu 'có công mài sắt, có ngày nên kim' chắc cũng không nổi.

Cô nằm im, nhìn lên trần, không định kêu hấn dậy, mặc công lại hành xác nhau, mệt lắm rồi.

“Sao vậy? Ngủ thêm chút nữa” ngài đã dậy từ lâu. Các giác quan thoải mái khi nhìn thấy, ngửi thấy, nghe thấy, sờ thấy. Điều đó chứng minh cô ở một chỗ với mình. Đúng thật tuyệt vời nên vẫn không nở rời. Khi cô cựa quậy sắp dậy, lại vô tình đụng 'nó' cọ qua lại thật kích thích mà. Dù đêm qua đã vận động kịch liệt, nhưng ngài vẫn cảm thấy không đủ. Vì hiểu cô mệt như thế nào.

“Y hôm qua chứ sao!” Câu hỏi dư thừa kèm theo câu khuyên nhủ cũng quá dư thừa “Anh ôm như vậy, sao tôi ngủ?” Cô ngược đầu nhìn thẳng vô mắt ngài.

“Tôi thích! Hay bây giờ em muốn... vận động một xí rồi ngủ?” Tay nắm nhẹ lấy chiếc cằm nhỏ day day cười giảo hoặc.

Nếu là cô gái khác chắc sẽ đắm chìm vào nụ cười trên khuôn mặt kia mà xiu lòng, nhưng cô thì lại thấy chán ghét lắm sao. Đúng là biến thái!

“Anh bỏ tôi ra đi, tôi mệt mỏi lắm không đủ sức đòi co với anh!”

Ngài chớp mắt nhìn cô chằm chằm. Ba giây sau, ngài buông tay, quay lưng. Người trần truồng đứng lên.

Ngài như cố tình đập vào mắt cô cái thứ to lớn đó, nó đang cong xuống nhưng dần dần lại ngoắc lên. Cô lấy chân trùm mặt mình lại. Cái đó có thể kì diệu vậy hả? Tại sao? Cô có làm gì đâu chứ.

Đúng là cô không làm gì, nhưng 'nó' rất nhạy cảm, cô nên hiểu, thế mà còn nhìn tia lửa 'nó' như đang nhìn một cái gì lạ lẫm, thật là khiến 'nó' không thể kiềm lại nữa.

“Em! Dậy, tôi dẫn em đi nơi này.”

“Tôi mệt, muốn ngủ”

Nói xong, ngài giật chiếc chăn ra, chống tay lên giường khóa cô trong ngực “Nếu ngủ, bắt buộc tôi sẽ ngủ cùng em, còn làm gì em, tôi chưa xác định được” giọng nói khàn khàn kiểu như đe dọa.

“Không được.”

“?” Nhướn mày.

“Tôi đi với anh mà”. Cô nhỏ giọng oán hờn thầm chửi rủa trong lòng.

Ngài hài lòng, nắm tay cô, bàn tay to lớn lạnh lạnh màu đồng chạm vào bàn tay nhỏ nhắn thon dài mà kéo đi.

Hai người ngang qua hành lang, ngang qua đại sảnh đến một lối đi tách biệt với kiến trúc cổ điển trang nhã của tòa lâu đài. Ở đây tầng kính mái vòm trong suốt dọc theo lối đi dài dẫn vào một nơi nào đó mà phía trước chỉ thấy điểm đen chấm trên không. Cứ đi được 10 mét thì có vài người nam nhân hầu cúi đầu chào cung kính. Cả một quá trình dường như không ai dám ngược nhìn hai cặp vợ chồng son này, từ ở xa đã lo cúi rạp người xuống rồi. Tất nhiên ai cũng không dại vì cái trí tò mò muốn ngắm xem thử cô gái kia là ai mà tự mình hại mình. Nên khá ít người thấy được mặt cô, chỉ biết mơ hồ rằng cô rất

thuần khiết với làn da trắng, khuôn mặt, mắt, mũi môi rất hoàn thiện, mang theo nét của thiên sứ trong bộ dạ tím ma mị.

Gần đến nơi cô cảm thấy hơi sợ hãi một chút, đảo mắt nhìn ngài, nhìn rất lâu. Chính diện đã đẹp, góc nghiêng còn 'thần thánh' hơn vài phần. Tia nắng bùng tỏa sau tấm kính phản phát làm rực lên mái tóc đỏ hung. Ánh hào quang chói lóa che mất đi sự tà ác lạnh lùng vốn có.

“Nhìn đủ chưa?” Ngài mở miệng hỏi, giọng điệu trêu chọc.

“Đưa tôi đi đâu?” Má hồng hồng hồng, vội chuyển chủ đề.

“Không lo, tôi không làm gì em đâu”. Quay lại nhìn cô, đôi môi bất ngờ cong lên.

Ồ! Cô nhìn lầm ư? Nếu khuôn mặt là giả dối thì đôi mắt đó, nụ cười đó chắc không giả được đâu nhỉ? Đây là lần đầu cô thấy rõ nét đến vậy.

Hắc Vỹ tiến tới, ghé sát tai cô thì thầm: “Tôi sẽ cố chịu đựng đến tối,... hì”.

Cô đẩy ngài ra, trề môi. Vẫn là tên biến thái!

Vào bên trong chỗ cửa hang tối, cô vội ôm lấy cánh tay rắn. Ngài cũng biết cô sợ bóng tối nên ôm chặt vào lòng.

Qua cửa hang, đằng xa... à không bốn bề toàn là một sắc trắng của hoa bách hợp, chúng nở rộ tỏa r mùi hương nhẹ thoảng dưới nắng. Cô say mê, nụ cười liền hiện trên môi. Giơ tay, chạy đến vườn hoa, đắm mình vào đó. Ngược đầu nhìn bầu trời cao, tay mân mê từng cánh hoa.

Giữa bạt ngàn hoa, gió, nắng, một cô gái với bộ đầm trắng tinh tế nhẹ nhàng hòa mình vào nơi đây. Một bức tranh sinh động êm ái, khiến người nhìn có cảm giác thanh thản, bình yên.

---- Hết Chương 69 ----

Mk đổi chút tên bút danh cho các bạn để phân biệt nha (do có bạn trùng tên vs mk dẫn đến hiểu lầm)

Bút danh của mình là Pé Kem (tn)

Mong các ad ở wed khác sửa lại tên tác giả cho độc giả dễ phân biệt. Cảm ơn ^^

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Ngài Không Có Quyền

“Đẹp quá!” Là thật, ở nơi đáng sợ như vậy lại có một vườn hoa lớn tưởng chừng lạc vào cõi thiên đường.

Ngài nhìn cô - cô gái mái tóc đen. Con gió vô tình làm tóc cô bay trên không giống vờn như muốn lên mây. Các bông hoa nở rộ đua nhau nhưng không thể sánh ngang với nét đẹp của cô. Cô vô tư nô đùa mà không hay một ánh mắt đang say mê nhìn mình.

Từ khi gặp lại cô chưa bao giờ thấy cô như thế cả. Cô như vậy, khiến ngài cũng vui lây.

Cô có biết ngài nhớ cô đã bấy lâu, muốn nhìn ngắm nụ cười đó đã bấy lâu. Cả ngàn năm, chắc rằng cô cũng chết đi, sống lại, đầu thai chuyển kiếp luân hồi nhiều lần, ngài luôn tìm tung tích tứ phương, tìm kiếp luân hồi của cô. Là thần chết! Ngài lại không truy ra được, mẹ cô quá cao tay chặn đi linh khí của cô. Đường như tất cả bà ta đã lên kế hoạch hoàn hảo, bà ta đã thất bại.

Trong khi đó lại cầu xin ngài lấy đi sinh mạng để chết hạnh phúc cùng người bà ta yêu thương. Tình yêu của bà ta quá lớn đến cả máu mủ ruột thịt lại dễ ở nơi trần thế. Quyết không gả cho ngài.

Ngài yêu cô! Tình yêu đó không đủ sao? Giờ thì ổn thỏa rồi. Khó khăn lắm ngài mới tìm ra được, lần này ngài quyết giữ cô bên mình, bảo vệ cô, dù cô muốn thoát, ngài cũng bắt lại. Không cho cô một cơ hội thoát thân nào. Cuối cùng diệt tận những kẻ dám bén mảng dòm ngó cô. Tên con trai đó trước sau gì cũng chết! Đó là vì sự an toàn của cô mà thôi!

Trong đôi mắt ngài tràn ngập ý chiếm hữu. Luồng khí bao quanh toát ra thật nguy hiểm.

Ngọc chạy đến, kéo tay ngài ra giữa vườn hoa. Ngài nhìn cô hiện lên chút tia êm dịu yêu thương.

“Tôi không ngờ ở nơi này lại có hoa”. Cô bứt một bông đem lên gần mắt ngắm nghía, vút vút theo sóng cánh hoa.

“Cái gì ở đây mà không có chứ!”. Ngài đưa tay, đoạt lấy bông hoa trên tay cô, vén tóc cài lên. Cô giật mình, đôi mắt đờ đẫn nhìn người trước mặt đang

cúi sát gần mình. Hơi thở nam tính phả lên sống mũi. Hai cặp ngũ quan nhìn nhau, trong mắt phản chiếu bóng hình nhau.”Em thích chứ?”

Thình... thịch... thình... thịch... tim cô lệnh nhịp rồi. Sao vậy nè? Sao ngài dịu dàng thế. Cứ như người đêm qua và người bây giờ khác nhau một trời một vực. Một tư vị lạ tràn vào trái tim bé nhỏ.

Cả hai im lặng..

Lâu sau, cô gật gật, sau đó cúi xuống nhìn hai bàn chân mình. Cô e ngại, ngượng ngùng nhưng đã kiềm lại bằng suy nghĩ khác. Cô muốn ngài lơ ngơ tiết lộ đường đi trốn khỏi đây. Tâm tình ngài có vẻ tốt. Đây là thời khắc quan trọng phải biết nắm bắt.

Ngài nâng cằm, bắt cô nhìn vào mắt mình trả lời. Nhường cặp mày ra hiệu.

Nào ngờ cô lại làm sắc mặt ngài đen đi phá vỡ cả một tâm tình hiếm khi có được bằng một câu.

“Này anh, tại sao anh lại đưa tôi xuống đây?” Vừa nói xong, cô cảm thấy bắt đầu hối hận, nhưng đã lỡ rồi nên tiếp “Tôi với anh có quen biết sao? Có gì anh phải làm vậy?”. Cô ngược mắt nhìn ngài.

Ngài quay đi nhìn phía xa xa, trung ra nụ cười khổ sở:“Em có vẻ thích hỏi mấy câu làm tôi khó chịu nhỉ?”

“Anh trả lời tôi đi!”

“Em đang ra lệnh cho tôi à? Em không nên quá tò mò, sẽ chuốt lấy đau khổ, cứ sống như vậy đi, em muốn gì tôi có thể cho ..” không quên kèm theo “.. trừ việc rời khỏi đây”.

Cô tức giận, ngài nói chuyện kiểu gì vậy chứ? Trong thâm tâm cô tự rằng đưa xuống đây cô bớt đau khổ, bớt bị nhục nhã hơn, nhưng còn.. Sợ? Sợ sẽ lo lắng. Với tính cách của bà ấy chắc chắn bà sẽ nhìn ăn nhìn uống để đi kiếm cô. Ngài thì biết gì chứ “Vậy... tại sao tôi mới 15 tuổi anh lại đưa tôi xuống? Không phải năm năm nữa mới đúng sao?”

“Không ai có quyền quyết định việc tôi làm hay bất cứ cái gì khác.”

“Vậy tôi cũng không cho phép anh quyết định cuộc đời của tôi!” Vốn sẽ dụ ngài khôn khéo nói ra bí mật. Nhưng sự kiểm chế cùng tính kiên trì đã quá mức chịu đựng.

Cô tháo bông hoa vút xuống đất, quay người chạy về phía cửa. Ngài vẫn đứng yên nhìn theo cái lưng cùng bờ vai nhỏ đang run run.

Khuôn mặt trở nên tươi cười khác lạ, ánh mắt lại hằn lên tia máu :“Em cứ chạy đi, để tôi suy nghĩ xem phạt em như thế nào.”

---- Hết chương 70 ----

Mk đổi chút tên bút danh cho các bạn dễ phân biệt nha (do có bạn trùng tên vs mk dẫn đến hiểu lầm)

Bút danh của mình là Pé Kem (tn)

Mong các ad ở wed khác sửa lại tên tác giả cho độc giả dễ phân biệt. Cảm ơn ^^

* Mình đi du lịch đây mấy chế! Cờ 3 ngày, về sẽ ra tiếp có điều trễ xí hen. Cũng hên xui

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Cô không thể rời khỏi

Cô phải tìm cách trốn khỏi đây thôi!

Đôi chân nhỏ bé được bao bọc với đôi giày búp bê đen xinh xắn đang chạy nhanh về phía cửa hang. Ở đại sảnh chỉ có lối đi thông xuống phòng hai người. Còn lại không lối nào khác.

Đôi chân chạy nhanh vô hướng bất định, đảo mắt tứ phía, cuối cùng cũng thấy chiếc cầu thang đen ở phía sau bức tường. Vui mừng, cô đi theo cầu thang xuống. Cầu thang xoắn dài mạ vàng tinh xảo, bề mặt lạnh tê tái dù mang mấy đôi tất cũng có thể cảm thấy hơi lạnh bốc lên thành những làn khói dày.

Ngoài lầu đài, bầu trời tối đen, chớp rạch ngang kéo tới những cơn mưa nặng hạt. Nhiệt độ giảm dần. Ban ngày lại chuyển thành màn đêm

Tối ngã rẽ, lại là ngã lúc trốn thoát cô từng gặp. Hôm đó cô rẽ tay trái, nơi đó đúng là ghê rợn. Cô nhìn hai ngã còn lại đắn đo suy nghĩ. Hồi lâu sau cô

quyết định chạy nhanh vào ngã giữa, giờ cô đang rất vội, phải thoát khỏi tên đó. Không nhất thiết rằng phải về trần thế, chỉ cần ra khỏi tòa lâu đài, trốn được mắt ngài là mừng lắm rồi. Mong lần này cô sẽ đi đúng đường.

Da dê bắt đầu nổi lên những mảng da gà lớn vì lạnh. Gần bước qua ngưỡng cửa, làn gió thổi qua khuôn mặt mịn màng. Quá bất ngờ cô chợt nhắm mắt. Nhưng không dừng lại ở đó, nguồn gió không buông tha, khẽ lòn vồn qua mái tóc như một chàng trai đang nghịch ngợm, vuốt ve mái tóc. Trong làn gió khẽ loáng thoáng mùi hương thân quen. Cô nhận thấy điều lạ, lùi ra sau vài bước.

Cái gì vậy? Chỉ là gió thôi đúng không? Nhưng nơi này một cánh cửa cũng chẳng có, trần nhà cao, kiên cố, gió? Gió ở đâu chứ?

Mùi hương lại bay đến trước mặt cô, nó xộc vào mũi. Mùi này! Cô đã gặp, không phải từ ngài, từ một ai,... mà cô không thể nhớ ra nổi. Hay cô gặp phải ma! Ở đây chắc không thiếu đâu. Từ nhỏ rất sợ bóng tối, chắc chắn ma cũng phải có trong danh mục rồi.

Lắc lắc cái đầu. Không nghĩ mông lung nữa. Cô phải ra khỏi đây.

Chưa kịp bước một bước, một bàn tay đặt lên vai cô giữ lại. Cô giật mình, cơ thể cứng ngắc, đôi mắt lo lắng trợn lên phía trước. aaa... ma giọng run run lí nhí trong miệng. Nấc lên tiếng trong cổ họng, hốc mắt bắt đầu ướt nhoe.

Chúa ơi! Xin hãy bảo vệ con!.

Ngọc, em không sao chứ? Giọng nói có trêu mến lọt vào tai, cô quay lại nhìn. Cảm xúc vỡ òa ra. Không phải ma, không phải.

Cảnh Tuấn đang giải quyết việc bên trong, nghe có tiếng người, nhưng cảm nhận không phải là ngài bèn quay trở ra. Cứ nghĩ kẻ người hầu cả gan muốn chết dám bén mảng vào đây, nào ngờ là cô gái bé nhỏ này. Giờ đáng ra cô phải đi với ngài, sao lại còn đứng đây, lầm nhảm suy nghĩ gì đó có vẻ rất mờ ám

Này, Ngọc? Cô xúc động nhìn Cảnh Tuấn, ban nãy quá sợ nên dẫn sang bây giờ chưa định hình kịp. Cảnh Tuấn lại thấy mắt cô ướt, vội lấy trong túi chiếc khăn tay mềm màu tím, lau lên khóe mắt. Xin lỗi, đã làm em sợ.

Giúp tôi về lại trần gian đi, xin anh đó Cảnh Tuấn. Cô nắm lấy tay anh lay lay.

Cô không muốn thêm một giây một phút nào ở lại nơi đây, tên Thần Chết đó muốn làm gì là làm chẳng quan tâm đến suy nghĩ của cô.

Cô đừng vậy, ngài sẽ buồn đấy. Cô không hiểu rõ ngài ấy bằng tôi đâu. Cô nên về lại phòng đi.

Cô lắc đầu ý nói không muốn.

Cảnh Tuấn thờ dài, nở nụ cười tỏa nắng trấn an cô: Tôi biết ngài ấy có vẻ đáng sợ, lại tàn nhẫn, nhưng bản chất ngài ấy không phải vậy. Trừ khi... ai đó cướp cô đi! Cô là nguồn sống của ngài ấy. Ngài ấy rất cô độc nếu không có cô.

Nhưng tôi không muốn ở đây

Ngoài ngài ra ngay cả tôi cũng không biết lối đi đến trần thế. Tôi nghĩ cô muốn rời khỏi đây cũng khó.

Chỉ có ngài ư? Muốn rời đây cũng khó ư? Cô lẳng lặng nhìn xuống sàn nhà bóng loáng phản chiếu ánh sáng, soi lấy khuôn mặt đang buồn bã của cô.

Tôi nay chắc cô lại bị tra tấn nữa rồi!

— —

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Thần Chết cũng có người thân

Ở địa ngục cũng có bốn mùa như trần thế. Chỉ khác ở chỗ mùa xuân và hè thì mát mẻ, còn mùa thu và đông thì khô phải nói là như kho đông chứa xác ướp. Hôm nay thì rơi vào tiết mát mẻ êm dịu pha chút hơi lạnh đầu tháng của mùa thu. Gió từng đợt lùa vào căn phòng hắt tung chiếc rèm tối màu dày lên khoảng không, hé lộ ra tấm lưng trần rộng.

Căn phòng lạnh u ám, ngài ngồi trên chiếc ghế sofa đen thưởng thức điệu xì gà cùng vài ly rượu. Làn khói, mùi rượu lạ màu đỏ sẫm nổi bật sáng sủa như hòa trộn làm nên một bức tranh buồn nhưng tẻ đại.

Cánh cửa trước mắt ngài mở ra, giữa khung cửa là một cô gái đang len lén nhìn hẩn, nàng ta sợ sệt rất đẹp, nhưng thực tế có lẽ nàng cường quật hơn so với dáng vẻ này.

Ngài hé nụ cười, đặt điều xì gà lên mặt bàn, tao nhả cầm lấy ly rượu uống cạn.

Góc cạnh trên khuôn mặt rõ nét vuông vắn không một lỗi. Đôi môi khép hờ trên miệng ly để những giọt rượu say nồng chảy vào trong.

Ngài đang đợi vợ quay về xin lỗi ngài đấy mà.

Lại đây câu nói hàm chứa mệnh lệnh không thể từ chối.

Cô ngoan ngoãn đi vào. Đứng trước mặt nhưng cô vẫn giữ khoảng cách xa ngài hai bước chân. Mặt thì cúi, đôi tay vò vò lấy vạt áo đến nhăn nhúm.

Sao? Hành động bối rối hồi lỗi này có phải hành động thật lòng của em hay không? Hay lại thấy tâm tình tôi tốt thì thừa nước đục thả câu? Giọng Hắc Vỹ vang lên thứ âm trầm trầm đều đều.

Cô im lặng, không phản bác được gì, ngài nói quá đúng.

Tay lạnh kéo cô, để cô yên vị trên đùi mình. Rồi bàn tay lạnh còn lại sờ lên bên má phúng phính.

Đột nhiên có sự va chạm vào da thịt, với nhiệt độ khác biệt khiến cô thụt lại có vài phần né tránh.

Đón lấy ánh mắt đang nhìn mình có vài phần không vui, trong lòng chợt thấy hoảng, ban nãy ý chỉ muốn trốn cao bao nhiêu thì sau khi nghe tin không thoát được nơi này lại thấy tuyệt vọng bấy nhiêu.

Là.. là do tay anh ... lạnh Thật sự hối hận, hôm nay cô lại mất đi bình tĩnh, làm gì không làm lại đi chọc giận ngài. Giờ cô chỉ lo là ngài sẽ lại muốn, rồi hành hạ cô thêm đêm. Một lần như vậy lại ào tới những cơn đau như rách da rách thịt, sự to lớn chui rúc đó làm sao cô quên được.

Gương mặt cô được nâng lên, đối diện ngũ quan thắm đẫm màu sắc của chết chóc. Ngài nhếch miệng hài lòng. Sau đó đem bờ môi mình áp lên đôi môi hồng ảm kia. Mon tron, cầu xé, muốn phá nát cái miệng nhỏ xinh này.

Hơi thở lạnh kích thích ủa tới khiến cô khó chịu nheo mày.

Thật chán ghét! Thật chán ghét!

Tất nhiên rằng ngài thấy được thái độ đó của cô, sắc mặt đen đi. Vươn đầu lưỡi ra chiếm lấy cái đôi môi thơm tho kia, cùng nhau rượt đuổi, quấn quýt.

Cô càng chán ghét thì ngài càng muốn bắt cô nếm trải nó. Nếm trải cho đến khi cô không thể quên nó, luôn nhớ tới nó - cũng như luôn nhớ tới ngài.

Bàn tay luôn lách vào trong lớp váy vén lên, để lộ cặp chân thon dài trắng toát đập vào mắt, khiến đối phương bị kích thích giác quan, lộ ra tia dục vọng. Trên ngọn núi êm ái căng tràn đang 'yên tĩnh' bị một lực đạo mạnh mẽ làm nó méo mó thành nhiều hình dạng. Rất nhanh, cơ thể bị kích thích quá độ sẽ sinh ra phản ứng, dù có không muốn thì cơ thể mỗi người đều được lập trình sẵn việc để 'yêu' làm sao không chế được.

Linh hồn cô như bị rút cạn, tay chân mềm nhũn, đem cơ thể ngã vào lòng ngài.

Ngài rời bờ môi sưng hồng, sau đó lại hôn lên da mặt men theo tới vành tai: Em mà hư, tôi sẽ không nương tay đâu đấy! Hơi lạnh phả vào tai như luồng điện chạy dọc cơ thể khiến cô khẽ run.

Ngài bế cô lên giường, đôi môi vẫn thăm dò nhiều chỗ không tha. Thăm tới đâu đâu tím đậm máu tụ lại tới đấy. Dấu tích cũ chưa hết lại thêm dấu tích mới, chồng chồng lên nhau nhìn đến đáng sợ.

Xin... xin... th..a cho tôi Tôi.. còn ..đau lắm! Cô vừa nói vừa nhắm chặt mắt, mấy sợi lông mi dài đan vào nhau đen láy nổi bật đường cong nơi mí mắt có chút ươn ướt. Cô sợ sẽ làm ngài tức giận, nên khi mở lời lại không dám đối diện. Bên dưới còn biết bao đau đớn, mới ban sáng đã đỡ hơn nhưng giờ lại như tê tê mà đau lại.

Ngài dừng động tác, một chút thương xót tràn qua lòng.

Ngài ôm cô vào lòng, không làm gì cả, chỉ ôm như vậy. Biết thân nhiệt của chính mình lạnh buốt, nên ngài không tiết dùng công lực mà làm tăng nhiệt độ, tỏa ra hơi ấm.

Tạm thời em nợ tôi. Hôm nay đáng lẽ tôi định đưa em đi thăm người nhà của tôi. Nhưng... em lại hư?! Ngài đưa tay, xò từng ngón qua mớ tóc mềm của Ngọc vuốt ve.

Người nhà? Thần chết cũng có người nhà sao?

Vậy .. vậy mai.. mai đi được không. Cô đã ở trong tòa lâu đài này hai ngày rồi, từ cửa sổ phòng ngài nhìn ra thì nó rất rộng, vô cùng rộng, nhưng phạm vi mà cô đi được lại rất hẹp, chỉ bằng 2 tầng khách sạn (@@) là ít. Cảm thấy rất nhàm chán, chắc chỉ ăn, và đợi ngài về ngủ. Mà ngủ cùng ngài lại rất nguy hiểm. Nên cô muốn được ra bên ngoài lâu đài. Rất muốn!

Sao? Em không lợi dụng trốn nữa chứ? Có vẻ nôn nóng quá nhỉ? Ngài không cảm xúc hỏi.

Không... không trốn anh nữa .

---- Hết Chương 72 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Thần chết cũng có người thân (tiếp theo)

Em yêu anh, Thần Chết! - Pé Kem (tn)

Chương 73: Thần Chết cũng có người thân (tiếp theo)

Sau cơn mưa dai dẳng lạnh lẽo suốt một ngày qua thì mặt trời cũng chịu lộ dạng, lẩn trốn sau những hàng cây cao cao. Ánh sáng chiếu qua lớp màn hơi nước trong không khí tạo nên bốn màu sắc chính đỏ, vàng, xanh lục, xanh dương. Bốn ga màu này hòa trộn với nhau vẽ lên trên bầu trời chiếc cầu vồng đẹp đẽ.

Ngọc ngồi trong chiếc xe bạc Koenigsegg CCXR Trevita nhìn ngắm cảnh nên thơ bên ngoài, tinh thần được vẻ đẹp thiên nhiên làm dịu đi bớt sự chán ghét, khó chịu với nơi này. Mà còn ngược lại khiến cô vài phần thần phục. Có thể nơi này còn đẹp hơn, tốt hơn trần thế màu sắc hiện đại kia gấp mấy lần. Chỉ có thể thôi nhé! Vì ở nơi này không ai ăn hiếp hay si nhục cô cả, trừ ngài!

Cả chặn đường đều là con đường rộng và vắng, chỉ có xe ngài băng băng với tốc độ cực đại trên đường. Đi qua ngọn đồi xanh mênh mang điểm trên đó là vài bông hoa trắng. Xa xa đã thấy một con sông lớn đang chảy siết. Đường bê tông lại không có lối rẽ, mà đâm đâm phía trước.

Tới gần, Sông ở trước mắt, rất rộng không thấy bờ bên kia, tốc độ xe vẫn giữ nguyên. Ngài không định chạy xe xuống sông chứ?

Anh... anh lái xe đi đâu vậy?! cơ thể gồng người ngã ra phía sau, tay thì ôm chặt lên đai an toàn.

... ngài im lặng, khuôn mặt lạnh hướng thẳng phía trước, không hề để ý cô đang ngắt quãng giọng nói sợ hãi. Liên tục gia tăng tốc độ lên con số cuối cùng trên đồng hồ vận tốc. Chiếc xe chạy nhanh như báo đen tiến về trước.

Này!!!!!!... Aaaaa... cô nhắm mắt. Ôi thôi rồi! Phải chết ở đây ư?

Từng giây trôi qua, cô sợ hãi. Chắc gần rớt xuống sông rồi, chuẩn bị chìm rồi, chắc sẽ chết!. Và... không thấy gì cả. Cô hé mắt nhìn, thì xung quanh là trời cao, còn phía dưới là dòng nước chảy siết muốn cuốn trôi mọi thứ. Cô đang lơ lửng trên trời hay nói đúng hơn đang đi trên không khí để qua sông.

Thật siêu nhiên! Mà cũng đúng, ở trong xe này có ai chứ!

Cô đưa mắt về hắt, tên đang lái xe.

Nhìn gì?! Thấy bộ dạng như con chuột sợ chết của cô, ngài khẽ cười trong bụng nhưng không biểu lộ ra ngoài.

Anh muốn tôi chết vì sợ hãi? Cô trẻ môi trách móc.

Khi ... trông cô đáng yêu hơn rồi đấy.

Cô ngỡ giật mình trước lời nói như 'rắc thính' của ngài. Cô mắc cỡ quay đi chỗ khác ý không muốn cho ngài thấy bộ dạng cô lúc này. Thì là con gái, ai khen mà không thích chứ.

Được 15 phút, chiếc xe đáp xuống mặt đất rồi đi thêm vài km nữa. Cuối cùng cũng tới một khu vườn cây thông cao. Đằng sau sự che chắn của thực vật là một tòa lâu đài. Xe ngài đi vào, đậu trước cửa chính. Vài tên vệ áo trắng bay tới mở cửa.

Cô vài phần khiếp đảm. Lùi ra phía sau, đụng trúng vòm ngực rắn chắc cùng cánh tay ôm lấy đỡ thân thể mình.

Mấy tên vệ sĩ phát hoảng khi ngài dẫn một cô gái tới, cũng phát hoảng khi nhận ra một con người lại ở dưới địa ngục. Chắc chắn là người rất quan trọng nên mới vinh hạnh được ngài đưa xuống đây - là vợ ngài ư? Hai tên vệ sĩ trẻ tuổi kinh ngạc nhưng không quên chiêm ngưỡng nhan sắc cô mà tạm thời quên đi có người đang khó chịu.

Rầm ngài đập tay lên thành ghế. Âm thanh gây sự chú ý của mấy tên vệ sĩ, họ đón nhận đôi mắt máu đang trừng mình đến sợ. Cả đám vội lùi ra rồi biến mất.

Ngài mở cửa xe, chồm người sang, bế cô ra ngoài. Khuôn mặt thì cứ đen xì khó coi. Con tim bé nhỏ lại nom nớp lo sợ suy nghĩ không biết bản thân đã

làm gì sai không. Cô nhớ là sáng giờ mình có gây chuyện gì đâu.

Thật ra là ngài đang khó chịu, vợ của ngài quá mê người. Váy dài quá gói màu trắng kết hợp với chiếc áo len tay dài, tuy không lộ ra da thịt nhưng nhìn vẫn thấy đường cong cơ thể mềm mại phô ra ẩn sau đó. Trên khuôn mặt hồng hào trắng sáng đôi môi được bôi một lớp son mềm nhằm tăng thêm nét quyến rũ không kém phần tinh tế.

Ngài siết chặt cô trong lòng, áp ghì sát cô, thò ra những hơi nặng nề.

Hừ! Mấy tên đàn ông nhìn cô, thật khiến gan phổi tim của ngài cũng nổi máu điên lên. Kiểu này chắc bữa nào cho cô ra ngoài là phải mặc đồ càng xấu càng tốt.

Cô ở phía dưới trực tiếp nhận cái đau từ sự tức giận của ngài, nhưng không dại gì kêu thà ra. đành ráng nhịn nuốt cơn đau tê tê ở tay vào trong.

Trong tòa lâu đài ____

Đúng là phong cách của phụ nữ, các loài hoa trưng khắp nhỏ ngách trong không gian lớn. Ánh sáng nhẹ nhàng vurun lên trên các bông hoa nở rộ càng khiến chúng sắc xảo.

Một người đàn ông tầm đã ngoài 60 tuổi, có chân có tay đầy đủ không thiếu gì đi tới, dẫn theo sau là những cô nàng hầu trong bộ trang phục tươm tất, cúi chào.

Người đàn ông ngược lên đi lại gần cô và ngài thêm chút rồi cúi đầu lần hai: Chào ngài, phu nhân đang chờ ngài phía trong phòng ăn ạ.

Ừ ngài bé cô đi về phía phòng ăn. Các cô hầu vẫn cúi đầu cung kính cho đến khi bóng hai người biến mất. Đó là quy tắc hiếu khách của lâu đài này. Nhưng một cô gái lại làm trái với nó, ngược đầu, đứng thẳng nhìn bóng lưng rộng cùng thân hình nhỏ nhắn ở phía xa mà trong lòng ngập tràn thù hận và ghen ghét.

---- Hết Chương 73 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: thần chết cũng có người thân (tiếp theo)

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT! - PÉ KEM (TN)

Chương 74: thần chết cũng có người thân (tiếp theo)

Phòng ăn được xây theo kiểu không gian tròn với bức tường là những tấm kính trong suốt lớn bao quát một vùng sinh thái bên ngoài. Rừng cây màu xanh um của lá, màu đỏ đen của thân cây, điểm vào đó là một vài bông hoa đại cùng mấy cây nấm độc đầy sắc màu. Thác nước đổ từ nơi cao qua mấy tầng đá chảy xuống uốn quanh.

Người ta thường nói nếu chúng ta bị căng thẳng hay quá mệt mỏi thì biện pháp hay là hãy ngồi ngắm rừng cây, màu xanh của lá sẽ khiến tâm trạng bạn tĩnh lặng và tốt hơn. Chắc có lẽ chủ nhân của tòa lâu đài này làm việc rất bận rộn không có thời gian nghỉ ngơi.

Bên bàn ăn tròn nhỏ ẩm cúng với nhiều món lạ, có thể nói rất ngon mắt. Một người phụ nữ với mái tóc đen hơi ánh đỏ, bờ môi nhợt nhạt vài phần. Hơi quay đầu về phía khu vườn, thấp thoáng ẩn hiện làn da căng mịn. Trông rất trẻ cùng quý phái và xinh đẹp.

Bà ta là dì của ngài ư? Trẻ quá nhìn tầm mới 20 vậy.

Dì nghe tiếng chân, quay sang nhìn người con trai đang bế người con gái. Khuôn mặt hết sức kinh ngạc, sững ra. Hết mấy giây, Dì ta đứng lên, đi những bước dài về phía trước, mặc cho lớp đầm dài bó lấy đôi chân.

Ngọc nhi! Con con... Vỹ! Con tìm ... thấy Ngọc nhi rồi sao? Ta không mơ chứ? Dì đưa tay sờ lên cặp má cô, để xác nhận đây có phải thật không, rồi quay sang nhìn Hắc Vỹ hỏi han. Sau nhận được cái gật đầu của ngài xúc động đến nước mắt chảy xuống hai dòng lệ trong suốt. Đôi mắt neho lại rướm nước, miệng cười tươi. Khuôn mặt hạnh phúc vô cùng nhìn Ngọc rồi quay sang nhìn Vỹ.

Hắc Vỹ cũng nở nụ cười đáp lại, khuôn mặt ngài bỗng trở nên dịu dàng khiến người ta ngỡ ngơ. Nụ cười như luồng sáng nhấn chìm Ngọc vào mộng mị.

Còn người dì khóc, đôi mắt đỏ hoe làm cho cô xót lòng, nhưng thực tế cô không hiểu sao đi ấy lại vui mừng khi gặp cô như vậy. Trước đó cô không hề quen biết người này.

Ông quân gia đi tới, đưa cho dì một chiếc khăn tay. Dì nhận lấy rồi lau đi bớt nước mắt rơi trên mặt nở nụ cười. Ta xin lỗi, lại để các con thấy bộ dạng này. Cô lắc đầu tỏ ý không sao. Thôi! Đường xa chắc cũng đã đói, chúng ta vào ăn thôi.

Dì kéo tay Vũ, khẽ cười, ngài cảm thấy hơi ngại, liền đặt cô xuống. Dì vỗ vai Vũ một cái mạnh. Vũ lại cười, hai người như đang nói chuyện bằng âm hiệu. Mà người đi chiếm ưu thế, kiểu như trêu chọc Hắc Vũ.

Ngồi vào chiếc bàn ăn, mùi thơm phức bốc lên xộc vào mũi khiến bụng cô không kiềm được kêu lên cồn cào. Căn phòng im lặng bỗng vang lên tiếng 'rột rột..' cả hai ánh mắt hướng về cô. Ôi! Cô dị biết bao. Hix.

Ngài ân cần gấp thức ăn cho cô bảo cô ăn đi. Nhẹ nhàng hiền dịu đến cô phát hoảng.

Cô đón lấy, ăn một cách thẹn thùng. Còn ngài lại không ngừng gấp thức ăn bỏ vào đĩa cô. Đến mức cô không thể ăn hết nổi, đồ ăn trong đĩa thì chất thành cả núi, sắp trào.

Dì nhìn hai đứa trước mặt, cảm thấy hạnh phúc. Cuối cùng cháu ta có thể trở nên vui vẻ, địa ngục có thể không u ám nữa. Con nhỏ biến mất mấy ngàn năm nay, tâm tình nó không tốt, gây thù chuốt oán khắp nơi, lao đầu vào công việc mong muốn quên đi nỗi buồn, đến cả người dì này mà đã một ngàn năm nay mới gặp nó chỉ một lần. Haiz~ mà qua ở lại lâu thì không nói gì, đằng này qua thăm dì đưa theo bộ mặt như đưa đám, chào hỏi mấy câu rồi về. Thật làm ta đau lòng!

Hợp khẩu vị chứ con gái?! Dì cất tiếng hỏi.

Dạ rất ngon thưa phu nhân. Cô đáp.

Đừng nói xa cách vậy chứ. Gọi ta là dì Hàn được rồi. Không ta buồn đấy. Dì Hàn nheo mày.

Nhưng... cô chưa nói hết câu, đã bị Hắc Vũ cắt ngang, nhắc khéo Em là vợ tôi! Ngài cười cười, đưa tay qua nhéo má cô thâm tình. Khiến cô giật mình.

Đúng rồi, phải gọi là cháu dâu rồi nhỉ? Haha..

Hai người trò chuyện vui vẻ, còn cô chỉ đáp những câu hỏi đơn thuần rồi thôi.

Không khí ấm áp của gia đình lan tỏa mọi ngõ ngách. Tiếng cười đùa, tiếng cái đĩa, cái nĩa va vào nhau nhẹ nhàng không chút nặng nề.

Cô cũng cảm thấy rất lạ, tư vị của bình yên, vì trước giờ chỉ mình Sơ thương và đối xử tốt với cô. Giờ lại có thêm hai người nữa. Dù biết họ không phải người thường, họ đôi lúc còn đáng sợ, nhưng đâu phải lúc nào cũng như vậy.

Bữa ăn trôi qua nhanh. Thoảng cái đến trưa mất rồi. Mà người vẫn còn ngồi trên bàn với cái bụng no căng. Ăn sáng mà hóa thành ăn trưa.

Dì và Ngọc nói chuyện đi nhé, con đi làm chút việc, luôn thể cho con mượn cái phòng.. khi . Ngài rời bàn, tiến thẳng lên lầu.

Này! Công việc cả ngày. Dì Hàn mắng. Hai dì cháu mình riêng tư đi. Cùng nói xấu nó. Dì cười, lại mở miệng 'vạn' âm lượng to nhất cho Hắc Vũ nghe thấy.

Hắc Vũ nhìn dì Hàn rồi đảo mắt qua nhìn cô. Đụng trúng ánh mắt nóng rực của ngài, cô liền đưa mắt 'đi tìm' luồng gió thổi dập tắt cái nóng. Nhưng trước khi 'đi' thì ngài chột nháy mắt, nở nụ cười.

Và rồi. Trái tim loạn nhịp.

---- Hết Chương 74 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Đôi Mắt

Tối dần, chớp rạch ngang như muốn xé bầu trời, sấm 'ầm ầm' chói tai, gió lung lay ngọn cành đánh vào nhau tàn bạo.

Trời mới nắng đẹp nay chỉ là một đồng hồ tạt.

"Em vào nhà đi" Phong đưa Ngọc về tận nhà, nhìn cô với ánh mắt ám áp.

Cô cười hạnh phúc, xoay lưng đi vào chiếc cổng trắng của ngôi nhà nhỏ. Mới đi được hai bước bỗng một bàn tay kéo ngược lại.

Một nụ hôn đặt lên đầu môi, ngọt ngào, dịu dàng khiến con người mê muội.

Cô đã trải qua nhiều mối tình, họ cũng rất tốt với cô...nhưng tất cả đã chết. Cô như một đứa con gái mang xui xẻo,tai họa. Từ nhỏ đã vậy. Hễ là con trai chơi với cô, thời gian sau sẽ mất tích không rõ nguyên nhân. Mọi người có tìm kiếm như thế nào cũng không được. Thế là những thằng con trai đó đã được cảnh sát thông báo đã chết. Mọi người đều nghi oán là do cô làm, đổ hết mọi tội lỗi lên đầu cô. Họ chửi bới, lăng mạ, đánh đập cô. Cả gia đình cũng không xem cô là gì, né tránh sợ hãi cô.

Nhưng cô không tin, vẫn sống lạc quan, yêu đời, không quan tâm đến những lời xung quanh. Chỉ là ngẫu nhiên thôi! Không sao cả!

Đến khi cô 15 tuổi, nó vẫn xảy ra! Những chuyện lạ đó vẫn cứ tiếp tục, nó không buông tha cho cô. Nó không cho cô nói chuyện với bất cứ con trai nào. Không cho suy nghĩ về bất cứ ai. Nếu cô cố chấp, người con trai cô suy nghĩ tới sẽ chết một cách tàn nhẫn ngay trước mắt cô.

Ngọc rơi vào trầm cảm,tự cô lập mình với cuộc sống. Dường như chỉ có cái chết mới giải thoát được. Tại sao lại như vậy? Tại sao mọi chuyện đến một cách ngẫu nhiên như vậy? Cô thật sự như mọi người nói sao? Là quỷ!!

Rồi cô lại rung động. Con tim không nghe theo lí trí. Nó cứ rung lên mặc dù cô chẳng muốn - đó chính là Phong. Người luôn dịu dàng ầm áp là lớp trưởng trong lớp. Được nhiều bạn gái đề ý. Và cô cứ nghĩ sẽ chẳng bao giờ với tới được vì cô nghe nói Phong đã có người trong mộng lâu rồi.

Sự rung động suy nghĩ về anh của cô đã khiến Phong gặp nguy hiểm nhiều lần. Nhưng thật may anh vẫn sống. Ngọc không biết tại sao.

Không ngờ người trong mộng của Phong lại chính là cô. Anh đã tỏ tình và được cô đồng ý. Mặc dù cô sợ mất anh, sợ anh sẽ gặp nguy hiểm vì cô, sợ anh chết như những thằng bạn trai cũ.

Nụ hôn mềm mại làm Ngọc thấy ầm áp. Cô muốn thời gian ngừng lại. Muốn như vậy mãi mãi

...

Bỗng trong suy nghĩ một đôi mắt đỏ như máu hiện lên, đôi mắt đỏ đang tràn ngập sự tức giận.

Cô nghệt thờ, lập tức đẩy Phong ra, đôi mắt tím sợ hãi của cô mờ trùng nhìn Phong, bờ vai cô run run khiến Phong lo lắng:“Ngọc sao vậy? Bị gì sao?”.

Cô lượn lờ nhìn qua nhìn lại trong không gian, có cái gì đó đang theo dõi cô, tóm chặt cô, cảm giác ghê rợn,lạnh lẽo khiến cô muốn nghệt thờ.

Tại sao nó cứ ám ảnh Ngọc, cô đã làm chuyện ác đức gì chứ? Hết lần này đến lần khác nó cứ hiện ra, cường độ mỗi lúc một nhiều.

”Ngọc!” Phong gọi mãi nhưng cô cứ đứng hoảng như vậy, anh thật sự thấy lo.

Nghe tiếng gọi, Ngọc chuyển hướng nhìn Phong. Khuôn mặt anh đang nhăn lại vì lo lắng. Cô ôm chặt anh, khóc:“Không sao đâu! Chỉ là... sợ mất Phong”.

Phong cười, ôm cô:“ Phong, tôi xin thề sẽ không bao giờ bỏ rơi Ngọc!!!!”.

Ngọc cảm động, ôm mãi Phong, nước mắt hạnh phúc trào ra.

”Thôi nào! Sao khóc? Khóc xấu lắm”.

”^_^ không có gì”. Tuy là bề ngoài là vậy. Nhưng cô rất sợ, sợ chuyện đó sẽ tới...đôi mắt đó!

Cả hai lưu luyến nhìn nhau không muốn rời.

Phong nhìn cô vào nhà trước rồi mới đi. Sau khi Phong xoay lưng, cô chạy ra nhìn theo anh mãi đến khi cái bóng mất hút mà lòng lo lắng, sợ hãi.

--- Hết Chương 1 ----

Mong ủng hộ :)

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Ghen

EM YẾU ANH, THẦN CHẾT!

Chương 76: Ghen

Cảnh ái muội hiện lên trước mắt cô. Tấm lưng trắng ngần đối mặt, khuôn mặt lấp ở phía sau không thể thấy, chỉ thấy ánh mắt ngài chăm chăm vào cơ thể nàng ta. Nhìn mọi hành động diễn ra.

Trái tim cô bỗng bóp nghẹn, đau đớn, nước mắt lại như sắp tràn. Đây có phải là tâm tình khi vợ bắt gặp chồng ngoại tình không? Khi xưa cô rất ghét mấy phụ nữ ghen tuông một cách quá lỗ mà hành động không phải đến người tình của chồng. Nhưng... giờ cô đã hiểu tại sao họ lại làm vậy.

Ngài nhìn thấy cô, một thoáng ngạc nhiên vội vàng nhưng bị che dấu lại thật nhanh. Ngài lo cô, đáp mắt lại lên tại thân thể nàng lẳng lơ kia. Không quan tâm sự hiện diện của cô. Ngài muốn nhìn tiếp theo cô làm gì.

Còn nàng ta, nàng cứ ngỡ ngài sẽ đẩy nàng ra cơ, nhưng trái ngược ngài lại không làm vậy, vẫn nhìn thân thể mình. Haha chắc nàng quá xinh đẹp lại cộng thêm cả cách kích thích này, không gả nào lại không đồ rập xuống, ngài tất nhiên cũng là đàn ông, làm sao có thể cưỡng lại.

Nàng tiếp tục biểu diễn phô ra những chiêu lợi hại đến người ta đỏ mặt tía tai.

Ngọc đứng đó, xem mọi động tác dâm dục kích thích đến rõ nét mà chân tay mềm nhũn. Sóng mũi bắt đầu cay cay.

Tại sao thế này? Cô bị sao thế này? Cô mắc gì phải đối tốt với ngài, để rồi thấy mấy cái cảnh gớm ghiếc này. Và mắc gì cô phải đau lòng, phải rót nước mắt vì cái thể loại ấy.

Cô quay đầu, khó khăn lắm mới thốt ra được một câu mắc nghẹn ở cổ họng: Xin lỗi làm phiền. Rồi cô cố gắng nhấc chân rời đi, bước thật nhanh về phía trước.

Trở lại phòng, cô khóa cửa, leo lên giường, vùi mình vào trong chăn. Trái tim cảm thấy đau và khó chịu, khó chịu tới mức muốn đập phá. Tại sao ư? Nói gì thì nói cô cũng là vợ ngài mà. Nếu muốn âu yếm con đàn bà nào khác thì phải lựa mà né cô ra chứ. Có thằng chồng nào lại làm chuyện đó ngay trước mặt vợ mình với cái bản mặt không chút áy náy tội lỗi. Mà cũng phải thôi. Người ta là Thần chết, là vị thần tối cao nhất ở đây, ngài làm gì thì ai dám cản trở chứ.

Thước phim tua chậm trong đầu, tác da tất thịt của nàng ta, ánh mắt lơ dềnh lơ quết trên thân thể ấy. Kinh tởm!!!

Thoáng qua tia mát lạnh trên mặt, cô đưa tay lên sờ mặt, từ lúc nào mà khuôn mặt cô đã đầm lệ. Nước mắt cứ trào ra không ngừng. Cô có bị điên không? Cô đang khóc đó à?

Soạt chiếc chăn bị hất rơi xuống đất, ánh sáng chiếu vào chói mắt. Nước mắt làm nhòa đi bóng dáng cao lớn phía trước.

Bóng dáng kia vẫn đứng đó nhìn cô. Cô biết là ngài, nhưng không thể thấy được sắc mặt kia.

Ngài nheo mắt, đi tới kéo cô vào lòng. Cô tránh né, tay đánh lên lồng ngực ngài. Bỏ ra! Cô hét lên. Kinh tởm. Cô kinh tởm. Bỏ ra! Tôi không muốn!

Cô càng né, ngài càng ôm chặt, miệng lại nở nụ cười hạnh phúc. Trời mới biết ngài đã rất tức giận khi cô rời đi mà 'nhượng' ngài cho cô nàng kia. Thầm nhắc mình sẽ trừng trị cô thích đáng. Nào ngờ, tới phòng thấy bộ dạng này của cô. Ngài hơi xót lòng nhưng lại vui muốn rót nước mắt.

Em ghen? Ngài cười ranh mãnh bên tai.

Ai... ai ghen chứ. Vô tình bị chột dạ, cô ngừng khóc, quay sang nhìn: Tôi... không có.

Em có ghen!! Haha

Không!!!!

Không mà khóc hả? Ngài nhéo nhéo chiếc mũi cô.

Kệ tôi! Giọng điệu tức giận nhưng khuôn mặt hơi ửng lên, làm ngài không chịu được mà giữ gáy, hôn lên đôi môi căng mọng kia.

Quá đột ngột, cô đơ người, sau đó một nỗi chán ghét ào tới. Vừa mới ở với nàng ta, còn dám làm vậy với cô. Thật bản!

Ừm... không... không thích!

Cô chống cự quá dữ dội, ngài lại mắc cười: haha... tôi và nàng kia không làm gì cả!

Ai tin!!

Nàng ta tới quyến rũ tôi, uốn éo đủ kiểu, nhưng.. làm sao tôi có thể làm khi đã có vợ.

Cô quay đầu đi: Giả dối!

Ngài đưa tay quay đầu cô lại, để cô nhìn vào mắt mình:Tôi hoàn toàn nói thật!

Tôi không tin! KHÔNG TIN!

Vậy tôi cho em thấy ngài đề cô xuống, hôn lên đôi môi đang ré to kia, nhanh nhẹn luồn lách. Cô muốn phản kháng nhưng lại bất lực. Tâm trí bị chôn vùi vào nụ hôn sâu kia. Dần dần hòa nhập, đáp trả.

Căn phòng tràn ngập hương vị của hạnh phúc.

Bên ngoài cửa, cô nàng quần áo xộc xệch nắm chặt đôi tay, cặp móng dài nhọn bám vào tay đến đau. Nhưng khuôn mặt cô ta tràn ngập thù hận.

Hừ! Ngọc, người cứ lo mà tận hưởng đi. Ta sẽ không bỏ qua đâu.

---- Hết Chương 76 ----

Mk đổi chút tên bút danh cho các bạn để phân biệt nha (do có bạn trùng tên vs mk dẫn đến hiểu lầm)

Bút danh của mình là Pé Kem (tn)

Mong các ad ở wed khác sửa lại tên tác giả cho độc giả dễ phân biệt. Cảm ơn ^^

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Một mặt khác

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT - PÉ KEM (TN)

Chương 77 : Một mặt khác

Lúc cô tỉnh dậy, bên cạnh giường chỉ còn hơi ấm, ngài đã dậy trước. Nhìn xung quanh, đồ rơi tứ tung, rách nát. Nó khiến cô đỏ mặt, lúng túng mặc vội bộ đồ lên, dọn dẹp kĩ càng rồi mới rời đi.

Hôm qua, Ngài không mạnh bạo như mỗi lần trước, rất quan tâm, để ý. Đôi lúc, 'con thú' trong người lên tới đỉnh điểm nhưng vì sợ cô đau đớn, nên cứ cách năm phút lại hỏi xem cô có sao không. Sự dịu dàng của ngài khiến cô thấy mình được trân trọng hơn.

Bên dưới lầu, dì Hàn đang ăn sáng nói chuyện gì đó với Hắc Vỹ, thấy Ngọc đi xuống, Dì Hàn đứng lên, đi tới gần, kéo cô ngồi vào bàn ăn. Một cô hầu, dọn thức ăn lên trên bàn, rồi cúi chào lui ra. Dì Hàn nhìn cô, cười:Ăn đi, thức ăn này rất tốt cho thân thể khi mới làm đại sự Dì Hàn nói chuyện mờ ám cộng thêm cái nháy mắt ra hiệu, làm khuôn mặt cô chốc đỏ như trái cà, thẹn thùng, xấu hổ. Lén đưa mắt nhìn sang phía ngài, lại đụng phải khuôn mặt lạnh nhưng giờ đã đỡ nảy phần.

Còn ngài, môi hơn mím cất giọng:Chào em buổi sáng.

Nụ cười chói lóa, khuôn mặt hiền dịu, giọng nói ấm áp, khiến cô ngỡ người. Vội cúi đầu:Dạ, chào anh.

Ôi chà! Dì Hàn nhìn hai đứa, tâm tình vui lây.

Bầu không khí ngượng ngao nhưng hạnh phúc tràn ngập. Ở một góc, cô nàng đứng phía góc tối, nhìn cả gia đình, một nỗi căm phẫn tràn lan.

Ăn sáng xong, cô cùng Vỹ phải trở về. Dù ở không được lâu nhưng cô rất có cảm tình với dì Hàn. Dì rất tốt, lại chu đáo. Dì đưa tiễn cô bằng cái ôm vỗ vai thể hiện sự mong gặp lại. Và cô còn được nhìn thấy một mặt khác của ngài, một mặt mà ngài đang che dấu bởi vẻ lạnh lùng. Đúng, không phải ai là ma là quỷ cũng xấu xa, họ cũng chỉ giống như người bình thường có cảm xúc riêng tư, có buồn vui trong đời, có những bí mật khó nói.

Ta đi thôi ngài mở cửa xe, cô ngồi vào xe, xe khởi động, rời đi.

Dì Hàn phía sau vẫy tay, trong lòng thầm mong cô và ngài sẽ hạnh phúc bên nhau, yêu quý, thông cảm. Có như vậy người đi là ta mới an lòng.

____ Lâu đài Địa Ngục ____

Cô và ngài về tới nhà, bước vào đã thấy hàng dài các vệ sĩ cùng người hầu đang quỳ, cúi đầu. Không khí im phăng phắc.

Khuôn mặt ngài lạnh đi. Chuyện gì?

Cảnh Tuấn đứng lên tiến về phía trước cúi đầu. Xin ngài trừng phạt tôi!

Ngài nheo mắt nhìn. Rồi đưa mắt hướng về phía khác:Đưa phu nhân lên nghỉ ngơi.

Vâng một tên tiến lên, cúi, đưa tay ý mời. Cô nhìn ngài, ngài cười, ngoắt đầu lên phía trên bảo cô đi lên. Cô gật đầu đi lên lầu

Có chuyện gì? Sao Cảnh Tuấn lại xin trừng phạt?

Đội bóng cô khuất mắt, ngài mới thu mắt ở phía xa lại nhìn Cảnh Tuấn.

Thưa ngài, tên Phong đã trốn thoát.

Khuôn mặt lạnh biến đổi trở nên thân thiện. Ai cũng thừa biết mỗi khi ngài như vậy chắc chắn ngài rất tức giận. Không biết tìm về. Ngài đi về phía bàn để chai rượu, tao nhả rớt một ly, rồi xăm soi màu đỏ tươi trong ly.

Dạ thưa, tôi đã cố gắng truy ra dấu hiệu, nhưng trước khi đi, hần có mang theo 'dây chuyền ần' tôi không thể truy ra được.

Vô dụng! Chỉ là một đốm ma chơi mà cũng không trông nom gì được. Ngài nhếch mép, chậm rãi đưa ly rượu gần kề môi Tên quý cạnh giữ đầu!

Hần trốn rồi ạ!

Đôi lông mày kiếm nhíu lại Đi tìm hần ngay! Ngài mạnh tay bóp nát ly rượu. Dòng chất còn chảy xuống nơi tay ngài pha lẫn xí chất lỏng màu đen.

Ngọc trong phòng, thắc mắc không biết có chuyện gì. Nhưng rồi cô cũng không quan tâm lắm. Cô nghĩ chắc là chuyện của địa ngục. Tốt nhất là cô đừng nên xen vào.

Cô đi ngủ. Thiệt là cô sắp thành heo rồi. Hết ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn. Sướng thì sướng quá nên bắt đầu đâm ra chán nản luôn rồi.

Cô nào biết rằng, thời gian an nhàn này không còn bao nhiêu, thay vào đó là chuỗi ngày đau khổ bế tắc.

Ở một nơi nào đó, Một cô gái tóc dài uốn xoắn ở đuôi, khoát trên mình bộ trang phục người hầu quen thuộc đang diu một chàng trai với vết máu thấm đẫm ra chiếc khăn trắng quần tằm thời quanh người.

Họ vào trong căn nhà nhỏ. Cô gái đặt chàng trai nằm trên đất, nhẹ nhàng kéo chiếc khăn bao bọc lấy phần trên. Vì chất liệu vải khô nên mấy sợi chỉ dính sâu vào vết thương, bị lực kéo tác động, làm chúng căng ra, rít lên trong phần da thịt bị cắt xẻ.

Chàng trai đau đốn gồng người chịu đau, môi môi cắn chặt vào nhau.

Cô gái nhìn mấy vết thương mà cũng phát run phát sợ. Thật sự dùng hình khắc quá man rợ.

Anh ráng chịu đau. Cô gái lấy ra trong hương thứ bột màu xanh đậm bôi lên nơi vết thương, rất nhanh chúng hóa lỏng bám vào làn da.

Cơ thể chàng trai bắt đầu đau rát, nơi vết thương như đang tách ra cào xé lấy thân chàng, các cơ gân như bị kéo hết cỡ. Làn da bỗng chốc hóa xanh rục lên ánh lửa.

---- Hết Chương 77 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Nhớ tôi không?

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT! - PÉ KEM (TN)

Chương 78 : Nhớ tôi không?

Cơ thể chàng trai bắt đầu đau rát, nơi vết thương như đang tách ra cào xé thân chàng, các cơ gân như bị kéo hết cỡ muốn tách ra. Nó đau khiến chàng sắp hóa điên dại. Thân thể từ nhìn thấy được chuyển sang trạng thái trong suốt. Cô gái hoảng sợ lùi lại mấy bước.

Ngon lửa bắt đầu mạnh và lớn hơn. Sự thoải mái trong chàng cũng như ngon lửa bao quay người mà thấp sáng lên.

Ngon lửa nhẹ nhàng rục rờ cháy trên làn da màu đồng, máu ruom rướm cùng vết thương bắt đầu liền lại. Nhắm mắt lại, để cho liều thuốc thấm vào làn

da, để cho chàng có thể bình phục nhanh hơn.

Nhưng không kéo dài được lâu, vết thương bị hở ra, máu lại chảy nhiều như ban đầu. Ngọn lửa tắt hẳn.

Phong, vết thương... vết thương nó... cô gái lo lắng, không ngờ ngay cả thuốc tiên - một loại chữa bách bệnh mà cô trộm được chỗ chủ nhân lại không thể phục hồi được.

Phong cười, giọng cười vang lên trong đêm tối nghe vài phần man rợn: Quả không hổ danh luật khắc. Cũng phải thôi Thần Chết sao có thể nhẹ tay với tôi chứ.

Anh định thế nào?

Phong nhìn cô, cười: Giờ thì con đau đỡ chút rồi. Đưa tay lên, vuốt ve khuôn mặt của cô. Cô hơi sững người, đỏ mặt, không né tránh: Cô đừng lo, tôi sẽ giúp cô, cũng như... cô giúp tôi.

Cô gái gật đầu.

Bây giờ tôi sẽ kiểm chỗ trú tạm, khi nào phục hồi, tôi sẽ tìm cô. Phong vỗ vỗ lên đôi má cô gái, rồi biến mất.

Hắc Vỹ từ ngày nhận được thông báo gì đó từ Cảnh Tuấn, ngái không hề tới tìm cô. Đã một tuần nay, cô cứ nằm ngủ, rồi ăn, hết ăn rồi dạo chơi quanh lâu đài. Chắc ngái cũng hiểu cô sẽ chán nên đã mở đường cho cô tới những khu vực khác ở lâu đài. Đường nhiên luôn có nhiều người canh gác xung quanh nơi cô đến, với cả lúc nào hai tên đàn ông lạ quất nhìn rất to lớn, hung dữ thừa lệnh ngái mà canh chừng cô. Nhưng cũng tốt. Tốt cho tâm trạng và tốt luôn cho cơ thể.

Mà Cô công nhận ở đây thời tiết thật kinh khủng. Lạnh quá! Trời trong xanh mênh mông với mây trắng bồng bênh, ai mà nghĩ lại tê tái như vậy.

Dạo chơi một hồi thì lại buồn. Buồn vì không có người trò chuyện, cứ lủi thủi một mình, bệnh tự kỉ ngày một trầm trọng. Dạo trước trên trần thế. Căn bệnh này đã bớt khi cô gặp ngái, ngái luôn xuất hiện đúng lúc cô có chuyện. Nào là vô duyên kéo cô đi lên sân thượng, nào là nói mấy câu tào lao không liên quan, nào là bênh cô khi có người hiếp đáp, nào là .... hôn cô!

Nghĩ tới đây, khuôn mặt cô đỏ ửng. Không thể tin được mình lại nghĩ tới nụ hôn đó. Đó là cảm giác an toàn, mới mẻ đúng vị tình yêu học trò mà cô hằng ao ước. Mà giờ đây, mới 'nhắm mắt một cái' cảm giác đó đã qua đi và cái bù lại chính là tình cảm vợ chồng. Sự ân ái, nhạy cảm, đôi lúc có chút áp lực. Dẫu vậy cô vẫn muốn có cảm giác ban đầu kia cơ.

Cổ họng hơi khát, cô đi xuống dưới bếp tìm kiếm gì đó để uống. Một tên ở sau hiểu chuyện, tiến lên ngăn cô, bảo cô cứ sai hần làm việc. Nhưng cô lắc đầu cười ý không sao. Cô muốn tự mình làm, không lâu lại sinh thêm cái tính ý vào người khác.

Phu nhân cứ sai bọn họ. Cảnh Tuấn ở đâu bỗng xuất hiện, anh tiến về phía cô trên tay cầm một ly nước lọc, đưa cho cô. Hai tên ở sau nghiêng người cúi chào Cảnh Tuấn.

Nhìn qua cũng biết Cảnh Tuấn khí chất ngời ngời, tuấn tú lại trông có vẻ giỏi về lãnh đạo, chắc chắn 'dưới một người, mà trên vạn người'.

À! Tôi muốn tự làm. Mà anh không sao chứ? Từ hồi thấy Cảnh Tuấn quý xin chịu tội, cô cảm thấy hơi lo lắng cho anh, anh là người tốt mà phải đảm nhiệm công việc oan hồn cùng ngái. Chắc sẽ rất mệt, sơ suất cũng là chuyện thường tình.

Tôi không sao, phu nhân cần gì nữa không?. Cảnh Tuấn hỏi.

Cô lắc đầu. Mà... mà ngái có việc gì à?

Cảnh Tuấn cười: Có chút việc, ngái sẽ xử lí nhanh thôi mà. Tự nhiên anh cảm thấy lòng ngực hơi khó chịu dẫn đến giọng nói cũng trầm hơn.

Vậy, tôi lên phòng! Cô quay người đi, cố bước thật nhanh. Không hiểu sao cô tự nhiên lại hỏi về ngái. Điền mắt!

Vào phòng, cô đưa tay định bật công tắc, nhưng lại bị ai đó bật trước, cô giật mình. Cả người ngã ra sau, cũng may có một bàn tay rần rồi đỡ lấy.

Là... hơi thở nam tính quen thuộc, nhiệt độ trong cơ thể này cũng vậy. Không cần nhìn cô cũng biết là ai - Hắc Vỹ

Anh muốn dọa chết người à! Cô tức giận trách móc, đẩy ngái ra.

Ngái chẳng hề đếm xỉa tới hành động đó, ngược lại còn kéo cô vào lòng, ôm chặt: Em nhớ tôi không?

Cô đỏ mặt. Vợ lác đầu: Không.

Ngái nâng cằm, ép cô nhìn vào mắt mình: Thật hả?

Mặt đã đỏ giờ lại càng đỏ khét: Đã bảo không!

Haizz~ ngài thờ dài, nhéo cặp má cô. Tôi thì rất nhớ em! Nhớ sắp điên rồi.

Chỉ một câu ngắn, cộng thêm khuôn mặt chân thành kia, trái tim cô đập loạn cả lên, mặt thì nóng hổi. Không những vậy mà cả tai cô cũng biến đỏ. Mọi hành động đó của cô sao có thể qua được mắt ngài, ngài cười thành tiếng.

Cô đẩy ngài ra, ngài cũng bất ngờ, loạn choạng vài bước mới đứng vững. Cô quay lưng chạy ra ngoài. Vừa lúc đó, một dòng máu tươi thấm đẫm qua làn vải dày. Ngài hoảng hốt, chạy tới, kéo cô lại: Em bị thương sao?

---- Hết Chương 78 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Tới tháng

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT! - PÉ KEM(TN)

Chương 79: tới tháng

Cô đẩy ngài ra, ngài cũng bất ngờ, loạn choạng vài bước mới đứng vững. Cô quay lưng chạy ra ngoài. Vừa lúc đó, một dòng máu tươi thấm đẫm qua làn vải dày. Ngài hoảng hốt, chạy tới, kéo cô lại: Em bị thương sao?

Hả? Bị thương? Nhưng cô chẳng có cảm giác gì cả. Cô đưa tay sờ lên chỗ dính máu. Lại đơ người vì nhận thấy điều gì đó.

À! Tôi không sao... cô cười ngây ngô, quay lưng lại đối diện ngài, còn cái tay, con mắt thì mò mẫm kiểm thử gì đó, vừa che che, vừa tìm tìm. Làm ngài phát hoảng hơn, sự lo lắng biểu hiện rõ ràng trên khuôn mặt.

Thôi nào, đưa tôi xem thử. Ngài đi tới, cố gắng kéo cô tay cô. Ngài nhất quyết muốn biết cô có bị thương hay không.

Á. Đừng mà.. Cô nói nhưng lại không dám nhìn vào mặt ngài. Trời ạ! Tới khi nào. Không lẽ tới sớm hơn dự kiến hả. Chết chết thật! mà mà cho hỏi ở gần đây có... có chỗ tạp hóa không?

Sao em lì thế! Đưa tôi xem coi, em ngại cái gì, người em chỗ nào tôi không thấy qua. Đưa nhanh!

Thôi mà. Tôi xin anh đấy. Cô chấp tay nài nỉ, gương mặt có chút khó coi.

Ngài nheo mày, không thể hiểu nổi cô giấu cái gì. Người đâu, gọi bác sĩ tới đây

Bên ngoài, cánh vệ nghe thấy, đáp lại. Định rồi đi, nhưng nghe thêm một câu vọng ra Bác sĩ nữ!!!. Họ liền hiểu rồi làm theo.

Mấy phút sau, một nữ bác sĩ cỡ trung niên đến. Vừa nhìn bà, sắc mặt cô tươi hẳn, chạy đến, nói nhỏ vào tai bà. Bà gật đầu, nhìn về phía ngài liền hiểu. Cô thì tỏ thái độ ngượng ngùng né tránh. Bà kéo cô vào góc khuất tầm nhìn của ngài. Đưa cho cô thứ mà cô cần, kèm theo liều thuốc gì đó.

Sau đó, cô nhanh chân chạy vào phòng tắm. Nữ bác sĩ thì đến trước mặt ngài: Thưa, Cô ấy hoàn toàn không sao, tôi có thể về được rồi chứ?

Khám đó sao? Khám kiểu gì vậy, nói vài ba câu qua loa là xong à, ngài trừng mắt nhìn bác sĩ, sắc mặt đen đi vài phần, tâm trạng lo lắng cho cô nay vẫn chưa giảm. Nếu không phải cô không chịu cho ngài xem thì ngài không rảnh mà mời mấy tên bác sĩ quèn này tới đâu: Người không muốn đầu thai nữa đúng không! Khám cho vợ ta kiểu gì thế hả?

Cô bác sĩ hơi run sợ, lùi vài bước: Phu nhân đang tới tháng ạ.

Tới tháng? Là cái gì?? Ngài nghiêng đầu, bệnh gì mà lạ thế, trước giờ sống chừng tuổi này, ngài vẫn chưa bao giờ nghe tới cái bệnh kì quặc này Nói rõ đi!

Cái này thật ra không phải bệnh gì cả, chỉ là sinh lý bình thường của phụ nữ thôi.

Sinh lý mà cũng chảy máu à? Có đau không?.

Không đau, nhưng sẽ rất mệt, cơ thể nặng nề, lâu lâu có dấu hiệu đau bụng ạ và không nên 'làm việc'.

Được rồi, người về đi. Ngài xua tay. Bác sĩ nói thêm Phu nhân rất cần cái này cô bác sĩ đưa cho ngài tờ giấy rồi mới ra về.

Trở lại về phía Ngọc, cô tưởng chừng như thoát khỏi kiếp nạn. Ở đây ai cũng là đàn ông hết, có mình cô là nữ nhi, mấy chuyện khó nói như thế sao nói được đây. Mà cô xuống đây quá đường đột không để ý đến ngày tháng. Không biết trên trần thế có giống ở nơi đây không nhỉ.

Cô vừa ra khỏi phòng tắm, liền đi nhanh tới 'ngài' lên chiếc giường êm ái. Chắc bây giờ con đau 'nặng như đeo chì' sắp tới rồi.

Em không sao chứ? Ngài nằm xuống bên cạnh, ôm cô vào lòng, và cũng không quên điều chỉnh thân nhiệt của bản thân.

Cô cảm nhận được hân đang lo lắng quan tâm. Một tư vị ấm áp tràn vào, lan ra khắp cơ thể. Cô thả lỏng, đem toàn bộ cái mệt áp vào lồng ngực hân.

Không thấy trả lời, ngài cúi xuống đã thấy cô ngủ từ khi nào. Vội chỉnh tư thế để ngủ, vợ lấy chiếc chăn dưới chân kéo lên đắp cho cô.

Trong đôi mắt ngài bây giờ ngập tràn tình yêu thương, không còn sự lạnh nhạt, tàn nhẫn. Cái miệng không tự chủ mà nhếch lên vẽ ra đường cong hoàn hảo.

Trông cô ngủ say, hơi thở ấm áp đều đặn ngay bên cạnh, lại cảm thấy an toàn. Ngài đưa tay, gạt đi vài sợi tóc buông xỏa bám vào khuôn mặt cô, các ngón tay di chuyển lên các đường nét mềm mại, làn da căng mịn lại khiến ngài không kiềm được nà đặt nụ hôn lên trên má. Nụ hôn rất lâu, lưu lại hơi ấm rồi mới rời đi.

Có thể thấy, cô không hề phòng ngài nữa, nói chuyện cũng hay mắc cỡ, nhiều lần ngài còn nghe thấy tiếng tim đập nhanh của cô khi cô ôm mình. Thời gian này tuy công việc khá nhiều cả một tuần may ra còn một ngày rảnh vài giờ về thăm cô, chỉ cần nhìn thấy cô thôi, mọi mệt nhọc của ngài dường như tan biến hết. Nhưng... liệu hạnh phúc này kéo dài trong bao lâu đây?? Ngài nhếch miệng, tự cười chế giễu bản thân.

---- Hết chương 79 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Bị \ quê \

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT - PÉ KEM(TN)

Chương 80: Bị ' quê '

Haizz.. mới sáng sớm, cái bụng đã bắt đầu ê ẩm. Nó trĩu đến đau. Cơ thể cô như rã rời, ngồi dậy cũng không nổi.

Ngài bên thư phòng, đang xem văn kiện gì đó. Vì quá lo lắng cho Ngọc, kêu người đem tài liệu tới làm việc ngay tại nhà. Nhờ ma pháp, ngài nghe được tiếng động, liền chạy qua xem.

Thấy cảnh tượng nhằng nhọc của cô, ngài hơi đau lòng. Tới đỡ cô ngồi dậy, dỗ dành cô ăn uống, nhưng cô chỉ muốn nằm không thèm nghe ngài, thẳng thừng gạt qua một bên khiến ngài khó chịu, biết cô mệt nên không tính toán. Em đau chỗ nào à?

Cô lật người, nhìn ngài, gạt đầu, tay ôm bụng, cơ thể co rúm trong chăn. Ngài đưa tay vuốt mái tóc mềm mượt lại dằm chiêu suy nghĩ về việc hôm qua bà bác sĩ kia nhắc nhở. Kéo chiếc tủ lấy ra một viên thuốc màu hồng, đỡ cô lên, bỏ vào cái miệng nhỏ Nào.

Được một lát sau, cô đỡ hơn nhiều, ngồi dậy, nhìn chén cháo nóng hổi trên bàn. Vốn đã đổi đi mấy lần, nấu đi nấu lại để luôn luôn nóng hổi chờ cô ăn, và ngài đang ngồi bên kia làm tiếp công việc đang dở.

Em ăn đi, lần này không được từ chối đâu đấy tay viết viết trên giấy, đầu hơi cúi khiến tóc mái phía trước che đi ngũ quan thu hút. Có vẻ ngài rất cần sự tập trung.

Cô ngoan ngoãn ăn hết bát cháo. Vừa xong, ngài đi đến xoa đầu cô, nhìn cô khẽ cười, ôm cô vào lòng, rồi đặt một nụ hôn lên môi môi. Ngài chạm chạm bờ môi cô, chụt chụt mấy cái, lại nở ra nụ cười gian tà nhảm trên gheo. Cô đỏ mặt quay đi, ngài lại không cho, quay đầu cô lại giữ chỗ gáy, tiếp tục trên đùi bờ môi ngọt kia. Mơn trớn đưa chiếc lưỡi ra liếm bờ môi ngọt ngào. Sau lại nóng vội đưa chiếc lưỡi lão luyện nhẹ nhàng tách đôi môi ra, cho vào trong khuấy đảo, hơi thở nặng nhọc, hai con ngươi rơi vào mê mẩn.

Ngài vốn định hôn một nụ hôn nhẹ tạm biệt, để đi đến tầng ngục lớn bên con sông máu, nơi đó có rất nhiều việc cần ngài giải quyết. Nhưng một khi chạm vào cô càng khó kiềm chế, càng chạm càng muốn bao bọc ôm lấy cô mà xâm chiếm. Đôi tay ngài bắt đầu di chuyển dần dần lên trên xoa nắn bộ ngực đầy cao, bàn tay còn lại không ngừng trượt lên trượt xuống về phía từ trên lưng rồi xuống tới vằn vằn cặp mông. Thật làm cô ngứa ngáy, cơ thể bắt đầu đáp lại động tác khiêu khích của ngài.

Ngài đè cô xuống, đầu ngài vùi vào hõm cổ, hít lấy cái mùi thơm đặc trưng của cô, nó làm ngài mê đắm. Khẽ cắn, mút mạnh tạo nên kỷ ấn đỏ tươi rồi dần dần chuyển sang màu đỏ sẫm.

Nơi cự vật to lớn chĩa vào chân cô, cô có thể cảm nhận được nó đang ham muốn bao nhiêu. Nhưng cô lại sợ, đẩy ngài ra.

Ngài lại không để ý, đem quần mình cời ra, cự long được thoải mái càng trưởng to. Cô đỏ mặt lảng tránh. Ngài không cam tâm, bắt ép cô nhìn nó, chưa hết, còn bắt ép cô cảm, cảm nhận nó.

Cô lắc đầu, đòi rút tay lại, ngài nắm tay cô không cho buông ra. Ngài thở từng hơi mê loạn, khẽ gừ lên vài tiếng. Giờ lí trí đã không còn, chỉ muốn đem cô nuốt vào bụng.

Nhưng... cô khóc! Nước mắt như hai hạt pha lê trong suốt rơi lên khuôn mặt. Ngài đau lòng, đành phải kiềm lại bớt thú tính, chắc là đã dọa cô sợ.

Em không muốn tôi? Cô vẫn còn chán ghét ngài ư? Đôi mắt ngài đượm buồn.

Không... phải...

Chưa kịp dứt câu, ngài ngắt lời cô nói tiếp: Chẳng lẽ tôi đã quá tệ? Cả trái tim của em lớn như vậy, lại không có chỗ dành cho tôi ư? Giọng ngài lạc hẳn đi. Vì cô ngài đã thay đổi, bớt đi cái tính tàn nhẫn, đối xử dịu dàng. Máy ngày rời xa cô, ngài rất nhớ nhưng tự dặn lòng không nên liên lạc, sẽ phân tâm rồi đòi hỏi muốn hơn thế. Vậy mà bây giờ cô ở ngay trước mặt mà trông thật xa cách.

Cô nhận ra tâm trạng biến đổi của ngài, vội vả giải thích Không phải mà.. tôi đang tới tháng!!! Nhớ không? Cả hai bàn tay nhỏ nắm lấy bàn tay lớn Bác sĩ nói không nên 'làm việc ấy'.

Ngài ngẩn ra chớp mắt. Chẳng nói chẳng rằng quay lưng mặc đồ vào, đi ra ngoài. Bỏ cô lại trên giường trông theo.

Khi cánh cửa vừa đóng lại, cô ở bên trong cười khì. Còn ngài đứng ở cửa, lấy bàn tay che đi khuôn mặt đỏ vì bị 'mất mặt' hay nói đúng hơn bị 'quê', dưới mỗi cong lên.

Ừ! Đúng là ngài già quá nên có tật đặng trí mất rồi. Xém xí nữa là hại chết cô.

---- Hết Chương 80 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Cô gái bước ra từ dòng sông máu

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT - PÉ KEM(TN)

Chương 81: Cô gái bước ra từ dòng sông máu

Tòa lâu đài Ghosts nhìn từ xa đã nổi bật lên màu đen xỉn mọng lại cho con người cảm giác rợn sống lưng. Đây là tòa lâu đài giáo dục lại các linh hồn đầy tội lỗi. Dạy cho họ hiểu lẽ phải. Còn đối với những người tội quá nặng không thể đầu thai chuyển thế, sẽ bị đưa thẳng xuống 'Tầng Ngục' - một nơi đầy đáng sợ.

Muốn đến được đây, trước hết phải vượt qua một con sông chảy rất siết có tên là blood. Người đàn ông già nua, mặt răn, chiếc mũi điều hâu nhọn hoắt, mắt bị mù, cả người da thịt mòng dính như một bộ xương khô thường luôn túc trực ở dòng sông blood để chờ các linh hồn qua sông.

Một chiếc xe đen dừng bên cạnh con sông. Cánh cửa mở, bước ra là đôi chân dài mang quần tây phẳng phiu với chiếc giày da bóng lộn. Chàng trai mặc một bộ sơ mi trắng, mái tóc vuốt lên gọn ghẽ lộ ra cái trán cao và đôi mắt cười. Cảnh Tuấn vòng ra trước mở cửa phía bên xe, đỡ Ngọc xuống.

Hôm nay cô đòi đến nơi ngài làm việc để đưa com, mà anh lại không cho đi. Cô không chịu thua, trưng ra cái bộ dạng buồn bã vì mãi ở trong nhà đến ngán. Nhưng khó có thể lay động Cảnh Tuấn, anh vốn là người làm trông coi và ra hình phạt đối với oan hồn - công việc này rất tàn nhẫn, không được phép bị mấy oan hồn làm lung lay lý trí của bản thân, điều đó phải chắc chắn, nếu không chính mình sẽ bị tan biến.

Vì thế cô phải rất vất vả, bỏ ra mấy tiếng năn ni gây lười thì Cảnh Tuấn mới có chút thương xót mà cho đi. Với điều kiện không được rời khỏi anh dù một bước. Cô cũng đành ngoan ngoãn gật đầu.

Bầu trời ngổ trong xanh. Nhưng lại thật khác khi ngồi trên chiếc thuyền nhỏ. Thế giới trong xanh biến mất, dần chuyển sang một thế giới màu tím xen lẫn đỏ, đốm sáng dạ quang từ một điểm bên kia con sông ánh lên chiếu sáng như hàng vạn ngôi sao. Tuy có ghê rợn nhưng vẫn thấy rất đẹp. Tiếng lanh lanh của thứ gì đó trong veo đang ngân khúc hòa tấu theo tiếng than khóc tạo nên thứ âm nhạc ghê rợn.

Hắc Vỹ làm việc ở đây ư? Cô luôn nghĩ rằng, thần chết là người đến lấy mạng mấy kẻ sắp đến kiếp nạn, đem xuống cho Diêm Vương xét xử theo như mấy cái trong truyện hay các bộ phim ma kinh điển. Nhưng hoàn toàn chỉ là bịa đặt.

Cánh Tuấn đi tới dạn dò ông lão cái gì đó, rồi quay lại nói với cô rằng: anh phải đi đây một chút rồi sẽ quay lại sau. Cô gật đầu, mặc dù hơi sợ nhưng cô không muốn về. Cô muốn đem cơm cho Ngài, sáng giờ ngài có ăn gì đâu.

Ông già bắt đầu cầm cái chèo chống lên mép bờ, tạo lực đẩy nhẹ, thuyền chuyển động, tiến về phía trước cũng là lúc Cánh Tuấn vẫy tay tạm biệt biệt mắt.

Cô ngồi đầu trên của chiếc thuyền, ông lão thì ở phía sau. Bầu không khí im lặng, chỉ có tiếng nước róc rách bị đánh đi từ cái mái chèo.

Cô nhìn giáo giác xung quanh, phản ra tia phòng bị, đồ ăn trong nồi sứ cầm tay giữ nhiệt (không biết cái đó là gì :(thôi quát đại cái nồi cho nhanh^^) lắc theo con run ớn lạnh từ tay cô

Đoạn đầu đi thì vô cùng an toàn, không có chuyện gì cả. Ông lão ở chèo thuyền cứ lâu lâu làm nhảm vài câu với ngôn ngữ lạ.

Đến giữa dòng sông, Cô đưa mắt nhìn về phía xa, một tia sừng sốt hiện lên trên mặt. Màu nước sông ban nãy còn trong veo, nay là cả một vùng máu lênh láng. Như không tin vào mắt mình cô đưa tay, hứng vài giọt nước, rồi nắm tay lại cảm thấy độ rít rít. Thật đúng là máu!

Đang nghiền ngẫm không để ý. Cánh tay cô thấy hơi lạnh, một cô gái mái tóc dài bết bết máu dính sát khuôn mặt trắng toát, cơ thể cân đối, vòng ngực trắng nõn nà đồ sộ nhưng chần chịt vết cắt như bị ai rạch, máu túa ra nhiều. Cô gái đó nhìn cô, đôi mắt đen ngòm không lòng trắng, khuôn mặt một sắc thái, chỉ mãi chăm chăm cô, cái đầu ngoắc nghẹo liên tục tưởng chừng sắp lia khỏi thân đến nơi.

Cô như chết tại chỗ, ý thức bảo cô ré lên, bờ môi run run mở miệng kêu nhưng mức âm lượng không phát ra được tiếng nào.

Cô gái kéo kéo tay cô, rên lên từng tiếng thanh thốt:Ngọc!. Cô gái vừa nói vừa gia tăng lực kéo cô xuống sông Tất cả là tại cô hại!!! Tiếng khóc thút thít vang lên nghe thật thương tâm rồi một phút lại cười vang lên không khác gì người điên. Bàn chân của cô gái đặt áp lên mạn thuyền bu bám trên các mảnh gỗ, bàn tay máu lút trên má Ngọc, thốt lên:Thật đẹp!. Lời nói ám chỉ của cô gái khiến Ngọc khó hiểu. Cái đầu vạm vỡ tiến sát gần hơi ngửa lên, thấy được rõ đầu hằn ở cổ cô gái, nó dài sâu, là dấu tích của dây thừng. Đoán không chừng cô gái này chết vì tự tử.

Cô gái bấu móng tay dài lên mặt Ngọc, Đáng lẽ không nên xinh đẹp như thế! Ngọc mơ hồ nhớ được vết sẹo mà khi xưa đáng lẽ ra Ngọc nên có. Nhưng qua một đêm đã biến mất. Ta thật muốn hủy đi gương mặt này. Hahahaaa cô gái mạnh tay ấn đầu móng dài lên mặt Ngọc. Trong mắt hiện lên tia thù hận.

Đáy mắt Ngọc nhìn vào cô gái không rời. Da thịt bắt đầu đau đớn, khê run, cái nồi đựng cơm bằng sứ trong tay cô không vững rơi xuống va đập đổ ra vùng vãi đầy dưới tấm gỗ.

Cô ngất đi. Trong tiềm thức tự chất vấn bản thân, sự thật như là ảo ảnh. Người trước mặt cô không phải là Thu Hà đó sao!? Sao ả ra lại thành ra thế này? Sao lại chết ai oán thế này? Tất cả là do cô ư?

---- Hết Chương 81 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Nghi hoặc

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT! - PÉ KEM (TN)

Chương 82: Nghi hoặc

Ai vậy?

Bóng hình mờ mờ của người đàn ông dưới ánh sáng bóng đèn, đang tạo nhả cầm lấy tách trà đưa vào miệng hớp một nửa, tay kia cầm cuốn sách lật lật từng trang.

Đầu cô đau như búa bổ, từ đỉnh đầu lan ra khắp các dây thần kinh, một chuyển động nhẹ mà cũng thấy khó khăn.

Hắc Vỹ khựng lại, nhìn cô, Đã tỉnh?

Vì quá sốc, cô rơi vào trạng thái hôn mê, ngủ đã được hai ngày rồi. Việc Cánh Tuấn đưa cô đi mà không báo với ngài, đã vậy còn không chăm lo cho tử tế nên đang bị phạt ngâm mình trong lửa ngục một ngày. May là lúc đó ngài đi họp mặt các vị thần, bay ngang qua con sông chứng kiến tường tận, không thì chẳng tưởng tượng nổi chuyện gì sau này sẽ xảy ra.

Ngài đỡ cô lên, nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng nhưng xoáy sâu trong đó là cả tình cảm nồng nhiệt. Vốn là đang giận.

Cô ôm chặt lấy ngài và khóc. Ngài cũng đoán được hành động này của cô, cũng giang rộng tay ôm chặt bế cô ngồi lên chân mình.

Không sao. Không sao cả. Mọi chuyện sẽ qua. Cậu nói vang bên tai cùng cái vỗ vai trấn an, khiến lòng cô ấm áp. Trước, có ai ôm cô mà vỗ về như vậy chứ? Cứ thế mà cô càng khóc to hơn, càng dán mình vào lồng người đàn ông được gọi là thần chết này.

Khóc đến khi cạn nước mắt, mệt nhoài, cứ thế dựa vào ngài mà bất động. Không buồn di chuyển

Ngài dứt cô ăn, cô ngoan ngoãn ăn hết. Nhìn có vẻ chuyên tâm vậy. Nhưng đầu óc cứ mông lung trôi dạt đến một nơi khác. Chuyện đó vẫn còn ám ảnh, tua đi tua lại trong đầu cô một cách sắc nét nhất. Cô gái xinh đẹp với cơ thể đầy vết thương và máu. Mà lại chính là Thu Hà. Từ vốn trước đó, Thu Hà đã không ưa gì cô, tìm cách hãm hại. Nhưng hà tất gì phải treo cổ mà chết. Vết thương cô biến mất sau một đêm thì bù lên da thịt Thu Hà gấp mấy chục lần. Lúc sống, ngày cuối đó Thu Hà đã nhắc tới nhân vật 'Ngài' với thái độ sợ sệt vang nài. Giờ lại nói tất cả là tại cô! Là ý gì chứ? Ngay lúc vết rạch trên người cô biến mất tối hôm đó.

Thật thì sự tình rất khả nghi.

Bỗng cô nhìn ngài chằm chằm không một lời, trong đó chứa tia nghi hoặc. Ngài tò mò đáp lại ánh mắt cô. Hai người nhìn nhau khá lâu. Xong cô là người thua cuộc quay đi chỗ khác.

Tôi hỏi anh cái này được không? Cô ngập ngừng.

Nói Hắc Vỹ vẫn tự nhiên múc một muỗng cháo đưa lên miệng cô. Cô mở miệng, đón lấy dòng cháo nóng chảy vào miệng.

Dòng sông blood đó là cái gì? Ai chết xong... sẽ xuống đó?

Ngài dừng hành động lại vài giây rồi thả chiếc thìa xuống, nghiêng đầu nhìn cô, hai tay vòng qua eo cô: Em biết làm gì?

Trước sau gì tôi cũng ở đây tới chết. Phải biết chút gì đó chứ?.

Hắc Vỹ nhìn cô, ngài suy nghĩ trong vài giây, thấy cô nói có lý lại nở miệng cười:Được, vợ à! Gục lên cổ Ngọc, hít hà lấy mùi thơm thanh thuần làm thân thể lẫn đầu óc ngài trở nên giãn ra thư thái. Vốn ngài rất thích mùi cơ thể của cô.Nơi đó dành cho các oan hồn vất vãng trong oán hận, khi sống gây lỗi quá nhiều sẽ bị xích chìm dưới đó tự lực mà gánh sinh.

Họ sẽ ở đó trong bao lâu?

Đến khi biết hối cải, sẽ được đầu thai, còn không sau 1000 năm họ sẽ tan biến.

Nếu.. anh là thần chết. Anh biết cái chết của họ xảy ra như thế nào phải không?

Cư nhiên biết.

Vậy... anh biết Thu Hà bạn em chứ? Cô ấy rốt cuộc có phải tự tử? Còn anh Phong nữa, tại sao họ lại chết một cách kì lạ đến vậy.

Dứt lời, Hắc Vỹ đẩy Ngọc ra. Hai chữ 'anh Phong' thật khiến cho ngài nổi lên trận ghen tuông nồng đậm, lòng anh mới có chút tia ấm, giờ đã có một trận băng tuyết quét qua. Gân xanh hằn lên trên trán, cặp lông mày kiếm nhú vào nhau tràn đầy phản nộ. Giọng trở nên trầm lạnh đi Em hỏi hơi nhiều rồi đó. Nên biết chừng mực.

Ngài đặt cô sang bên giường, đứng dậy quay người tiến về phía cửa. Lòng ngài tràn ngập lửa giận sợ sẽ ở lại không kiềm chế nổi cổ cảm xúc này.

Nhưng được cơ hội hỏi sự tình rõ ràng cô nào dám bỏ qua, vội kéo tay ngài:Nói cho tôi biết, tôi thật sự muốn biết. Tay cô bấu víu vào lớp áo Hắc Vỹ, kiên quyết không cho ngài đi.

Em đương nhiên hư như vậy? Ngài quay lại đón nhận ánh mắt tha thiết mong chờ càng làm tăng thêm cơn tức giận, mắt ngài hằn lên những tia máu dài đến kinh người. Cô giật mình, trái tim mềm yếu bắt đầu dâng lên nỗi sợ, nhưng cô không buông tha, vẫn muốn làm rõ tất cả. Tay cô nắm chặt không có dấu hiệu buông. Nhìn cánh tay cô, ngài nhấn giọng lên tiếng:Bỏ tay ra, đừng bắt tôi nói lần hai.

Cô cắn răng, giọng điệu bất chấp nguy trang cho những đợt run rẩy ập tới, Tôi muốn... muốn biết...

Ngài kéo cô đứng lên, áp lên môi khóa chặt cái miệng nhỏ bé nhu nhược không nghe lời này mà không ngừng cắn xé, mon trón quanh hai cái múi môi hồng hồng mềm mềm. Nó như một liều thuốc khiến người ta mê đắm, càng nếm càng muốn sâu hơn. Cô dựa dựa muốn thoát nhưng bất thành, ngài quá nhanh đề cô xuống, khóa tay cô ngay trên đỉnh đầu bằng một bàn tay to lớn, tay kia mạnh bạo xé đi lớp áo lộ ra gò bồng xinh đẹp cao ngất được bao bọc lấy lớp nội y ren màu đen quyến rũ.

Không....! Nhân lúc cô mở miệng, ngài chen chúc vào sâu càng quét trong khoang miệng, quăn quýt không rời. Hai mặt ngọt hòa trộn vào nhau tạo nên thứ mật lạ lẫm mê mẩn.

---- Hết Chương 82 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 84: Phạt

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT! - PÉ KEM(TN)

Chương 83: Phạt (warning 18+)

Pekem: cho ta tăng xí độ H.

Không...! Nhân lúc cô mở miệng, ngài chen chúc vào sâu càng quét trong khoang miệng, quăn quýt không rời. Hai mật ngọt hòa trộn vào nhau tạo nên thứ mật lạ lắm mê. Cô lại muốn né tránh cái tính áp bức này nhưng ngài hà khắc là muốn cô đối diện với loại chán ghét này, để cô tự mình cuốn vào nó, càng sâu không thấy lối thoát. Đôi tay rất nhanh bắt lấy nơi cao ngất, xoa nắn đủ kiểu hình dạng. Dưới bàn tay điêu nghệ của Hắc Vỹ 'hai đỉnh hoa' đã bắt đầu cứng cáp nhu lên trong thật mê hồn.

Hắc Vỹ lấy đầu ra sợi dây, buộc hai tay cô vào đầu giường. Khẽ nở nụ cười tà mị: Để tôi nhắc em nhớ người đàn ông em cần quan tâm là ai!

Ngón tay ngài day day lên 'một đỉnh hoa' cứng cứng. Tiếng rên vô tình thốt ra từ miệng Ngọc khiến Vỹ càng thêm ham muốn mà tạm biệt khỏi đôi môi đã sung đỏ sung trượt xuống bề mặt lồi lõm mềm mịn từ cổ xuống hai 'cặp bánh' không quên để lại ki ỉn ở mỗi chỗ đi qua. Sau mở miệng ngậm lấy cái 'đỉnh hoa' mà cắn, mút mát.

Chịu đựng sự dày vò thâm thúy này, cô không kiềm được mà cất tiếng rên nhỏ, cảm xúc như mớ hỗn độn hòa trộn trong sự phản kháng và mê đắm tận hưởng. Thời khắc cao trào này cô có thể cảm nhận được thứ 'vật đàn ông' to lớn đang chia vào người cô, cự vật nóng hổi đang muốn thoát khỏi cái lớp quần chật hẹp, nó không ngừng ma sát lên chân gần nơi tư mật của cô.

Không thể kiềm chế nổi nữa, Vỹ đứng dậy cỡi chiếc quần lấn lút vút qua bên để lộ cự vật to lớn màu sắc đồng đều với làn da. Nó sừng sững ngẩng cao vô cùng kiêu hãnh. Nhìn qua là biết sẽ khiến đàn ông phải ghen tỵ, đàn bà phải trầm trồ khen ngợi. Còn cô, dù đã làm mấy lần nhưng chưa bao giờ nhìn nó rõ nét đến vậy, cả người cô thoáng qua làn gió lạnh đến thấu từng khúc xương. Tư mật cũng run rẩy mà tiết dịch.

Còn bệnh! Cô khản trương. Nhưng chỉ nhận được một câu lạnh lùng: Còn cũng mặc.

Ngài xé hết đồ cô, chỉ còn mỗi chiếc quần lót màu trắng nhỏ xinh đang bị ướt đầm cần được thay gấp. Nhìn vào đó một hồi lâu, ngài cũng thuận tay xé luôn lớp vải mỏng manh đó. Nơi tư mật kín đáo hiện lên trước mắt đàn ông với cái ế áp của một nụ hoa đang rí đầy dịch nhầy trơn làm bóng loáng các phần thịt hồng hào non nớt phía trong.

Ha... thân thể em cũng thương tôi đấy chứ, hết bệnh rồi này.

Cứ tưởng Vỹ sẽ tha, ai dè ngài lại bá đạo mặc kệ bệnh của cô. Nhưng ... thật đúng, lần này cô không thể trốn tránh được. Cô chỉ biết nằm đó đón nhận những trận kích tình của Ngài thôi.

Hắc Vỹ đưa tay chạm lên nơi tư mật đầy ải dịch, lại thích thú chen ngón tay vào, mò mẩn khuấy đảo bên trong một hồi. Chất dịch ra càng nhiều, nó chảy ướt cả ra giường.

Cô cắn răng, cố không kiềm những tiếng âm đục muốn thoát ra ngoài. Tay nắm chặt ra giường đến nhẵn.

Không kiềm nổi dục vọng to lớn, Hắc Vỹ để cự vật nhắm ngay vào hang tư mật hẹp nhỏ mà đi vào. Một cái những tưởng sâu đến tận cùng. Ngọc không thích nghi được với dị vật bất ngờ xông vào cơ thể, miệng không kiềm soát thốt ra những từ dâm đục: U!... aaa! Cơ thể cô cong lên.

Hắc Vỹ mạnh mẽ không chút thương hoa tiếc ngọc, vốn nổi tức giận đang nhấn chìm hết lí trí của ngài.

Ngài đưa đầu ra vào, khiến cô khó chịu đến nước mắt lưng tròng nhưng trong cái sự khó chịu đó có mấy phần sung sướng đến lạ, nó như dòng điện chạy trên thân thể cô mang xung tích kích thích vào đến tận đại não, cả người cô lâng lâng đến khó tả, hai gò má cao chuyển sang phỉm hồng. Dần dần không kiềm hãm mình nữa, phải chấp nhận sự sung sướng đó mà rên rỉ.

Được lúc lâu, ngài phóng thích vào bên trong chất 'sữa' ấm nồng. Tiếp, ngài cỡi trối, xoay người cô lại, đôi tư thể từ sau sát nhập vào người cô. Mỗi lần sát nhập ngài đều căng thẳng bởi nơi tư mật của cô co rút thật chặt như hàng ngàn miệng hút đang bám chặt trên thân cự vật mà mút chặt, khiến ngài gào gừ. Cô thì quá mệt, tay chân như sắp rã rời chỉ biết như một con búp bê vô tri vô giác mặc cho ngài 'cưỡi'.

Cả căn phòng ngập mùi hoan ái. Cứ thế, ngài muốn cô liên tục, mỗi cái ra vào đều hết sức, đưa cả hai lên tận đến trời xanh. Mà trên đó, có hai người nồng nàn hòa nhập thân thể thành một. Đúng là, một tạo vật đẹp đẽ.

---- Hết Chương 83 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 85: Cô gái giống Thu Hà

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT! - PÉ KEM (TN)

Chương 84: Cô gái giống Thu Hà

Cạch cạch!! Tiếng mở cửa nhẹ nhưng vẫn có thể làm cô gái tỉnh giấc.

Ngọc trên giường, ánh nắng soi qua khung cửa sổ chiếu lên thân thể. Chiếc mền đen che nửa phần ngực cùng nơi tư mật, để lộ ra bắp chân thon dài cùng gò bồng căng mịn đầy các vết ấn kí thâm đen đến khiến người ta phát hoảng, mái tóc đen xòa trên làn da càng tôn thêm vẻ thanh thuần trắng mịn.

Cái cơ thể trần truồng, mềm mại kia khiến bao nhiêu phái đẹp phải ganh tỵ, đập vào mắt đối phương trong thật nhức mắt.

Ngọc đã tỉnh, nhưng cơ thể nặng nề, mệt mỏi, vẫn không buồn ngồi dậy, biết là trong phòng đang có người cũng mặc kệ. Chắc là Hắc Vỹ vẫn chưa đi làm đây mà.

Phu nhân. Phu nhân! Đó là giọng nói của nữ nhân nào đó, mềm mỏng, âm vang, có cảm giác già đời trông thật quen thuộc. Cô gái khẽ lay người Ngọc. Ngọc lười biếng mở mắt nhìn cô gái.

Đó là một cô gái trong trang phục hầu trắng đen trẻ vai, lộ ra quai xương xanh với làn da nâu gợi cảm, mái tóc đen uốn đuôi nhẹ dài tới tận vòng eo con kiến, thoáng qua cô có chút gầy nhưng phần ngực kia thật đầy đặn. Thật to, to hơn cả Ngọc. Cô cúi người chào Ngọc, lúc đó khe rãnh ngực lộ ra đem theo hai quả lê màu nâu tung lên, có vẻ chiếc áo lót kia không thể giữ nổi bộ ngực đó.

Trước giờ cô chưa từng thấy cô gái nào trong tòa lâu đài này, hôm nay lại xuất hiện có chút không quen. Cô là..? Ngọc cất tiếng hỏi, vì đêm qua âm thanh làm việc quá sức nên đâm ra hôm nay cô hóng hơi đặc lại.

Cô gái ngẩn mặt, nở nụ cười ôn hòa, nhưng nó lại khiến cả cơ thể cô đông cứng, ngồi phát dậy, trên mặt xuất hiện nét kinh hãi. Cô cô!! Thu Hà!!

Cô gái lắc đầu về không hiểu Tòì là Thu Huyền, phu nhân nhầm người rồi ạ! Tòì được cử đến hầu hạ cho phu nhân.

Thu Huyền?! Không thể nào, sao lại trùng hợp đến thế, người giống người ư? Giống, giống quá, chỉ khác mỗi làn da nâu gợi cảm, không tỳ vết.

Cô gái Thu Huyền thấy Ngọc ngẩn ra, chợt lên giọng lo lắng Phu nhân à! Phu nhân không sao chứ? Thu Huyền đưa tay khẽ lay Ngọc.

Ngọc lại thừa lúc né tránh đi, đôi mắt vẫn chăm chăm nhìn Thu Huyền. Cả người từng đợt run lên nhớ cảnh hôm qua ở sông Blood. Lí trí cô mách bảo chuyện này rất đáng ngờ. Vội quay mặt, Mời cô ra ngoài, tòi không muốn cô hầu.

Thu Huyền đầu óc bấn loạn hỏi: Phu nhân, nếu tòi làm gì sai, xin người trách phạt, đừng đuổi tòi có được không. Nước mắt Thu Huyền như hai dòng lệ tràn trêu đẹp mắt rơi trên khuôn mặt xinh xắn. Thật không khỏi khiến người ta đau lòng.

Mời cô đi cho. Ngọc vẫn lạnh lùng. Vốn gương mặt này quá giống Thu Hà, khiến cô cảm thấy tội lỗi đang bủa vây mình. Tội lỗi gì ư? Cô cũng không biết, nhưng thân tâm cô lại nghĩ nó có liên quan tới mình.

Thu Huyền khóc, vội chạy ra ngoài.

Ngọc đi vào phòng tắm, ngâm mình trong bồn, mệt mỏi thở dài. Trong đầu vẫn mơ hồ nghĩ về cô gái Thu Huyền kia.

Hôm nay Ngọc mặc bộ đồ hơi kín không dám để lộ cái ấn kí ngay ngực kia. Đi xuống ăn sáng, Cảnh Tuấn kéo ghế mời cô ngồi. Cô nhìn lên đồng hồ ăn trên bàn, quả là nhiều vô kể mà chỉ có mình cô ăn làm sao cho hết. Trước giờ, nhà cô cũng không khá giả gì, cái tính tiết kiệm ăn mòn sâu vào người cô rồi. Cô vẫy tay kêu Cảnh Tuấn, ý bảo anh ngồi xuống ăn cùng. Ban đầu anh từ chối, lát sau đồng ý, hoành tẩu sắc lạnh bao nhiêu năm nay nhưng lại quý phục trước câu năn nỉ yêu kiều của cô.

Hai người ngồi đối diện, không ai mở lời, cô đói nên cầm cúi ăn, không hề để ý Cảnh Tuấn đang nhìn mình. Nét mặt anh biểu hiện chút khó chịu, anh biết mình không nên bon chen vô tình cảm của ngài, sẽ có kết quả không tốt nhưng biết làm sao trái tim anh lại loạn nhịp cứ chai lì mà không nghe lời, hằng đêm thao thức nhớ tới cô, ngủ thì lại mơ màng thấy bóng dáng cô, ánh mắt và lí trí đều hướng về cô một cách không kiểm soát. Hôm qua vô tình nghe bài ca kích tình hòa cùng tiếng thờ gấp gáp. Lòng anh đã bấn loạn, đã đau. Vì thế anh nhận ra một điều mình đã yêu cô mất rồi.

Cô ở trước mặt, hôm nay trông lại càng mặn mà hơn so với tuổi thật, khiến tim anh như có gì đó cắt ngang qua.

Cô đặt thìa xuống, ngược lên, hỏi: Em quên mất, Tuấn, anh có bị sao không? Từ vụ sông Blood cô nghĩ vì cô chắc anh cũng không tránh nổi liên lụy.

Tôi không sao. Cảnh Tuấn nở nụ cười miễn cưỡng, thật ra da thịt sau lớp áo đen đang bị tróc ra từng mảng lớn, tuy anh rất mạnh nhưng nói gì thì nói dù vị thần có tu hành mấy chục kiếp chưa chắc đã chịu nổi nhiệt độ ác liệt của lửa ngục này.

Thật chứ!? Nếu có gì hãy nói em nhé Cô nhận ra thái độ của anh, nhưng có lẽ anh không muốn cô biết nên thôi.

---- Hết Chương 84 ----

Pekem(tn): dạo đây mình bận quá trời, ý tưởng không được xuyên suốt nhưng có mấy bạn vô động viên, hỏi han, vui quá trời luôn á! Cảm ơn mấy bạn (đặc biệt bé Bích Ngọc ấy! Iu <3)

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Cô gái giống Thu Hà (tiếp theo)

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT! - PÉ KEM(TN)

Chương 85: Cô gái giống Thu Hà (tiếp theo)

Ngọc nhìn Cảnh Tuấn đá mắt về đồng hồ ăn, anh khẽ cười, cầm đôi đũa gấp vài miếng thịt bỏ vào miệng. Xong, anh lại đảo mắt nhìn quanh: Cô người hầu mới tới đâu nhì? Chắc lại triệu tập phải người lười nhác rồi.

Cô im lặng vài giây, lát sau mới mở lời: Ngài triệu tập?

Ừ, nhưng ngài chỉ ra chỉ thị còn người tuyển là di Hàn, cô Thu Huyền đó nghe nói làm việc rất tốt lại chuyên nghiệp cùng thấu hiểu tâm trạng chủ nhân nên được lòng di Hàn lắm. Nhưng sao tôi không thấy cô ta!?

Em không cho cô ấy hầu. Ngọc cúi đầu quơ lấy đôi đũa tiếp tục gấp vài thức ăn bỏ vào chén, rồi dậm dậm lên nó mà không ăn.

Tại sao? Cảnh Tuấn thắc mắc, anh nghĩ với tính tình của Ngọc thì không phải là người hay khó chịu, chắc rằng có uẩn khúc gì.

Thật ra, Thu Huyền rất giống với một người bạn của em. Cô giải thích, chợt nhớ ra một điều. A! Em hỏi anh cái này được không.

Ừ?

Nếu sự tình của Phong và Thu Hà Hắc Vỹ không thể nói cho cô biết được thì có thể Cảnh Tuấn sẽ nói: Anh cũng làm trong cai quản linh hồn đúng chứ? Nếu vậy anh biết có oan hồn nào lên Thu Hà hay Phong không? Em muốn biết lí do họ chết. Giương mặt cô nhìn anh, nghiêm túc mong chờ câu trả lời.

Một chút biến đổi trên mặt Cảnh Tuấn nhưng nhanh chóng bị che lấp lại. Tôi chỉ làm trong mục trừng phạt linh hồn, cái đó tôi không rõ lắm.

Vậy sao tia thất vọng hiện lên mặt, cô rất tò mò, muốn tìm ra sự thật, có cái gì đó mà ngài đang cố giấu cô. Hôm qua, ngài tàn nhẫn ra vào như vậy ắt hẳn rất tức giận, càng chứng tỏ ngài có liên quan mật thiết tới vụ này.

Cô nhất định phải tìm ra đáp án!

Ngọc ăn xong lại trở về phòng, cô cảm thấy hơi mệt, mà không, rất mệt, cơ thể vẫn ê ẩm đau nhức, xương chậu tựa như sắp vỡ vụn. Đến cửa phòng, cô lại nghe thấy tiếng khóc ở ngoài hành lang khuất sau bức tường. Không vội vào phòng, cô thẳng tới tiếng thút thút đáng thương đó.

Cô gái tóc đen với khuôn mặt đầm lệ, lớp trang điểm bị chèm lem, đầu tóc rối xù, quần áo húng trần nước mắt đến ẩm ướt - bộ dạng Thu Huyền không còn mấy xinh đẹp. Cảnh như vậy thật đánh vào lòng người một cỗ chua sót đến nghẹn.

Thấy một đôi dép lê thoải mái dưới đất, Thu Huyền ngược lên, nhìn thấy Ngọc, vội quay đi lau sạch hàng lệ trên mặt. Thu Huyền không muốn trước mặt chủ nhân mình lại bày ra bộ dáng khó coi đến thế.

Một hơi ẩm từ lòng bàn tay truyền đến, Ngọc ngồi bên cạnh nắm lấy đôi tay mang vài giọt lệ nóng hổi. Ngọc cảm thấy áy náy với những gì mình đã làm, xảy ra nhiều chuyện, cô trở nên đa nghi hơn, vốn chỉ là người giống người, cô lại đem quá khứ ra mà so đo, đối xử thật bất công với Thu Huyền. Cô ấy thì có làm gì sai đâu chứ, chỉ muốn hầu hạ cô thế mà cô lại trở nên vô tâm tạt một gáo nước lạnh vào người ta. Thu Huyền à, tôi... tôi xin lỗi.

Mới bình tĩnh được vài phần, một giây sau nước mắt Thu Huyền lại trào ra, khuôn mặt nhanh chóng đầm lệ, bờ môi không cong lên mà cong xuống mím chặt, Thu Huyền vội vã ôm lấy Ngọc. Rồi nức lên từng tiếng rõ to.

Thì ai mà chẳng vậy, bị người ta nghĩ sai về mình, vì một số lí do mà phải kìm xuống, đến lúc được ai đó an ủi thì nhanh chóng không kiềm nén cảm xúc mà khóc. Đó như cảm xúc thanh thân nhẹ nhàng.

Thật là có lỗi. Ngọc đặt tay lên bả vai Thu Huyền, vỗ nhẹ an ủi.

Một cái vỗ lên vai mà đọng đầy tình cảm.

Hai người ôm nhau như vậy đến khi mặt trời lên cao. Thu Huyền nở nụ cười nhẹ nhàng Cảm ơn phu nhân đã tha thứ cho tôi.

Ngọc lắc đầu, Tôi mới là người cần xin lỗi cô, lại đi đối xử với cô như vậy.

Không sao, cuộc đời tôi chịu người ta hiểu lắm quen rồi. Nhiều khi cuộc đời quá khắt nghiệt với tôi, khiến tôi phải gắng cượng mà đứng lên, đôi lúc chịu không nổi thì khóc, khóc cho đã đời rồi phải đeo tiếp bộ mặt giả vờ mạnh mẽ mà chống chọi với cuộc sống. Nỗi buồn đau đầu của Thu Huyền hiện lên trên mặt, bàn tay Thu Huyền nắm lại, gần sức kiềm nước mắt chảy xuống, mũi hơi đỏ.

Nhưng Ngọc thì không thể kiềm được, nỗi đau ấy Ngọc cũng toàn phần thấu hiểu. Vì thế cô xuống đây sao?

Vâng, vì thế tôi tìm tới cái chết. Giờ đây tôi là linh hồn không thể siêu thoát, lang thang nay đã nhiều nơi, may mắn gặp di Hàn curu mang giúp đỡ Thu Huyền đưa tay lau đi vài giọt 'hư đốn' rơi xuống, quay sang nhìn Ngọc. Còn phu nhân, tôi biết là hơi thất lễ, nhưng theo tôi được biết cô còn sống chưa thoát xác, hà cớ gì lại xuống đây?.

Cô nở nụ cười chua xót Thần Chết mang tôi xuống đây.

Tại sao cô không nói ngài ấy mang cô trở lên, tôi chỉ sợ cô không quen ở đây, rất nhiều hồn ma khiến người ta phải mất hồn.

Trước thì đúng là tôi sợ nhưng ở đây tôi có thể sống tốt hơn, tôi nghĩ là như vậy.

Ngọc đứng lên, đưa tay đỡ Thu Huyền dậy, hai người nở nụ cười nhìn nhau, len lỏi trong người sự đồng cảm. Đưa tôi về phòng được chứ Ngọc xụ mặt xuống biểu tình như con nít

Thu Huyền cười khúc khích Vâng phu nhân.

Mà nghĩ lại chúng ta thật giống nhau. Ngọc nói.

---- Hết Chương 85 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT! - PÉ KEM(TN)

Chương 86:

Chạng vạng, Hắc Vỹ vừa về tiến thẳng lên phòng. Ngài nhớ cô sắp chết rồi đây! Đẩy cánh cửa, thấy cô ngồi bên ghế tay cầm cuốn sách mân mê trang giấy, tâm mắt chăm chú vào đó. Bên bàn là một tách trà nguội, đoán chắc rằng là cô ngồi đọc sách đã lâu.

Ngài đi tới giường, tựa cả cơ thể vào thành giường, hướng ánh mắt tới cô, rất lâu sau cô vẫn không phát hiện trong phòng có người. Hắc Vỹ thở dài, đưa tay day day thái dương.

Sao cô có thể vô tâm, đầu óc chỉ để ý tới mấy cái trang toàn chữ đó mà không trông mong ngài về cơ chứ. Tâm ngài có chút bức bối.

Thật ra Ngọc thừa biết nhưng vẫn giận chuyện hôm qua ngài tàn nhẫn dằn vò thân thể cô báo hại hôm nay cả người ê ẩm. Nên quyết hôm nay không nhìn mặt anh.

Này!

Âm điệu trầm nghe như găm gù, dù liệu trong đầu sẽ bình tĩnh với mọi hành động hù dọa nhưng cô vẫn giật mình quay sang.

Bốn mắt đụng nhau, trong đôi mắt đỏ đỏ hằn lên tia máu. Lòng cô dâng lên nỗi sợ.

Lại đây. Ngài nhìn cô, con người yên vị một chỗ chăm chăm mang theo tia đe dọa như nói rằng 'cô mà không nghe theo liền bị phanh thây'.

Giờ mà có đến hay không cô cũng toi đời, nên thôi thà chọn cái chết nhẹ nhàng thì hơn. Cô gấp cuốn sách đặt trên bàn, đi về phía ngài. Dùng cách ngài một bước chân. Lén ngược đầu lên nhìn, ánh mắt đỏ ấy vẫn không rời khiến tâm cô lo lắng.

Ngài bỗng nở nụ cười bật ra từng tiếng khẽ. Rất nhanh, kéo cô vào lòng âu yếm, nhéo hai cái má mềm mại, rồi đưa chiếc mũi tới gần nơi cổ, phả từng hơi lạnh tê tái, cắn một cái.

A!

Nhớ tôi không? Ngài tra hỏi. Đôi tay trơn tuột theo sườn lưng bên trong áo, làn da mịn này thật kích thích xúc giác của ngài quá.

Thân nhiệt nóng tiếp xúc với cái lạnh khẽ run vài đợt rồi nhanh chóng làm quen. Không hiểu sao, lí trí rất muốn né tránh nhưng trái tim lại cứ mặc mà áp cơ thể lên lòng ngực rộng tận hưởng cảm xúc ấm áp.

Không. Tuy nói không nhưng mặt thoáng chút ngại ngùng.

Lần đến bên tai, thổi ra luồng khí lạnh Tôi biết.. em.. rất nhớ tôi.

Cô đẩy dựa muốn né, nhưng bất công thay ông trời vốn sinh ra đàn ông luôn có sức mạnh hơn phụ nữ, và hơn thế nữa, ngài đây là một vị thần. Khó có thể thoát. Cô chồm dậy, nhanh chóng lại bị ngài kéo ngã vào lòng ghim chặt. Ngài giữ chặt gáy cô, nụ hôn lần mò tới đôi môi, nhẹ nhàng mút mát một cách từ tốn. Chiếc lưỡi vuron vào bên trong quây phá khoang miệng, quấn quýt không rời, đắm chìm trong chất mật dịch ngọt ngào.

Bàn tay rắn chắc trong áo cô, khẽ giật chiếc áo ngực, rất nhanh nó bị vứt xuống dưới đất, để lại một 'cặp bánh' nhô cao có thịt có đỉnh bị lớp áo ngoài che lại nhưng không thể che đi phần kiều diễm bên trong.

Ngài nhanh chóng đẩy tay lên nắm lấy 'cặp bánh' to tròn mà xoa bóp đủ hình dạng, rồi đưa tay chạm trên cái 'đỉnh' mềm mềm đỏ hồng kia, bóp nhẹ.

Đur... đừng mà! Ừm... Ngọn lửa dục vọng bắt đầu bị ngài nhen nhóm lên, cứ tiếp tục thế này chắc rằng cô không thể chịu nổi.

Cô nào hay nét mặt như thế kích thích biết bao nhiêu, nó làm tăng thêm tính ham muốn của 'con thú' trong ngài. Thái độ này, ngài vô cùng thỏa mãn. Bàn tay ra sức thô bạo cấu xé 'cặp bánh' khiến nó ửng hồng thêm vài phần xinh đẹp.

Ồi! Ly trà sứ rơi bể thành nhiều mảnh vụn vỡ. Đứng trước cửa phòng là cô gái đang đứng che mắt. Đó là Thu Huyền, nàng ta muốn đem nước nhân tiện chào hỏi chủ nhân một chút cho đúng phận làm người hầu, nào ngờ lại bất gặp cảnh riêng tư thân mật thế này.

Ngọc chột giật mình khẽ đẩy tay ngài ra. Còn ngài vẫn giữ nguyên vị trí, ánh mắt di động lướt lên nhìn người thứ ba dám làm phiền ngài đang nghỉ ngơi. Đôi mắt nồng đậm vị tình bỗng trở nên lạnh toát, lạnh đến tận nhân, thật xứng với cái danh Thần chết của ngài nhưng nó lại khiến phụ nữ phải mê muội, đắm chìm vào đó mãi không rời.

Khônkh khi có chút ngưng đọng đến nặng nề.

Thật...xin lỗi ạ. Thu Huyền cúi đầu không dám ngược, nước mắt rơi xuống sàn phát ra tiếng tách tách.

Không... ngọc lên tiếng định giải vây giùm Thu Huyền nhưng bị ngài ngắt lời Ngươi.. là người đi Hàn đưa tới nheo con mắt, cặp lông mày nhíu xuống thể hiện sự khó chịu.

Dạ .. phải giọng Thu Huyền run run, nàng sợ tới tái mặt.

Ai cho phép ngươi lên đây

Ngọc lên tiếng: Thật ra tôi gọi cô ấy lên.

Nhưng ngài không đếm xỉa gì tới Ngọc, chỉ chăm chăm vào Thu Huyền nói luyên láy một cách bí ẩn Ngươi.. nên biết điều. Giờ thì đi

Thu Huyền sợ hãi, vội vội vàng vàng thu dọn mảnh sứ, lặng lẽ đóng cửa phòng.

Thu Huyền vừa đi, ngài lại quay sang đề cô xuống lấp liếm mọi nơi như không có chuyện gì, cô thì ra sức chống cự nhưng nó không xi nhê gì, mà ngược lại nó như kiểu khiêu khích mời gọi.

Sự kích thích mạnh mẽ. Cái ra cái vào đầy chật chội, tạo nên thứ tiếng rít của nước cùng âm va chạm cộng thêm tiếng ngân nga thanh thót. Tất cả là bản nhạc tuyệt diệu đưa con người vào cõi thiên thai.

Đành phải chịu thôi, lỡ sa vào vòng tay đầy mê loạn này rồi.

---- Hết Chương 86 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 88: Nỗi đau tựa giống

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT! - PÉ KEM(TN)

Chương 87: Nỗi đau tựa giống

Ban đêm...

Trong lúc cả màn đêm đang say ngủ, thì ánh đèn nơi căn phòng cuối dãy hành lang vẫn phát sáng. Theo đó là tiếng khóc nức nện.

Cạch Ngọc tiến vào ngồi cạnh giường. Tâm có chút hỗn độn cùng áy náy Thu Huyền à! Tôi xin lỗi.

Thu Huyền nỉ non nhận ra người bên cạnh, vội ôm chầm lấy cô mà khóc to.

Đúng như cô nghĩ Thu Huyền sẽ tự trách mình quá vô dụng, quá bất tài đã khiến chủ nhân nổi giận. Nàng buồn khóc, rồi lại lo sợ bị đuổi khỏi đây. Dù cùng một khuôn mặt nhưng nhìn thoáng qua ta thấy nàng là một người yếu đuối.

Thu Huyền rất mau khóc và cũng rất nhanh nín. Chắc là vì quá sợ nên tâm tình không tốt. Đúng mà, ai gặp Thần Chết mà không sợ chứ! Nhớ lần cô phát hiện được thân phận ngài cô sợ chết khiếp luôn ấy.

Ngọc nắm tay Thu Huyền vỗ nhẹ an ủi Tôi xin lỗi thay ngài ấy nhé. Thực tế Ngài ấy không hề xấu xa đâu, chỉ là cái vỏ bọc cứng quá khiến người ta phát hoảng thôi. Vừa nói cô vừa nở nụ cười, nụ cười của sự ấm áp.

Phu nhận có vẻ hiểu nhiều về ngài quá. Ô mà! Cái đó... Thu Huyền đỏ mặt, đôi con ngươi chăm chăm vào thân thể Ngọc Cái đó...

Ngọc theo ánh nhìn, nhìn xuống thân mình. Ôi! Thật dụ tình, chiếc khăn tắm được cô mang vội vào người nay 'hư hỏng' làm lộ ra nơi gò bồng tròn khoét sâu chữ V đến tận rốn. Ân ki đỏ đỏ, hồng hồng, đen đen, máu tụ lại nhìn phát ngượng. Nhưng nó rất đẹp, đẹp như đóa hoa lửa nở rộ trên nền trắng thanh thuần.

Khuôn mặt Ngọc đỏ bừng như trái cà, vội đưa tay kéo kín khăn lại thì bị cánh tay của Thu Huyền ngăn cản.

Ngọc khựng lại nhìn Thu Huyền có chút ngượng ngừng xoay mặt đi, rồi một hồi đôi mày thanh mảnh có chút cảm giác đau đớn mà nhíu lại. Thu Huyền thật mạnh, bàn tay như gọng sắt nắm lấy tay cô. Ánh mắt cứ nhắm chỗ mấy ấn ki đó mà nhìn. Cất lên giọng ma mị lạ kì Phu nhân à, cho tôi.... chạm vào được chứ?

Ngọc nghe xong phát hoảng cứ nghĩ tai mình nghe nhầm, cô ngơ ngặt nhìn Thu Huyền. Khuôn mặt nàng ta bao trùm một cỗ ma quái, nụ cười tươi rói kéo lên rạng rỡ đến tận mang tai. Làn da cô khẽ run vài đợt Thu Huyền!?

Cho tôi sờ nó một chút năm ngón tay đặt trên ấn ki, vuốt ve lên xuống như vuốt ve một món bảo bối quý báu. Nét mặt, đôi mắt nhìn đến say đắm. Nếu đây là đàn ông, cô tin rằng là kẻ biến thái tới tận tủy. Trước mặt đây, Thu Huyền vẫn là Thu Huyền nhưng cô cảm thấy có gì đó không ổn.

Có ai lại đi mê đắm những dấu tích trên cơ thể người cùng giới.

Ngọc ngồi lù ra sau một chút, kéo dài khoảng cách. Thu Huyền lúc này như chợt thức tỉnh sau cơn ái ân mộng mị trên da thịt Ngọc, nàng nắm đôi tay đưa về chỗ cũ đan từng ngón tay lại, đầu cúi xuống, chiếc răng trắng nhô ra cắn lấy môi môi đỏ Phu nhân, xin lỗi, tôi không cố ý. Xin phu nhân đừng trách. Thu Huyền lại khóc.

Không sao. Tuy có chút hoảng nhưng khi nhìn thấy Thu Huyền chảy nước mắt, lòng Ngọc lại mềm nhũn ra, sát tới dỗ dành Nín đi nào.

Tôi... tôi từ nhỏ đã không mẹ, không cha, không gia đình, tôi được cô ruột nuôi nấng nhưng bà ta và chú không mấy yêu thương lại rất ghét tôi, xem tôi là cái gai trong mắt, bắt ép tôi làm việc nặng nhọc trong nhà. Cho đến khi họ không còn khả năng để giữ nuôi tôi, họ bán tôi đi cho những người buôn gái. Tôi đã cố phản kháng như con kiến chống lại cả đàn bọ, nào nổi đầu chứ. Tôi bị họ đánh ngất. Lúc tỉnh lại đã thấy mình trong căn phòng lạ. Tôi bị nhốt trong đó, ngày ngày đều người vào trong, không một nam một nữ thì ba nam một nữ, họ cười nhau trước mắt tôi. Dần dần tôi sinh ra thói quen thích thú về cơ thể. Ở trong lòng Ngọc cảm nhận được hơi ấm của cô, nhưng bất quá nghĩ về chuyện cũ Thu Huyền lại vô cùng sợ hãi cả người nàng run run như một sợi dây mỏng manh sắp đứt.

Ngọc thấu được nỗi đau của Thu Huyền cũng hoen lệ, ôm chặt Thu Huyền hơn.

Được một tháng, họ đem một đàn ông tới bắt tôi hầu hạ như những lần tôi nhìn thấy bọn họ 'cười nhau'. Tôi đã chống cự, người đàn ông vẫn không tha, nên hết cách tôi cầm dao để bên bàn đêm chết. Sau đó mặc cảm tội lỗi đè nặng, tự đã tự kết liễu mình.

Chết? Cái từ thân quen đến mức cô phát ghét. Nó cướp đi người đàn ông cô yêu. Không những vậy còn cướp đi tất cả, tất cả người mà cô cho là thân

thiết nhất. Nỗi đau đó lớn biết bao, khó có thể mà quên được, nó hình thành sẹo trong trái tim cô rồi. Không kiềm chế nổi, nước mắt nàng rơi, rơi nhiều đến mức đồng tử mờ nhạt.

Hai người ôm nhau khóc, cả căn phòng ngập tràn trong nỗi buồn thê lương.

---- Hết Chương 87----

Pekem: ta hơi bận nên viết vội. Ta nghĩ chương này không cảm xúc lắm. Xin lỗi mn nha

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT! - PÉ KEM(TN)

Chương 88:

Cạnh!

Được rồi đây, về phòng ngủ thôi em à. Giọng nam âm trầm vang lên khiến cả hai giật mình quay sang. Anh khoát trên mình áo tắm lộ vòm ngực rộng rắn chắc màu đồng, mái tóc hơi lộn xộn rủ xuống ôm lấy khuôn mặt rực lên ánh nhìn chết chóc khiếp sợ.

Ngọc vội lau nước mắt, nhìn ngài. Thu Huyền chỉ biết chui trong lòng cô sợ sệt run rẩy.

Thu Huyền ôm chặt lấy hông Ngọc.

Cô ấy... đang bệnh .. xin anh cho em ở với cô đến sáng nhé! Ngọc bày ra bộ mặt đáng thương để khấn cầu nhưng hình như không tác dụng gì mấy. Khuôn mặt ngài vẫn lạnh tanh đến rét. Ánh mắt không hề nhìn cô mà chuyển sang 'xuyên thấu' Thu Huyền.

Không gian mù mịt bao trùm. Tiếng thở xuyên qua không khí lạnh lạnh vang lên. Suy nghĩ hỗn tạp của mỗi người hòa trộn. Riêng suy nghĩ của ngài thì không thể nhìn thấu.

Không ngài vào phòng, kéo cô lên, gỡ tay Thu Huyền vứt xuống, không kịp định hình, Thu Huyền đã nằm lăn trên mặt sàn lạnh buốt. Gương mặt chà sát cùng nước mắt đọng lặn dài trên sàn đau tê tái.

Ngọc chỉ kịp nghe tiếng ngã đã bị ngài dắt ra khỏi phòng. Trước khi đi ngài cũng không quên liếc ánh mắt khinh bỉ, cất lên tiếng nói ma mị: Không vì nề mặt di Hân, thì dù chỗ này có rộng cũng không có chỗ cho người. Biết điều thì câm miệng lại. Nếu không... đừng trách!

Cánh cửa đóng lại, Thu Huyền vẫn giữ nguyên tư thế. Khuôn mặt đăm lẹ, cánh tay chỗ gối bị sưng do va đập mạnh trên nền đất lúc ngài đẩy nàng ra xa. Mái tóc xinh đẹp giờ đã lộn xộn, rối như tơ vò bám đầy trên mặt, chiếc áo ngủ hơi mỏng nên rách một bên phần vai mảnh khảnh trắng ngần. Tất cả đều nhìn rất bề bộn, tàn tạ vô cùng, chỉ có đôi mắt tím kia sắc bén vô ngần chứa nỗi căm phẫn như núi lửa sắp phun ra dung nham nóng bỏng.

Ngọc bị kéo về đến phòng, nước mắt chảy cùng tức giận mắng chửi to nhỏ với ngài, nhưng hầu như ngài chẳng bận tâm tới lời cô nói. Nằm lên giường ngủ. Lát sau cô cũng mệt mà gục bên cạnh.

Lúc cô tỉnh dậy ngài đã không còn bên nhưng hơi lạnh vẫn nồng đượm, dày đặc. Đưa mắt nhìn sang bên cạnh, cô cảm giác lòng nặng trĩu suy nghĩ. Tại sao mới gặp lần đầu mà trông ngài có vẻ cay cú với Thu Huyền như thế, chưa kể câu nói ẩn ý đêm qua là sao. Hai người quen nhau à?

Sau khi dòng suy nghĩ này chạy qua trong đầu, Ngọc không hề hay rằng cặp mày thanh tú của cô bỗng nhú lại, môi mím trông rất khó chịu. Nhìn thoát giống như người vợ đang ghen.

Dưới lầu, Thu Huyền đã chuẩn bị xong thức ăn, lẳng lặng đứng bên cạnh. Khi thấy cô xuống, nàng liền hướng đến kéo ghế, rồi lùi mấy bước đứng phía sau cô. Vốn là chờ cô ăn xong rồi dọn.

Bữa ăn sáng rất thịnh soạn toàn của ngon vật lạ nhưng không vừa miệng cô chút nào. Cô dẹp chén nĩa qua một bên. Ngồi trầm ngâm một hồi.

Thu Huyền bước lên kính cẩn hỏi Phu nhân cần gì? Thái độ trong thật xa cách. Tưởng chừng qua một đêm tính cách khác hẳn. Chắc có lẽ nàng lại sợ như đêm hôm qua.

Ngọc khó chịu, đứng lên đi tới bên Thu Huyền. Tuy Thu Huyền có hơi tránh né nhưng cô vẫn không tiến tới giữ lấy vai Thu Huyền.

Hai người đều có chiều cao tương đối nhau, có thể chứng kiến rõ ràng ánh mắt đối phương. Một bên là chút áy náy, một bên là chút né tránh đau lòng.

Còn có thể thấy được khuôn mặt Thu Huyền sao lại nhợt nhạt thế kia. Cánh tay bên phải co co mất tự nhiên.

Thu Huyền cúi đầu, trực trào nước mắt sắp tràn đến nơi. Ngọc thật nhọc lòng Cô có sao không? Thật sự Vỹ và cô có chuyện gì mà lại giấu tôi?

Thu Huyền lắc đầu không sao rồi lại lặng thinh nhìn xuống chân mình đã mờ nhạt.

Có thể nói tôi biết được không? Linh cảm cô bảo rằng chắc chắn điều Huyền và Vỹ muốn giấu có liên quan mật thiết tới cô.

Thu Huyền bắt đầu run run. Cơ thể bắt giắc chày mồ hôi lạnh.

Sẽ không ai làm hại cô đâu! Nói tôi biết!

Thu Huyền thật lâu sau mới lên tiếng Thật ra, ngài ấy đã..... Chưa hết câu, Thu Huyền nhắm mắt, cả người nàng lao đảo ngã xuống nền nhà giá lạnh. Cơ thể biến thành một khoảng trống veo nhìn xuyên xuống lớp gạch đen dưới chân khiến Ngọc giật mình sợ hãi. Và điều đáng sợ hơn Thu Huyền co quắp cơ thể, mở miệng ré lên những con đau đánh mạnh vào tim cô.

Thu Huyền! Thu Huyền! Hai tay Ngọc muốn đỡ Thu Huyền dậy nhưng bàn tay lại xuyên được qua người Thu Huyền chạm vào đất. Ngọc phải làm sao đây? Cô phải làm sao!?

---- Hết Chương 88 ----

Pekem: xin lỗi mọi người. Sắp thi rồi nên ta không thể up truyện đúng ngày được.

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT! - PÉ KEM(TN)

Chương 89:

Thu Huyền! Cô sao vậy? Thu Huyền! Ngọc đầu óc rối loạn, cô không biết phải làm sao, sự việc trước mắt như thước phim ma kinh dị được dùng kĩ xảo độc đáo. Biết trước, đây là một hồn ma, nhưng cô lại khỏi hoảng sợ. Đôi môi bập bập vào nhau lâu thật lâu sau mới hết lên một chút âm trong cổ họng Người... người đâu.

Người đâu...! Bước chân giật lùi, từng bước từng bước. Hai đôi chân đỡ lấy nhau run rẩy chỉ sợ cô sẽ bị ngã mất.

Á!!!!!! Thu Huyền đau đớn, tiếng thét của một hồn ma âm vang kinh hoàng mà lại thánh thót như bài ca bi thương đến ê ẩm. Kèm theo trong đó nghe kĩ lại thấy có chút oán hận. Tôi .... không ... dámmm... aaaaa! Câu nói ngắn gọn ngắt quãng cổ đắng lấy cổ họng mà phát ra.

Ngọc lùi đến mép tường, tâm trí cô bị tác động mạnh đâm ra đầu óc cô mơ hồ, cơ thể mất lực mà ngã xuống, ngất đi.

Rất nhanh đã rơi vào vòng tay ấm áp của Cảnh Tuấn. Cảnh Tuấn cẩn thận bế ngang cô lên đứng yên tại chỗ chờ lệnh.

Từ sau cánh cửa lớn bước ra, một ánh mắt đảo quét lên linh hồn đang nằm co quắp trên sàng mà nhếch mép. Hạ giọng ra lệnh Đưa phu nhân về phòng.

Không gian chốc rơi vào im ắng, không còn tiếng hét, tiếng sợ hãi. Bầu trời ban ngày chuyển đen dần, thêm mấy vết sét rạch ngang qua tách biệt các đám mây mù ra xa xa. Gió vù vù ngoài cửa lùa vào từng cửa sổ khiến cánh cửa va đập với nhau, hắt tung tấm rèm giữa khoảng không chơi vơi. Thật lâu sau mới hạ xuống đung đưa.

Dường như trời cao ở đây đã thấu được tính khí tàn lạnh (tàn nhẫn + lạnh lùng) của ngài. Ất hẳn rằng sẽ không thể ngăn cản, chỉ biết nghe theo thái độ ngài chứ chọc vào.

Hắc Vỹ ngồi xuống ghế, chân bắt chéo, tay nâng ly rượu đen thanh nhưng nhìn kĩ lại là màu đỏ. Hắc uống xong lại nhắm nháp thứ chất lỏng ngay trên đầu môi còn đọng. Loại rượu này làm hắc thích, cảm giác mê mang, và tạo thêm cho đầu óc hắc sự lạnh lùng cực độ.

Linh hồn có tên Thu Huyền phía dưới đất cố bò đến dưới chân hắc van nài, thân thể vẫn rạo rực như từng nhấc dao quật xuống, là linh hồn nhưng cũng có phần da âm, hiện nó đang cau có nhau xé ra thành từng mảnh vụn.

Không! Nàng sắp tan biến sao! Nàng không muốn chút nào. Nàng đã phải cố gắng chịu đựng trải qua biết bao nhiêu đau khổ để bước đến thời điểm này. Khó khăn, tủi nhục. Đầu thế để cơ hội này một một hai hai bị đập đổ đi uổng công như thế. Nhất quyết không thể để mình tan biến.

Nếu ngài ... giết tôi ... ngài cũng không được lợi lộc gì đâu giọng điệu có chút run rẩy nhưng ý câu nói lại mang phần dọa nạt khiến ngài bật cười đến run rẩy tay chân.

Tiếng cười pha mùi thuốc súng càng ngày càng nặng mùi.

Ngài vỗ tay tán thưởng: Khá khen cho nhà ngươi. Chết đến nơi mà còn miệng lưỡi khôn khéo, lấy mấy lời đó đe dọa ta sao. Ngươi nghĩ ta là hạ bạt cấp thấp như ngươi à? Ngài ngồi xuống, túm lấy tóc Thu Huyền kéo ngược ra sau, câu cuối đè nặng.

Da đầu Thu Huyền đau buốt, vài sợi bị kéo căng đến co giãn rụng xuống mặt sàn khá nhiều. Vì lực quá mạnh, nàng không thể không ngược mặt đối diện với khuôn mặt đáng sợ kia.

Ta hỏi ắt phải mở miệng mà đáp! Ngài găm giữ từng chữ, đôi mắt nheo lại thâm sâu.

Thu Huyền môi rùng má hăm giềng lạnh cóng như sắp đóng băng đi vì sợ. Để mở miệng thì chút khó khăn. Tôi biết... tôi không... không làm gì... được ngài.... nhưng nếu ngài giết tôi.. chắc rằng phu nhân sẽ nghi ngờ..

Vậy sao! Sao ngươi biết cô ấy nghi ngờ ta. Ngươi định nói cô ấy biết sao. Hahaha.... ngươi nghĩ mấy phút sau ngươi còn sống sao? Thật nực cười, con à này còn dám đe dọa ngài

Phu nhân sớm.. đã sinh nghi... nếu tôi chết, người đầu tiên cô ấy nghi ngờ chính là ngài.. dù cho ngài có dùng ma pháp xóa ký ức nhưng tôi biết rằng ma pháp của ngài hoàn toàn vô hiệu với cô ấy.

Hắc Vỹ, trong phút cao hứng thì mặt lại trầm xuống, trán nổi lên gân xanh ẩn dưới lớp da màu đồng.

Hắc Vỹ đưa tay nắm lấy chiếc cổ nhỏ siết chặt. Thu Huyền mặt tái đỏ, cơ thể ngày càng rạo rực lửa đốt xé da xé thịt.

Chân ả biến mất tạo thành tia sáng chạy dài phía dưới. Nàng đau đớn, cổ lấy hơi Ngọc sẽ hận ngài, kinh sợ ngài... ngài nên biết rằng mọi chuyện về phía ngài đều bất lợi. Nếu muốn cứ giết tôi.. haha.

Làn tia sáng đã lên tới bụng, ngực Thu Huyền nhưng nàng ta không sợ, lại cất tiếng cười cao hơn.

Chắc chắn nàng đã có lấy một âm mưu nào đó.

Giờ chỉ còn mỗi cái đầu, máu đỏ thấm bắt đầu tua ra ở mắt, mũi đến miệng. Tóc Thu Huyền chuyển màu từ tím sang đen tuyền nhưng không bóng mượt mà rối xù .

Mấy giây sau, Hắc Vỹ mạnh tay ném cái đầu góm ghê của nàng qua bên, khuôn mặt sắc lạnh đem theo ma tà phóng ra từ đôi mắt. Xong ngài quay lưng cất bước tiến về phòng ngủ.

Cái đầu bị ném đi lăn lóc trên sàn nhà sạch sẽ. Vì quá sạch nên đôi lông đen vô hồn có thể thấy khuôn mặt mình phản chiếu lên đấy. Thật xấu xí đầy rẫy toàn vết rạch ngoằn ngoèo như hệt đàn giun đang uốn éo. Kinh tởm!

Ngọc à! Cô thật có diễm phúc quá đi. Người đàn ông thần thế đó thật quá uy phong, lại có mức tàn nhẫn vô cùng áp chế. Nét sắc lạnh cũng không kém phần cuốn hút là bao. Tôi chịu thiệt thòi quá rồi. Đến lúc cô nên nhường người đàn ông đó cho tôi. Nhường Hắc Vỹ cho Thu Hà này!!!!

Và.. cơ thể của linh hồn đó đã trở lại bình thường. Trở lại là một Thu Huyền xinh đẹp với tính cách yếu đuối.

---- Hết Chương 89 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Ngài có mối tình đầu

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT! - PÉ KEM(TN)

Chương 90: Ngài có mối tình đầu

Lúc tỉnh dậy, trời đã tối đen. Cái đầu kéo tới từng đợt đau đớn. Cô trước khi xuống đây đâu có như vậy, giờ hờn xỉ lại ngất xỉu ngất xỉu rồi lúc tỉnh là ê ẩm cả người.

Ngài thì ngay bên cạnh thoải mái thả lỏng ôm cô rất nâng niu. Nằm trong lòng ngực rắn chắc mà nghe nhịp tim cùng hơi thở đều đặn phả vào khuôn mặt. Rất ấm nóng! Chắc chắn là ngài đã sử dụng ma pháp ngay cả lúc ngủ để thân nhiệt có thể ấm lên như vậy

Trông ngai ngai thật rất tuần tú. Nét mặt tuy có sắc lạnh tàn nhẫn nhưng lại khiến người ta cứ cuốn hút vào, kiểu như cây hoa xinh đẹp đang tiết dịch thơm dẫn dụ đám côn trùng bay tới lại gần, mà không hay một giây sau mình sẽ bị ăn thịt. Cặp mày kiếm lâu lại hay nhử lại khó chịu. Đường sống mũi cao thẳng. Long mi dài, đen mà lại cong, cứ tưởng tượng mà xem khi đôi mắt đó mở ra bất ngờ, rất có thể sẽ khiến tim cô đau mất.

Ngắm thật lâu sau, cô nhớ tới Thu Huyền lại hốt hoảng lay người muốn đẩy cái con người như kiệt tác nghệ thuật này ra xa. Cặp chân thon đẹp tứ tung mong thoát khỏi vòng tay ngai.

Nhưng những gì cô làm đều bất thành. Ngai quá mạnh, căn bản cô là phụ nữ, lại là người phụ nữ bình thường làm sao có thể thoát. Tuy nhiên, cô lo cho Thu Huyền. Trông nàng ấy rất đau đớn. Có sao không?

Ngọc đương nhiên không bỏ cuộc, làm cho giấc ngủ ngon của ngai biến thành cơn phần nộ. Chuyện gì?! Ngai cau có, phất ra âm thanh khàn đặc.

Thu Huyền, ban nãy cô ấy bị cái gì đó. Tôi sợ.....! Có thể ngai sẽ biết Thu Huyền bị sao. Dù gì cũng là Thần cai quản nơi này mà.

Im! Ngai nhẹ nhàng bảo.

Nhưng...

IM! Ngai quát lên, đôi mắt nãy giờ nhắm thành hai đường gờ vén lên lộ ra con ngươi 'máu' cuồng cuồng cơn khó chịu. Văng trán nhăn lại rồi hằn lên gân xanh rõ ràng rùng rợn đến sợ.

Ngọc cũng biết không nên chọc vào ngai, đánh ánh mắt sang chỗ khác. Nhưng trong ánh mắt biểu tình không phục.

Ngai nhìn Ngọc thờ dài, một giây sau lại kiên chế nhẹ giọng Em tốt nhất né cô ả Thu Huyền ra!

Ngọc im lặng.

Đôi lúc, họ nghĩ gì, tốt hay xấu em không hiểu đâu, biết không giọng ngai nhẹ xuống dần. Nên em...

Vậy anh! Anh thật sự là như thế nào? Có tốt hay rất xấu xa? Nhân lúc ngai không để ý. Cô mạnh tay đẩy ngai ra Tôi chẳng hiểu gì cả, không hiểu gì về anh, không hiểu gì về nơi này.

Nào là cô gái Thu Hà đây rầy máu cùng vết thương dưới dòng sông đỏ ngòm nhồi lên muốn giết cô. Nào là Thu Huyền lại bị biến thể khi muốn nói cho cô biết gì đó có thể là rất quan trọng. Ma! Đúng nơi đây có ma là chuyện thường tình nhưng mấy hồn ma đó muốn nói gì với cô.

'Ngọc ngọc! Tất cả là tại cô hại.... tôi muốn phá hủy khuôn mặt xinh đẹp này'

'Thật ra... ngai ấy đã.... aaáaaaaaaa'

Từng câu chữ vẫn như in trong trí nhớ cô. Tiếng ai oán của Thu Hà tiếng thất thanh đau đớn của Thu Huyền. Rốt cuộc có biết bao nhiêu bí mật ở đây. Hay vốn cái gốc bắt nguồn từ mọi chuyện chính là ngai

Anh nói đi! Tôi phải làm sao đây. Ngọc lắc đầu bất lực.

... ngai im lặng, sau lại cất lên giọng nói nhẹ tênh trầm, ngấm lên một chủ đề không hề liên quan Mai đi tiệc địa ngục với tôi! Nói xong chưa kịp nghe cô đáp lại, đã đứng dậy kéo lấy chiếc áo lông bằng thú dài khoát trên người đi ra khỏi phòng mà trong người tràn ngập ngọn lửa giận.

Cô nhìn theo ngai. Vóc dáng bóng lưng khựng lại vài giây rồi nhanh chân biến mất khỏi tầm mắt.

Cô mệt mỏi ngã người trên giường. Hơi thở có chút nặng nề, đầu óc có chút mơ hồ mông lung. Tâm trạng cứ hỗn loạn. Cô nhận thấy cái gì đó rất quái trong thân tâm mình. Suy nghĩ rất lâu nhưng không thể hiểu được đó là gì.

Thu Huyền đi vào đặt tách trà nóng trên bàn cúi đầu thi lễ với Ngọc.

Nàng ta vốn đã đứng trước cửa tay cầm bộ ấm trà sứ tinh xảo định mang lên phòng cô thì bất gặp ngai. Thì ra hai người đang cãi nhau vì nàng.

Ngọc nhìn nàng lo lắng Thu Huyền, cô ổn chứ? Hôm qua cô...

Tôi không sao. Hai người làm hòa đi nhé. Thu Huyền mỉm cười, sắc mặt tươi tắn, làn da không trong suốt mà trắng hồng như bình thường. Cơ thể vẫn rất đầy đặn đẹp đẽ. Riêng bên khuỷu tay thấy màn băng gạc quấn quanh, thấm đẫm lớp màn, đó là vết tích máu tụ bầm.

Bất gặp được ánh mắt Ngọc nhìn vết thương trên tay, nàng ta liền quơ tay ý bảo không sao với cô. Rồi cười cười lảng tránh đi Hôm qua đã làm cô sợ, hồn ma chúng tôi mỗi tháng hay bị như vậy. Đó là bình thường thôi. Không sao cả.

À à.. Ngọc vẫn nhìn chăm chăm vào vết thương tỏ ra một chút nghi ngờ nhưng cũng nhanh chóng bỏ qua. Nhưng mà điều cô muốn nói với tôi hôm qua là gì vậy? Ngọc chăm chú lắng nghe câu trả lời. Cô rất tò mò Về ngai ấy!

Thu Huyền cúi đầu nhìn xuống bàn chân đang nhũu quắp lại. Không có gì đâu. Tôi chỉ muốn nói là. Bây giờ ngài ấy rất yêu cô đối xử tốt với cô, giống như cô gái đó.

Ai cơ? Lòng Ngọc men chút khó chịu lạ thường. Hấp hối muốn biết biết câu trả lời.

Mối tình đầu của ngài ấy! Người mà ngài ấy yêu bỏ mặc hết tất cả để cô ấy không bị tổn thương, chăm sóc nâng niu.

Vậy cô gái đó đâu?

Tôi nghe họ đồn rằng cô ấy đã chết nhưng có người lại nói cô ấy biến mất. Ngài thì ra sức tìm kiếm mấy trăm năm, mà không một tin tức. Ngài tuyệt vọng đến cùng cực. Cô gái ấy thật đáng ghen tỵ nhỉ.

---- Hết Chương 90 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Tiệc

Em Yêu Anh, Thần Chết! - PÉ KEM(TN)

Chương 91: tiệc

Ra là vậy!

Ngài Hắc Vỹ cũng biết đối xử tử tế như vậy. Nghĩ lại nếu cô có biến mất như thế chắc sẽ chẳng có ai bận tâm nhỉ?

Cô bật cười, nụ cười của nỗi khổ. Đôi mắt to tròn nay nhũu lại tựa nhìn xa xăm. Cô bị sao vậy? Có phải cô đang điên vì ở đây quá lâu không? Biểu hiện thế là sao, hay cô đang ghen.

Ghen? Chính cô cũng không biết ghen đó biểu lộ thế nào, dấu hiệu ra sao? Cô chỉ biết lòng mình rất cồn cào, khó chịu. Có thể là ghen mất rồi.

Nằm suy nghĩ khá lâu cô mệt mỏi ngủ thiếp đi cho đến sáng.

Sáng ra, đã ăn bữa sáng nhẹ cùng ly sữa nóng. Tâm tình có chút oải oải.

Lúc đó Thu Huyền dẫn theo sau hai vị một vị trung niên với mái tóc dài búi lên ngon nghề. Bà ta cầm trên tay một chiếc hộp nhìn qua đã cũ kĩ lắm rồi. Người còn lại thì còn rất trẻ mang dáng vẻ con nít tóc tít hai bên.

Hai người cùng Thu Huyền ở trước mặt cô thì hành lên, nghiêng người ba mươi độ chào Thừa phu nhân, được lệnh ngài, chúng tôi tới đây để trang điểm cùng thay trang phục cho phu nhân.

Tôi không đi! Cô quay người hướng thẳng về phía phòng. Cô nào rảnh đi mấy cái tiệc đó.

Em phải đi. Nếu không đừng trách tôi ra tay với người thân em. Giọng nói băng lãnh trong không gian đột ngột phát lên mang từ tính nồng đậm. Rõ ràng rằng là chủ nhân của giọng nói đó chẳng có ở đây. Giống như ta chỉ nghe được âm thanh không thấy được màn hình.

Ban đầu cô nghĩ ngài sẽ không dám làm gì mình mà từ chối. Giờ sức nhớ sao cô lại chống đối nhỉ? Ngài là ai chứ? Dư sức có thể làm hại người thân cô. Cô mím môi Được có trách thì trách thân cô lại xui xẻo gặp tên Thần Chết này.

Cô đành nghe theo vào phòng ngồi im như pho tượng mặc có người đang 'trang trí' tô điểm. Sau cùng khoát lên mình bộ dạ dài quá chân với màu sắc chủ đạo là hai tông đỏ trầm kết hợp với đen. Sự pha trộn với nhiều chi tiết đính đượp một cách đầy tinh tế và sang trọng. Men theo đường cong cơ thể mà ôm gọn. Bộ dạ tiệc trông không quá đơn giản mà cũng chẳng quá cầu kì, rất vừa mắt và hợp lí. Đến cả cô gái trẻ cột hai bím, bà trung niên và Thu Hà đều trầm trồ khen ngợi từ trong lòng cho lên tới trên mặt.

Thấy ba người nhìn cô đến mấy phút. Cô hơi mất tự nhiên soi mình trong gương. Mái tóc đen thướt con bím ở mái được vắt gọn lên cục búi cao. Điểm thêm trên đó là con bướm đen ánh đỏ gọn sắc. Nguyên cả bộ dạ tiệc đẹp đẽ như đang tô điểm cho sự xinh đẹp của cô. Thật có chút mạn mà quá! Hồn nhiên vui tươi đều mất hẳn. Chỉ còn người phụ nữ xinh đẹp này trong gương mà thôi.

Vài chỗ ngạc nhiên cho bản thân đã đổi mới rồi cô lại ngậm ngùi thờ dài.

Phu nhân thật xinh đẹp Thu Huyền vỗ tay tán thưởng. Cô mỉm cười.

Ước gì tôi cũng được như vậy một lần thì hay biết mấy.

Về mặt Thu Huyền có chút buồn bã. Khiến người đối diện phải mềm lòng. Nhất là Ngọc.

Hay cô đi cùng nhé? Ngọc lên tiếng rủ Thu Huyền.

Nhưng... tôi chỉ là người hầu.. Thu Huyền cảm kích nhưng lại nuối tiếc lắc đầu.

Thôi nào. Cùng đi đi mà. Tôi nói thì chắc ngài ấy sẽ cho. Ngọc nắm tay Thu Huyền vỗ vỗ. Thu Huyền mừng rỡ nắm chặt tay Ngọc .

Cảm ơn phu nhân. Chắc vì quá vui mừng mà Thu Huyền rưng rưng lệ khiến người ta thương tâm.

Ngọc nâng tay lau hai dòng lệ, khẽ trách móc:Coi chừng mắt xung thì lại không đẹp. Ngọc đưa mắt sang nhìn hai người trang điểm gật đầu. Họ hiểu ý đi tới đưa Thu huyền tới ngồi trước gương mà trang điểm.

Thu Huyền nhìn trong gương nhoe miệng cười. Tựa như đã lâu lắm cô không được người ta phục vụ mình vậy. Cảm giác của nàng giờ thật rất ổn.

Sau 1 tiếng chỉnh trang tất cả, cuối cùng Thu Huyền biến thành một cô gái thật sexy với ống đầm bó sát. Chiếc váy dạ thật vô dụng khi không thể bao phủ hết lấy vòng một đầy đà sắp chảy ra ngoài của Thu Huyền.

Nhìn phía dưới cô đã hết lời khen ngợi. Dừng ngay trên mặt nàng. Ngọc hơi sững sờ. Đã biết Thu Huyền có khuôn mặt rất giống Thu Hà. Nhưng những đường nét càng thêm phần không sai một li khi nàng ấy trang điểm đậm.

Mấy giọt mồ hôi lấm tấm rơi trên trán cô, biểu lộ ra ngoài vài nếp nhăn. Nói thật, nhìn khuôn mặt sắc bén này cô lại nghĩ tới lúc mình ở trên sông Blood. Rất đáng sợ! Vô cùng đáng sợ.

Thấy cô sững người, Thu Huyền phát hoảng lo lắng đi tới, lấy một miếng khăn mềm lau đi mồ hôi trên trán Ngọc Phu nhân, cô không sao chứ ạ!

À! Không sao không sao.

Trán phu nhân toàn mồ hôi này.

Thật không sao mà.

Sau đó, một chiếc xe đen sang trọng đến đón hai cô gái xinh đẹp đến bữa tiệc.

---- Hết Chương 91 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Tiệc (tiếp theo)

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT! - Pé Kem(tn)

Chương 92: Tiệc (tiếp theo)

Trời đang nắng đẹp. Chiếc xe chui vào hầm. Không gian một màn tối đen đáng sợ. Hơi mờ mờ bám vào lớp kính tạo ra làn khói dày cộm. Chắc có lẽ bên ngoài nhiệt độ đang hạ thấp.

Đi ra ngoài thì đã là một chốn phồn hoa ma mị vô cùng. Sắc đỏ trắng đen hòa quyện hiện lên tác phẩm mê đắm lòng người. Hay nói cách khác là như màu máu, màu linh hồn , màu chết chóc điên cuồng cuồng lấy nhau, bắt bẻ nhau. Chiếc xe đen chạy nhanh vào trong đi ngang qua sân ngoài đã có vài trăm chiếc đậu. Đương nhiên là thấy chiếc xe đen này ai cũng hót hải cùng vô số ánh nhìn ghen tỵ thán phục hiện rõ trên mặt. Bọn họ thừa biết xe này là của ai.

Hai chàng trai cao to bước tới mở cửa xe đỡ Ngọc và Thu Huyền xuống, đưa vào bên trong.

Đằng ngoài có mấy người nhìn kiểu hiếu kì thắc mắc vì sao trong xe của vị Thần Chết có hai cô gái?! Theo như họ nhớ là ngài chỉ cưới có một vợ. Bọn họ hướng ánh nhìn về Ngọc - một cô gái đoan trang thẹn thùng có nét ngây thơ trong sáng chắc là vợ ngài rồi. Còn cô gái bên cạnh. Chao ôi! Về đẹp theo kiểu gọi cảm hút hồn, ngực nở mông cong, là cực phẩm đó nha. Chắc ngài không ham nổi thú vui nhân hạ nên mới cặp kè với cô nàng táo bạo này. Ai cũng có chung suy nghĩ như vậy nhưng làm ngơ không dám nhiều chuyện, sợ cái mệnh hại cái thân thì toi.

Ở bên trong người người đông đúc trang phục lộng lẫy, trên mặt họ lại có chiếc mặt nạ đủ hình dạng che đi một nửa bên mặt. Đi qua đi lại trên tay cầm

ly rượu đủ màu hàn thuyền với mọi người rộn rã nhộn nhịp.

Ngọc và Thu Huyền cùng đi vào. Cũng được phát cho chiếc mặt nạ. Của cô thì màu đỏ với đường kẻ trắng đen đan xen kẻ chéo lên tới mắt mang cảm giác sắc bén, rải thêm vào đó chút kim tuyến ánh khiến cho chiếc mặt nạ trở nên sống động mềm mại đến có hồn. Ngọc úm lên mặt, khuôn mặt trái xoan xinh xắn bị che nửa bên trái nhưng vẫn không làm mất đi vẻ yêu kiều, ngược lại còn tăng tính bí ẩn thu hút đến lạ. Còn Thu Huyền là chiếc mặt nạ đen khá đơn giản.

Vào đến giữa sảnh. Rất nhanh Thu Huyền chào hỏi cô rồi đi kiếm người bạn tâm giao, nghe nói người bạn ấy cũng tham gia buổi tiệc này.

Chỉ còn có mình cô ở cái nơi xa lạ này. Nhìn xung quanh đều lạ lẫm. Cô chán nản đi tới nơi bày các món ăn có thể nói cao lương mỹ vị ngũ sắc cầu kì gấp đại một món cho vào miệng. Mùi vị mềm tan rã đến đầu lưỡi nhưng thật cay nồng quá.

Cô ngó quanh kiếm cái gì đó có thể uống. Nhưng không có. Tiệc tùng gì mà đồ ăn thì dọn cả bàn dài còn nước thì không một giọt.

Sau một hồi ngó ngang loạn xạ cô cũng kiếm được một chàng trai phục vụ tay cầm khay với vài ly rượu sòng sánh. Nhưng lại đứng khá xa vị trí của cô. Chết thật! Miệng cô như sắp phun lửa rồi, không còn cách nào khác là chạy qua bên đó.

Vừa nhắc chân đi được hai ba bước thì cánh tay cô bị một lực đạo mạnh mẽ giữ lấy kéo cô về sau. Đôi gót cao làm cô không thể nhanh nhẹn đứng vững mà ngã theo quán tính. Thời điểm xác định là sắp ngã tới nơi rồi. Cô nhắm mắt mong chờ mảnh đất bê tông cứng cáp chạm vào cái mông mình. Vừa kịp cánh tay rắn chắc đỡ lấy áp sát cơ thể cô.

Qua vài mảnh vải cô có thể cảm nhận được hơi ấm cùng cơ thể rắn chắc đang nhẹ nhàng cẩn thận ôm lấy mình. Tựa hồ rơi vào mộng mị cảm giác vô cùng ổn.

Trong kháng phòng rộng. Cặp đôi này rất nhanh rơi vào tâm điểm của sự chú ý. Chàng trai vóc dáng cao cao cùng cô gái mảnh mai nhỏ nhắn. Thật là lãng mạn. Tiếng ô cùng vài đợt vỗ tay nhỏ tán dương vang lên. Vì hai người đều mang mặt nạ. Chẳng ai có thể nhận ra cả.

Ngọc từ từ hé con ngươi tím. Đối diện là chàng trai tóc đen rũ xuống che hờ lấy một bên con mắt, lộ ra con mắt còn lại màu đen cùng đôi môi hơi nhợt nhạt. Thật không rõ mặt đối phương bởi chàng cũng đeo mặt nạ. Nhưng đường nét góc cạnh trên khuôn mặt có vẻ rất tuấn tú.

Thời gian như ngưng ở thời khắc đó thật lâu. Bất giác mặt cô nóng lên, con người đảo qua đảo lại, tìm thì đập rộn ràng đến lạ. Cô bị bệnh đại trai ư?

Em, không sao chứ? Giọng nói trầm ấm hiền dịu vang lên. Giọng nói đó đối với cô trông thật quen tai quá nhưng cô không thể nhớ mình đã nghe ở đâu nữa.

Không, kh...ông sao. Cô đáp từng câu ngập ngừng mất tự nhiên. Đôi mắt hai người nhìn nhau thật lâu. Cảm tưởng như rất hiểu nhau.

---- Hết Chương 92 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Tiệc (tiếp theo)

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT! - PÉ KEM(TN)

Chương 93: Tiệc

Vậy à. Chàng trai lạ mặt đỡ cô lên. Cô lấy lại cân bằng đứng khập nhễ nhãi. Đầu lưỡi còn 'bốc hỏa' nay lâu quá không có thứ gì dập trở nên muốn lè ra ngoài mà hít hà. Nhưng cô vẫn tỏ ra lịch sự nở nụ cười gượng ép.

Chàng trai này ban đầu đã để ý từng nhất cử nhất động của cô. Thấy cô ánh mắt liên không rời mà chẳng thể rõ lý do.

Khi cô ăn cá hồi sống tấm mù tạt, anh bật cười. Cô gái này thật vụng về và sợ cay. Khuôn mặt nhăn nhó kia lại càng thêm nét ngây thơ mang chút trẻ con.

Anh đưa cho cô ly rượu mà anh đang uống dở nói: Nếu cô không ngại thì có thể lấy ly nước của tôi.

Giọng nói nhẹ nhàng, cử chỉ lịch thiệp ra dáng một đấng trượng phu đúng mực.

Cô cảm thấy rất ngại, nhưng nhìn vào đôi mắt đen láy cùng cặp mày có chút nhướng lên trông mong thì cô không dám từ chối, nhận lấy ly nước, xong lại lén nhìn anh, quay đi chỗ khác uống một hơi. Chút còn nhẹ chảy vào thấm qua đầu lưỡi làm đỡ đi được vài phần.

Cảm ơn anh!

Em có thể cảm ơn tôi bằng cách cho tôi biết tên được chứ? Anh nở nụ cười như ban phát ánh nắng, khuôn mặt hơi ngược lên để lộ ra chiếc cằm vuông vắn mà kiên nghị.

À.. à là Như Ngọc. Thật ra cô cũng không phải tuyệt người dễ giải đầu nha nhưng bắt gặp giọng nói say ngọt cùng cử chỉ và nét rạng ngời toát ra từ anh. Mà anh lại đi hỏi tên cô thật đường đột, tâm lý của cô nào đâu chuẩn bị trước nên đã lỡ nói ra tên mình.

Rất hân hạnh được biết em.

Ánh đèn vụt tắt...

Trong màn đen tối, sự hoảng loạn bắt đầu sinh ra. Nó ngày càng lớn dần và đè nén cơ thể cô.

Em đừng hoảng. Tiết mục khai mạc bắt đầu thôi mà, không sao cả. Xung quanh đen kịt, cô không thể biết được anh chàng đó đứng chỗ nào nhưng hơi thở phả ngay trước mặt cô, cùng đó là cái vỗ vai trấn an. Cô cảm thấy thật an toàn!

Ánh đèn nơi giữa khán phòng bật lên chiếu xuống một chàng trai mái tóc đỏ lấp lánh vài sợi ánh bạc. Body anh thật chuẩn lại khoát bộ vest lịch lãm với hai bên quai vạt áo là màu đỏ sẫm. Mặt đeo mặt nạ. Cứ như thế mà xuất hiện cướp đi bao nhiêu trái tim phụ nữ.

Cô đứng phía góc tối cũng thấy được người đàn ông phía trước. Nếu diễn tả thì chỉ vụn vụn bốn chữ 'xuất chúng phi phàm'. Chắc chắn chỉ có thể là Hắc Vỹ.

Ngài đứng, nhòe một nụ cười nhạt, lạnh lùng tuyên bố:Tiệc bắt đầu!

Tiếng nhạc cổ điển hòa tấu vang lên theo từng khúc du dương, trầm bổng nhẹ nhàng. Các cô gái đều bước lên phía trước e thẹn ngại ngùng đưa tình theo ánh mắt gửi đến ngài và chỉ mong ngài sẽ mời chính mình làm bạn nhảy, nhảy một khúc dạo đầu.

Ngài lại chẳng bận tâm, đảo mắt. Cuối cùng tìm ra được bóng dáng bé nhỏ, cất bước đi tới.

Một cô nàng đồng đánh kèn mặt khi thấy ngài tiến về phía mình, đôi mắt liền sáng quất lên. Đưa cánh tay kiêu diễm của mình lên phía trước, mong từng giây phút ngài chạm vào bàn tay mình.

Nhưng thật tiếc cho cô nàng đồng đánh kia đã quá đề cao bản thân mà rước nỗi nhục. Hắc Vỹ đi tới gần, thấy có người giơ tay ngăn đường, lạnh nhạt nắm cánh tay đẩy ra rất mạnh, làm cô nàng té lăn ra đất bộ dạng đến khó coi. Cô nàng nhục nhã đứng dậy khóc lóc chạy đi chỗ khác trước sự châm chọc của cả khán phòng. Chắc cô nàng cũng rút ra kinh nghiệm tốt nhất là đừng nên hy vọng ảo tưởng viễn vông tới ngài.

Ngài tới trước mặt cô, ánh đèn cũng theo đó mà đi theo. Chiều thứ ánh sáng chói mắt lên người cô. Nó hơi gây áp lực một chút.

Ngài đưa tay lên phía trước cúi người ba mươi độ:Em có thể vui lòng nhảy với tôi một điệu chứ?.

Cô đờ người vài phần, trong tim cảm thấy lằng lằng một thứ cảm xúc lạ.

Thấy cô chần chừ, lại thêm cánh tay người khác giới đặt lên vai cô có vẻ gần gũi như thế thì khuôn mặt ngài vẫn lạnh nhưng trong lòng đã sớm sinh ra cổ tức giận.

Mọi người xung quanh lại thì thầm, xem xét thước phim HD trước mặt. Nếu để ý thì thấy trang phục và mặt nạ của Ngài và cô gái kia thật sự có màu sắc cùng kiểu cách nam nữ. Thật sự là trang phục đôi. Đó là vợ ngài ư? Còn chàng trai kia??? Cô gái đó ngoại tình! Quá liêu lĩnh!

Mấy phút sau, không khí trầm mặc trong khúc nhạc êm dịu mà nay nghe thật rộn rã.

Ngài nở nụ cười, cầm cánh tay cô, kéo về phía mình. Sau đó quay sang chàng trai lạ mặt kia:Cảm ơn người! Vợ ta sợ bóng tối, trong bóng tối lại làm càng làm. Thật may có người giúp.

Chàng trai kia lắc đầu quơ tay bông đùa:Không sao! Bảo vệ vợ ngài là niềm hân hạnh của tôi.

Câu nói nửa ẩn nửa thật khiến ngài nhếch mép, gật đầu:Rất tốt!.

Ngài quay sang cô, tiếng tới thổi luồng khí lạnh vào tai cô:Tiệc tàn, em nên chuẩn bị tâm lý. Rồi nở nụ cười đẹp như ánh ban mai nhưng ẩn chứa chất độc chết người.

---- Hết Chương 93 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Tiệc (tiếp theo)

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT! - PÉ KEM(TN)

Chương 94: tiệc (tiếp theo)

Tiếng nhạc du dương mềm mại của điệu rumba đưa cặp đôi một nam một nữ hòa tấu nhịp nhàng uyển chuyển trong từng bước chân, từng giai điệu, từng cảm xúc.

Xong, lại chuyển sang điệu samba, linh hoạt. Cánh tay rắn chắc của người nam mạnh mẽ ôm eo người nữ nâng đỡ một cách cẩn thận.

Hai người trao cho nhau ánh mắt. Nữ thì ngại ngùng có chút lo lắng bất an. Nam thì lạnh lùng câu hồn muốn người ta chìm đắm vào đó.

Ánh đèn pha ở đâu cũng không rõ chiếu quanh khán phòng với hai màu đen đỏ chủ đạo. Cộng hưởng cùng cặp đôi phía dưới khiêu vũ tạo nên bức kiệt tác đẹp đẽ. Nhìn vào ai cũng sẽ thấy được sự lãng mạn và nồng cháy của tình yêu thời đương trẻ. Thật mãnh liệt!

Mọi người xung quanh đều ngắm nhìn họ. Có người thể hiện sự thán phục và cũng có người lại ganh ghét. Ra là vợ của Thần Chết - Như Ngọc.

Riêng nơi góc phòng, chàng trai trẻ bí ẩn lúc này vẫn đang đắm chiều nhìn cô gái đó, một chút thương nhớ, một chút đau sót và một chút khó nhọc. Thương nhớ người mà ngàn năm nay anh muốn gặp. Đau sót vì cô đang trong tay người đàn ông khác. Khó nhọc! Anh bật cười. Khó nhọc vì anh đáng lẽ không nên à không chắc chắn là không được ở bên cô ấy. Vì.. anh sẽ hại chết cô ấy. Mà thật chất ngay từ đầu, anh gặp cô đã không có ý tốt rồi. Chắc chỉ có ngài, Thần Chết, mới có thể làm em hạnh phúc. Nhưng xin lỗi, tôi không đủ vị tha để tha thứ cho hấn! Tôi phải khiến hấn đau khổ! Tội cùng đau khổ.

Sau khi nhảy đoạn được coi là khai mạc cho buổi tiệc thì cả khán phòng bắt đầu bắt cặp khiêu vũ. Trai gái liếc mắt đưa tình nhau tỏa ra mùi hương âm khí mê đắm thu hút bạn nhảy.

Khi ai cũng đã có đôi có cặp mà chàng trai mặt nạ trắng (tg: chàng trai đỡ ngọc) vẫn đứng đó nhìn ra khoảng sân, tay phải hiện vài đường gân xanh rần rần hiện lên sau lớp da đang mân mê chiếc ly thủy tinh trong xuống đưa lên mũi ngửi rồi đặt bờ môi lên lớp son nhẹ ở vành ly, nhắm mắt cảm nhận mùi hương. Điều đặc biệt ở chỗ chiếc ly rỗng tuếch chỉ có thể soi qua bên ngoài lớp nam nữ đang khiêu vũ. Có thể xem đây là cách hôn gián tiếp nhỉ?

Điệu tăng - gõ chậm lãng mạn. Các cô gái di chuyển vòng hông một cách uyển chuyển qua lại nhịp nhàng. Đến những bài tanggo nhanh. Đôi chân mọi người đều nhanh nhạy đệm từng mũi giày lên sàn bóng loáng.

Cô gái trang phục đen bó sát, trên phô ra bộ ngực sữa căng mịn đi đến chàng trai mặt nạ trắng không ai khác chính là Thu Huyền. Nàng ta cầm ly rượu đỏ hồng đi lượn lờ ra sau lưng anh chàng, tay như con rắn trườn từ cổ anh ra đến lưng. Rồi Thu Huyền nở nụ cười, cất tiếng:Anh chàng điển trai này có thể mời tôi nhảy được không?. Đưa bộ ngực nặng nề sát tay anh khec đụng.

Anh chàng mặt nạ đặt chiếc ly xuống, nắm lấy bàn tay Thu Huyền đặt lên môi trao nụ hôn Tại sao lại không!?.

Chàng trai mặt nạ nắm tay đưa Thu Huyền ra giữa sân và cũng như mọi người hòa tâm hồn vào giai điệu.

Khúc nhạc hoán đổi cặp đôi chạy trên nền nhạc nghe nhịp rất vui tai. Nam nhân nhanh tay xoay chuyển bạn nữ mình vòng ra sau để hoán đổi. Tất nhiên ai không muốn cũng phải chịu chấp nhận bởi người nữ sẽ theo sức của cánh tay bạn nhảy với mình mà di chuyển, đồng thời phải cùng lúc không sẽ xảy ra tai nạn. Vỹ đỡ Ngọc xoay người cô nằm đến sau vòng ra phía sau. Cô thật sự hoang mang không biết mình sẽ rơi vào tay ai vốn bị xoay rất nhanh chân mang gót không thể bắt kịp mà dừng lại được. Cuối cùng, cô lại rơi vào một lồng ngực rắn chắc. Không cần nói thì chúng ta đã đoán ra được là ai. Vâng, là anh chàng mặt nạ ban này.

Anh chàng đặt tay lên eo cô, giữ vững tư thế cho cô. Cất tiếng :Chào em rồi anh nở nụ cười lộ ra hàm răng trắng đều đặn, ánh mắt cười biểu lộ ra sự ấm áp vui tươi.

Hai người cùng khiêu vũ rất ăn ý. Mùi hương quen thuộc được toát ra từ đầu xộc lên mũi cô có cảm giác thật lạ, thật thân quen, khiến sóng mũi cô hơi cay cay, nghèn nghẹn trong lòng, có lẽ mùi này là từ cơ thể anh chàng mặt nạ. Cô hơi khép mắt lại, lợi dụng mùi hương tưởng tượng lại khuôn mặt đã lâu lắm không được nhìn thấy. Những lúc buồn khuôn mặt anh ấy ra sao, những lúc vui khuôn mặt anh ấy ra sao. Anh ấy rất yêu cô mặc cho những người xung quanh bàn tán vẫn quyết che chở bảo vệ cô. Nhưng ông trời thật biết cách trêu người. Hạnh phúc đang đây ấy chỉ được một thoáng bỗng phút chốc biến mất. Anh chết không rõ nguyên do. Còn cô lại gặp chuyện quái đàng đi xuống cái nơi dành cho người âm. Liệu anh ấy có ở nơi nào đó dưới này không?.

Nước mắt rơi vài giọt trong veo như pha lê thấm đầm làn mi. Mờ mắt ra, bóng hình phía trước mờ nhòa lại thoát giống anh ấy.

Em sao vậy? Đau chỗ nào? Chàng trai mặt nạ lo lắng.

Không có gì, bụi bay vào mắt thôi. Không biết sau lớp mặt nạ kia là khuôn mặt như thế nào. Suy nghĩ này len lỏi trong đầu cô.

Người khác nhìn vào thì thấy cặp đôi này rất bình thường nhưng rơi vào tầm mắt Ngài thì lại khác. Hai người trong thật thâm tình. Cô gái an tâm để

chàng trai nâng đỡ trong mỗi điệu nhảy vòng tay. Còn lúc nhảy với ngài thì lại xa cách. Ngài bật cười chế giễu.

Lần này cô phạm tội nặng lắm rồi!

---- Hết Chương 94 ----

Pekem: dự kiến chương sau có H

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Tiệc (tiếp theo)

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT! - PÉ KEM(TN)

Chương 95: tiệc (tiếp theo)

Người khác nhìn vào thì thấy cặp đôi này rất bình thường nhưng rơi vào tầm mắt Ngài thì lại khác. Hai người trong thật thâm tình. Cô gái an tâm để chàng trai nâng đỡ trong mỗi điệu nhảy vòng tay. Ngài bật cười chế giễu.

Lần này cô phạm tội nặng lắm rồi!

Thu Huyền nhìn bạn nhảy của mình. Thấy ngài nhìn mãi một điểm nàng ta mò nhìn theo. Khuôn mày ngang khế nhíu lại. Ngọc thật là xứng đôi với anh chàng đó nhì? Nàng quay sang mỉm cười với ngài, đồng thời đôi tay mảnh mai như con măng xà choàng lấy cổ ngài, ép sát thân thể đầy đà lên người ngài.

Ngài đảo mắt lên khuôn mặt xinh đẹp sắc xảo kia, mặt không chút cảm xúc, thốt ra giọng nói cứng cựa của sự lạnh giá Cầm. Đứng, chỉ một câu thôi, Thu Huyền đã sợ mất mặt tím tái cả mặt. Nàng biết nàng nắm được điểm yếu của ngài, nhưng cũng không đồng nghĩa với việc ngài có thể đối xử dịu dàng tình cảm hoặc ưu ái nàng. Chỉ sợ ngài sẽ đem nàng ra tiêu biến thì thật gậy go. Rốt cuộc Ngọc có gì hơn nàng chứ? Không công phục. Cô ta chẳng làm gì cả, dù có xảy ra chuyện gì cô ta cũng chỉ ngồi đó 'xoi nước' thì cũng có hàng tá người theo. Hừm~ đó là nỗi si nhục rất lớn. Uất ức cùng tức giận bùng cháy trong nàng. Nhưng hiện tại ngoài việc kiềm chế bản thân thì chẳng còn cách nào tốt hơn.

Thần chết cũng chỉ là vị thần. Đôi khi không thể giết ai là có thể giết. Tiêu biến ai thì có thể tiêu biến. Như thế chắc tam giới nổi loạn mất. Tùy vào trường hợp nhất định ngài mới có thể ra tay.

Cùng người lạ như thế này khiến cô không quen. Cô im lặng có thể cảm nhận thấy từng đợt khí mình thổi ra, tiếng tim đập vì hồi hộp.

Cô được anh nâng đỡ ngã người ra sau trong vòng tay của chàng mặt nạ. Lại vô tình chứng kiến cảnh Thu Huyền và ngài đang nhìn nhau. Dưới ánh đèn nhiều màu sắc, khuôn mặt hai người lúc rõ lúc nhòe. Cô không thể phân biệt được gì chỉ cảm thấy ngứa mắt lắm sao.

Được một lúc khá lâu, trên sân chỉ còn hai cặp vẫn còn khiêu vũ. Một bên là vị Thần chết cao cao tại thượng cùng cô nàng Thu Huyền nóng bỏng, còn một bên là chàng mặt nạ bí ẩn chưa thể đoán rõ danh tính và cô gái mà ai cũng biết dưới danh vợ Thần Chết. Hai cặp vẫn linh hoạt theo từng bài. Không ai chịu thua ai. Chậm, nhanh đều, mỗi bước nhảy đều đem đến cái hay và mới lạ khiến khán phòng chú ý và không thể không nghỉ hoặc về câu nói trần tục 'ông ăn chả, bà ăn nem'.

Ngoài trời vốn đỏ kè nhưng nay chuyển sang đen, tiếng lữ dơi kêu lên thứ âm thanh vang vọng dự báo điều chẳng lành. Tiếng gió quạt đám cây vào nhau đập mạnh vào cửa kính.

Hết vũ điệu khiêu vũ. Cô khá mệt cho thân thể cử động lác lác liên tục. Định kiếm chỗ nghỉ ngơi nhưng Hắc Vỹ đã hoàn toàn dập tắt suy nghĩ đó. Bàn tay ngài gạt khỏi lòng chàng mặt nạ dắt cô đi về hướng cửa chính. Không quên để lại lời chạm tạt biệt cùng ánh mắt chết chóc.

Anh định làm.... làm gì? Cô ra sức dằng co nhưng sức lực như con kiến đối với ngài, à không căn bản là không có chút sức gì. Bỏ ra. Ngài bế cô lên đi về hướng đồ xe, mở cửa, ném thẳng cô vào trong, khuôn mặt lạnh tanh đến ớn sống lưng.

Cô bị đập mạnh đầu vào thành ghế. Con đầu đầu không kịp bót thì ngài đã ngồi vào ghế lái, phóng đi với tốc độ cực đại.

Rất nhanh xe về tới lầu đài u ám. Cánh cửa lầu đài nhanh chóng được mở ra với những thứ ánh sáng ma mị. Xe chạy vào trong.

Bây giờ lòng cô đang rất hoảng sợ. Mồ hôi lạnh sớm đã tuôn ra thấm đẫm trên trán. Cô đã làm gì mà ngài có thể nổi giận chứ. Không phải chính ngài ở với Thu Huyền trông rất vui vẻ đó sao. Sao lại lôi cô rời khỏi tiệc song tức giận như vậy. Cô phải chạy trốn thôi.

Xe dừng, cô mở cửa xe, chạy nhanh tìm kiếm chỗ trốn. Cô chắc chắn rằng nếu giờ bị ngài bắt được thì đêm nay chắc chắn cô sẽ không được yên thân. Nhưng ai bảo ngài là thần chết! Con người có thể đấu với thần linh được ư? Nực cười! Cô vốn không có một chút phần trăm dành phần thắng, dù cho có dùng đến thượng sách trong ba mươi sáu kế.

Hắc Vỹ nắm tay kéo ngược vào lòng:Em cả gan!

Đi vào lâu đài, lên lầu. Từ xa, cánh cửa bị ma pháp ngài hất tung. Đến phòng ngài ném cô lên thẳng giường. Tiện thể áp sát thân thể cường tráng lên người cô.

Anh định làm gì... cô phản kháng chống cự, đôi chân nhanh chóng đập mạnh lên phần bụng ngài. Nhưng ngài nhanh hơn né được.

Anh.. um ư đôi môi bị khóa chặt lại. Sự găm cắn, mút mát một cách mạnh bạo, vốn là đang trừng phạt cô.

Hừ~ hôm nay cô đúng là mê người. Khi thấy cô từ cổng bước vào với dáng vẻ xinh đẹp kia, con thú trong ngài đã một phần bị đánh thức tỉnh. Hận không thể đem cô ra mô xê ngay. Thế lại để cho thằng đàn ông thấy được sự mê người đó mà tiếp cận. Thật đáng chết. Cô cũng không phải vừa, dám ngang nhiên trước mặt ngài bày ra bộ mặt cùng thân mật 'tình chàng ý thiếp'. Đã thế còn không mẫn gì tới ngài. Thật khéo cho cô gái này. Dám 'châm ngòi' ngài. Vậy thì để cô lãnh đủ.

---- Hết Chương 95 ----

Pekem(tn): dạo ni tui hơi bí ý tưởng :(cmt cho tui đi :((

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Tôi hận anh

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT! - PÉ KEM (TN)

Chương 96: Tôi hận anh (H)

Um.. ư ... ừ chiếc lưới điều luyện luồn lách vào sâu bên trong khoang miệng cô, cùng khuấy đảo, treo đùa rượt đuổi.

Cô chán ngán cắn đôi môi ngài. Ngài nhũm mày rời khỏi khuôn miệng cô. Nhếch mép:Em hư thật. Có phải tôi nuông chiều em quá nên hóa hư hay không?

Cô sợ hãi nhưng vẫn bắt mình phải mạnh mẽ trước ngài, không để cho hắn ăn hiếp: Tôi... đã làm gì chứ?

Đã làm gì? Hài thật đấy! Ở một góc tâm tình cùng trai lạ. Đến khi chồng ngay trước mắt thì né tránh. Ngài lạnh lùng nhấn mạnh từng chữ một. Cô cảm sùng tột à! Cô xem tôi là cái thá gì?

Cái thá gì? Hắn quá đáng rồi đó, cô bắt đầu tức giận. Hắn nói cô cảm sùng à. Hắn nhìn lại bản thân mình thử đi có khác cô là bao không? Anh chẳng là cái thá gì! À không, anh là vị thần tối cao không ai dám phản, chuyên đi áp bức người khác làm theo ý mình!.

Hahahaha.... Vỹ cười lên, báo hiệu điều chẳng lành. Ngoài trời có lẽ cũng theo cảm xúc mà giạt lên từng tiếng ầm trời, các cánh cửa va đập vào nhau 'rầm rầm'.

Em có muốn biết tôi áp bức người khác như thế nào không? Giọng điệu hắn không còn tức giận thay vào đó là sự nhẹ nhàng như nước chảy rượt mà lãng tã trên mặt biển, nhìn như vậy chứ biết đâu được khi vào tới đất liền nó có trở nên hung bạo hay không. Tôi nghĩ nên cho em hiểu một chút về tôi.

Vừa nói xong, ngài mạnh tay xé đi lớp váy mỏng, luôn tiện kéo chiếc quần lót mỏng manh bao bọc lấy hạ thân. Nơi tiếp xúc đang khô ráo bỗng 'sinh vật lạ' to lớn chen chúc khiến cô đau rất theo quán tính mà cong người lên. Đôi tay nắm lấy ra giường bầu chúng nhả nhúm.

Ngài không một khúc dạo đầu đã mạnh bạo đưa đẩy, mỗi cái đẩy như trút giận, chỉ muốn tìm kiếm nơi để thỏa mãn. Sự cấu chặt của hàng ngàn miệng hút, bám chặt vào cự vật của ngài. Nó khiến ngài sượng mà gào lên từng tiếng. Nhịp đẩy một nhanh hơn.

Gọi tên tôi ngài ra lệnh.

Đau.. đauuu...

Tôi nói em gọi tên tôi. Ngài muốn cô phải nhớ rõ nỗi đau này, nhớ rõ cô là của ai.

... cô cắn chặt răng không chịu mở miệng kêu.

Quả nhiên hư anh không ngừng gia tăng tốc độ. Cự vật đâm rất mạnh, Hạ thân cô như sắp nứt ra rồi. Không kiềm nổi cơn đau. Nước mắt cô rơi, nấc lên từng tiếng. Tôi.. hận ...anh!

Một câu ngắn gọn khiến động tác ngài dừng lại. Ngài đưa mắt nhìn về phía cô, đôi mắt lạnh lẽo buốt giá: Em ghét tôi đến thế? Ghét sự đụng chạm với tôi? Khi con tức giận lên tới đỉnh điểm ngài quát to: TẠI SAO? TẠI SAO EM KHÔNG YÊU TÔI! PHẢI LÀM THẾ NÀO EM MỚI CHÚ Ý ĐẾN TÔI, EM NÓI ĐI! Đôi mày kiếm của ngài nhú lên, ánh mắt hằn lên vài tia máu đỏ, bờ môi run run, đôi tay nắm lấy bả vai cô mà lắc. Điều đó khiến lòng cô hơi nhói đau. Đây là lần đầu cô thấy ngài như vậy. Xúc động không kiềm chế, trong lời nói có ẩn nhẫn sự vang xin.

Cô cúi đầu để không nhìn thấy khuôn mặt đỏ vì cô sợ mình sẽ mềm lòng: Dù anh làm bất cứ điều gì. Tôi sẽ mãi mãi không yêu anh!

Một cổ im lặng trầm luân bao quanh hai người, nhưng nó thật nặng nề, làm cho người ta muốn lười. Lười đối mặt, lười kiềm nén, lười chờ, rất muốn bốc hơi khỏi nơi này.

Gió, mây, cây, trời lặng thinh yên ắng ngưng đọng trong không gian mới bị xáo trộn. Thật bất thường!

Nhếch mép, ánh mắt neho lại rõ khinh thường. Cầm cự vật lớn lời ra, sau đó ném quần áo lên người cô, ngài biến ra một áo choàng dài che chắn cơ thể rồi quay đi, biến mất sau cánh cửa.

Trong khoảng khắc đó, tay cô với lên định níu kéo ngài. Rồi khựng lại. Cô không biết tại sao mình bị vậy. Chỉ thấy lồng ngực rất khó chịu, giống như cô mong mình và ngài sẽ không bao giờ lọt vô tình thế này. Luôn luôn hòa thuận, thấu hiểu nhau thì hay biết mấy.

Cô thờ dài, đưa tay lên gạt đi mấy giọt nước mắt, cầm lấy bộ đồ bước vào phòng tắm.

~~~~~

Ở nơi khác...

Đây là một căn phòng khá lớn. Chiếc ghế mạ vàng được đặt ngay phía trên cao. Người ngồi trên đó là một chàng trai trẻ. Tướng tá cao to khoáng đạt trên mình bộ đồ lông báo. Khuôn mặt rõ rệt hai sự khác biệt. Một con mắt đỏ ngầu hung dữ như mãnh thú, còn con mắt kia bị một vết cắt ngang có thể đã mù.

Phía dưới một người hầu đang quỳ, bẩm báo: Thủ lĩnh, tên đó đến.

Cho hắn vào

Người hầu lui ra. Mấy phút sau có người bước vào. Khi nào ngài mới ra tay vậy, Vũ!

Người đàn ông ngồi ngài vàng khè cong môi, đưa tay qua nâng ly rượu lên xăm xoi. Khá khen cho người, dám gọi thẳng tên ta. Người có tin ta đập tắt người trong chưa đầy một giây?

Người kia cũng bật cười đáp: Tin! Nhưng chung một thuyền thì làm sao nhỉ?

Vừa nói xong người đàn ông tên Vũ phóng chiếc ly trên tay mình về phía trước. Chiếc ly rất nhanh bay thẳng tới người kia. Người kia bắt kịp chuyển động mà giữ lấy uống hết. Sau đó chiếc ly thủy tinh trong tay bị đứt, sức nóng khiến nó vỡ vụn.

---- Hết Chương 96 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Cô là của ngài! Ngài là của ai?!

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT! - PÉ KEM(TN)

Chương 97: Cô là của ngài! Ngài là của ai?!

Phòng khách tràn ngập mùi thơm của các loại thức ăn bổ dưỡng. Nào là heo sữa, cà ri samundari khazana, bít tết bò wagyu,.... Cảnh Tuấn cùng kính đứng bên cạnh bưng chiếc khay vàng có loại rượu hảo hạng. Người ngồi trên ghế đang mặc chiếc áo thun cùng quần joging thoải mái tay cầm thứ gì đó phát sáng, trong đó toàn là mặt chữ, có thể hiểu đại loại là tờ báo.

Ngọc đi xuống, bước gần lại ghế ngồi đối diện, ngồi xuống. Cầm lấy một dao và nĩa cắt thức ăn. Nhưng chưa kịp đặt con dao xuống miếng thịt đang bốc khói thì ngài lên tiếng.

Bỏ xuống, đứng lên. Ngài gấp tờ báo lại nhẹ nhàng đặt lên bàn. Cầm lấy thức ăn cho vào miệng, uống một ít rượu. Động tác vô cùng tao nhã, và không hề đưa mắt tới chỗ cô.

Cô dừng lại nhìn hần. Lại thấy Cảnh Tuấn nhìn cô rồi lắc đầu như có điều gì đó muốn nói.

Từ trên lầu, Thu Huyền mặc một chiếc váy ngủ mỏng tanh, ngần ngừn có vài chỗ che đi nơi nhạy cảm nhưng không đáng kể bao nhiêu. Tất cả đều lộ ra đến người ta đỏ mặt. Gò bông ưỡn cao, da thịt trắng nõn nà, ở phần cổ có vài dấu ấn kí vô cùng chói mắt, mặt thì rạng ngời tươi tắn hồng hào khí sắc.

Nàng ta là lướt đến bên ngài, ngồi vào lòng, ôm lấy cổ ngài Vỹ ca ca! Người ta đói. Nàng nũng nịu dụi dụi thân hình vào cơ thể ngài.

Cứ nghĩ rằng vị Thần Chết này sẽ ghét ai xưng hô với mình như vậy. Nhưng trái ngược, ngài đưa tay vỗ vỗ đầu Thu Huyền để dựa vào lòng mình.Đợi một chút ngài dịu dàng uống ly rượu, đặt bờ môi mình lên bờ môi Thu Huyền.

Theo ánh mắt mọi người có thể thấy rượu từ khoang miệng ngài truyền qua khoang miệng Thu Huyền. Thu Huyền đón nhận nuốt xuống nhưng vẫn luyến tiếc ôm lấy đầu ngài mát mát bờ môi mà ả thăm mong muốn. Ngài lại không hề né tránh mà giữ lấy thế chủ động. Hai người ân ái ái không kiên nề gì.

Hành động dịu dàng kia, những vết ái muội kia. Tất cả tất cả là hàng ngàn mũi kim nhọn đâm tới tấp vào trái tim vốn đã phập phồng ri máu. Cô bị sao vậy? Cô đang khó chịu đó à? Cô đang ghen đó à? Mảnh này là có tình để cô thấy? Thật đau đớn. Nhưng cô vẫn cố kiềm nén, lấy lại bình tĩnh. Thật không may nước đã trào tới hốc mắt, cô không thể ngăn lại cảm xúc đang vỡ òa. Cô đứng lên, nở nụ cười nhẹ trên đôi môi:Chúc hai người ngon miệng cô quay người hướng lên từng bậc cầu thang nhòa nhòa vì nước mắt. Bàn chân nặng trĩu cổ nhắc lên từng bước.

Đứng lại Hắc Vỹ lên tiếng, đưa mắt nhìn tấm lưng mảnh khảnh kia. Từ nay Trần Như Ngọc dọn ra khỏi phòng phụ nhân đồng nghĩa không còn là vợ ta, và xếp vào hàng người hầu cho ta.

Thật bén nhọn! Câu nói đó thật có sức sát thương cao! Cô không còn là vợ mà là người hầu đấy! Từ đầu , cô đã rất căm ghét hai chữ vợ chồng. Có người luôn bắt ép cô phải chấp nhận cái thân phận vợ kia. Giờ lại muốn cô gỡ bỏ nó. Được cô sẽ gỡ nó xuống. Nhưng lòng cô có thật muốn vậy? Được, tôi với anh chẳng là gì! Và tôi không muốn làm người hầu để phục vụ ngài Thần Chết đây. Vì thế mong ngài đưa tôi về trần thế.

Không được. Ngài khựng lại, đôi tay đang mân mê trên gò má hồng của Thu Huyền bỗng dùng lực bóp mạnh vào. Thần sắc trên mặt ngài trở nên lạnh đi có chút tức giận khiến ả rất sợ không dám mở miệng rên.

Tại sao? Tôi là trò chơi của ngài bao lâu chưa đủ hay sao? Ngài chán rồi thì nên vứt tôi về chỗ cũ đi. Lời nói mang giọng điệu khinh thường nhưng thực tế trái tim cô đau đớn vô cùng. Cảm giác này rất giống khi cô mất đi Phong.

Trong căn nhà này, cô chỉ được mang thân phận thấp hèn. Nhưng cô nên lấy làm hạnh phúc khi tôi còn nể nang để người ngoài nhìn vào có thể thấy hai ta là cặp vợ chồng hòa thuận. Cô đừng bao giờ mơ tưởng sẽ rời khỏi đây. Cô sinh ra vốn đã ở nơi này, vốn là người thuộc về tôi!

Thật bá đạo! Cô thuộc về ngài, còn ngài thuộc về ai?

Tôi không làm vợ, không làm người hầu, không làm gì liên quan tới ngài đây cả. Tha cho tôi!

Ngài phát tay, màn hình hiện lên trên bức tường phía mà cô có thể nhìn thấy. Hình ảnh, màu sắc bắt đầu hiện lên ngày một rõ. Đó là Sơ. Cô ngược nhìn lại xúc động hơn, nước mắt không thể kiềm được trào ra rơi tách tách trên sàn.

Sơ đang ở căn bếp thân thuộc ngày nào, vẫn bộ đồ trắng đen và chiếc tạp sớ đựng mấy cuốn sách đạo chúa. Nhưng tóc sơ đã bạc đi nhiều, nếp nhăn xuất hiện nhiều. Sơ ơi!

Sơ chuẩn bị xong, cầm cặp sách lên nhìn xung quanh căn bếp rồi bà thở dài. Chắc là do đã quá lâu căn nhà thiếu đi tiếng cười nói của Ngọc nên thành ra không gian tĩnh mịch. Bà đã cố hết sức tìm kiếm đứa cháu nuôi nhưng vẫn không tung tích. Cảnh sát vì bất lực mà im hơi lặng tiếng. Bà chảy xúc động chùi đi giọt nước mắt trên mặt hướng ra cửa chính.

Sơ ơi! Con cũng nhớ Sơ. Đôi chân cô bước gần với màn hình, rồi đưa tay chạm vào tựa như chạm vào người bà nhưng nhiệt độ tường phản lên, thật tê tái trên đầu ngón tay.

Ngài nhìn cô, ánh mắt sắc bén nhìn bóng lưng bé nhỏ đang run run, nhếch mép.

Trong màn hình, bỗng chiếu ngay trước mắt cảnh tượng thật đáng sợ khiến Ngọc lắc đầu miệng lẩm bầm Đùng.

---- Hết Chương 97 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT! - PÉ KEM(TN)

Chương 98:

Trong màn hình, bỗng chiếu ngay trước mắt cảnh tượng thật đáng sợ khiến Ngọc lắc đầu miệng lẩm bầm Đùng.

Một con dao sắc nơi đặt dụng cụ nấu ăn lay chuyển nhấc lên không trung bằng một thứ gì đó siêu nhiên. Mũi dao nhọn xoay chuyển hướng đến Sơ. Tất nhiên bà là người trần mắt thịt sẽ không cảm nhận được gì. Mũi dao từ từ thâm lạng bay càng sát lưng của Sơ hơn.

Ngọc khiếp sợ lắc đầu, tay thì đập mạnh vào màn hình như muốn cảnh báo nhưng chỉ hao tổn sức lực một cách vô ích. Ánh mắt tròn tròn nhìn theo mũi dao. Tường tượng ra trước mắt cảnh dao đâm tới tìm Sơ, máu lênh láng khắp nơi. Sơ ngã xuống và chết trong căn nhà hoang vắng không người kề cận. Không! Cô không muốn.

Dừng lại Ngọc nấc lên từng tiếng nhỏ trong miệng, run run nơi đầu lưỡi. Con dao vẫn cứ duy trì tiếp tục bay thẳng tới. Chỉ còn 20cm.. 10cm.. 5cm.. KHÔNG!

Và.. chiếc dao đã dừng lại. Nhưng nó có thật sự chấm dứt? Bây giờ em có làm cho tôi không?! Giọng nói đó thật điềm nhiên nhưng chất chứa sự tức giận cùng tàn nhẫn vô hạn.

Cô im lặng. Im lặng. Điều đó đồng nghĩa với việc chiếc dao vẫn tiếp tục hoạt động. Hắc Vỹ đã hết loại kiên nhẫn. Lần này cô dám thách thức, ngài sẽ chiều theo. Sơ đã tới cửa, chiếc dao cũng bay theo, lần này tốc độ tương đối nhanh. Trong khoảng khắc ngắn nó nhắm thẳng không có khả năng dừng lại.

Tôi hỏi lần nữa, em có làm không? Hắc Vỹ nheo mắt chăm chăm vào bóng lưng Ngọc.

Con dao sắp cắm vào lưng Sơ. Chỉ còn ước chừng vài giây 8, 6, 5,... Có làm không? Ngài nhấn mạnh từng chữ. Nhưng đáp lại vẫn chỉ là sự im lặng.

Những giây tiếp theo 4, 3, 2... Có... c... ó... tôi làm. Ngọc nấc nghẹn, quỳ xuống nền sàn, mái tóc dài xỏa trên đất buông lơi. Cô bất lực, thật sự bất lực. Nhìn thấy người mình yêu thương gặp nguy hiểm lại không thể ngăn cản chỉ trơ mắt ra nhìn. Còn ngài lại hạ lưu vô liêm sỉ dùng cánh này áp đặt cô. Không phải đã có Thu Huyền xinh đẹp đó rồi sao, hà cớ gì lại không cho cô quay về, bắt cô làm công việc của một kẻ hầu hạ. Tại sao hả?

Cô quay đầu lại, đôi mắt ngập trong làn nước:Vừa lòng anh chưa.

Tiếng cửa đóng, và con dao rơi phát ra tiếng leng keng. Mọi thứ đã dừng lại.

Không khí nặng nề bao quanh. Cảnh Tuấn nhìn cô, ánh mắt anh tràn đầy lo lắng. Lúc đó không hiểu sao đôi chân bất giác nhấc lên bước về phía cô, mặc cho ánh mắt Hắc Vỹ sắc bén đã 'xuyên thẳng' người anh, vì anh chỉ biết rằng hiện giờ cô rất khó xử, rất mong manh, nó làm tim anh đau, nó khiến anh muốn tìm đến che chở.

Cảnh Tuấn khụy, đỡ cô trong vòng tay. Cô tựa vào lòng anh để yên cho anh bế. Cảnh Tuấn bế cô lên, ở lúc xoay người, Cảnh Tuấn đụng trúng ánh mắt ngài, anh khựng lại vài giây, cúi đầu như thể muốn nói rằng Tôi sẽ chịu phạt rồi Cảnh Tuấn quay đi hướng đến cầu thang.

Về đến phòng, Ngọc quá mệt mỏi thờ người ra. Nước mắt vẫn thi nhau trào xuống. Cô đau đớn. Rất đau đớn. Tương lai thật quá mù mịt, cô không thể biết mình sẽ như thế nào.

Cảnh Tuấn lấy một chiếc ghế ngồi đối diện cô, biến ra một chiếc khăn lau đi nước mắt trên khuôn mặt cô. Cô không hề biết rằng khi nhìn cô như thế này, lòng anh xót lắm. Cô vì người đàn ông khác mà khóc. Mà người đó lại là Thần Chết - chủ nhân của anh. Anh ước gì người làm cô đau lòng kia là một người khác, có như thế anh mới ra tay giết chết. Vì anh không muốn nhìn cô đau đớn. Anh yêu cô nhưng yêu một cách thâm lạng và chỉ mong cô có thể hạnh phúc.

Diễn đủ rồi! Thu dọn đồ chuẩn bị chuyển phòng đi. Giọng nói chanh chua vang lên. Và tất nhiên không ai khác chính là Thu Huyền. Ắt ta là lướt đi đến bàn trang điểm ngồi ung dung, soi khuôn mặt mình trước gương nở một cười mãn nguyện, với tay trong tủ lấy tất cả mỹ phẩm của cô thẳng tay vứt vào xọt rác. Để lại đó là mỹ phẩm mới toanh. Tay làm miệng nói:À mà! Tôi nhớ cô xuống đây tay không mà. Ắ đứng lên, mở tủ lục lọi bên góc có chiếc áo đồng phục rồi ném thẳng vào mặt cô. Đây là tài sản của cô đấy! Giọng nói hết sức khiêu khích cùng ánh mắt khinh thường ngoác cái đầu ra ý Còn không ra ngoài.

Cảnh Tuấn thấy vậy, cười mỉa mai:Nên cư xử cho ra dáng quý cô đi, phá hoại gia đình người ta mà làm như ta đây huy hoàng lắm.

Anh...! Ắ ta cũng hòng. Sắc mặt tím tái.

Chúc phu nhân phụ có một đời sống dài và vô cùng bình yên trong cái nhà này Cảnh Tuấn ngược nhìn Thu Huyền sau đó bẻ cằm tay đất Ngọc ra khỏi căn phòng.

Để lại Thu Huyền trong phòng. Ắ ta hiểu câu nói ẩn ý đó của Cảnh Tuấn lại càng thêm tức giận. Được lắm. Ngọc à, hôm nay là mày còn gặp may đấy, đợi đó tao sẽ hành xác mày dài dài. Và Hắc Vỹ sẽ yêu tao cả về thể xác lẫn tâm hồn, tao tin anh ấy sẽ không như hôm nay.

---- Hết Chương 98 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 100: Người hầu

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT! - PÉ KEM(TN)

Chương 99: Người hầu

Đề lại Thu Huyền trong phòng. À ta hiểu câu nói ẩn ý đó của Cảnh Tuấn lại càng thêm tức giận. Được lắm. Ngọc à, hôm nay là mày còn gặp may đấy, đợi đó tao sẽ hành xác mày dài dài. Và Hắc Vỹ sẽ yêu tao cả về thể xác lẫn tâm hồn, tao tin anh ấy sẽ không như hôm nay.

~~~~~

Nửa tiếng trước.

Sau khi Ngọc được Cảnh Tuấn bế lên phòng. Ngài vẫn trân trân nhìn về cánh cửa đã đóng. Trong lòng chứa một nỗi phần nộ cùng tức giận khó có thể dập tắt, nhưng cũng có một chút thương xót khi thấy cô như vậy. Có phải ngài đã rất quá đáng hay không?

Nhưng nói cho cùng cô rất ghét ngài rồi, ghét một chút thì cũng vậy thôi, ngài không bao giờ buông tha cho cô. Cô là của ngài.

Vỹ ca ca! Ngài làm em đau Thu Huyền nũng nịu lên tiếng, nước mắt lưng tròng. Ngài chuyển ánh nhìn, tay lau đi vài giọt nước đọng nơi khóe mắt. À thấy Ngài dịu dàng đến lạ, lần lướt khuôn mặt lại gần có ý muốn hôn, đôi tay thon dài mò vào mò vào lớp áo, mân mê từng tấc thịt rắn chắc trên người ngài.

Hắc Vỹ cau mày, Cảm giác thật chán ghét. Không chút thương tiếc ngài đẩy Thu Huyền từ trên người mình xuống, sau đó phúi phúi lại quần áo.

Thu Huyền cắn bờ môi điên tiết hỏi. Sao ngài có thể đối xử với em như vậy? Đôi tay nắm chặt váy áo mỏng manh vì một chút xô xát nhẹ mà bị rách đi.

Cô đang đòi hỏi đặc quyền?! Ngài nhếch mép, cúi người về phía Thu Huyền, bàn tay thon dài lạnh giá chạm vào da thịt khiến ả run người. Run ở đây không phải vì nhiệt độ cơ thể mà do ả đang sợ, sợ mình lỡ lời sẽ chọc tức ngài.

Từ khi nào mà cô đề cao mình vậy?

Ả im lặng, không dám nói gì.

Ngài cười, nét mặt không chuyển hóa bao nhiêu, tay vỗ vỗ má Thu Huyền:Em có thể về phòng. Nói xong ngài đứng dậy và biến mất.

Thật đáng sợ! Một vị thần mà ả khó có thể đoán được suy nghĩ và hành động của vị này.

~~~~~

Cảnh Tuấn đưa cô đến căn phòng khá gần phòng của Hắc Vỹ. Và cô nhận thấy căn phòng này là phòng trước đó mà Thu Huyền ở. Cô khẽ cười thật hài hước. Có ai có thể tưởng tượng rằng cô và Thu Huyền lại đổi vị trí cho nhau.

Ngọc đi vào trong nhìn sơ lược thấy cũng rất ổn. Cách bài trí trang nhã rất hợp với tính cách cô. Cảnh Tuấn giúp cô bỏ đồ vào trong tủ, trải ra giường,... khiến cô cảm thấy rất ngại và biết ơn. Cảm ơn anh cô cười.

Nhưng đó là nụ cười với ánh mắt buồn bã, nó lại khiến anh đau, lại khiến anh muốn che chở, bảo vệ. Anh nhẹ nhàng đưa tay lên không trung định gạt đi phần tóc quấy phá trên gương mặt cô.

Cảnh Tuấn giọng nói lạnh lùng vang lên mang từ tính rất mạnh. Ngài khi nào đã đứng ở cửa nhìn thấy tất cả mọi hành động của hai người. Đi làm việc của người đi

Cảnh Tuấn đưa ánh mắt lo lắng nhìn cô rồi nhấc chân bước ra khỏi phòng. Để trong phòng còn cô và ngài. Sự lạnh lẽo bao trùm khắp nơi. Trái tim cô bắt đầu đập nhanh hơn, đối diện với ngài bây giờ cô hoàn toàn muốn né tránh.

Ngài đi tới bên cạnh nhìn cô:Em không có gì muốn nói với tôi à? Không muốn biết vì sao tôi làm như vậy sao.

Cô quay đi, đưa lưng về phía ngài Không!

Được, bắt đầu làm việc.

Nghe thấy tiếng bước chân đã vọng xa, cô cũng bất ngờ nhận ra được mình đang khóc. Nước mắt lăn dài trên gò má, mắt cũng đã có dấu hiệu sưng. Cô đang thầm mong điều gì? Thầm mong ngài có thể giải thích chuyện của hai người. Thầm mong ngài sẽ không lạnh lùng với cô. Lòng thì muốn nghe câu giải

thích nhưng về bề ngoài vì cái tôi mà giả vờ. Cô bị sao vậy.

Mặc trang phục đầm đen trắng của người hầu lên người. Cô đi xuống nơi làm việc và được giao cho khá nhiều việc nặng nhẹ các loại. Đầu tiên cô phải học hết tên các loại rượu, tên nào cũng dài và khó nhớ, sau đó lau dọn các phòng. ... cô làm việc quần quật không nghỉ ngơi. Mọi người đều thương cảm cho hoàn cảnh của cô nên cũng có người đến giúp cô. Dù gì cô cũng là phụ nữ duy nhất, à không thứ hai trong căn nhà này.

Có lẽ có việc làm nên thấy thời gian trôi qua nhanh xoay qua xoay lại đã đến giờ ăn tối. Cô lại phải đối diện với ngài nữa rồi. Cô thờ dài, đến bếp mang bộ dụng cụ xếp trên bàn.

Vừa tới cửa, đã thấy Hắc Vỹ ngồi đó uống rượu từ khi nào. Hắc lúc nào cũng vậy, xuất hiện với chiếc ly rượu đỏ và hình dáng ma mị cuốn hút, tóc mái được hắt tự nhiên vung tay vuốt lên lộ ra vầng trán cao, cặp mày hơi nhíu nhíu, ánh mắt đỏ kia thường vô cùng đáng sợ nay thoáng chút dịu dàng nhưng kiểu buồn bã bất lực.

Có phải vì Thu Huyền đã làm hắt dịu dàng đi không? Tim cô lại nhói nữa rồi.

Cạch đặt từng bộ dụng cụ xuống phía đối diện, bộ này là dành cho Thu huyền - Phu nhân. Cô lén nhìn bước về phía Hắc Vỹ, cẩn thận quan sát không cho phép mình bỏ sai cái gì, và cô cẩn thận đặt xuống trước mặt Ngài. Vừa lúc ngài lên tiếng :Này cô gạt mình lỡ tay thúc vào chiếc ly bên cạnh và chiếc ly rơi xuống kêu lên tiếng chói tai.

Lần này, ngài định làm gì cô đây?

---- Hết Chương 99 ----

Pekem(tn): bình tĩnh nào mọi người ^^ HE mà. Tui hứa. Mong chương 99 có thể giải oan bớt cho anh Vỹ nhà em=)))

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Người quan tâm đến phụ nữ của ta?

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT! - PÉ KEM(TN)

Chương 100: Người quan tâm đến phụ nữ của ta?

Thôi chết, lần này lại bị phạt gì nữa đây.

Chiếc ly rơi xuống vang lên thứ tiếng chói tai, Ngọc theo quán tính cúi người tay nhặt mảnh thủy tinh, lại không cẩn thận làm tay mình đứt. Mảnh thủy tinh cứa khá sâu vào tay cô và ghim luôn ở trong mớ thịt non. Cô khẽ đau, nhưng cố chịu đựng làm vẻ không có gì.

Đề đó, sẽ có người dọn, đến lấy cho ta ly rượu khác đi ngài không thèm ngó ngang cô một cái, bề ngoài là vậy nhưng bên trong thì hoàn toàn khác hẳn. Cô làm gì ngài cũng quan tâm đến ý.

Cô đi tới giá treo ly, những chiếc ly sáng bóng được treo nhiều và khá cao trên giá. Đối với người hầu ở đây toàn nam cao trên 1m75 mà cô chỉ 1m60 căn bản là không thể với tới.

Dù đã cố hết sức nhưng vẫn không chạm nổi chiếc ly nào, tay thì bị thương càng không thể xay xát mạnh.

Trong nhà kín, bên ngoài cảnh vật yên ắng. Nhưng một luồng gió lạnh thổi qua ngay phía sau lưng cô lạnh cả gáy. Gió thổi rất mạnh pha vào trong đó là mùi thơm rất quen, sớm định thần mùi này mấy ngày gần đây cô đều ngửi thấy.

Bỗng giá ly rớt xuống. Xác định chắc chắn giá ly sẽ ngã trúng, cô té xuống, vội lấy tay che chắn mình, nhắm mắt chờ đợi. Đây là cách duy nhất cô có thể làm được bây giờ. Đơn giản cô là con người, còn ở cái nơi ma với pháp tung hoành cô làm sao chống chọi nổi. Mấy giây kế tiếp, không phải là tiếng ly rơi hay giá kêu. Mà đó là hơi lạnh ở phía sau ôm chầm lấy cô.

Cô gạt mình mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn người đằng sau - Hắc Vỹ. Hắc cứu cô. Nhưng có một sự việc rất đáng phải lo ở đây. Chiếc ly rất quái lạ biến thành sinh vật lông lá mọc ra cánh và từng chi chân găm ghềnh, chúng bay xung quanh Hắc Vỹ và Ngọc, xếp thành hình tròn bao vây.

Cái gì vậy? Ngọc hoảng hốt lên tiếng.

Ngài xoay cô lại siết cô trong lòng lấy cả cơ thể che chắn cho cô.

Con sinh vật lạ đồng loạt phun ra thứ sương màu tím, mùi hương thơm thơm làm đầu óc quay cuồng mê loạn. Càng ngửi càng luống sâu không nhận thức gì nổi. Ngài nhanh chóng tạo ra lớp màn bao bọc, song lên tiếng Áp mặt vào người tôi.

Cô không thể nghe thấy lời ngài. Dần dần thiếp đi.

Khi cô tỉnh giấc nhưng tỉnh trong mơ hồ, cơ thể không thể nhúc nhích, cô có thấy một bóng lưng đang đi ra ngoài cửa. Đó là ai? Cô muốn biết? Có phải là Hắc Vỹ không? Cô muốn mắt mình thật rõ, chân mình thật nhanh chạy đến xem kỹ người đó là ai? Và cánh cửa khép lại. Người đó đã đi. Nước mắt cô lăn dài. Cô không biết, không biết mình nghĩ gì nhưng trong thời khắc này cô chỉ muốn gặp ngài, để cho ngài hành hạ nhưng theo kiểu yêu thương chứ không phải hành hạ theo cách cách lạnh lùng như thế.

Tìm thức lại rơi vào mê man.

~~~~~

Ngươi nghĩ sao? Chẳng trai mặc bộ đồ đen ngồi trên chiếc ghế, chân bắt chéo hướng ánh nhìn tức giận từ đôi mắt máu cuốn hút. Trong phòng cửa sổ lớn được mở tung, làn gió đêm lạnh buốt thổi nhẹ nhàng đưa gợn làm mái tóc đỏ của chàng trai khẽ bay.

Vâng, với sức ma pháp mạnh ngang ngửa ngài thì tôi tin rằng chỉ có một người. Cảnh Tuấn cúi đầu.

Hắc Vỹ gật đầu, nhắm mắt dưỡng thần, đưa tay lên xoa xoa thái dương. Theo anh thấy chắc chắn kẻ đó đang nhắm vào Như Ngọc. Đã lâu vậy rồi, cả ngàn năm rồi sao anh ấy lại không buông bỏ được chứ. Lần này thật sự là gay go. Bây giờ Hắc Vỹ mới hiểu tại sao mẹ Ngọc lại làm như vậy, thì ra bà ta đã đoán biết trước.

Cảnh Tuấn nhìn ngài lại rất lâu sau cúi đầu tay nắm chặt, mở miệng:Đã mạo phạm, xin ngài có thể cho tôi biết Ngọc có sao không? Đây chính là câu hỏi mà ngay từ đầu bước vào phòng này anh đã rất muốn nói. Thật tâm anh rất lo cho cô.

Ngài mở mắt, động tác hơi khựng lại, nhíu mày:Từ khi nào mà ngươi lại quan tâm tới phụ nữ của ta vậy. Ngươi biết hậu quả chứ?.

Dạ, tôi không dám, tôi chỉ hỏi tiện để có thể cân nhắc người hầu mà thôi. Cảnh Tuấn biết ngài đang tức giận , chỉ khi nào ngài như vậy thì chứng tỏ con giận ngài đã lên đến cực điểm.

Người của ta không cần người lo lắng chưa kịp dứt hết lời, ngài đã động thủ. Ma pháp ngài tung ra nhanh đến mức không ai có thể né kịp. Chưa đầy một giây sau , trên người Cảnh Tuấn chằng chịt vết thương rỉ máu.

Tôi xin lỗi.

Lui ra .

----Hết Chương 100 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT! - PÉ KEM(TN)

Chương 101:

Bây ngày trôi qua.

Đó là những ngày Ngọc nằm trên giường bệnh chìm sâu vào con mê. Không ăn, chỉ uống, ngày ngày được truyền bốn bình nước biển. Và mỗi giờ, mỗi phút, mỗi giây ở đây đều có một người ngồi trông nom. Vận dụng mọi công lực hay ma pháp bậc cao của mình vào việc ép chất độc hương hồn ra khỏi cơ thể. Đúng, là ngài!

Ngài gạt hết mọi việc qua một bên, đến để chăm sóc cô. Khuôn mặt lạnh nay không còn, thay vào đó là sự lo lắng và mệt mỏi. Ngài biết loại độc này, cũng rất dễ ép ra đối với người có ma pháp mạnh, tu luyện thường xuyên. Còn cô, thì không biết như thế nào. Muốn ép thật nhanh độc ra ngoài thì sợ cô xuất huyết, mà không ép mạnh thì chất độc phát tán nhanh không khác gì virus. Hiện tại thì không thể biết khi nào cô mới tỉnh.

Ngài vuốt ve khuôn mặt cô, tay cầm lấy đôi tay ấm cứng đờ, chỉ mong sao nó có thể cử động. Ngài cười khổ lại tự trách bản thân. Ngài là vị thần của cái chết mà lại bất lực nhìn người phụ nữ mình yêu đang ở trước mắt với tình trạng nửa sống nửa chết thế nào không rõ. Vậy cái danh này để làm gì. Em mau tỉnh lại, em làm tôi tức giận rồi đấy!

Ngài đã mất đi cô cả ngàn năm rồi, giờ ngài không thể mất cô thêm một lần nào nữa. Không thể!

Có lẽ lần này sẽ xảy ra cuộc nội chiến đây.

Ngài đứng lên, quay lưng rồi đi, nhưng vừa bước được một bước, ngài dừng chân quay lại đi tới đặt một nụ hôn trên trán cô, sau đó mới rời đi thật.

Tầng ngục dưới tòa lâu đài, nơi được gọi là đáng sợ vô cùng của các linh hồn. Vì các linh hồn này tội nghiệt quá nặng không thể thanh sạch nên hóa thành ma quỷ hình dạng quái dị cùng phân định không rõ ràng với sức ma pháp vô cùng lớn tỏa ra âm khí nặng. Dẫn đến đây cũng là nơi lý tưởng tu luyện tăng bậc ma pháp mạnh mẽ đối với vài người.

Cảnh Tuấn bị thương khá nặng, phải ngồi trên tầng băng nơi nhiệt độ âm cực nhất địa ngục thì mới có thể chữa trị được. Hiện tại vết thương anh cũng không khá hơn nhiều. Những ngày này, ngài không cho anh bước ra khỏi tầng ngục nữa bước hay giao cho anh bất cứ việc gì. Nhưng đó không phải điều anh quan tâm, mà điều anh quan tâm nhất chính là Ngọc hiện ra sao? Đã tỉnh chưa? Đỡ chưa? Anh chờ dài bất lực. Cô như thế nào lại không biết khiến anh ngồi ở đây lạnh gáp mấy cũng như ngồi trên đồng lửa.

Nhắm mắt, vận dụng nội công hút lấy âm khí quanh đây. Anh phải hồi phục thật nhanh mới được. Bỗng ở đằng sau một sức mạnh đẩy tới anh, đẩy vào trong cơ thể anh.

Sức mạnh này! Rất lớn và mạnh, luồng âm khí không thể dung hòa với dương khí. Là ai?

Cảnh Tuấn là người cai quản linh hồn và cũng là người rất rõ mỗi người trong tòa lâu đài này. Không ai có thể có ma pháp tà nặng đến vậy. Dù là làm việc cho thần chết nhưng âm khí trong người chỉ chiếm một nửa. Rốt cuộc là kẻ nào?

Người ở sau đẩy nguồn sức mạnh đó vào người Cảnh Tuấn, ban đầu anh cố kháng cự không hấp thụ sức mạnh lớn đó. Nhưng một giọng nữ vang lên: Ngọc vẫn còn hôn mê, anh không định tới thăm cô ấy?

Đúng, anh rất muốn tới thăm Ngọc, đành phải liều lần này thôi. Cảnh Tuấn hấp thụ âm khí, vết thương trên cơ thể dần lành lại, không những thế có thêm nguồn sức mạnh dồi dào chảy trong cơ thể anh. Anh lấy làm lạ.

Song, khi cơ thể anh hấp thụ hết. Anh quay lưng bắt lấy cánh tay đối phương kéo xuống, tay bên kia tích tụ thành nhiều mũi băng nhọn định tấn công đối phương.

Nhưng ... Cô muốn gì? đó không phải là người lạ lắm gì. Đó là ả, người đã phi báng Ngọc - Thu Huyền.

Ả ta bậc cười, đưa đôi tay thanh mảnh vuốt ve trên khuôn mặt Cảnh Tuấn: Tôi vừa giúp anh đây, anh định lấy oán báo ân.

Giúp? Căn bản không cần cô giúp tôi. Anh nhếch mép. Cô là ai?

Thu Huyền, anh đừng nói không biết tên tôi.. quên Thu Hà mới đúng Ồ mon trốn qua lần môi Cảnh Tuấn kiểu như vuốt ve một tác phẩm nghệ thuật.

Từ đầu, Cảnh Tuấn đã nhận ra ả ta là Thu Hà. Nhưng mấu chốt anh không hiểu tại sao từ một linh hồn sắp bị tiêu biến lại có thể một bước thành người hầu với sức mạnh ngang ngửa linh hồn tu hành một ngàn năm. Và Làm việc trong lâu đài của Lão Phu Nhân Hàn, đó là một điều khó hiểu. Chắc chắn ả ta có kẻ rất mạnh giúp sau lưng.

Người muốn gì?

Haha.. chúng ta trao đổi

Trao đổi cái gì?

Tôi biết anh rất thích Ngọc, phải không? Tôi lại rất mê một Hắc Vỹ. Vì thế tôi và anh sẽ tác hợp tách hai người đó ra Thu Hà nháy mắt. Thế nào?

Được Cảnh Tuấn gật đầu, thuận tay đẩy Thu Hà đứng lên.

Hahaha.. vậy ha! Ồ đắc thắng rồi biến mất.

---- Hết Chương 101 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103

EM YẾU ANH, THẦN CHẾT! - PÉ KEM(TN)

Chương 102:

Tòa lâu đài Shadow nằm giữa dòng sông đen. Nơi quanh năm suốt tháng không một ánh sáng chiếu rọi. Luôn mang trong mình màn đêm tâm tối. Âm khí nặng nề, cảnh vật héo úa xơ xác. Nếu như dùng theo ngôn ngữ phong phú của loài người thì chắc sẽ được ví von là hắc ám, ghê rợn cùng kinh hoàng.

Bên trong, chủ nhân của tòa lâu đài đang nghe mĩ thuật bản nhạc có ca từ về tình yêu buồn thảm, giai điệu chậm ríu rã khiến tâm trạng người sầu nay còn sầu hơn. Tay hần mân mê ly rượu, miệng nở nụ cười.

Ngài không dự định gì sao? Hần đang tới. Một nam nhân đứng trong góc, bóng tối che mất khuôn mặt bí ẩn.

Ha... ta đây chính là đang đợi hần đây. Người lui ra đi

Bên ngoài, Hắc Vỹ từ trên không trung đáp xuống. Khuôn mặt băng hàn khiến đám tùy tùng canh gác bên ngoài khiếp sợ, chúng chần chừ ruộng bỏ nhiệm vụ canh gác, đẩy trách nhiệm cho nhau. Cuối cùng một tên liều ra can, chân tay run run sắc mặt tím tái:Xin... xin ngài.i... ngài về.... cho.

Hắc Vỹ đảo mắt về phía tên canh gác. Rồi thuận thế hất cánh tay, chúng văng ra xa va mạnh vào cột trụ khiến trụ đổ vỡ, một phần của tòa lâu đài đã sụp. Bọn người hầu bên trong cả kinh. Họ nên cho rằng lâu đài tề hay ma pháp của người kia quá mạnh.

Hắc Vỹ bước vào, tướng tá cao lớn, khuôn mặt cuốn hút, ngũ quan thật đẹp ánh lên màu máu chết chóc. Bọn người hầu nữ ở đây thoáng chốc bị si mê, họ không ngờ ngoài chủ nhân của họ ra còn có người lại tuấn tú mang vẻ tàn nhẫn như thế. Nhưng nhìn kĩ những đường nét họ mới hết hoảng. Gương mặt quả là giống chủ nhân quá. Có khi nào...! Đây là Thần Chết!

Hắc Vỹ đi thẳng vào trong, giờ hay, một tên người hầu gần đó bị hút theo lực gì đó chạy đến. Tay ngài nắm lấy cổ tên hầu:Hần đâu? Chủ nhân của các người này.

Không gian im lặng căng thẳng ngay cả tiếng thờ cũng thấy khó khăn. Mọi người đều sợ hãi cố gắng tìm cách trốn nhưng lại sợ kinh động nên không dám nhúc nhích. Riêng tên người hầu thì không phải nói, thân thể run rẩy miệng cứng ngắt không mở nổi.

Ngài không đủ kiên nhẫn. Ngài phát điên rồi, cứ nghĩ tới Ngọc đang bệnh tình nằm một chỗ, phải kiếm ra thuốc giải càng nhanh càng sớm mà tên này rề rề kéo dài thời gian. Mẹ kiếp!

NÓI! Ngài nhú mày, gân xanh đen hần rõ rệt trên trán. Tay siết lấy cổ tên hầu nhắc lên không.

Trê... trên ... lâu... lâu bốn phía Tây

Tên hầu vừa dứt lời thì Hắc Vỹ ra tay khiến hần tiêu biến thành làn khói trắng.

A! Một ả hầu sợ tái mặt hét lên. Đúng như họ đoán đây chính là Thần Chết

Tiếng vỗ tay phát ra trên cầu thang, đứng đó là anh chàng có mái tóc đỏ với đôi mắt đỏ tàn khốc, khuôn mặt nét tựa giống Hắc Vỹ đang bật cười:Lâu lắm mới gặp nhĩ, chưa gì đã tới giết chém tùm lum rồi. Có chuyện gì vậy, em trai!

Thấy chàng trai đứng trên bậc thang, anh nhếch mép lạnh lùng Thuốc giải!

Thuốc giải gì cơ? Chàng trai lắc đầu tỏ vẻ ngạc nhiên Ta thật không hiểu em đang nói gì.

Hương hồn,.. thuốc giải hương hồn ngài kiểm chế con tức giận muốn xông vào đánh tên anh trai trước mặt. Chớ vội thử lòng kiên nhẫn của ngài.

Em bị trúng độc sao? Nhưng loại độc đó sao làm khó em được. Chàng trai cười, đi đến bên em trai vỗ vai.

Hắc Vũ, anh khôn hồn thì đưa ra đây cho tôi Hắc Vỹ tức giận kéo cổ áo chàng trai.

Hắc Vũ đẩy Hắc Vỹ ra:Nếu ta không đưa, người làm gì tao? Người giết được tao à. Hắc Vũ cười khuấy, vuốt thẳng thớm trang phục.

Rốt cuộc anh muốn gì?

Khi ta mất cô ấy, ta năn nỉ cầu xin mày hãy cứu cô ấy nhưng người có giúp ta không?... Hắc Vũ quát lên đau khổ

Tôi không thể giúp được.

Không!? Không ư? Thần chết mà không giúp được ư!? Nực cười. Mày nên nhớ tao đã nhường ngôi cho mày, mà mày lại lấy oán báo ơn!? Hắc Vũ phóng ra luồng khí tà bao vây Hắc Vỹ.

Hắc Vỹ vẫn lạnh lùng, hiên ngang không sợ hãi Cô ấy lựa chọn cái chết không phải sao.

Đúng! Tất cả là vì con nhỏ Như Ngọc đó. Vì bảo vệ nó mà cô ấy chết. Hắc Vũ chuyển giọng từ giận dữ sang nhẹ nhàng À.. nó cũng là vợ người, người

yêu nó nên khi nó chết người sẽ hiểu cái cảm giác việc dễ nhưng lại không làm được sau Hắc Vũ cười ra một tràn thỏa mãn sự đắc thắng. Hắn muốn Hắc Vũ phải nếm trải cảm giác giống hắn.

Luồng ma khí tấn công Hắc Vũ, chúng ồ ạt tiến tới bao trùm, tạo ra một bức màn phân cách ngài với thế giới bên ngoài, đây chính là ma pháp của Hắc Vũ - một ma pháp hút công lực của đối phương. Ma pháp này tốn rất nhiều âm khí, nên khá lâu mới có thể dựng lên một ma trận khác. Tất nhiên đối phương bị nhốt bên trong dù có muốn tấn công đáp trả cũng vô ích.

Hắc Vũ đã mưu kế từ lâu là sẽ hút hết công lực của ngài để trở thành Thần Chết. Làm cho người mà hắn yêu sống lại. Hắn muốn tái tạo lại linh hồn cho cô gái đó và muốn cô ấy ở bên hắn mãi mãi. Nhưng làm như thế tam giới sẽ bị xáo trộn đại loạn chết chóc. Vốn linh hồn tiêu biến không được phép sống lại.

Âm khí bắt đầu bám chặt vào cơ thể ngài hút lấy sức mạnh bậc cao mà ai cũng phải khao khát.

---- Hết Chương 102 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT! - PÉ KEM(TN)

Chương 103:

Hắc Vũ ơi là Hắc Vũ, hôm nay ta sẽ chiếm lấy ngôi vị thần chết của người. Hắc Vũ cười dã tâm, trong ánh mắt tăng lên sự đắc thắng cùng tự mãn. Nghĩ tới cảm giác sắp được gặp cô gái ấy, được nghe cô ấy nói chuyện, được nhìn thấy cô ấy cười, được chăm sóc cô ấy, hắn vui sướng đến mức nào. Đợi ngàn năm, từ thế hệ này sang thế hệ nọ trong tình yêu vô vọng khiến hắn khát khao sức mạnh nhằm đạt được mục đích.

Nói cho cùng tình yêu như con dao hai lưỡi, nó khiến người ta đắm chìm trong hạnh phúc được thì cũng làm cho người ta mất hết lý trí trở thành người thủ đoạn không chừng. Không thể trách được. Con tim nó không chịu quy phục lý trí mà lý trí phải quy phục con tim.

Hắc Vũ bên trong trong lồng âm khí, ngài rất bình tĩnh tìm cách giải trừ, tuy dùng mọi cách nhưng vẫn không được. Có thể thấy ma trận này Hắc Vũ chuẩn bị rất kỹ để tiếp đãi ngài.

Âm khí bắt đầu liên kết tạo ra miệng hút lấy sức ma pháp bậc cao của ngài. Ban đầu ngài chống cự, nhưng không được, ma trận quá mạnh, quá chặt chẽ, không lỗ hổng.

Lúc này Hắc Vũ chợt nhớ đến câu 'âm dương dung hòa'. Đúng vậy có tà thì sẽ có dương. Ngài ngồi xuống, vận dụng từng công lực trong ma pháp, giải phóng hết tất cả dương khí ra ngoài.

Dương khí gặp âm khí tất quả một là tương khắc, hai là dung hòa nhưng tất cả đều phá giải được ma trận này.

Hắc Vũ không thể ngờ em trai mình có thể phá nhanh như vậy trong khi hắn chưa ra tay hút lấy một chút ma lực nào.

Rầm sức mạnh tạo ra lực ép không khí mạnh chưa bao giờ có. Các lớp đất đá rung chuyển, lớp lớp bụi cuốn theo làn gió tạo nên lốc xoáy trên không. Sức mạnh cần quét qua thật quá khủng khiếp.

Khi sức ép không khí tản ra mọi người trong tòa lâu đài ngay thời điểm đó chần chẫn trực tiếp sẽ bị nhận một án tử hay ở đây còn gọi là linh hồn bị tiêu tán vĩnh viễn không thể siêu thoát. Chỉ trừ một người đó là Hắc Vũ.

Sau màn cát bụi, Hắc Vũ bước nhanh về phía Hắc Vũ với tốc độ mà mắt thường khó có thể nhìn thấy. Ngài ra tay rất nhanh tung ma pháp muốn giết Hắc Vũ. Thuốc.

Hắc Vũ nhếch mép. Ngài tưởng hắn sợ sao, bây giờ cô ấy đã không còn, chết cũng chẳng sao. Hắn không phản kháng chỉ nhắm mắt.

Hắc Vũ vì quá tức giận tạo nên khối băng trong tay vốn định đâm hắn một nhát rồi sẽ đi kiếm loại thuốc giải, anh nghĩ chần chẫn chỉ ở trong tòa lâu đài này, nhưng Hắc Vũ là anh trai máu mủ ruột rà, trước rất thân thiết sau lại thù oán không đội trời chung. Người nên nhớ chính người đã ép cô ấy vào bước đường cùng, buộc cô ấy phải làm thế... CHÍNH NGƯỜI! Hắc Vũ quát lên, đẩy hắn ra xa, thu hồi ma pháp lại quau lưng đi về phía tòa tháp khác trong tòa lâu đài.

Hắc Vũ đứng phía sau nhìn bóng lưng Ngài lại nở lên nụ cười mỉa mai. Haha, Hắc Vũ, người làm ta khốn đốn như thế này không phải người sao. Ta ghét cái cách quay lưng đi của người. Ngày đó người cũng quay lưng như vậy bỏ ta cùng lời cầu khẩn. Ta thật ngu ngốc!

Hắc Vũ, lấy trong áo ra một cây kim cực nhỏ, mũi kim có loại độc cực kì độc nhắm thẳng về Hắc Vũ mà phóng ra.

Nhưng đáng tiếc, cơ thể Hắc Vũ vốn thân thể đã lao luyện nhiều năm trên trận địa và đứng trước nhiều sự việc bày mưu tính kế, nên cơ thể ngài rất miễn cảm. Cây kim bay tới cách ngài không xa đã bị hóa băng rơi trên sàn. Ngài không hề quay đầu lại mà cứ tiếp tục bước về phía trước. Hiện ngài rất lo lắng cho Ngọc, không còn tâm trạng mà đấu khẩu khí cùng anh trai.

Đù rồi! Từ trên không một người phụ nữ xinh đẹp mũ miều đáp xuống và người ấy không ai khác chính là Di Hân: Đường đường là anh em, vậy mà đấu đá chẳng ra thể loại gì.

Hắc Vũ nhếch mép. Anh em? Hai từ này nghe thật kinh tởm.

Hắc Vũ lại chẳng màng gì tới ai. Ngài đi vào phòng hẩn lục kiếm.

Di Hân một phen đầu đầu, tay ấn ấn thái dương. Trời ạ! Nhìn hai anh em như thế, di đây thật không biết ăn nói sao với cha mẹ hai người.

Vỹ, chúng ta về, ta có thuốc giải.

Ngài nghe thấy, gật đầu. Cả hai cùng nhau biến mất. Ngài không quên tặng Hắc Vũ một cái lườm giận dữ.

Hắc Vũ đứng đó, lại cau mày. Đáng lẽ ban nãy người nên giết ta, Vỹ à! Nếu không lần sau không có vụ người may mắn như vậy đâu.

---- Hết Chương 103 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Tổn thương lẫn nhau

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT! - PÉ KEM (TN)

Chương 104: Tổn thương lẫn nhau

Trong căn phòng, một cô gái đang nằm bất động trên giường với chiếc chăn đen kéo cao tới cổ, luồng gió lạnh lùa vào khe cửa chưa đóng chặt vờn trên khuôn mặt nhợt nhạt tái xanh của cô.

Cánh cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, bước vào là chàng trai tính tình vốn lạnh lùng nhưng giờ đây chàng rất khác lạ với sự dịu dàng cùng đau đớn khi nhìn cô gái. Trong lòng tự oán trách chính mình vì sao quá vô dụng, để cô phải ra nông nỗi này.

Lấy trong áo ra chiếc bình nhỏ trong có chứa chất lỏng màu xanh sáng sủa. Ngài mở nắp chiếc bình, đưa lên môi rồi ghé sát bờ môi trắng bệch của cô gái. Chàng mơn thuốc cho cô.

Song, chàng đứng dậy, ánh mắt nhìn vào nơi khuất sau cánh tủ. Ra đây.

Tất nhiên là không gian im lặng nhưng sộc vào mũi là mùi thuốc súng nặng đầu đầu.

Ra! Lần này chàng lên tiếng có chút tức giận, giọng nói đánh lại mà cao hần.

Nhưng thật ngu ngốc khi dám thách thức kiên nhẫn của chàng. Nên nhớ rằng chàng đây là Hắc Vũ, là thần chết, không phải người có kiên nhẫn cao như mấy ông nhà Phật. Liệu mà nghe lệnh khi còn có thể.

Cuối cùng người trốn sau tủ cũng bước ra. Không ai khác là ả Thu Huyền. ả nhìn khuôn mặt ngài tâm tình vô cùng hoảng loạn, nhưng cố gắng áp chế cơn sợ của mình thay vào đó là bộ dạng là lướt lượn lơ đến chỗ ngài, khôn khéo dựa cơ thể vào thân hình vạm vỡ mà không nhéo. Người ta đến thăm vợ cũ của anh mà.

'Vợ cũ' hai từ này à cô tình thốt ra cửa miệng xong lại hối hận vì cái chơi đại của mình

'Vợ cũ'? Ngài nghe xong liền nhếch mép hừ ra tiếng khinh bỉ. Ngài không ngờ Thu Huyền lại đề cao bản thân đến vậy. Đường đường là một ả chẳng ra thể thống gì. Sống gây thù, chết gây oán. Như một loại cặn bã ích kỉ. Vậy mà dám lấy mình ra so sánh với Ngọc. ả tự mãn quá trốn rồi.

Ngài nhìn qua ả, rồi lại đưa sang Ngọc nằm trên giường. Cuối cùng ngài kéo ả ra khỏi phòng vì sợ cả kinh đến cô.

Nhưng...

Ngài đầu có mồ hôi, một giọt nước long lanh trong veo đang triển theo gò má chảy xuống thấm đầm gối.

Bên phòng ngài, tiếng xô xát cãi vã thật không ít đi. Ngài đẩy ả vào trong, ánh mắt nhìn ả đến cùng cực. Tôi cảm cô lại phòng Ngọc nửa bước! Nghe không!!

Mấy lời này lọt qua tai ả khiến ả nổi điên. Một tuần nay tất cả vì cô ta mà ả không còn được ngài nuông chiều âu yếm. Điều đó đã xúc phạm sức hấp dẫn của ả. ả không chấp nhận chút nào. Bây giờ Thu Huyền chỉ biết sợ hãi, lùi bước, chỉ biết cắn môi mà gật đầu. Ngài lo gì chứ? Lo ả rạch mặt cô à??? Không không, sao ả có thể lặp lại sai lầm đó nữa chứ. Không thể phạm sai lầm nữa. Đàng này ả muốn giết cô. Thu Hà giết Như Ngọc! .

~~~~~

Ở thư phòng.

Ngài ngồi kí giấy xử xét, dòng mực đen đậm thanh thoát được viết sắc bén trên giấy trắng. Từng chong giấy chất đóng rất nhanh được ngài xử lí gọn gàng. Đây chính là công việc ngài gặt bỏ trong một tuần qua.

Ngài trong lòng lo lắng không biết cô đã tỉnh chưa? Cô cảm thấy như thế nào? Có đói lắm không? Muốn đi đâu hay nghỉ ngơi? Hàng loạt câu hỏi rất muốn có người trả lời, nhưng... ngài phải kiềm chế, kiềm chế đến thăm cô. Bởi ngài đang rất bận tâm, sau cái vụ mưu sát không thành kia, có rất nhiều mối lo về Hắc Vũ và những âm mưu toan tính mà không ai lường trước được.

Trên mặt giấy trắng, một bức hình cô gái tóc tím với thân hình cực kì quyến rũ mê người. Nó khác biệt. Không phải vì bức hình mà là vì hồ sơ đó không có thông tin của nhân vật trong hình. Đó là điều hiếm thấy. Đúng, là Thu Huyền, ả ta rất thần bí.

Ngài nheo mắt, nhìn chăm chăm lên bức hình, nhếch mép. Để ta xem ngươi sẽ làm gì!

Ngài làm việc đến tối, cuối cùng cũng giải quyết xong. Vội tìm đến phòng Ngọc.

Ngài nhớ cô quá!

Đến cửa phòng lại vừa vặn thấy một đôi đang ôm chầm lấy nhau. Người nữ đan tay lên cổ người nam, bờ vai nhỏ run run, lâu lâu lại nghe tiếng nức, có lẽ là đang khóc. Người nam lại đỡ người hơi ngấn ra một chút, nhưng ánh mắt biểu lộ ra ngoài sự vui mừng tột cùng, chắc rằng anh rất thích cảm giác này. Và thế hai người ôm chặt nhau. Chìm đắm trong sự ấm áp.

Còn ở đây, ngài đơn độc, lạnh lẽo. Tim nhói đau muốn tiến vào cầu xé hai người hàng trăm mảnh nhưng Ngài chọn sự im lặng. Ngài tự nhắc bản thân mình rằng 'có lẽ hai người chỉ đang an ủi theo kiểu bạn bè.

Ngài nhắm mắt quay lưng và đi khuất khỏi đó.

---- Hết Chương 104 ----

Peken(tn) : mấy bạn thi lớp 10 thi tốt không nhờ?

Tui hè ni lại đi học nghề các thứ. Mệt mỏi quạ TT.TT

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Tổn thương lẫn nhau (tiếp theo)

Cảnh Tuấn đến phòng thăm Ngọc.

Ngọc vẫn nằm trên giường với khuôn mặt xanh xao, xương gò má hơi nhô, hình như cô gầy đi nhanh quá. Ánh mắt Cảnh Tuấn buồn rười. Anh tiến tới ngồi bên cạnh cô.

Không biết độc đã được giải chưa?

Anh cầm lấy tay cô, bấm nhẹ vào tĩnh mạch ở cổ tay. Nét mặt có chút thoáng thả lỏng. Cô không sao cả! Không sao cả! Thật may!

Bỗng đột ngột, Ngọc bật dậy, nắm lấy tay Cảnh Tuấn rồi ôm anh mà khóc.

Anh hơi hơi người, nhưng lại hạnh phúc cùng chút xót lòng. Anh đặt tay nhẹ ở hông cô, tay kia vỗ vỗ lên vai cô.

Cô dù sao cũng là con gái, được người ta vỗ về an ủi như vậy càng thêm xúc động khóc to hơn.

Cô khóc vì gì chứ?

Không muốn nhận cũng bắt mình phải nhận ra rằng cô khóc vì hắn ta. Tên lạnh lùng vô cảm, tên áp bức bá đạo, tên cầm tù tự mãn, tên uy quyền oai phong. Là hắn. Là hắn. Hắc Vỹ. Tại sao cô lại đau lòng đến vậy? Tại sao cô lại quan tâm đến vậy? Hắn ác độc cười cô về, nay lại vứt cô đi, rồi yêu người khác. Muốn dẫn vật cô hay sao?

Cô khóc khóc, lại khóc. Khóc đến khi mắt đỏ sưng phồng.

Và cô, cô nghĩ rằng, cô nghĩ ngờ mình rằng.

Có khi nào cô đã yêu hắn! Yêu một tên thần chết, thật là ảo.

Cảnh Tuấn định hỏi han xem cô có chuyện gì nhưng rồi lại ngăn bản thân muốn biết. Anh mặc cứ để cô khóc.

Nếu anh không thể dỗ dành...

Thì anh nguyện cho mượn bờ vai để em tựa vào lúc cần...

Chỉ vậy thôi, anh đã hạnh phúc.

Song, anh giúp cô ăn. Bát cháo nóng hổi trên tay được anh cẩn thận thổi nguội đưa tới miệng cô. Cô khóc xong một trận lại ngoan ngoãn nghe lời ăn hết.

Sắc mặt cô đã có chút máu tuy vẫn còn yếu.

Hai người hàn huyên nói chuyện khá lâu. Đến khuya thì anh mới chúc cô ngủ ngon rồi về phòng mình.

Cô nằm trên giường, không khí lạnh lẽo khiến cô ôm chăn lại thấy thiếu vắng. Cô nhìn bên cạnh mình lại thở dài.

Xoay qua xoay lại đã mấy tiếng cô vẫn không tài nào chợp mắt nổi. Trong đầu luôn thấp thoáng bóng hình ngài. Cô cười chế giễu bản thân mình quá thấp kém. Sao có thể nhớ nhưng tới tên đàn ông tồi đó. Cô nhớ từng nụ cười hiểm thấy, ánh mắt lạnh mà pha chút ấm áp, và khát khao lắm cái ôm.

Tim thật đau.

Vừa lúc này ở phòng bên phát ra tiếng động.

Ừm ừm... ngài... từ từ nào! Giọng kêu rên nỉ, mềm mại nhưng là mũi kim nhọn đâm thẳng vào tim cô.

Tim đã đau nay còn đau đến muốn vỡ ra.

Ừm ừm... đau quá nha!

Nghe cũng biết đó là giọng ai và cũng biết họ đang làm loại chuyện gì.

Cổ họng cô như nghẹn lại, nước trên mắt bắt đầu trào lên, sóng mũi loáng thoáng cay xè, cô cắn lấy bờ môi hồng nhạt kiềm chế không cho nước mắt rơi. Tại sao cô phải phụ phí nước mắt cho hắn chứ.

Ừm... ày da.. thật thoải mái.

Cô vội lấy tấm chăn đắp kín người. Cô mong rằng chiếc chăn có thể đủ dày để ngăn cách cô với âm thanh kinh tởm kia. Nhưng không, âm thanh nũng nịu lâu lâu có vài tiếng động thô bạo ngày càng rõ, khiến người nghe có thể tưởng tượng ra các tư thế gợn tình của hai người.

Rồi cô không thể kiềm được nữa, nước mắt như hạt sương long lanh rơi.

Hãy nhớ lại đi, mấy tháng qua hắn tốt với cô bao nhiêu!? Bảo vệ, che chở, tuy cô có chút miễn cưỡng nhưng thật không thể che hắn rất tốt với cô. Còn gì? Đúng là 'quá khứ đẹp bao nhiêu thì tương lai mù mịt bấy nhiêu.

Cô nghĩ rằng bây giờ cho dù mình có thừa nhận tình cảm mới dóm bông này thì đã sao chứ? Hắn đã vứt bỏ cô thật rồi, vứt cô vào một cái xô trong tòa lâu đài này. Hắn đã không còn là chồng cô, không còn là người bảo vệ cô nữa rồi. Hắn chỉ là một tên trăng hoa, ong bướm, tham dục.

~~~~~

Bên phòng ngài.

Cả hai thân thể loan lổ đan cuộn lấy nhau hết sức mãnh liệt. Mỗi động tác của hai người đều mang tới cảm giác rạo rức, kích dục.

Hai người đắm chìm, khuôn mặt toát lên phần thỏa mãn. À không, chỉ có Thu Huyền thỏa mãn. Còn ngài thì 'mặt lạnh tâm đá' trái ngược so với hành động trên giường, giống như đang cưỡng ép bản thân làm loại chuyện này.

Đứng, phòng ngài cách rất xa phòng cô. Vậy đã sao? Ngài muốn cho cô nghe thấy những sự ân ái động lòng người này. Ngài không ngại dùng ma pháp đâu.

Ngài là người tìm kiếm thuốc giải cho cô. Vậy mà cô có thể tỉnh dậy ôm người đàn ông khác. Có bất công với ngài lắm không. Cô ôm người đàn ông khác được thì ngài cũng có thể ôm người phụ nữ khác.

Ừm... Thu Huyền thoải mái bắt chân quần quanh hông Hắc Vũ, tay cầm lấy cự vật biểu tình đòi hỏi. Cho em.

Ngài im lặng không đáp, không hề có ý định đi vào, cứ xoa nắn nơi cơ thể ả.

Vỹ ca! Cho.... em.. ả hơi bực nên cao giọng. ả đang muốn chết đi được mà ngài cứ âm trầm chẳng tỏ thái độ gì. Hai con người bằng xương bằng thịt đang làm tình mà ả cứ thấy giống như là ả đang làm với cái xác không biết động tình vậy. Lần trước cũng thế, chỉ là màn kích thích bên ngoài, chẳng có chút xâm nhập. Có chút chán nản.

---- Hết Chương 105 ----

Pekem(tn): hello! Mk muốn nói vài điều. Viết truyện là sở thích của mk. Và Mk còn đi học, lo cho tương lai. Nên việc viết truyện sẽ không là thời gian hàng đầu của mk. Bởi viết truyện không thể giúp mk học tốt đều các môn, không thể đảm bảo cho cuộc sống của mk và cũng không giúp mk kiếm ra tiền. Mk chỉ viết theo sở thích không phải được xếp vào công việc. Mk ngoài là tác giả viết truyện thì mk cũng là độc giả. Trên wattpad mk cũng đợi bộ truyện rất hay của tác giả Huyền nami... gì đó tên là Tình Yêu Xen Lẫn Thù Hận (rất hay >.<) chị đó ra cũng lâu nhưng điều đó cũng bình thường, chị ấy còn đi làm kiếm tiền mới nuôi nổi sở thích viết truyện chứ. Vậy nên mong độc giả đừng đặt câu hỏi dưới, nó giống như áp bức mk ra đúng thời hạn vậy. Rất áp lực.

Tại sao chị ra lâu thế?

Sao không viết dài thêm?

Một ngày ra hai chương!

Mong các bạn hiểu!

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Tổn thương lẫn nhau (tiếp theo)

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT! - PÉ KEM(TN)

Chương 106: Tổn thương lẫn nhau (tiếp theo)

Vỹ ca! Cho.... em.. ả hơi bực nên cao giọng. ả đang muốn ngài chết đi được mà ngài cứ âm trầm chẳng tỏ thái độ gì. Hai con người bằng xương bằng thịt đang làm tình mà ả cứ thấy giống như là ả đang làm với cái xác vậy. Lần trước cũng thế, chỉ là màn kích thích bên ngoài, chẳng có chút xâm nhập.

ả rên rên rì rì, tay chân quần quanh người ngài, đôi lúc khẽ gọi tên ngài Vỹ ca, Vỹ ca! ả đang trong mem tình sâu đến cực vọng đâu hay biết sắc mặt bạn tình của mình đã thay đổi.

Sao? Ngài ngưng mọi hành động. Giọng nói nghiêm nghị cất lên vang vọng khắp căn phòng.

Thu Huyền còn trong con đê mê, khuôn mặt nổi lên từng mảng hồng cùng đôi môi giãn hờn biểu lộ sự không hài lòng. Gì Vỹ ca!

Mặt ngài càng tối đen lại, tay nắm lấy tóc ả giật ra phía sau. Bắt ép khuôn mặt ả nhìn thẳng vào mắt mình.

Con đau rất nơi da đầu khiến ả tỉnh táo được mấy phần. Lúc này ả mới nhận ra lỗi sai mình chỗ nào, nhưng đã quá muộn.

Người còn dám gọi thẳng tên ta bằng cái giọng đó? Biết không... Ngài bật cười, trong đôi mắt lộ ra sự khinh bỉ, tiếp câu:Thật kinh tởm!

Ngài tiếp tục kéo mạnh lấy mái tóc ả không thương tiếc, ả đau đón nước mắt chờ trực mà rơi xuống. Cố nhẫn nhịn để ngài bộc phát cơn giận. Vì ả sợ kế hoạch của chủ nhân không được thành công. Đã bước vào nước đường này dù lùi hay tiến cũng gặp ác quỷ. Nên chỉ có thể cẩn thận mà lặng lách.

Không thông báo, ngài mạnh tay đẩy Thu Huyền xuống giường, rồi đứng lên khoát tạm lên người chiếc khăn tắm đi ra khỏi phòng và không quên bỏ lại một câu:Đừng bảo ta nói nhiều lần, không tốt đâu.

Rầm

Ngài bực dọc. Nhưng không phải vì à Thu Huyền kia mà vì cô gái đáng chết kia. Lẽ nào lại không tức giận chạy bán sống bán chết qua đây bắt quả tang chồng mình gian phu dâm phụ ư? Cô thật sự không quan tâm tới anh à?

Ngài thật sự bực tức lắm rồi đấy. Quả nhiên có tên đàn ông khác nên đã không để ngài vào tầm mắt.

Đẩy cửa phòng Ngọc ra, ngài đi tới chiếc giường nhỏ chưa bằng hai người nằm. Thấy một cục nhu lên đã bị mền phủ che lại. Đưa tay ném thẳng chiếc mền xuống đất.

Trong đôi mắt ngài nổi lên từng vệt máu đỏ ngầu, khuôn mặt lại nở nụ cười tươi thật tươi. Mái tóc đỏ được ngài vò đến rồi xù nhưng vẫn không mất đi sự cẩn thận tao nhã, chỉ càng làm tăng thêm tà mị cùng sự tàn nhẫn.

Cô đương nhiên say ngủ sau khi vừa nghe thứ tiếng đáng tởm kia à? Cô ngủ ngon quá rồi.

Ngài không thể chấp nhận việc cô có thể lơ ngài đi như thế. Không thể! Cô là của ngài, dù cho ngài có vứt bỏ cô hay không.

Ngài đè cô xuống, như con dã thú tóm lấy bờ môi cô mà ngấu nghiến. Chiếc lược nhanh nhẹn chui vào tách hàm răng đang đóng kín của cô. Rất nhanh! Chiếc lược đã được đẩy vào, liếm láp hút lấy hương thơm từ đó, vị ngọt thật khiến ngài say mê. Đôi tay không yên vị di chuyển khắp người cô làm rạo rức lên mớ da thịt hơi hơi lạnh. Cô khó chịu mà bất tỉnh.

Một màn trước mắt khiến cô hoảng, cô cố đẩy ngài ra xa. Nhưng thân thể ngài quá nặng cộng với bàn tay tuy đang di động mọi nơi, vẫn không quên khóa thân thể cô vào trong lòng.

Cô vốn có thể lực yếu hơn ngài rất nhiều lần, dù đã cố gắng phản kháng đến cỡ nào cô cũng không thét thoát. Cô mệt mỏi buông thả, xụi người đi.

Ngài mò tay vào bên trong áo cô, xoa nắn nơi đầy đặn một cách thô bạo. Cơ thể mềm mại khiến ngài càng chăm lên ngòi thú tính trong người. Bực tức xé rách đi từng lớp áo trên người cô.

Đừng lấy bàn tay bẩn thỉu đó chạm vào người tôi! Đúng, bàn tay đó đã chạm qua người khác. Cơ thể đó đã là của người khác. Cô nhếch môi khinh bỉ.

Hắc Vỹ neho neho mắt nhìn cô, gương mặt không hề giận dữ mà đặc biệt thân thiện, nhưng lời nói hần phát ra lại chứa đầy thuốc súng Nhưng tôi thích vậy bản cô

Dứt lời ngài đem cự vật không chút thông báo đi vào. Cô đau đón rên lên từng đợt, móng tay bầu vào người ngài.

Thật nhục nhã.

Loại đàn ông này cô không cần, không cần, nhưng sao trái tim cô đau thắt đến thế, đau đến mức muốn phé đi. Cô tại sao lại yêu hắn, giờ phút này tại sao lại yêu hắn.

Ngài lại chạy theo con dục vọng trong tức giận nên mạnh bạo xò xiên cô tàn nhẫn. Mỗi cái đưa đẩy đều khiến cô đau phải cắn chặt lấy đôi môi đang rỉ máu và tái nhợt. Lâu lâu không kiềm được mà thốt ra những âm thanh chết người.

Nhớ cho kĩ cô mãi mãi thuộc về Hắc Vỹ này! Nhớ!

Trong căn phòng, cánh xuân diễn ra, hai bóng dáng day dưa tạo nên khung cảnh hoan ái kích thích. Tuy có sự miễn cưỡng ép buộc nhưng vẫn khiến người ta phải mê mẩn, cuốn sâu vào dục vọng. Và có cả người đứng ngoài cánh cửa kia.

Qua khe cửa Thu Huyền mắt đầy tơ máu, lúc này cô muốn ra tìm kiếm bóng dáng ngài sau đó quyến rũ nhưng không nghĩ lại thấy màn này.

Hắn thật là một gã đàn ông khiến người ta si mê. Ngay cả cách chiếm hữu bá đạo kia của hắn. Hắn nhất định là của cô.

---- Hết Chương 106 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Lộ diện

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT! - PÉ KEM(TN)

Chương 107: Lộ diện

Cô Trần, cô trần. Lay cô ấy dạy một giọng đàn ông nghiêm nghị đang hạ xuống. Nhưng không phải giọng của hân.

Cô mơ màng thức tỉnh trong giấc ngủ. Mùi hương hoan ái vẫn còn luẩn quẩn đâu đây khiến mặt cô hơi ửng.

Cô mở mắt, thấy hai người đàn ông đang cúi chào nghiêng người về phía cô. Chợt cô giật mình ngồi dậy, hạ thân đau nhức đó là điều không thể tránh khỏi, ai bảo hôm qua hân bị điên.

Cô nhìn xuống người mình, rồi thờ phào nhẹ nhõm. May quá! Cô có mặc đồ. Mà... hân mặc đồ giúp cô sao?

Ngài Vỹ đã đi làm sớm Như hiểu điều gì tên đàn ông trước mặt lên tiếng.

Hân đi làm rồi. Ừ thật vui và cũng thật khó chịu. Cô bật cười. Cười vì bản thân mình không biết đang vui cái gì. Vui vì hân không có ở đây để hành hạ cô, hay vui vì hân đã vắng mặt bên Thu Huyền.

Cô đặt chân xuống nền đất lạnh, lạnh đến mức đôi chân cô run run tê cứng. Cô cố gắng chống tay lên giường để đứng dậy, nhưng chốc lát đã té. Môi khê rên lên vì hạ thân va đập mạnh.

Tên người hầu tiếp lời: Bây giờ cô có thể đi làm việc. Còn khá nhiều. Gương mặt trẻ có chút lo lắng nhìn về cô. Dù là có cố gắng đi chăng nữa, sống với ngài cả ngàn năm rồi, hân cũng thừa biết ngài mà giận thì sẽ xảy ra chuyện gì. Đặc biệt là dính dáng tới vị tiểu thư còn sống này.

Một tên người hầu nam tiến tới định đỡ cô lên thì phía sau Cảnh Tuấn không biết từ khi nào xuất hiện, đẩy hân ra, đích thân tới đỡ Ngọc.

Sau đó quay đầu nhìn mấy tên người hầu nam với vẻ mặt lạnh tanh. Cô ấy cần nghỉ ngơi

Tôi xin lỗi, ngài vỹ không ban lệnh hôm nay cho tiểu thư Trần đây được nghỉ. Tên người hầu bắt đầu có dấu hiệu sợ tái mặt giọng nói có phần lạc đi.

Cô ấy đang bệnh?!

Tôi xin lỗi nhưng ngài ấy không ra lệnh gì.

Ra là vậy! Người hầu thì cũng là người hầu. Sáng làm, trưa làm, chiều làm, tối làm. và ngay cả chuyện lên giường hôm qua chắc cũng nằm trong công việc.

Cô cười, nụ cười của sự chua chát, đau khổ. Cô lay người Cảnh Tuấn, anh quay lại nhìn. Cô mím đôi môi lại, cặp mày khê như rồng, đôi mắt khê cong lắc đầu như muốn nói 'tôi không sao, anh đừng bận tâm'.

Cô khó khăn gồng mình đứng dậy bước từng bước khập khểnh vào trong phòng tắm. Xả nước lên khuôn mặt thật mạnh, thật lạnh. Cô muốn được tỉnh táo, muốn mình không được mềm yếu. Muốn mình thật tàn nhẫn, muốn mình không nhớ tới hân. Ước muốn cũng chỉ là ước muốn, tình cảm vẫn mãi là tình cảm, chúng ta vốn không có cách nào khống chế. Nước mắt cứ chảy ra hòa lẫn vào dòng nước lạnh đang tào bạo tung bọt trắng xóa.

Cảnh Tuấn bên ngoài không khỏi đau lòng, nhưng anh cũng chỉ biết nhấc gót quay đi.

~~~~~

Ngọc được điều đến hầm rượu để lau dọn cùng sắp xếp mấy chai rượu.

Hầm khá rộng, có mùi rượu đặc trưng của từng loại kết hợp vào không khí khiến mùi rượu nặng kích thích con người ta mê man say.

Hầm rượu yên ắng, bước chân cô dù nhỏ vẫn vang lên từng tiếng vọng.

Trước tiên cô lau dọn cẩn thận từng góc ngách trên tủ rượu, rồi đến cả hầm rượu rộng. Nói thật là mười người làm còn chưa xong, nói gì mình cô làm đây. Có phải rất quá đáng?!

Cô đi khập khiễng, hạ thể đau nhức khiến cô hoạt động không được linh hoạt. Lâu lâu một chút lại té. Nhưng cô vẫn cố gắng hết sức.

Ngắm nhìn các chai rượu, nghiền ngẫm một tí rồi mới đặt lên giá. Hết sức cẩn thận! Vì mỗi chai đều được sắp xếp theo trình tự ừ lâu. Mà dãy nào cũng rất dài. Nghĩ tới thôi đã muốn mệt

Khá khen tiếng vỗ tay phía sau lưng đột ngột vang lên khiến cô giật mình, chai rượu vang đỏ tuột khỏi tay. Thời điểm mà nó va chạm với đất, cô nhắm mắt chuẩn bị nghe tiếng vỡ thì.

Sao bất cẩn quá vậy hả người vợ cũ của chồng ta. Chai rượu được làn khói trắng nâng đỡ lên cao đặt ngay ngắn trên kệ tủ.

Ngọc vẫn giữ tư thế không quay lưng lại, cô không chú ý tới màn phép màu kia. Cái cô chú ý là giọng nói khinh bỉ kia.

Thấy Ngọc chế lạnh, Thu Huyền cười, phất cái tay, chai rượu đột ngột rời ra khỏi tủ và Choang!!!!

Thấy Ngọc vẫn im lặng đứng đó xếp rượu như không có chuyện gì, ả ta lại phát tay và một chai, hai chai, ba chai.... Choang! Choang! Choang!

Rốt cuộc cô muốn gì? Ngọc lúc này mới lên tiếng.

Haha.. dễ lắm! Cô biến khỏi đây bằng mọi cách! Tôi sẽ giúp cô. Thu Huyền khoanh tay trước ngực.

Dựa vào đâu tôi phải tin cô?

Dựa vào.... tôi là bạn cũ của cô!

Bạn cũ? Cô không biết, có lẽ là người bạn tốt tính, tội nghiệp đã biến mất. Tôi không có bạn.

Sao lại thế Thu Huyền cười. Một giây sau ả biến mất.

Cô cảm thấy rợn mình, không khí im lặng, không có tiếng gì phát ra đằng sau nữa. Nhưng luồng gió lạnh bủa đến. À không phải lạnh. Mà rất lạnh!

Cô từ từ quay ra đằng sau...

Tâm cô lay động - đó là cảm giác sợ hãi..

Và...

Không ai cả...

Ở đây không có ai...

Nhưng...

---- Hết Chương 107 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Lộ diện (tiếp theo)

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT - PÉ KEM(TN)

Chương 108: Lộ diện (tiếp theo)

Cô từ từ quay ra đằng sau...

Tâm cô lay động - đó là cảm giác sợ hãi..

Và...

Không ai cả...

Ở đây không có ai...

Nhưng...

Bên tai ai đó đang thì thầm vào tai cô, không phải là lời nói mà là khí lạnh, nó rất buốt gây xâm giác tê rần.

Cô từ từ quay mặt lại vị trí ban đầu.

Á có té trên sàn cùng tiếng hét vang khắp góc hầm, đôi mắt trần trần hướng thẳng phía trước.

Nó! Là nó!

Linh hồn ma quỷ của cô gái máu me xuất hiện. Tứ chi của cô ta bám dính trên tủ rượu.

Cô gái xoa tóc lòa xòa dài tới chân, tóc bê bết máu bám trên cơ thể chẳng chặt vết rạch cắt sâu. Mặc trên người bộ đồng phục quen thuộc - vàng, đó là đồng phục trường cô.

Ngọc hoảng hốt, cơ thể theo phản xạ giật lùi ra sau, chân cô tê cứng, sợ đến mức không thể đứng lên chạy khỏi đây.

Dòng máu đỏ kè của cô gái chảy xuống sàn nhà mỗi ngày một nhiều.

Cô gái ngất mặt lên, khuôn mặt trắng toát, đôi lòng đen vô hồn, cái cổ ngoạt nghẹo lắc qua lắc lại, lộ ra dấu dây thừng. Cô ta nhòe miệng cười, nhòe ra hàm răng đen xỉ đầy máu rồi từng bước bò đến chỗ Ngọc. Haha... bạn cũ của mày đây.

Ngọc lùi từng bước lại giật mình nhìn về cô gái đó. Ngọc nhìn chăm chăm vào cô gái, hai dòng suy nghĩ chạy qua khiến cô lắc đầu.

Không thể! Linh hồn thật sự là Thu Hà!?. Không phải, vừa mới nãy thôi, Thu Huyền còn ở đây. Chắc chắn cô ta chỉ dọa mình.

Nhưng rõ ràng đó là đồng phục trường cô. Không thể sai. Ngay cả những vết rạch trên người linh hồn kia thật chính là hình ảnh khắc sâu vào tâm trí cô. Hình ảnh Thu Hà đau đớn với vết rạch đầy người trong căn hẻm tối đó.

Thu Huyền... cô.. dừng lại... đừng nghĩ cô biến thành như vậy sẽ dọa tôi rời khỏi đây. Miệng thì nói như thế nhưng lòng cô giờ đây chứa biết bao nỗi sợ. Sợ điều cô suy diễn sẽ là sự thật.

Thu Huyền ngược mặt lên trời bậc cười như là đang gặp chuyện hề nhất lịch sử:Thu Huyền?! Thu huyền lại nhìn về phía Ngọc nhướn mày Mày quá ngây thơ rồi đây Ngọc à!

Ngọc lắc đầu, trơ mắt không tin vào mắt mình. Miệng lẩm bẩm như đọc thần chú 'Không thể, không thể như vậy được!'

Thu Huyền cười, lại mở miệng giễu cợt Không biết sao? Thật buồn.

'Ngài... ngài... ấy sẽ không tha cho tôi'.

'Ngài ấy sẽ xuất hiện sớm thôi'.

Thu Hà lặp lại các câu nói quen thuộc, rồi tiếp tục hỏi thêm một câu Có nhớ không?

Đúng, câu nói đó. Cô vẫn nhớ. Ngài? Ngài là ai? Trong lòng cô đã nghi ngờ nhưng vẫn không dám khẳng định và cũng không dám đối diện với lời khẳng định đó.

Thu Hà dừng lại, đứng đó nhìn cô tiếp tục bật cười lớn, cái đầu lắc lắc theo nhịp như sắp rớt.

Ngọc một phần vì hoảng sợ, một phần vì câu hỏi chưa có đáp án, cô cất vào giọng Là ai?.

Mày rất thông minh mà! Nói xong, ả vươn đôi tay lên, lăm lăm thứ gì đó, đột ngột cánh tay dài ra bóp lấy cổ cô.

Tất cả là do mày. Tại mày, tại mày

Tôi không làm gì cô cả Thu Hà à. Chính cô mới là người hại tôi.

Mày không hại tao? Haha tao quên ... đúng nhất chỉ vì sợ mày tổn thương, sợ mày có chuyện tất trắc, vì mày mà hấn xuống tay với tao một cách tàn nhẫn, cướp đi mạng sống của tao, còn cho tao chết đáng ư là đẹp. Mày không trực tiếp thì chính là yabs tiếp... Thu Hà nói chuyện nhẹ nhàng nhưng hàm chứa sự hận thù.

Ngọc vùng vẫy, đôi tay càng siết chặt nâng cô lên khoảng không. Cô khó thở cố gắng tìm mọi cách thoát khỏi gọng kiềm này. Nhưng đáng tiếc. Cô chỉ là con người.

Hôm nay ta sẽ giết ngươi, ta sẽ cho ngươi chết một cách không trở nên vô dụng Thu Hà kéo cô gần mặt mình, sau đó ả ta mở miệng.

Từ cơ thể Ngọc xuất hiện một nguồn khí xanh bay lên khoảng không rồi xác nhập vào cơ thể Thu Hà từ miệng ả.

Thân xác cô nóng bừng lên như có thứ gì đang thiêu đốt bỏng rát. Hàng ngàn mũi kim như đang châm vào từng mao mạch khiến toàn thân tê liệt. Cô cố gắng di chuyển, phản kháng nhưng cô không thể.

Có ... có ai không cứu cô với! Có ai không.

Đau đớn quá.

Vỹ ơi!

---- Hết Chương 108 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 110: Ngọc Chết!

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT! - PÉ KEM(TN)

Chương 109: Ngọc chết!

Pekem(tn): ta hứa HE nha mọi người ^^

Ngọc khó thở, cơ thể cô bắt đầu tê cứng. Mắt mờ, chỉ muốn khép lại. Cô thật không muốn chết ở đây. Nhưng đành chịu thôi, số kiếp đã an bài, tránh được cái chết này thì có cái chết khác chuẩn bị đón cô. Chồng cự cũng mệt mỏi lắm rồi. Thôi thì buông xuôi...

Nhưng trong lòng có cái gì đó, cảm xúc gì đó, có lẽ là sự hy vọng, hy vọng có thể nhìn thấy tên xấu xa đó ngay bây giờ ...

Vì là người sắp chết, chắc chắn sẽ lưu luyến quá khứ. Và quá khứ đau thương hiện về với nhiều mảnh ghép. Người Sơ chăm sóc cô tận tình từ bé. Khuôn mặt bà hiền hậu, tính cách ôn hòa, hằng ngày đều đi nhà thờ sớm. Sau đó là mối tình đẹp như tranh vẽ - cặp tình nhân Ngọc và Phong nắm tay nhau qua các dãy nhà cao cao trên con đường quen thuộc.. và còn rất nhiều mảnh khác, không phải của nhiều người, mà là của một người. Mái tóc đỏ lâu lâu mấy sợi trắng ẩn hiện lên theo làn gió nhẹ, đôi mắt 'máu' lạnh lẽo, đôi lúc lại dịu dàng khó cưỡng, cái miệng thì lúc nào cũng phát ra những câu khiến người ta đau đớn, chiếc mũi cao, chiếc cằm cương nghị. Chuỗi TI thời gian bắt đầu hiện lên. Khi cô gặp hân, khi hân áp cái lệnh vô cớ lên người cô, khi cô bị bắt, khi hân khuyên cô, khi hân hôn cô, khi cô bức cưới,, khi hân dịu dàng ôn nhu, khi hân cười với cô,... và khi... hân lấy cô gái khác về làm vợ, tất cả những thứ cô nhận được đều biến mất, chỉ còn sự tham muốn, sự hành hạ, sự dằn xé lên từng tất da tất thịt.. và luôn cả con đau đớn trong tim.

Hân đúng là một loại thuốc độc ngọt ngào. Để cho người ta luồn sâu vào đó rồi chết dần chết mòn trong nỗi đau trong sự mệt mỏi khó cưỡng.

Là Thần Chết độc ác!

Cánh tay cô buông xuống lửng lơ trên không, mắt khép lại, dễ thấy lông mi đã ẩm, vài giọt nước mắt rơi trên mặt, khô lại rồi bốc hơi.

Thu Hà thất một dây thừng dài, đặt cổ cô lên chiếc dây đó, thật là ... ai nhìn vào có thể nghĩ cô tự tử.

Giữa không trung lạnh lẽo, cô chết như vậy đấy.

Thu Hà biến lại hình dáng xinh đẹp và nóng bỏng ban đầu, nhòe nụ cười về cái xác Ngọc và đắc thắng.

Bây giờ tất cả ở đây đều là của cô, kể cả Vỹ. Haha...

~~~~~

Đã đến tối..

Ở phòng ăn, một người đàn ông lạnh lùng mái tóc đỏ, trang phục thoải mái như đã ở nhà rất lâu. Ngài đang nhàn nhã thưởng thức món ăn đặc sắc trên bàn cùng vài ly rượu hảo hạng bên cạnh.

Phía trước là Thu Hà thưởng thức mùi vị. Dĩ nhiên mùi vị vô cùng ngon, ngay cả những món ả ghét nay lại cảm thấy ngon lạ kì, tâm vui lòng thân thì ăn đồ thiêu cũng thấy ngon nữa là.

Lâu lâu ả lại gấp thức ăn bỏ vào bát ngài, khéo léo liếc mắt đưa tình, ướm ẹo đủ kiểu. Nhưng ả nghĩ ngài sẽ quan tâm? Không bao giờ! Ngài lơ đi, mặc kệ trong bát có bao nhiêu thức ăn ngon, giờ khẩu vị rất tệ chẳng thể ăn nổi. Ngài buông đũa rồi lại cầm, buông rồi cầm, uống rượu rồi rót rượu, uống rồi rót. Mãi đến nửa tiếng sau, ngài mới thốt lên vì chữ:Người hầu?!

Từ đằng sau người hầu nam bước lên cúi đầu, cơ thể run rẩy không thể tránh khỏi.

Ngài nheo nheo con mắt,nhìn chăm chăm vào tên hầu:Cánh Tuấn?

Dạ thưa, mấy ngày nay ngài ấy đi đâu, tôi không rõ ạ.

Không nói đi đâu?

Dạ, ngài ấy không nói gì hết ạ.

Hắc Vỹ quay lại tư thế ngồi, thu tầm mắt lại, lăm lăm câu thần chú.

....

Lát sau trán ngài nhả lại lộ ra đường gân xanh rõ rệt của sự tức giận.

Đám người hầu bên cạnh khẽ run, và cả Thu Hà, ả cũng có tâm tư trong lòng, đang rất khéo bị tạt giạt mình.

Tất cả cúi đầu xuống, tai thì dóng lên nghe tình hình.

Hắc Vỹ đảo mắt ra đám người hầu, lại thốt lên: Cô ta đâu?

Dạ! Ở hầm rượu

Bao giờ xong?

Dạ! Cô ấy làm lúc tám giờ sáng. Bây giờ đã bảy giờ tối. Theo tôi, làm việc quét dọn dưới đó một mình thì sẽ mất chín tiếng.

Vậy cô đã trễ hai tiếng. Rốt cuộc cô ta làm gì mà lâu thế.

Hắc Vỹ đứng dậy, sai bước chân về phía cầu thang.

Thu Hà hơi hốt hoảng, nhưng không bộc lộ. Cô ta chết thì có liên quan gì tới ả, trong mắt mọi người ở đây thời điểm đó ả đang ăn điểm tâm trong phòng. ả rất thông minh đã chuẩn bị sẵn mọi thứ.

Nhưng lần này ả muốn xem xem sự quyền rỹ của mình có kiềm chân người đàn ông tầm khốc mà hoàn hảo kia không.

Thu Hà chạy theo, bám lấy cánh tay ngài, cô kéo kéo cái váy xẻ ngực sâu để làm lộ đôi gò sữa. Ăn với em hết bữa đã.

Ngài nhìn ả nhưng không sắc thái, mà nếu có cũng là sự chán ghét.

ả nhón chân, khẽ thì thầm vào tai ngài trong giọng nói có chút rên rĩ yêu kiều: Lát chúng ta tắm uyên ương.

---- Hết Chương 109 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Ngọc Chết! (tiếp theo)

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT! - PÉ KEM(TN)

Chương 110: Ngọc Chết! (tiếp theo)

Pekem(tn) chương này hơi dỏ, do dạo nay đang bị stress ảnh hưởng tới khả năng viết. Chương sau sẽ cố lấy lại cảm hứng

Ngài nhìn ả nhưng không sắc thái, mà nếu có cũng là sự chán ghét.

ả nhón chân, khẽ thì thầm vào tai ngài trong giọng nói có chút rên rĩ yêu kiều: Lát chúng ta tắm uyên ương. Bộ ngực cọ cọ vào cánh tay hấn.

Hắc Vỹ cười khinh, hất Thu Hà sang một bên khiến ả té xuống sàn.

ả cũng đoán được chút nhiều ngài sẽ có thái độ như vậy. ả không cảm thấy buồn bực mà ngược lại, ả xem điều đó như đề rút kinh nghiệm. Lần này không được thì có lần sau, lần sau không được thì có lần sau nữa. Chấn chấn là vậy! Vỹ là của ả. ả không nhường ai hết. Haha... dù sao đối thủ nặng kí kia cũng 'đột nhiên' treo cổ tự vẫn rồi mà. Hahaa....

Thu Hà đứng dậy chạy đến nắm lấy tay hấn níu lại, ả vẫn không muốn cho hấn đi. Vội cố tình làm rách thật sâu cổ áo xuống đến rốn. Trên đã để lộ hết thân hình phụ nữ rồi, đó chính là vũ khí lợi hại nhất của ả, ả tin vậy.

ả nũng nịu: Ưm muốn!....

Hắc Vỹ quay đầu nhìn Thu Hà. Nhưng lần này hấn không cười khinh, không lạnh lùng. Thay vào đó là khuôn mặt hứng thú pha bông đùa, ngón tay dài đưa lên khuôn mặt trắng trẻo gợn tình của ả.

Vài động tác vuốt vuốt xoa xoa, khiến ả thích mê. Người đàn ông này quá chết người, chỉ là một cái chạm thôi cũng đủ làm người ta tham muốn hận thù

ghen tuông. Thật à không muốn giết người này. Giết một Thần Chết ư? Quà là điều không tuông.

Tay Hắc Vỹ đảo qua lại làn môi mềm tô son đỏ. Thu Hà hé môi liếm lấy ngón tay ngài. Ngài khề cong môi. Thấy tâm tình ngài vui vẻ, à hé miệng mút lấy ngón tay ấy. Liếm láp một cách dụ tình, vừa mân mê vừa nghĩ tới cảnh xô xiên trên giường. Thật thích! Nhưng, một giây sau, miệng của à phun ra thứ máu đỏ chói. À đau đớn nhả ngón tay đang mọc ra cặp móng dài hoắc. Khiếp sợ vì chiếc lưỡi của mình bị xé rách. Thu Hà lùi từng bước, cúi đầu không dám làm gì nữa.

Ngài lấy ra chiếc khăn nhỏ lau sạch ngón tay, sau đó vứt chiếc khăn xuống đất nâng lên một câu:Bản! Rồi quay lưng đi về phía hầm rượu.

À đứng đó, bấu chặt ngón tay vào nhau. Nâng lên một nụ cười chế giễu. Không sao Thu Hà đây chịu được, một chút như thế này thì nhảm nhò gì so với khi hấn đây cô xuống tầng ngục chứ!? Trước sau gì trái tim hấn cũng sẽ thuộc về cô. Lúc đó trong mắt hấn chỉ có mình cô, và cô ra lệnh gì hấn đều vấy đuôi mà nghe theo.

~~~~~

Hầm rượu.

Đứng bên ngoài cánh cửa, sự im ắng này thật khiến ngài khó chịu. Ngài đưa chân đạp cánh cửa ra, nó đẩy sang một bên nghe tạo nên thứ tiếng chói tai.

Ngài bước vào, neho mắt, đảo quanh tìm kiếm người, bước chân dọc qua mấy tủ rượu.

Cũng khá là khó đi, ngài này giờ đi kiếm cô rất lâu, nhưng vẫn không thấy. Cộng thêm tình trạng ngài không rành đường cái hầm này chút nào. Vốn là nghĩ từ lúc sống đến lúc chết cũng không bao giờ vào đây.

Này, lấy cho ta chai Macallan Ngài cất cao giọng.

Ngài nhịp chân, cổ dóng tai để nghe cô nói, sợ giọng cô không đủ to , nhưng.... chẳng có gì.

Có nghe không? Ngài bắt đầu mất kiên nhẫn rồi đấy! Bắt đầu tức giận rồi đấy!

Ngài đạp chân xuống đất, lực chân mạnh đưa ngài lên không, ở nơi cao nhất, ngài đảo mắt nhìn quanh.

Tôi mà tìm ra cô là cô chết chắc!

Ngài vì nhớ cô, lo lắng hôm qua mình mất sự kiểm soát mà tổn hại đến cô. Nên từ sáng đi làm thật sớm ý muốn tránh mặt khỏi phải đau lòng nhưng chừng ba mươi phút sau đã về, gạt bỏ hết các công việc hack não và quan trọng bay thẳng về nhà. Lại hay cô làm việc, những tưởng đêm qua đã cạn kiệt rồi chứ hay ngài yếu quá?, cô không hỏi han gì thêm sợ mắc công lại không kiếm chế được đi kiếm cô. Cuối cùng tối ra cũng không thấy bóng dáng cô đâu. Cuối cùng phải giả vờ làm mặt lạnh để xuống đây. Giờ thì cô đâu rồi.

Cuối cùng, từ xa ngài thấy một cô gái có mái tóc đen hơi xoắn đang đứng đưa trên cao. 'Còn xếp rượu sao?'

Ngài bay tới, Cô điếc à?

Nhưng..

Rầm!

Ngài trợn mắt lên, khuôn mặt hoảng hốt nhìn người con gái trước mặt. Tim đau đớn, có thứ gì đó đang nghẹn lại trong cổ họng.

Cảnh trước mắt , là tự từ à? Không thể.

NGỌC!!! Ngài hét lên, tay theo phản xạ đưa lên cao, miệng lầm bầm câu thần chú, nhưng không tác dụng, vốn ngọc miễn nhiễm với ma pháp của ngài.

Ngài chạy tới nâng cô từ trên không trung xuống. Cô như người không xương, ngài có bóp đau hay cho ngã về phía nào thân thể cứ theo phía đấy không một tiếng kêu gào. Ngài nắm tay cô, tay cô không còn nóng nữa tựa hồ lạnh lẽo, tim đã không còn đập, mắt cũng không thèm mở dù ngài có gào thét bao nhiêu.

Cô chết à? Sự thật trước mắt là dối trá phải không? Mới hôm qua còn ân ái nay chỉ là cái xác lạnh lẽo. Cô tự từ à? Vì cái gì? Vì căm phẫn ngài? Ghét ở bên ngài sao?

---- Hết Chương 110 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT! - PÉ KEM(TN)

Chương 111:

Cô chết à? Sự thật trước mắt là dối trá phải không? Mới hôm qua còn ân ái nay chỉ là cái xác lạnh lẽo. Cô tự tử à? Vì cái gì? Vì căm phẫn ngài? Ghét ở bên ngài sao?

Tại sao chứ? Tại sao chúng ta không thể như thuở trước. Tại sao chứ?

Em có biết đã ngàn năm... ngàn năm rồi, tôi xa cách em, tôi đau khổ, bế tắc. Đối với chức vị Thần Chết này chẳng là ý nghĩa gì, cả cuộc sống này thật vô vị, nhàm chán. Khuya khuya, tôi tự men cho mình con say nồng, rồi mơ màng hồi tưởng bóng hình bé nhỏ. Lúc đó em bao nhiêu tuổi, hình hài em ra sao tôi vẫn không thể quên.

Bây giờ em định đi tiếp nữa sao, biến mất, vẫn muốn để mình tôi sống như thế sao. Em thật ác độc! Tôi sẽ không tha thứ cho em! Em nghĩ có thể tự tử là ổn thỏa? Em lắm to.

Ngài ôm cô vào lòng, một giọt nước lấp lánh không tự chủ rơi xuống. Đó là nước mắt. Và chắc hẳn chúng ta biết nó là của ai.

Ngài bế cô lên để tựa vào lòng mình rồi rời đi.

Ngang qua đám người hầu, thì một tên nam nhân tiến lên ngăn cản. Nhìn cách ăn ăn mặc và khí thế toát ra, đoán chắc rằng người này giữ chức vị khá cao Thần Chết, lâu đài Ghost đang bị mất kiểm soát.

Ngài lạnh lùng đi về phòng, tay vẫn ôm chặt Ngọc vào trong lòng:Vĩ?

Lũ linh hồn không hiểu sao có thể thoát ra khỏi ngục mà chạy loạn

Hắc Vỹ đặt cô lên giường, khai triển ma pháp tạo ra lớp màn bao bọc lấy cô. Sau đó hắn quay ra căn dặn:Cho người canh giữ cô ấy, không có lệnh ta cấm ai bước vào. Ngài hướng đến cửa, chàng trai kia theo sau, lúc chuẩn bị biến mất ngài lại dừng chân một lúc, để thêm câu cuối Kéo phá giấc ngủ của phu nhân!

Và ngài biến mất, để lại sự hoang mang cho mọi người. Nói cũng phải thôi, họ biết trước sau gì cô nàng Thu Hà kia cũng bị một cước đá sang bên, ánh mắt của ngài rõ ràng luôn hướng về phu nhân Ngọc mà, sao ví thể dành cho ả. Nhưng mà nghĩ gì thì nghĩ không ai dám tò mò nhiều về chuyện tình của ba người, chỉ sợ sẽ mất đi linh khí, tiêu tan thành hư khói.

Ở góc tối, một người người không khỏi bật cười, đôi môi tràn ngập màu đỏ của máu.

Ngủ?? Còn hy vọng điều gì chứ?? Phu Nhân? Không hề, chỉ có Thu Hà đây mới xứng đáng làm phu nhân chủ nơi này.

~~~~~

Khuya.

Hắc Vỹ trở về tòa lâu đài, khuôn mặt ngài biểu lộ sự mệt mỏi.

Hôm nay mọi chuyện thật rối rắm. Nó vượt qua mọi sự kiểm soát của ngài, chuyện này trước đây chưa từng có. Các linh hồn náo loạn. Ngài không tin là bọn hạ cấp đó dám làm, chắc chắn đằng sau đó có ai chủ mưu. Nhưng xét trên phương diện nếu là người có ma pháp vô biên khó vào được. Cũng may ngài đã trấn chỉnh lại trong thời gian ngắn, không thì hậu quả sẽ khôn lường.

Ngài đi thẳng về phòng mình, đến bên cạnh giường, ngồi đó nhìn người con gái trước mặt. Ngài đưa tay vuốt ve mái tóc mượt mà, sau đó trượt lên làn da mịn màng. Nhưng ... không phải sự mềm mại như nó vốn sẵn có thay vào đó là cái lạnh, da thịt bắt đầu khô cứng.

Ngài đau lòng quá! Cô chết đi thì có thể ở bên ngài Ngài đương nhiên sẽ tìm ra để dành mà trời giữ, nhưng đó là việc nếu linh hồn cô không miễn với ma pháp của ngài và điều tất yếu sức mạnh mẹ cô trao cho quá lớn. Thật khó có thể giữ cho linh hồn đó còn nguyên vẹn.

Ngài khai triển ma pháp, làm bầm câu thần chú, đôi tay ngài đặt ở trán Ngọc, phát xuống cơ thể cô tạo ra luồng sáng đỏ kì ảo. Bây giờ ngoài cách tìm ra linh hồn và giữ thân thể cô không bị thổi rữa thì ngài không có cách nào khác.

'Có khi nào vì muốn rời đi mà em lại làm loại chuyện này?'

Đó là câu hỏi mà trong thâm tâm rất muốn hỏi cô, nhưng cũng rất sợ cô tỉnh dậy sẽ đáp Ủ.

Ngài thờ dài, ngã lưng nằm sang bên cạnh, ôm cô vào lòng và thiếp đi trong đôi mắt có vài giọt lệ sầu.

~~~~~

Ánh sáng lại biến mất

Bóng tối lại bao trùm

Mình ta trong cô quạnh

Biết khi nào mới dứt.

~~~~

---- Hết Chương 111 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Truy tìm linh hồn

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT - PÉ KEM(TN)

Chương 112: Truy tìm linh hồn

Phủ Ghost.

Đây là nơi âm u nhất. Bao quanh là dòng sông máu đầy rẫy hồn ma hận thù không siêu thoát, trên là lớp lớp linh hồn bay tới lui, lâu lâu lại xuất hiện mấy tên yêu không ra yêu, vật không ra vật. Không gian thật quỷ dị

Ở nơi trung tâm của lâu đài, trên chiếc bàn lớn có một vị trung niên, gương mặt có thể nói là sắc lạnh. Đôi mắt cùng đôi tay đang bận bịu trên đồng giấy phê duyệt.

Một tên quái nhân đưa vào trong một gã hồn ma đang ai oán:Xin Diêm Vương phán xét, tôi bị chúng giết, thật sự oan ức

Diêm Vương liếc mắt nhìn tên phía dưới lại tiếp tục thu về nhìn vào tờ giấy:Úc hiếp rất nhiều cô gái gia giáo. Không biết chối cãi. Tiêu Biến!

Dứt lời, hồn ma kia hiện dưới chân vài tia sáng lấp lánh, sau đó cùng tiếng thét chói tai.

Vài phút sau, đôi mắt lòng đen của vị Diêm Vương nheo lại, lông mày khẽ động.

Cạch! Chiếc bút trong tay được Diêm Vương đặt xuống. Diêm Vương đứng lên đi đến phía trước, cúi đầu cung kính:Chào ngài.

Hắc Vỹ nhìn Diêm Vương rồi gật đầu.

Chú không cần hành lễ. Hắc Vỹ xua tay, vốn người được xưng là Diêm Vương kia chính là hôn phu của Di Hân. Thật chất chỉ người nam nhân trong gia tộc của Vỹ mới có thể cai quản địa ngục. Nhưng Mấy ngàn năm trước, âm ti lâm vào nguy kịch, hồn ma loạn lạc, anh em thù oán lẫn nhau, vì thế lúc cấp bách, phải đưa hôn phu của Di Hân lên bổn vị Diêm Vương. Nếu như năm đó không có vụ việc đó thì chắc chắn cái ghế Diêm Vương kia sẽ là của Hắc Vỹ, còn vị Thần Chết chính là của Hắc Vũ.

Vốn người trên trần thế thường đồn đại rằng, Diêm Vương chính là vua dưới Âm Ti (Âm Phủ), là người nắm mọi quyền hành. Nhưng sự thật hoàn toàn sai, Diêm Vương chỉ là một chức vị để ngồi yên một chỗ bằng quơ phán xét tội lỗi của các hồn ma mà thôi, rất nhẹ nhàng, không phải lo toan gì nhiều. Thần Chết thì ngược lại, vị ấy mới là vua nơi này, định đoạt ai chết, ai sống, xoay chuyển thật cân bằng giữa âm và dương, chênh lệch một chút cũng là đại nạn. Nên hiển nhiên Diêm Vương sẽ phải kính cẩn đối với Thần Chết. Và Thần Chết cũng có cái quyền tước đoạt mạng sống của Diêm Vương.

Ừ. Diêm Vương xoay người cân nhắc tên quái nhân đằng sau. Quái nhân đóng cửa phủ. Phiên xét xử cũng được dừng lại. Xong, Diêm Vương quay qua nói với Hắc Vỹ Cảm ơn con hôm qua đã đến giúp ta xử trí vụ việc .

Không sao. Chú thấy ai khả nghi không? Hắc Vỹ được mời lại chiếc ghế gần đó ngồi xuống. Diêm Vương đưa tay rót hai chén trà.

Không, bấy lâu nay mọi chuyện đều ổn thỏa cả. Chuyện đêm qua thật đúng là kì lạ. Theo ta thấy người dám làm ra chắc chắn sẽ rất mạnh. Diêm Vương lắc đầu.

Hắc Vỹ đưa chén trà lên ngang mũi, ngửi lấy mùi thơm, lại hớp một miếng trà. Tôi sẽ xem xét vụ này. Ngài đặt chén trà xuống, nhìn chú mình Từ hôm qua tới giờ, chú có thấy linh hồn nào tên Trần Như Ngọc không?

Trần Như Ngọc? Hum... để ta xem Diêm Vương lật lật quyển sổ dày. Đào mắt tìm kiếm Không, ta không thấy. À mà có phải cô gái này là...

Hắc Vỹ đưa mắt lờm Diêm Vương, ông ấy hiểu ý lời định nói ra liền dứt lại.

Chú giúp tôi tìm linh hồn đó nhanh bằng mọi cách.

Diêm Vương hơi ngơ ngếch một chút, ông thấy lạ. Sao Hắc Vỹ lại không dùng ma pháp để truy? Đích thân phải đến nhờ trợ giúp.

Chú đừng thắc mắc nhiều!

Được. Chú sẽ giúp.

~~~~~

Và cứ thế.

Ngày ngày đêm đêm nối tiếp nhau xoay chuyển. Mọi việc làm cứ lập đi lập lại theo chu trình lập sẵn. Hắc Vỹ sáng đi sớm, tối về khuya, mà về lúc nào cũng nghe thoang thoang mùi rượu. Vốn hắn đang gồng mình làm việc, tìm kiếm quần quật thông tin về cô, mỗi ngày trôi qua không kiếm được gì, hắn lại tự chửi mình cho thật say. Ngọc thì khác, cô là một cái xác không hồn, nằm đó ngay ngắn không chệnh, cô ngủ khuôn mặt xinh đẹp vô ngần như một bức tranh thuần khiết đẹp để khiến người ta không dám phá hỏng thêm vào đó là sự đau đớn.

Hai con người, à không, đúng hơn là một vị thần và một xác chết thì còn một người nữa đang trong trạng thái vô cùng bận bịu. Là à ta Thu Hà.

---- Hết Chương 112 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Linh Hồn vốn không có

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT - PÉ KEM(TN)

Chương 113: Linh Hồn vốn không có

Hai con người, à không, đúng hơn là một vị thần và một cái xác chết thì còn một người nữa đang trong trạng thái vô cùng bận bịu. Là à ta Thu Hà.

À nghĩ rằng đối với việc Ngọc chết thì nhiều nhất Hắc Vỹ chỉ buồn bã vài ngày nhân cơ hội à sẽ tiến tới tiếp cận an ủi vỗ về, sau đó thì lên giường là xong. Nào ngờ, ngài thật mù quáng, thật ngu ngốc! Haha... cứ cho ngài tìm linh hồn à đấy, có ra không nào!? Cô ta mãi mãi nằm ở đó mà thôi.

Nhưng nói gì thì à vẫn chưa thấy hả dạ lắm. À vẫn muốn cẩu xé cái xác kia. Chính vì cô ta mà à đã chịu đau đớn nhiều. Cô ta chết nhẹ nhàng như vậy, à thấy có chút không công bằng. Đến khi chết mà Ngọc còn có thể xinh đẹp. Còn à thì sao? Xấu xí, kinh khủng!

Thu Hà mấy ngày liền luôn tìm cách vào trong phòng Hắc Vỹ. Nhưng thật sự rất khó khăn, người canh gác kiểm tra rất kỹ lưỡng. Nhưng, hôm nay lại khác. Thu Hà kiếm được một thứ thuốc gây mê loạn, hít một chút sẽ làm hôn phách điên đảo giống như loại thuốc phiện trên trần thế.

Thu Hà đến gần ngọn nến, cho bột vào mảnh giấy bạc hơ trước ngọn lửa đang thấp sáng. Chốc lán khói trắng theo một đường thẳng tỏa ra ngào ngạt, và tất nhiên Thu Hà không quên che mũi mình lại.

Rất nhanh! Bọn canh gác trước cửa gục xuống, khuôn mặt nhắm nghiền tận hưởng. Bọn họ đã trúng thuốc.

Thu Hà giấu mẫu giấy bạc vào người đi thẳng vào phòng.

Tiến vào phòng, Ngọc đang nằm yên trên giường, mắt nhắm. À đứng bên giường khoanh tay, khuôn mặt ngang tàn thêm vài phần độc ác, miệng nhếch lên khinh bỉ, mũi hắt ra khí nộ.

Ngọc à! Sao mày lại xinh đẹp như thế? Vẻ đẹp thuần khiết của mày thật mong manh nhưng rất tự nhiên chân thật kèm theo một chút đau lòng, có thể làm tan nát bao trái tim băng giá. Hừ, Hắc Vỹ cũng không ngoại trừ. Người ta thường nói 'nhỏ cô phải nhỏ tận gốc'. Gốc thì tao đã 'nhỏ' rồi nhưng tao chưa thấy thỏa mãn lắm. Tao muốn phá đi cái hình thức của mày nữa kia.

Biến ra trên tay một con dao rạch. Cạch, cạch, cạch! Lưỡi dao rạch bén được bấm lòi ra ngoài. À bật cười, đưa con dao lên xuống thân thể của Ngọc dò xét. Humm... à nên 'vẽ' lên chỗ nào để nó có thể đẹp và sống động đến nỗi đập ngay vào mắt người nhìn nhỉ?!

Đưa lên đưa xuống khoảng ba lần, à dừng lại. Chắc chắn! Vẫn là khuôn mặt thì tốt hơn.

Ả nhếch môi gian tà, đôi mắt trợn lên đáng sợ. Đưa lưỡi dao nhọn hoắt lại sát khuôn mặt Ngọc, lấy lực định nhấn xuống.

Á! Thu Hà hét lên, đôi tay ả bị bẻ sang một bên con dao trên tay theo đà mà bay qua rơi trên sàn nhà.

Thu Hà tức giận, găm gùr trong cổ, quay phắt đằng sau trừng đôi mắt máu. Mái tóc như răn rết bung xòa uổng cong trên không trung không gió. Tên nào dám! Tên nào?

Lúc này, Thu Hà giật mình, thu lại dáng vẻ đáng sợ của mình. Khuôn mặt biến lại xinh đẹp nhưng vài phần tái đi, cả thân thể bất chợt run rẩy.

Hắc Vỹ! Ngài ngài về khi nào, sao lại sớm như vậy. Không được rồi, ả không muốn chết!

Hắc Vỹ! Ngài nghe em nói được không? Em.. không phải như ngài nghĩ đâu.

Hắc Vỹ hơi ngẩng đầu, ánh mắt liếc xuống vẻ như nhìn một thứ hạ cấp chẳng tích sự.

Em.. em không phải ... Thu Hà muốn bịa ra lí do gì đó nhưng lại thật sự không nghĩ ra, ngài đã thấy cô cầm con dao rồi làm sao mà biện mình được đây.

Lá gan nguoi to đến thế cơ à? Hắc Vỹ khề nhưong lông mày, nở nụ cười lộ hàm răng trắng đều đặn.

Thu Hà vội xua tay lắc đầu Đừng mà..

Có khi Ngọc không hề tự sát! Đúng không? Ngài tiến tới, nâng cằm ả lên để ả trực tiếp nhìn thẳng vào mắt.

Thu Hà khiếp sợ, dòng lệ bắt đầu tuôn chảy thành hai dòng trên châu, son phấn trên mặt ả bắt đầu tèm lem loã lổ ra. Thật kinh tởm!

Nụ cười trên mặt ngài càng đậm, sự hưng phấn trong đôi mắt càng một gia tăng. Ai cũng biết đây là dấu hiệu điều chẳng lành sắp xảy tới.

Ngài bắt đầu mạnh tay bóp cằm ả khiến ả đau đớn nhăn mặt lại Khóc ư? Lực đạo ngày càng mạnh, ả đau đớn, theo phản xạ biến mái tóc thành các con rắn độc tấn công lấy ngài.

Ngài để yên cho mấy con rắn găm găm cơ thể ngài, vết thương bắt đầu hình thành, máu đen chảy tách tách trên sàn nhà.

Ngài nhắm mắt, muốn cảm nhận nỗi đau khi con người chết, muốn biết tại sao họ lại sợ chết, muốn biết tại sao nhiều người lại chọn cách này để trốn chạy, hay thật là ngài muốn chết đi, không thiết phải sống nữa.

Vì lí do sống của ngài đã không còn.

Nhưng... vết thương vừa chảy máu, sau mấy giây lại liền. Nó không làm ngài đau đớn bao nhiêu.

Ngài cười, đôi mắt đỏ rực ánh lên tia sáng nhìn chằm vào mắt ả. Ngài quyết cho ả tan biến.

...

Xẹt!

Có cái gì đó... cái gì đó đang phản kháng, làm sức mạnh của ngài yếu đi, cái gì???

Ngài trừng mắt, đôi mày chau lại.

Linh hồn Thu Hà có cái gì đó một phần không thuộc về ả.

Linh khí này không phải của ả.

---- Hết Chương 113 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Linh Khí

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT - PÉ KEM (TN)

Chương 114: Linh Khí

Xẹt!

Có cái gì đó... cái gì đó đang phản kháng, làm sức mạnh của ngài yếu đi, cái gì???

Ngài trừng mắt, đôi mày chau lại.

Linh hồn Thu Hà có cái gì đó một phần không thuộc về ả.

Linh khí này không phải của ả.

Ngài buông tay, ả vừa đau đớn sờ chiếc cầm xinh đẹp sắp bị bàn tay kia bóp vỡ rên lên một tiếng đau, vừa nhanh chóng chạy ra khỏi cửa, để lại đằng sau bóng hình đang đánh lại.

Ả run rẩy, bước chân ả cũng run. Ngài muốn giết ả, ngài muốn làm ả tan biến. Không được! Ả muốn sống, ả còn rất nhiều tham vọng chưa thực hiện được. Ả không muốn chết.

Ả chạy thật nhanh, vòng đường tắt không có ai canh gác, ra ngoài sân, phía trước đã là chiếc cổng sắt. Ả lấy hết sức lực chạy thật nhanh. Toan sắp ra khỏi cổng, thì một dáng hình cao lớn xuất hiện, bóp cổ ả nâng lên. Ả kêu la, nhưng cổ họng chỉ thoát ra ngoài được vài chữ Cứ...u..... .

Hắc Vỹ và Thu Hà mắt đối mắt, nguồn sức mạnh từ đôi mắt đỏ ngầu đó chiếu thẳng vào ả, mang bên trong là nỗi phẫn hận cùng điên tiết. Luồng khí chạy dọc qua người ả, ả không biết đó là gì, nó khiến cơ thể ả đau đớn. Linh khí trong người ả bắt đầu bị xáo trộn, toàn thân như ngàn ngọn giáo lửa đang đâm vào người. Ngay cả ma khí tu luyện bấy lâu cũng tán lỵ ra và biến mất.

Trời mây ngày nay đều xám xịt nay thành một con giông báo hiệu điều chẳng lành.

Ngươi cả gan!!! Giọng ngài trầm, gần từ chữ một. Ngươi nên BIẾN nhanh thì tốt hơn! Dứt lời, ánh mắt rục lên tia sáng hắc ám.

Ả!!!!!! Thu Hà gào thét, biến thành hình dạng một hồn ma với chiếc cổ gãy nghiêng một bên hẳn dây trói, đôi mắt lòng đen mở to bị tiêu tán ngày một nhanh. Thân thể và cả linh khí của ả dần dần biến mất.

Xin ngài tha ... tha cho em.. ả cầm lấy tay Hắc Vỹ nài nỉ, máu đen dọc theo khuôn mặt ả chảy xuống.

Tha!? NGƯỜI DÁM TÔN HẠI NGƯỜI CỦA TA NAY CÒN DÁM XIN XỎ Ngài quát lên, đôi tay càng dùng lực mạnh hơn. Móng tay ngài dài ra đâm xuyên qua cổ họng ả, máu chảy lênh láng trên mặt đất, tạo nên một không gian thâm mùi chết chóc.

Cả cơ thể Thu Hà bỗng vụt thành hạt tia sáng lấp lánh, báo hiệu cái chết. Trước lúc tan biến ả kịp thời lên tiếng Ta sẽ nguyện rửa các người. Và ngươi tương lai tới sẽ chết rất THÂM ả kéo dài từng chữ, đến âm tiết cuối nhấn mạnh pha chút tiếng cười chói tai.

Hắc Vỹ vốn chẳng quan tâm gì tới lời nói của ả, bây giờ thứ ngài quan tâm chính là linh khí của Ngọc. Sao ngài lại có thể vô ý đến vậy. Chỉ lo chăm chăm kiểm linh hồn, rồi còn chạy đôn chạy đáo qua các tầng ngục, lên trần thế, nhưng kết quả chỉ có một. Ai có thể ngờ người cần tìm bị con ả này nắm giữ. Thảo nào dạo nay ả ta không lắng lo đến gần ngài. Chính là sợ ngài phát giác được.

Một làn gió mạnh bạo thổi qua, thổi lên mái tóc đỏ bay phất phới trong gió làm lộ ra tất cả con thịnh nộ của Thần Chết, và chính ngọn gió ấy cũng đưa đầy các hạt ánh sáng pha trộn vào bầu không khí rồi mất dạng. Để lại trước mắt ngài là ngọn lửa màu trắng sáng đang lơ lửng trên không, ngài nhắc chân bay lên, với tay nhận lấy linh khí kia.

Đó chính là linh khí Ngọc, cuối cùng ngài cũng có thể làm cô sống dậy mà không phải lo đến vấn đề về quy tắc mà cô xưa để lại.

Nhưng...

Từ đâu một sức mạnh vô hình tiến đánh phía sau lưng, ngài vùng tay chống trả, nguồn sức mạnh đó vẫn đeo bám day đẳng, nó rất mạnh, nó khiến ngài phải thật sự tập trung dồn nội lực vào trong.

Được một lúc khá lâu, nguồn sức mạnh đó biến mất, ngài vẫn suy tư không thể đoán ra được đó là ai. Ai lại cả gan...

Xẹt!

A! Một cây kim châm phía bên cổ Hắc Vỹ, ngài đưa tay định rút ra, nhưng dòng chất lỏng từ trong đó chảy vào huyết mạch của ngài rất nhanh làm các dây thần kinh bị tê liệt đi. Ngài ngã quỵ xuống nền đất lạnh và ngất đi.

Trước khi chìm vào trong tiềm thức, Hắc Vỹ mơ mang thấy một bóng dáng ai đó mang linh khí Ngọc đi. Ngài đã cố gắng chống trả nhưng lại ... không ... được.

---- Hết Chương 114 ----

Pekem(tn): Chương này không hay lắm

:((do ta đang bí ý, bí bí bí !!! =)))

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Sống dậy

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT - PÉ KEM (TN)

Chương 115: Sống dậy

Nửa tiếng trước.

Thu Hà run rẩy vang xin ngài tha thứ, nhưng ngài một lòng muốn giết chết ả. Buộc ả phải chạy để giữ cái linh hồn này.

Ngài tức giận, khuôn mặt không thể giữ nổi vẻ lạnh nhạt vốn có, thay vào đó là cái môi nhếch, đồng tử màu đỏ được bao phủ bởi lớp tầng sương mù mịt rết lạnh đông cứng .. Mấy giây sau, ngài cũng theo đó biến mất.

Lúc này, căn phòng lạnh lẽo với phong nền đen đã trở lại trạng thái im ắng.

Trên giường, vẫn là cái xác nằm im bất động.

Xoạt!

Một tiếng đẩy cửa sổ nhẹ nhàng, dáng người cao chống tay trên thành cửa nhảy vào. Người này đi đến gần giường, nhìn cô khá lâu.

Cả thân xác cô vẫn vậy nhưng chiếu thẳng vào đôi mắt ấy lại mang chút thân thương, đau khổ.

Bàn tay to lớn nâng lên, chạm nhẹ vào mái tóc bám trên trán, rồi xuống chiếc má, đôi môi, ... thật lâu không được nhìn cô gái này kĩ như vậy. Biết rằng sau này cô có thể ở bên ta nhưng không biết như thế có tốt? Có tổn thương cô không? Có liên lụy cô không? Thật xin lỗi ta cũng không biết, nhưng dù như thế nào ta cũng phải báo thù.

Người bí ẩn nhắm mắt, thở dài một hơi. Mấy phút sau, mí mắt kia lại mở lên, lộ ra không còn là đôi mắt dịu dàng ân cần đó, thay vào là sự hung dữ, hận thù.

Người bí ẩn bế cô lên, xoay người biến thành tia lửa hòa vào không trung.

~~~~~

Người khẽ động, đôi mắt tím khẽ hé mở mơ màng nhìn trên trần nhà. Lại nhắm mắt rồi hé mắt, nhắm mắt, hé mắt một chút rõ hình ảnh phía trước.

Trần nhà màu trắng kết hợp với màu xanh nhả nhặn, nhìn rất hài hòa thoải mái. Xung quanh là những chiếc đèn vàng phát ra thứ ánh sáng nhẹ. Căn phòng cũng không to lắm chỉ khoảng cỡ ba mươi mét vuông.

Cô nhớ là phòng mình đâu có đẹp như thế, cũng đâu nhỏ như thế. Nếu là của tên Thần Chết đó thì lại càng không. Ngay cả chiếc giường cô nằm trông lạ lắm biết bao.

Cô đang ở đâu thế này??

Không phải cô đã chết rồi ư?

Cô bật dậy, khẽ rên Shhhh... . Việc di chuyển bây giờ trông thật khó khăn. Nhích cái chân một cái là cảm thấy hơi tê buốt.

Em nghỉ chút đi, nằm cũng khá lâu nên thành ra vậy giọng nói trầm ấm vang vang bên tai. Nó nhẹ nhàng, trầm ổn nhưng như đánh vào màng nhĩ cô.

Giọng nói này?!

Cô khẽ quay người, đưa mắt nhìn về phía giọng nói phát ra. Đó là một chàng trai cao lớn, thoạt nhìn trông rất vững chãi, người đó có mái tóc đen, và... khuôn mặt bị che đi một nửa bởi chiếc mặt nạ trắng.

Cô sững người vài giây, song lại cười Là anh hả? Cái người khiêu vũ với tối ấy.

Em còn nhớ?! Chàng trai kia hơi nghiêng đầu, biểu lộ trạng thái ngạc nhiên.

Sao không chứ. Anh là người đầu tiên dám đương đầu với Thần Chết đấy.

Chàng trai cúi đầu cười nhẹ, rồi lại ngẩng đầu nhìn cô Em đói chứ?

Đói à? Ừ thì là rất đói. Vội vàng gắp đầu liên hồi.

Chàng trai kia cười rồi nắm tay cô dắt đi xuống căn bếp nhỏ dưới lầu.

Thời điểm hai bàn tay chạm nhau thật thần kì quá, nó làm cô giật mình. Bàn tay to ấm lại chạm như thế này mang cho người ta cảm giác khác hẳn bàn tay lạnh kia, kiểu như đã lâu lắm rồi không sờ vào bàn tay có thân nhiệt vừa vặn như vậy. Thật khác, thật không quen.

Bất giác nghĩ tới tên Thần Chết đó, lại khiến lòng cô dấy lên chút khó hiểu: Này, tôi đang ở đâu.... Thần chết đâu rồi?

Chàng trai im lặng, lát sau xuống căn bếp nhỏ, kéo cô đến chiếc bàn gỗ ngồi xuống :Nhà tôi

Nhà anh? Cô lắc đầu tỏ ý không hiểu sự tình.

Anh chàng vào bếp 'vung tay' vài cái đã xong món bánh trứng ngon mắt đưa tới trước mặt cô.

Mùi thơm thật thơm xộc thẳng vào cánh mũi khiến cô không thể kiềm lòng được. Nói thật là chưa bao giờ cô đói như bây giờ. Cầm chiếc bánh lên thổi thổi vài cái rồi cho thẳng vào mồm. Lại lên lên nhìn anh chàng kia. Đứng khoanh khắc bốn mắt nhìn nhau, cô liền ngại ngùng né tránh.

Ai za!! Dù sao cũng là người dung, cô là con gái sao có thể ăn như vậy.

Chàng trai như hiểu ý qua ánh mắt, khẽ cười. Không sao

À.. ừ... Hắc Vỹ đâu? Sao tôi lại ở nhà anh vậy? Cô Nhanh chóng chuyển đề tài để tránh sự ngại ngùng.

Nhưng có lẽ đề tài này anh chàng đây không thích. Khuôn mặt anh có chút chuyển biến nhỏ khó có thể nhận ra. Ngài giao cho tôi nhiệm vụ chăm sóc cô.

---- Hết Chương 115 ----

Pekem(tn): cảm ơn những lời đóng góp vô cùng chân thành từ độc giả.

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Một tay che trời! Qua mắt ngài!

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT! - PÉ KEM(TN)

Chương 116: Một tay che trời qua mắt ngài.

Trong thư phòng.

Từ bên trong có thể nhìn thấy bầu trời đang nhuộm một màu đỏ thẫm. Gió bắt đầu nổi lên từng cơn xoáy nhỏ cuốn những chiếc lá úa bay trên không. Xa xa mặt trắng đỏ khuyết sắt bén như chiếc lưỡi liềm của vị thần trong truyền thuyết. Chỉ cần nhìn như vậy thôi cũng đủ làm con người ta một phen hồn phách bay loạn.

Rầm! Tiếng sấm nổi lên kéo theo vài tia chớp đỏ xẹt qua. Chúng ta có thể đặt câu hỏi: Trời đang sắp mưa hay đang nổi giận thay ai?

Hắn ngồi đó, đưa ánh mắt chết chóc nhìn qua lớp kính trong suốt 5 tiếng đồng hồ, cứ thờ thẩn, bất động, tiêu cự chỉ dừng tại một điểm.

Có người gõ cửa bước vào.

Vỹ à! Ta không kiếm được con bé Diêm Vương cũng chỉ biết lắc đầu, quả thật tìm kiếm linh khí đó thật khó khăn, bởi lẽ có người muốn giấu nó đi.

Hắc Vỹ yên lặng.

Điều đó khiến Diêm Vương thở dài Ta sẽ cố gắng tìm kiếm một lần nữa, đừng đau lòng quá! Nói xong Diêm Vương lui ra ngoài. Để lại khoảng lặng im cho hắn, tính khi của đứa cháu này cả ngàn năm rồi nhưng có đôi chút người chủ họ này vẫn không rõ. Thôi thì cứ để nó tự điều chế tâm tình nếu không

e là địa giới này sẽ bị hỗn loạn mất.

Chiều. tối. Hấn vẫn ngồi yên với tư thế đó, ánh mắt, trạng thái vẫn như vậy. Có lẽ là đang kiềm chế cơn giận dữ trong người. Hấn e nếu không sẽ đại loạn. Đến khuya. Bầu trời chuyển nên màu đỏ đen, sương mù phủ khắp ngõ ngách, bên ngoài dù thấp đèn cũng không nhìn thấy gì. Lúc này hấn mới cử động, xoay chiếc ghế lại phía trước, đôi mắt 'máu' lạnh nhạt liếc ly rượu trên bàn. Bất giác lại thấy hình bóng cô trên đó, nụ cười tươi, mái tóc dài bay vờn. Thật thuần khiết, thật vô tư! Hấn khẽ cong môi, nhe ra nụ cười hiểm thấy. Rồi chợt nhận ra, bóng hình đó biến mất, cô không có ở đây. Biến mất ngay trước mặt hấn, hơn nữa lại trong khu hấn sống vậy mà hấn không làm gì được. Càng khiến hấn nổi điên. Cơn giận này làm sao có thể dễ nguôi ngoai.

Hấn điên tiết, găm trong miệng, đưa tay gạt đồ sắp giấy tài liệu cùng ly rượu qua một bên. Giấy bay loạn xoàn xoạt, ly rượu tiếp xúc với đất vang lên thứ tiếng chói tai. Cả không gian hỗn loạn.

~~~~~  
Thiên giới.

Là một nơi đẹp nhất tam giới. Với hoa thơm cỏ lạ, khung cảnh thơ mộng, mây trắng phiêu bồng cùng với vài tia nắng. Một nơi tràn đầy ấm áp đẹp như bức tranh vẽ cứ ngỡ không thể bị phá đi đường nét ấy.

Nhưng...

Khi hấn đặt chân vào nơi đây, vạn vật như trùn xuống một cõi chết chóc. Héo úa, lảng tảng, tất nắng. Bức tranh sinh động bị hủy hoại tất. Ngay cả Thượng Đế cũng phải e dè lo sợ, rồi bỏ buổi yến tiệc để đi gặp hấn.

Nghe hấn đến ai cũng phải kinh hồn. Bởi buổi yến tiệc này tất cả vị thần đều có đông đủ, chỉ trừ hấn ra. Tất nhiên không phải vì ý khinh thường gì hấn, mà vì Thượng Đế biết hấn cực kì ghét nơi ồn ào, năm nào có mời cũng không đi nên năm nay không dám làm phiền. Ngờ đâu hấn lại xuất hiện đột ngột không khác mấy với cảm giác ném một cái chết ban xuống.

Thượng Đế đi tới, nhún nhường: Chào người.

Hấn vẫn chẳng may gì, đảo mắt nhìn một lượt qua các vị thần ở đây. Bọn họ lo lắng cúi đầu, mặt tái xanh.

Thượng Đế có chút hoảng loạn trong tâm, nhưng vẫn cố bình tĩnh để không đánh mất phần uy nghiêm: Ta thật xin lỗi, ta nghĩ người sẽ không thích những nơi hội họp yến tiệc như thế này, nên không mời người. Bọn hạ thần chẳng liên can.

Thần Chết lúc này mới xoay lại nhìn Thượng Đế, hơi cúi chào, song ngẩng lên, tay để yên đằng sau lưng: Vị thần cai quản thời gian đâu? Đó chắc hẳn là một câu hỏi đơn điệu nhưng mang đến cảm giác mệnh lệnh khiến người đối diện dè chừng.

À... Thượng Đế đảo mắt, một tiên nữ bước lên nói nhỏ vào tai Thượng Đế rồi uyển chuyển lui về: Thời Gian có việc nên đã lui về cung từ sớm.

Vừa nghe xong câu trả lời, Hắc Vỹ gạt đầu, đưa tay kéo chiếc áo choàng đen lên không bao trọn mình rồi biến mất.

---- Hết Chương 116 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Một tay che trời! Qua mắt ngài!

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT - PÉ KEM (TN)

Chương 117: Một tay che trời! Qua mắt ngài!

Ting toang! Ting toang!

Keng! Keng!

Chuông đồng hồ điểm ngày giờ đồng loạt vang lên tạo nên thứ tiếng chói tai khiến người không quen sẽ phải nháo nhào tìm chỗ trốn. Còn đối với vị thần Thời Gian râu tóc bạc phơ, khuôn mặt phúc hậu kia thì đó chính là cách thư giãn sau những công việc cân đong đo đếm thời gian chuẩn xác. Chỉ cần một tách trà gừng, ngồi giữa trung tâm những chiếc đồng hồ, miệng nhâm nhi thường thức, mắt đưa hồn theo mây trắng, tai thì nghe tiếng 'Tích tắc!... tích tắc..' xung quanh là đã cảm thấy nhàn hạ rồi.

Đúng là sở thích kì quái.

Vụt! Hấn vừa đặt chân vào trong, liền nhủ mày cau trán, xoay đầu né tránh thứ tiếng chẳng ra gì này. Âm trầm vang lên tiếng nói khó chịu: Này ông Thần!

Vốn là Thần Thời Gian ngồi đối lưng với giọng nói nên không thể rõ chân tướng. Thần khẽ nhướn cặp mày trắng, đưa mắt qua qua lại lại suy nghĩ xem tên nào dám hỗn láo đến vậy. Dù chức cao vọng trọng như Thượng Đế không nề tình thân phải gọi ông đây bằng chú đây.

Thấy ông ta ngồi yên, hấn kiên nhẫn đợi, nhưng mười lăm phút trôi qua không có bất cứ động nào, điều này khiến hấn nổi điên. Thực tế hấn xưa nay có tính kiên nhẫn, rất kiên nhẫn nữa là, nhưng tình thế bây giờ thật nguy cấp, người phụ nữ của hấn biến mất tâm nơi nào không hay. Sao hấn có thể kiên nhẫn nổi đây. Kiên nhẫn một ngàn năm là quá đủ rồi.

Chắc ta phải cho ông cháu Diêm Vương xét nên cho đầu thai nhỉ?

Hả?!! Thần Thời Gian phát hoảng, liền nhận ra thái độ trong giọng nói ngang tàn đó. Lão thần chớp chớp con mắt. Không lẽ ...

Lão xoay người, nở nụ cười tươi rọi lộ ra mấy cái răng ngà ngà vàng. Vội đứng dậy, chạy đến nắm bàn tay ngài. Ôi! Thần Chết, sao lại quản ngại đường xa xa xôi đến tìm lão già này? Thần Thời Gian hơi run sợ, trong giọng nói khàn khàn không thể che giấu được điều đó. Đơn giản, vị thần nào cũng đương thích làm công việc cai quản nhân hạ hơn, ai lại muốn chuyển kiếp làm người trần mắt thịt phải chịu cảnh cơ cực nay sống mai chết ai nào đoán được. Thế mới nói, làm gì thì làm chứ cách tốt nhất là đảm bảo được vị trí hiện tại, càng đặc biệt là không nên đụng đến tên Thần Chết đó.

Tôi sẽ vào thẳng vấn đề. Hắc Vỹ lạnh nhạt rút tay về chống sau lưng.

Một câu nói này báo hiệu điều gì đây? Thật nếu ngày hôm nay hấn không cho Lão già này chết, chắc Lão cũng đau tim mà tự chết quá. Vâng, ngài cứ nói.

Ông có thể cho tôi mượn gương thời gian?! Tôi muốn xem xét chút chuyện quá khứ.

Lão Thời Gian ngẩn người, khẽ mừng thầm. Tưởng chuyện gì chứ chuyện này dễ ợt ấy mà. Được chứ..

Lão gơ tay, chiếc gương lớn liền xuất hiện trước mặt ngài. Hãy nói cho nó biết ngài muốn nhìn gì trong quá khứ.

Ngài liếc nhìn Lão Thần rồi lại đưa mắt về chiếc gương. Soi bên trong là hình bóng ngài với khuôn mặt ảm đạm. Từ trước đến nay không bao giờ ngài phải cậy nhờ ai một điều gì, nhưng giờ 'nề nếp sống' của ngài bị đảo lộn hoàn toàn thật có chút không quen.

Hãy cho ta xem vào chiều hôm qua đã có chuyện gì xảy ra?

Dứt lời, chiếc gương biến hóa thành mảng nhiều màu, sau đó từ mờ hiện lên khung cảnh quen thuộc. Ngài và Thu Huyền.

Thước phim kinh dị trôi qua không ai dám xem. Nó thật ghê rợn. Chỉ có ngài, khuôn mặt vẫn lạnh tanh, trạng thái khinh thị lướt qua thước phim giết người do chính mình gây dựng.

Xẹt!

Nội dung trong chiếc gương bỗng biến mất để lại mảng gương vốn có của những chiếc gương bình thường.

Ngài nhủ mày. Lại cất giọng nghi hoặc: Cho ta xem việc ngày hôm qua trong phòng của Thần Chết!

Một mảng nhiều màu lại hiện ra và..

Xẹt! Xẹt!

Chiếc gương không hoạt động!

Thần Thời gian hoảng hốt, lắc đầu xua tay. Không, tại sao lại vậy. Thần chạy đến gõ gõ vào chiếc gương và ra lệnh nhưng chiếc gương vẫn không có động tĩnh gì, lão thần thầm khóc trong lòng. Lần này lão già này chết chắc rồi.

Thần Thời Gian quay qua chấp hai tay cầu xin Thần Chết Tôi.. tôi thật sự không hiểu ... tại sao chiếc gương....

Hấn chẳng màn lời cầu xin bên tai, thẳng tay phá hủy chiếc gương. Quay lưng biến mất

Quả nhiên như hấn nghĩ, không dễ gì có thể biết được hung thủ. Bí ẩn, linh hoạt, thông minh, dám qua mặt cả hấn. Được thôi càng như vậy hấn càng muốn biết người là ai.

Ngọc, tôi nhất định tìm ra em, đưa em quay về bên tôi!

---- Hết Chương 117 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 119

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT - PÉ KEM(TN)

Chương 118:

Tâm tình hần thật sự bây giờ không tốt. Đây là lần thứ hai hần tự trách bản thân và cảm thấy vô lực.

Lần thứ nhất, lạc mất cô, không làm được gì, không bảo vệ được cô, khiến cô sống cơ cực khổn khổ.

Lần thứ hai, lại lạc mất cô, lại không làm được gì, chỉ biết đặt câu hỏi 'biết cô ở chốn nao?'

Ta trở thành kẻ vô dụng rồi!

Hần nhếch mép cười, cười bản thân chính mình.

Thần Chết một giọng nói khàn đặc vang lên từ sau gọi lại. Ngài dừng bước nhưng không xoay người.

Chuyện gì? Dường như ngài biết là ai nên hỏi chuyện.

Lão già râu tóc bạc phơ phúc hậu tay chống gậy đi đến. Bên hông có treo cuộn len màu đỏ. Không khó để nhận biết đây là vị Thần Hạnh Phúc, người ban phát tình yêu cho chúng sinh và cũng là người chủ trì buổi lễ cưới của hần.

Sợi chỉ tơ se duyên của hai người...

Câm! Ngài tức giận chen ngang.

Dứt lời ngài hòa vào không khí biến mất.

Đề lại Lão Thần Hạnh Phúc trông đó mà lắc đầu. Tay đem sợi tơ đỏ ra ngắm nghía, một bên là sợi tơ ngày một dày, một bên sợi tơ ngày một mỏng. Chỗ thắt nút giữa hai sợi dây, có phần bị tước đi.

Người buông, người giữ

Người càng buông, người càng giữ.

Xuôi theo thời gian, tất kết quả sẽ rõ.

Lần này Thần Chết gặp đại nạn lớn. Mong ngài vượt qua!

~~~~~

Ngọc nằm trong phòng, đôi mắt có chút buồn buồn lướt nhìn trên trần nhà.

Hôm qua cô ngủ không ngon giấc chắc do lạ chỗ ngủ, bên cạnh giường hơi lạnh chiếm ngự, lại cảm giác thiếu thiếu, và khó chịu.

Bước xuống giường, định kiểm chỗ nào để hít thở xua bớt khí ngột ngạt nhưng căn phòng lại chẳng có cái cửa sổ nào, nên cũng chẳng biết là ngày hay đêm.

Xuống bếp, nhìn xung quanh lại chẳng có ai, căn nhà tiện nghi, với ánh đèn chùm sáng sủa nhưng cảm giác trống trải chẳng chút hơi ấm.

Vén tấm màn, mở cánh cửa chính, không khí mát lạnh của cánh đồng trải dài từ gần ra xa, từ xa đến gần, gió thổi lùa qua, luồn vào đám cỏ xanh mướt nghe rào rào rạt rạt, trên không, đàn bướm đôi đôi trùng trùng âu yếm nhau bên đám hoa đại vô sắc. Cây cối xếp hai hàng theo một lối ngay thẳng tạo nên một con đường đẹp đến mê hồn. Mọi tạo hóa đi đâu đều một mực gắn bó với nhau.

Thật đáng ghen tỵ biết bao.

Mọi thứ trước mắt khiến tâm trạng cô trầm xuống. Có lẽ nơi này còn buồn chán, cô độc hơn so với tòa lâu đài u ám đó. Bất giác cô đâm chiêu suy nghĩ: Hần đang làm gì? Đi làm? Hay ăn sáng bằng thái độ lạnh lùng, rồi thể hiện thái độ ngang tàng cùng với ly rượu sóng sánh trên tay. Đáng về đó thật đáng ghét cũng thật thu hút chết người.

Cô khẽ cười, lại vô tư trong đầu lóe ra một ý nghĩ điên cuồng.

Hắn ... có nhớ cô không?

...

Bên ngoài tuy có chút mát mẻ nhưng cô mới hết bệnh không nên ra ngoài đón gió như thế. Chiếc áo choàng dài được khoát trên người. Giọng nói dịu dàng vang lên bên tai có chút lo lắng.

Những cử chỉ lời nói kéo bật cô về với thực tại, cô quay sang cười, đáp một nụ cười thân thiện cùng câu: Cảm ơn song lại bắt gặp đôi mắt lưu luyến sau lớp mặt nạ có chút thân thuộc, điều đó khiến khơi gợi trong cô nỗi buồn về người đó, cô lập tức né đi.

Cô có đói không?

Không, tôi muốn đi dạo.

Được, tôi đưa cô đi

Cả hai cùng nhau sải bước chậm chậm về phía trước. Mái tóc hai người tung bay trên không phát phơ mềm mại. Chiếc đầm trắng của cô không đối lập mấy với nền áo xám của anh. Nhìn xa xa người ngoài sẽ tưởng hai cặp tình nhân đang hạnh phúc, tuy không nắm tay hay thể hiện bất cứ cử chỉ nào thân mật, nhưng ánh mắt họ trao cho nhau có chứa đựng tình ý gì đó.

Cô gái ngại ngùng quay mặt.

Chàng trai say đắm lặng nhìn.

Cả hai yên lặng hồi lâu cũng có chút căng thẳng, cô thấy đến lúc mình nên bắt chuyện thì hơn: Khí hậu mát mẻ quá, đây là đâu vậy?

Anh nhìn ra xa, mắt khẽ nhắm tận hưởng không khí: Đây là nơi ở của tôi

À.. ý tôi là vẫn ở địa ngục hả?

Ừ, nhưng ở một nơi tốt đẹp hơn

Câu nói của anh hơi khó hiểu một chút, khiến cô hơi ngêch mặt ra. Tôi ở đây đã mấy ngày rồi?

Hai ngày.

Anh ở một mình?

Ừ.

Người hỏi, người đáp một vòng tuần hoàn như vậy thật là vô cùng nhàm chán. Nhưng biết sao được, cô và anh chàng này vốn không thân thiết, lại gặp nhau trong tình cảnh người bệnh người chăm sóc nên cũng chẳng biết nên nói gì.

Một lúc sau, anh cất tiếng: Tôi là linh hồn, cô có sợ không?

Cô quay sang nhìn anh, anh cũng quay sang nhìn cô: Linh hồn hay ma quỷ thì đã làm sao, đều có quá khứ phía sau hay cũng chỉ đơn giản là họ chết đi như thể nào mà thôi. Đây là tâm tư hiện tại chứ trước đây cô vô cùng sợ mấy thứ được gọi là ma đó.

Cô chưa chết, vậy mà Thần Chết đã đưa cô xuống đây, có lý do gì sao?

Cô yên lặng vài giây: Tôi không rõ.

---- Hết Chương 118 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Chiếc khăn len

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT! - PÉ KEM(TN)

Chương 119: chiếc khăn len

Tôi không rõ. Ummm. vậy còn anh, anh đến đây khi nào? Trông anh rất trẻ tôi không nghĩ anh vì bệnh già cả mà chết có lẽ do biến cố nào đó chẳng.

Chàng trai mỉm cười:Tôi chết không rõ nguyên nhân anh dừng lại một chút rồi nói tiếp Không bệnh tật, không tai nạn, không gì cả, chỉ là tự nhiên bị mất một thứ quan trọng nên dẫn đến kết quả như cô thấy. Khuôn mặt anh tươi cười, cặp mày rậm khề giãn ra nhìn thoát qua trông vẻ thư thái nhưng ngấm kĩ thì lại là đường nét của bi thương.

Cô nói:Mất gì?

Cô biết loài hoa đó không? Anh đánh trống lảng sang chuyện khác một cách tài tình.

Cô đưa mắt theo hướng anh nhìn.

Thật đẹp!

Cánh hoa đỏ thắm bay giữa không gian bất tận, chúng nhiều tới mức tưởng như 'mưa hoa'. Mùi hương chúng tỏa ra không nồng nàn ồ ạt vào cánh mũi mà dịu nhẹ thoảng thoảng khiến tâm trạng thư thái. Nơi nguồn gốc tạo ra chúng là năm bóng cây to phủ một khoảng vùng với những chiếc lá tàn héo úa và thân cây trơ trọi. Nhìn như sắp chết.

Cảnh đó tôi nghĩ bất cứ ai nhìn thấy đều có chung một cảm nhận, nó rất đẹp và cũng rất đau đớn. Hoa ưu tư - tình yêu của nó thật đáng ngưỡng mộ dù chỉ là cây cỏ

Tôi thì đồng cảm với nó vì tôi biết 'hoa' ngay trước mắt không thể lấy, đành phải lặng lẽ nhắm mắt buông xuôi, có khi đến tối cùng mình mới biết là đau khổ đến vậy ánh mắt anh như làn nước thu phẳng lặng nhưng cô động mịt mờ, chất chứa bao tâm sự giấu kín.

Anh không sao chứ?

Không. Anh cười. Vào ăn thôi nào, ở ngoài lâu sinh bệnh. Anh quay lưng bước vào trong nhà. Cô cũng lẳng lặng theo sau.

Trải qua bữa sáng ngon nhưng lại khó nuốt, không biết tại sao. Có lẽ cô vẫn còn thương tâm bóng cây ngoài kia. Hay do ăn với anh chàng kì bí này làm cô không thể tập trung vào chuyên môn. Tay gấp miệng nhai nhưng không thể không thừa nhận ánh mắt có chút tò mò về khuôn mặt kia. Nhưng cô không hỏi, đương nhiên người ta muốn che giấu là có nỗi khổ hà tất gì cô phải 'chà' lên nỗi khổ đó chứ.

Anh nhìn đồng hồ cát trên bàn, đứng lên rời bàn ăn vì đã đến thời gian làm việc của linh hồn.

Cô không hiểu mấy nhưng cũng gật đầu tạm biệt anh.

Trước khi đi anh còn nhắc việc nhà cứ để anh lo, cô bệnh còn phải tịnh dưỡng. Nói xong mới an tâm rời đi.

Ăn xong, cô không nghe anh, tự mình dọn dẹp chén bát. Cô nghĩ dù gì ở đây cũng không có người làm, anh lại là con trai với cả đang chăm sóc một cô gái như cô, là linh hồn ít nhất phải ra ngoài làm phúc làm đức để nhanh chóng còn đầu thai, giờ còn kiêm luôn mấy chuyện nội trợ này thì cô ở đây thật là kì cục. .

Bảng quơ suy nghĩ những bữa ăn có nên là người nấu. Anh ta còn có việc làm, cô thì ăn không ngồi rồi chán lăm. Anh đã chăm sóc cô, cô ngại mang ơn nên cô nghĩ mình cũng phải chăm sóc anh. Thật ra hơi giống cặp vợ chồng son trong phim một chút. Nhưng thực tế đây chỉ là báo qua đáp lại thôi. Thường tình thôi!

Rửa xong mấy cái chén, xếp ngay ngắn đầu vào đấy. Cô bắt đầu lên lịch dọn căn nhà: lau sàn, giặt đồ, phơi đồ,... nhà cũng không được rộng, ngoài phòng khách và bếp liền kề thì chỉ còn vốn vẹn hai phòng ngủ trên lầu.

Phòng của cô thì khá sạch, gọn gàng ngăn nắp, thật không có chút bụi bặm nào. Nhưng phòng cô sạch sẽ bao nhiêu thì phòng của chàng mặt nạ lại bừa bộn, lộn xộn bấy nhiêu. Chắc vì công việc nên anh ta không có thời gian, chứ theo cô thấy tính tình anh ta cũng rất là chu toàn.

Bộ đồ cùng các quyển sách dày cộm nằm tứ phía trên giường, cô đưa tay sắp xếp chúng trên giá đồ, rồi vô tình thấy chiếc khăn len màu trắng sọc đen treo ngay ngắn tại góc tủ, hoàn toàn tách biệt mấy bộ quần áo.

Cô vô thức đưa tay chạm vào chiếc khăn len, cảm giác mềm mại, ấm áp đầu ngón tay. Lại tham lam nâng khăn len lên muốn nhìn kĩ. Phần trên thì đẹp, phần dưới thì trông cực buồn cười. Phía guốc len, là một cục to, chắc chắn người đan không biết cách guốc sao cho đúng.

Nhưng,

Cô không cười. Chỉ là khóe mắt cay cay. Chiếc khăn này gọi cho cô một kí ức đẹp về người bạn trai cũ - Phong.

Cô nhớ, cô đã từng cho rằng Phong và cô là duyên trời định sẵn, sinh ra là để dành cho nhau. Vì bởi ngày sinh nhật của cô cũng là ngày sinh nhật của Phong. Sự trùng hợp đến bất ngờ.

Cả một tháng ấy, cô và anh không gặp nhau, chỉ có những cuộc gọi hay nhắn tin qua lại bởi cả hai đứa đều bảo rằng Tháng này bận.

Qua tháng sau, đó là tháng đón chào mùa đông, hai đứa dẫn nhau đi hẹn hò. Tặng quà cho nhau thì mới phát hiện ngày sinh nhật trùng nhau. Anh tặng cô chiếc mũ len hồng anh tự tay móc, cô rất vui. Cô ngại ngần tặng anh chiếc khăn len trắng cô tự tay đan, nó rất xấu, nó có một cục guốc to đùng ngay phía dưới, vì đây là lần đầu cô đan khăn len, nhưng anh không chê bai, anh đón nhận chiếc khăn, mang chiếc khăn quanh cổ mình, rồi nhẹ nhàng đặt một nụ hôn trên trán cô và nói Đây là món quà anh thích nhất.

Kí ức xa xăm nay lại hiện về đọng lại trong tâm hồn. Dù cô có cố gấn và nó lại thì vết thương về anh mãi mãi không thể chữa lành, vẫn tồn tại đâu đó ở một khoảng nhỏ trong cô.

---- Hết Chương 119 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Chiếc khăn len (tiếp theo)

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT - PÉ KEM (TN)

Chương 120: Chiếc khăn len (tiếp theo)

Kí ức xa xăm nay lại hiện về đọng lại trong tâm hồn. Dù cô có cố gấn và nó lại thì vết thương về anh mãi mãi không thể chữa lành, vẫn tồn tại đâu đó ở một khoảng nhỏ trong cô.

Cô cầm chiếc khăn len là quen là lạ. Vốn nó quá giống chiếc khăn cô tặng Phong. Từng cách đi mũi đến nút thắt, món quà đó chính tay cô làm cả một tháng trời sao có thể dễ dàng quên. Nhưng nó thuộc về anh chàng mặt nạ kia, không phải là Phong.

Vài giọt nước khẽ rơi, tìm cô đau đớn nhớ đến bóng hình dịu dàng như ánh nắng thu êm ả. Lúc anh cười, lúc anh nhìn, lúc anh ôm, lúc anh chăm sóc cô vào những ngày 'đen đỏ',... tất cả cử chỉ nhỏ nhặt cô đều không quên.

Ngày ấy, ba chữ anh yêu em đọng đầy tình cảm, là ba chữ cảm động nhất, ba chữ cô thích nhất. Có lẽ thốt ra từ miệng người đời thì nó rất sến súa và nhều nhọt. Còn từ miệng anh thì lại là vị ngọt không bao giờ tan. Nhưng có ai biết được, đó là lần cuối cô nghe ba chữ đó. Anh đã đi, đi một cách lạ lùng cũng giống những người khác.

Nhưng không lạ ở chỗ khi họ chết, đôi mắt 'đỏ' kia lại xuất hiện.

Rốt cuộc nó có ý nghĩa gì?

Tôi về rồi đây Ở dưới lầu giọng nói của chàng mặt nạ cất lên.

Cô hốt hoảng lau đi nước mắt trên mặt, tay chân lóng ngóng đóng tủ đồ, đi vội về phòng.

Nhưng một thiếu sót rất quan trọng, chiếc khăn vẫn đang trên tay cô. Cô phải đặt lại vị trí cũ. Nhưng anh chàng kia sắp lên đây rồi, cô không có thời gian.

Cạch! Tiếng cửa phòng cô mở ra.

Tôi đã bảo mọi việc để tôi mà. Phiên cô quá rồi chàng mặt nạ đi vào phòng, liền thở dài, khuôn mặt trách móc. Vốn là lo cho sức khỏe cô.

Còn cô, bắt giắc chảy mồ hôi lạnh, tay cầm chiếc khăn len giấu sau lưng. Cô bị gì vậy? Thật cô chỉ muốn dọn dẹp thôi, cô có làm gì đâu mà phải giấu diếm chứ. Nhưng thực tế cô đã đụng vào đồ anh một cách tự tiện, chưa kể còn tham lam nhưng nhưng nhớ nhớ về kí ức đẹp đó.

Không... không sao đâu, tôi có thể mà cô gắng gượng rặng ra một nụ cười tự nhiên nhất.

Điều đó khiến anh nhìn cô có chút khác lạ Cô không sao chứ?

A. Không không sao cô lắc đầu.

Cô có gì muốn nói à? Chàng mặt nạ đưa mắt về hai cánh tay phía sau cô, đôi mắt thoáng có chút nghi ngờ.

À thì... Tôi có chút việc phải làm anh đi ra ngoài chút được không?

Ngọc cắn môi. Cô muốn nói sự thật nhưng lời chưa kịp thoát ra khỏi miệng đã bị bật lại thay thế bằng câu trả lời khác. Khuôn mặt cô nhăn nhó, không biết phải ứng xử với anh thế nào.

Anh tuy có hiếu kì, cũng không muốn gây khó dễ cho cô nên vội gật đầu đi ra.

Cánh cửa khép lại, cô thở dài, vội vàng đem chiếc khăn len cất vào tủ phòng mình, chắc để mai kiếm cơ hội đặt lại chỗ cũ. Cô nghĩ khăn len đó rất quan trọng đối với anh, cho nên không dám nói thẳng sợ tổn hại tâm tình anh muốn chôn dấu cũng không biết chừng.

Đêm

Căn phòng kín trở nên lạnh lẽo vô cùng. Chiếc đèn ngủ với ánh sáng vàng dịu vẫn vương xung quanh.

Lại một đêm khó ngủ, trần trọc mãi không yên. Có phải vì chiếc khăn len quá giống trong kí ức của cô không? Có hai hướng suy nghĩ khác nhau hiện ra trong đầu.

Một là, chiếc khăn đó là của anh ta, khi chết đi chiếc khăn được đốt để mang theo xuống đây.

Hai là, liên quan tới Phong.

Nhưng cái thứ hai thực tế khó xảy ra. Vì đồ vật trên trần thế nếu không đốt đi thì không thể xuống đây. Và lại cha mẹ Phong cũng không ưa gì cô. Chắc chưa kịp đốt, họ đã đem vứt đi như vứt món quà xui xẻo.

Suy với nghĩ cả đêm, đầu óc vẫn tỉnh rụi, không buồn ngủ, cảm thấy miệng lưỡi khát khô, nên đi xuống dưới lầu lấy nước.

Ngang qua cửa chính, tiếng gió mạnh thổi qua khe tạo nên thứ tiếng 'vút! vút!' khiến cánh cửa nhẹ nhàng vang lên thứ tiếng chói tai của các mảnh gỗ va vào nhau.

Âm thanh ròn rợn của thước phim kinh dị ngay bây giờ là vô cùng chân thật.

Cửa không đóng sao?

---- Hết Chương 120 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Ruồng bỏ chứ không phải nhờ chăm

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT!- PÉ KEM(TN)

Chương 121: Ruồng bỏ chứ không phải nhờ chăm

Ngang qua cửa chính, tiếng gió mạnh thổi qua khe 'vút! vút!' khiến cánh cửa nhẹ nhàng vang chói tai của các mảnh gỗ va vào nhau.

Âm thanh ròn rợn của thước phim kinh dị ngay bây giờ là vô cùng chân thật.

Cửa không đóng sao?

Tiến tới, đưa tay cô định đóng cửa lại. Vô tình ánh mắt lướt ra bên ngoài thấy có người đang nói chuyện.

Quá tối cô không thể thấy rõ đó là ai, là nam hay nữ, chỉ biết có hai người. Người đứng cao ngao nghễ, dáng hình rất mực ngang tàng. Người cúi đầu kia tác phong tôn kính nghiêm nghị. Chắc chắn quan hệ này là chủ tớ.

Nhưng đêm đã khuya, trăng đã kéo lên vượt quá đỉnh đầu, ánh sáng đã tắt lịm. Trong không gian này mà bản bạc nói chuyện thì quả nghịch lý. Chưa kể nói gì thì nói sao phải chọn ở đây chứ?

Có mờ ám gì?

Cô rón rén khề tiến tới. Muốn tìm hiểu họ là ai? Và đang có âm mưu gì đối với nơi này.

Hoàn mỹ không bị phát hiện, cô núp mình trong lùm cây cao um tùm khó có thể bị người ngoài nhìn vào. Sau khi xác định là an toàn, cô đưa tay bức đi một vài cành lá để có thể đưa mắt vào nhìn.

Ngài không thể đối xử với cô ấy như vậy, dù sao cũng là tấm thân nữ nhi còn có thân phận là vợ, ngài là chồng sao có thể?

Ngài!? Vợ?! Chồng?! Tâm cô vài phần chấn động, sự ngờ vực bất giác nảy sinh ,càng muốn biết người đang làm chủ kia là ai.

Một lúc sau, kẻ chủ đang đứng từ từ xoay người lại. Thời điểm này gió thổi qua bất ngờ ánh trắng sáng bị đám mây mù che chắn nay được lộ diện trông tròn trịa và sáng tỏ. Nó chiếu rọi ban xuống tia sáng vương lên khuôn mặt người thần bí kia.

Thần thái cao quý lại hung dữ, ngang tàng lại lạnh nhạt như tảng băng ngàn năm . Đó là các cụm từ xuất hiện đầu tiên trong đầu cô. Đôi mắt 'máu' thu hút đối chọi với bóng đêm, ánh lên thứ ánh sáng kì dị đến rợn người.

Đừng nói mấy cái đạo lí của con người với ta. Ta là thần khác tại nó hiểu không. Toàn một lũ ngu xuẩn! Miệng nhếch, mày giãn, khuôn mặt của sự bình thản cho rằng đó là điều hiển nhiên.

Nhưng... chàng trai quỳ phía dưới chưa kịp nói trọn lời liền bị hấn dùng ma pháp tấn công. Khiến chàng bị trọng thương, thổ huyết.

Ngươi nghe cho rõ đây, con ả Ngọc đỏ là vợ mà chẳng biết điều, suốt ngày thanh cao. Đã chết rồi thì chết luôn đi, tiếc số ả vẫn chưa tận, giờ ta tặng lại cho ngươi, ngươi nên vui vẻ hưởng thụ đi. Hấn cười khinh bỉ.

Tàn nhẫn, độc ác vốn là tính trời sinh của hấn, về phương diện này hấn rất giỏi. Dù có đem nhiều tình cảm chen ngang vào cuộc sống đen tối của hấn thì cũng không thể thay đổi bản chất xấu xa.

Hấn quay lưng đi, trước khi biến mất bỏ lại một câu Biết thì hưởng thụ không biết thì giết.

Một câu nói ẩn nói ý nhưng thật rõ ràng

Cô trong lùm cây chứng kiến tất cả, tai nghe mắt thấy còn chứng cứ nào tuyệt hảo hơn. Trước thì cô không ưa hấn, hấn nhất quyết muốn cô. Sau thì cô vô thức yêu hấn, hấn lại quăng cô đi. Trở trời!.

Trong ngày hỷ của các cặp đôi thường luôn có câu nói: 'Răng long đầu bạc' , 'hạnh phúc viên mãn' . Câu đó có nghĩa lý gì?! Không phải là cầu mong, chúc phúc cho đôi vợ chồng bên nhau trọn kiếp hay sao? Từ nhỏ cô cũng đã mong ước như vậy, mong ước sẽ có một chàng hoàng tử xuất hiện và mang cô đi khỏi thế giới tâm tối. Mong ước có một cuộc sống như hai câu nói đó. Nhưng ... không thể! Giờ cũng không thể.

Hấn đã ru cô. Cô đã làm sai chuyện gì hả? Hấn ân ân ái ái bên ả nhân tình cô có chạy đến đánh ghen không? Hấn ép bức cô làm người hầu cô nào dám phản kháng? Chưa kể hấn còn làm gì khi ở trên trần thế cô cũng không mần quan tâm, không muốn gây khó dễ cho hấn. Cô bỏ qua tất. Để rồi nhận lại sự vứt bỏ. Nước mắt mặn chát rơi trên khuôn mặt xinh đẹp lạnh lẽo tới bờ môi khẽ run. Nó thật đắng, thật đau. Cô bật cười, cười hờn cho cả tam thế. Nơi nào cũng không là chốn bình an cho cô nương tựa, nơi nào trước sau gì cũng ruồng bỏ cô. Cô là cái gì vậy?

Cô bật dậy quay lưng chạy về phía trước. Cô muốn trốn khỏi đây. Dù là đi đến đâu cũng được, gặp ai cũng được. Trước sau gì cũng là chết mà thôi!

---- Hết Chương 121 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT - PÉ KEM(TN)

Chương 122:

Soạt! Soạt!

Nơi rừng cây um tùm, tiếng lá rơi, tiếng những thứ lạnh lạnh vang lên trong bầu không khí ẩm đục tà khí.

Á! Cô rít lên, cánh tay cô vô tình xẹt ngang qua đám dây gai leo thông lòng trên cây. Máu đỏ bắt đầu chảy. Cái đau, cái lạnh, cái sợ, ba thứ gộp lại mới thấu được cảm giác bây giờ. Con mắt thì đảo tứ phía chỉ thấy toàn cây và bóng tối dần dần được phủ trong lớp sương mờ vẩn đục.

Cô không rõ mình đang ở nơi nào. Linh cảm mạch không có chuyện không tốt nhất nên tìm đường quay lại nhưng bất thành. Lòng vòng một hồi cuối cùng mất phương hướng.

Cô phải tạm bợ ngồi đợi một chỗ được xem là tốt nhất gần gốc cây. Tay và chân co lại ôm vào nhau, lẳng lẳng nhìn về phía trước.

Ngươi nghe cho rõ đây, con ả Ngọc đỏ là vợ mà chẳng biết điều, suốt ngày thanh cao. Đã chết rồi thì chết luôn đi, tiếc số ả vẫn chưa tận, giờ ta tặng lại cho ngươi, ngươi nên vui vẻ về hưởng thụ đi.

Đó là câu nói tàn nhẫn nhất cô từng nghe hay chính cô tự sắp xếp ở mức độ đau đớn là đau vô hạn. Nhỏ đến lớn, cô phải chịu bao chua xót, người ta có trách móc cô cỡ nào cô dần dần cũng quen mà làm ngơ không khóc, chỉ có riêng hân, nói một câu lại khiến cô đau lòng, nói một câu lại như ngàn mũi dao đâm vào tim cô cô.

Cô có vẻ rất yêu hân rồi. Phải làm sao đây? Phải làm sao mới hết yêu hân?

Mắt đã đỏ, đã đọng đầy giọt lệ sầu muộn mà rơi. Từng giọt rơi trên khuôn mặt càng khiến nỗi đau thêm phần sát muối.

Gió thổi mạnh, sương đêm rơi một dày và nhiều hơn càng tăng thêm phần lạnh giá. Chân tay cô bắt đầu tê cứng, một động tác xòe bàn tay ra cũng thấy đau nhức. Cô cười khinh, cười khinh chính mình vì mình quá vô dụng. Cô nghĩ kiếp sống của cô đến đây là tận rồi. Bị Thu Hà giết mà vẫn sống, giờ thì không thể. Tới đây là hết cỡ rồi. Chắc có người sẽ rất vui. Cô chết thì người đó không bận tâm nữa. Phải không?

Bịch! Cô ngất đi. Trước khi ngất cô cảm giác cái gì đó đang hút lấy mình. Giống như cái cảm giác lúc Thu Hà lấy mạng cô.

~~~~~

Trong bóng đêm tĩnh mịch, chàng trai với vết thương dài trên người, đôi chân mỏi nhừ cố gắng gượng đi trong đêm tối. Chàng tuy bị thương nặng nhưng vết thương này làm sao bằng vết thương lòng. Cô chạy đi ngay trước mắt, thoát chốc đã mất tâm. Lỡ như cô nhầm đường đến Rừng Ma Sương chỉ sợ không toàn mạng, sinh khí cô quá hấp dẫn, sẽ kêu gọi lũ cây ma ở đó. Nhưng cũng không trách được cô, nghe những lời nói như thế phận nữ nhi yếu ớt sao có thể chịu nổi. Huống hồ đối với việc bỏ rơi như thế cô sẽ đau lòng lắm. Thật có lỗi với cô! Bằng mọi cách phải tìm cô về.

Chàng trai mặt nạ lướt trên bầu trời, vượt xuyên qua các đám sương mờ dày đến Rừng Ma Sương.

Đến nơi, chàng bắt buộc phải đáp xuống kiểm người bằng cách 'thủ công', vốn với lớp sương này không thể từ trên cao nhìn xuống. Chàng đưa lòng bàn tay lên không trung, thấp lên ánh lửa xanh rực để soi đường.

Nơi này âm u sâu thẳm, thật khó có thể kiểm người. Trước đến giờ chưa ai đặt chân đến nơi này, nên địa hình thế nào không rõ.

Lâu sau lớp sương xung quanh chỗ chàng bắt đầu tản ra, điều kì dị là tất cả chúng đều bay về một phía. Tất nhiên chàng hiểu điều này là gì.

Vội vã đi theo. Cuối cùng đến nơi khỏi sương mờ phủ kín cả lối, chàng không thể thấy. Tâm tình lo lắng vội gọi:Ngọc! Cô đâu rồi?

Cô đâu rồi?

Chàng gọi, nhìn, nghe ngóng nhưng chẳng một hồi đáp. Trên trán lăn dài xuống vài giọt mồ hôi lạnh, nỗi lo lắng gia tăng.

Ngọc, cô nghe tôi nói không?

Chàng không không chế được sự lo lắng mà gào lên. Những khối sương dày này thật ra là muôn muôn khối khối hồn ma bị đẩy tới đây để trừng phạt tội lỗi mà chúng gây ra trên trần thế, vốn không biết hối cải, chai lì tính nết ham muốn sống lại gây tai ương. Linh khí của Ngọc lại rất mạnh sẽ giúp chúng hồi sinh vì thế chắc chắn chúng sẽ không bỏ qua .

---- Hết Chương 122 ----

Pekem(tn): bí bí bí bí

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT! - PÉ KEM (TN)

Chương 123:

Đám sương mờ tạo ra vòng vây kín cô gái. Chúng hút lấy thứ linh khí thuần khiết với sức mạnh ngất ngưỡng khiến chúng dần trở lại hình hài của con người. Đối ngược là thân thể Ngọc xanh xao, linh khí cạn đồng nghĩa với việc cô sẽ lại chết đi một lần nữa.

Không khí bao trùm một khoảng chết chóc. Nếu lần này Ngọc chết chắc chắn rằng chuyện tìm lại linh khí là không thể và cả chuyện hồi sinh sống chết đều vô dụng, không có một ma pháp nào có thể chuyển kiếp cho cô. Thần chết cũng không ngoại lệ.

Bỗng từ đâu, một ngọn lửa bay thẳng xuyên qua lớp sương tạo thành quả cầu lửa bảo vệ bao trọn Ngọc bên trong, tách biệt cô với mọi thứ xung

Linh khí đang bị đám hồn ma hút , bỗng bị ngắt quãng, khiến sức mạnh đè nén lên ma pháp của đám hồn ma khiến chúng không thể không chế, bèn phải trả linh khí về lại với chủ nhân của nó. Đám hồn ma tức tưởi, tìm cách phá đi chiếc vòng lửa kiên cố. Nhưng bất thành, liền tỏa ra khí độc, tìm kiếm kẻ quấy rối.

Chúng rất nhanh tìm được người, bao vây kiểm chặt không sơ hở.

Chúng đông, chàng một mình đơn độc cứu người. Về thể trận này ta liền biết ai thua ai thắng. Nhưng chàng không hề sợ hãi, thứ chàng sợ là cô sẽ bị thương kia kìa. Chứ đối với bọn ma ma quỷ quỷ này chẳng là thứ gì.

Đám hồn ma xông tới, bay tới tấp qua người chàng, chàng tuy mạnh nhưng đang bị thương vốn không được nhanh nhẹn nên đã linh tron vài nhát gần như chí mạng trên người.

Chàng cố chống trả, lại không ích gì, ngược còn tổn hại khí lực nhiều hơn. Nhưng chàng không cho phép mình gục ở đây. Chàng chết rồi, ai sẽ bảo vệ cô, ai sẽ bảo thủ?

Tiến về phía Ngọc nằm bẽ cô lên, che chắn bảo vệ cô. Cơ thể chàng bị vài trăm mũi độc bắn vào người đến đau đớn. Phía lưng thấm đẫm qua lớp áo, chất độc đi vào đến da, sưng vù và bong tróc, máu tứa ra. Con tê liệt nơi thần kinh bắt đầu phát tán, để lâu sẽ nguy hiểm vô ngần. Chàng phải làm sao? Làm sao mới có thể cứu được cô đây?

~~~~~

Cảm ơn đã kịp ra tay cứu giúp Chàng Mặt Nạ nằm trên chiếc giường trắng từ từ ngồi dậy. Cơ thể có chút đau không khỏi khiến cặp mày nhíu lại. Cô ấy đâu?

Không sao. Người đàn ông ngồi đối diện giường, trên người khoác chiếc áo dài đến chân, đội mũ che khuất mặt, chỉ có đôi môi cân xứng là được để lộ dưới ánh sáng của ánh đèn. Người hà tất tự làm mình hao tâm tổn sức vì một con đàn bà?

Đó là chuyện của ta, không cần người nhọc lòng.

Haha! Người đàn ông bật cười Đúng là quân tử không qua được ái mỹ nhân. À không, người đâu phải quân tử, người là tiểu nhân mới đúng người đàn ông hất chiếc mũ trên đầu xuống. Khuôn mặt anh tuấn, mỗi phần trên đó như một sản phẩm tuyệt mỹ nhất của giới điêu khắc dành tặng, tiếc rằng khuôn mặt lại có vết rạch ngang qua đôi mắt 'máu' cuốn hút. Quả thật đáng tiếc, nét đẹp bị phá nhanh chóng, bị lấn áp nhanh chóng chỉ bằng cái vết xấu xí đó. ... Nhưng ta thích cái tiểu nhân của người, chỉ sợ có người biết sẽ không thích thôi, người đó chắc sẽ đau lòng và thất vọng lắm.

Chàng Mặt Nạ im lặng, xoay đầu sang chỗ khác. Đối với anh, anh cũng không thể tưởng tượng được nếu Ngọc biết sự thật về anh thì sẽ như thế nào. Anh yêu cô nhưng không vì thế anh người ngoại đạo được việc báo thù.

Ta khuyên người nên dẹp ý nghĩ về con đàn bà đó. Người nên nhớ lại cảnh chết thảm của cha mẹ người. Hắc Vũ vỗ vỗ vai Chàng Mặt nạ Ta với người mỗi người một nỗi niềm nhưng chung nỗi đau mất người thân, chung một kẻ thù. Hắc - Hắc Vũ là Thần Chết mà vô năng, cái gì cũng quy tắc quy tắc không giúp cứu người, cái gì cũng số mệnh số mệnh không thể đầu thai. Nếu ta là hắc ta sẽ không ngu ngốc như vậy. Là thần chết thì chuyện đáng sợ gì không làm được cơ chứ.

Đúng, hắc làm ra chuyện gì không được. Sức mạnh, đứng đầu, ban phát sự sống cái chết, và cả người thương... hắc cái gì cũng có, chỉ bỏ ra chút sức khiến người khác sống lại cũng không thể. Vậy làm thần để làm gì.

Tay Chàng Mặt Nạ vô thức nắm chặt. Mắt nhắm lại tưởng tượng lại cái cảnh trong một bữa cơm thịnh soạn ba người quay quần bên nhau, cha, mẹ, con vui vẻ gấp thức ăn, trò chuyện trêu đùa sau những năm tháng cha mẹ vắng bóng. Đột nhiên một vị khách lạ mặt với đôi mắt đỏ ngầu, khuôn mặt khá trẻ tựa chỉ mới 15 tuổi nhưng mang hàm khí lạnh giá đi đến không nói không rằng ra tay tàn nhẫn hút lấy linh khí của họ rồi phá đi khiến họ mãi mãi không đầu thai. Còn đứa trẻ được hắc tha, ánh mắt nó tràn ngập u buồn. Đó là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng đứa trẻ được ăn uống nói chuyện trong sự ấm áp của gia đình.

Người lo hoàn thành tốt kế hoạch, ta đi đây, có lẽ cô ả tinh rồi Hắc Vũ cười, sau đó biến mất.

---- Hết Chương 123 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT! - PÉ KEM(TN)

CHƯƠNG 124:

Lâu Đài Hắc Vũ.

Hắn ngồi trên ghế lót bằng nhung gấm nhả nhận mà đen tuyền, tay phải mân mê ly rượu, tay trái cầm một chiếc vòng lắc bạc đưa lên ngắm nghía. Đôi mắt 'máu' nhìn chiếc lắc bạc không khó nhận ra tình cảm trong đó, nhẹ nhàng dịu dàng vô ngần.

Em sẽ sớm sống lại thôi! Tôi nhớ em!

Bên ngoài một tên canh gác chạy vào cúi đầu cung kính: Thưa ngài, Thần Chết tìm đến, hiện giờ đại sảnh đang náo loạn.

Nghe được tin này, Hắc Vũ nhếch mép, mắt vẫn không rời chiếc lắc bạc nhưng thần thái đã thay đổi: Vậy sao!? Cứ cho hắn xong vào.

Vâng.

Chưa đầy hai phút sau, cánh cửa lớn đã sập. Hắn bước vào đôi mắt ánh lên, cặp mày kiếm 'xô xát vào nhau' ngang tàng, ma pháp cực kì mạnh mẽ, độ này chắc hẳn đang có trong trạng thái không vui.

Hắc Vũ thấy hắn vội nâng môi hé cười, tay trái cất đi chiếc lắc bạc vào chiếc hộp nhỏ trên bàn vô cùng cẩn thận.

Cử chỉ đó khiến hắn mở lời: Người đã chết, ngươi đừng cố chấp, hãy cất những thứ tình cảm riêng tư vào cùng chiếc hộp đó đi.

Hắc Vũ đứng dậy, tiến về phía Vỹ.

Này người em trai, mỗi lần em xuất hiện thì cái lâu đài này có đủ việc xử lí nhỉ

Hắc Vũ im lặng vài giây, sau đó lại hỏi: Cô ấy đâu?

À? Hắc Vũ nghiêng đầu thắc mắc hỏi ngược lại.

Đừng giả vờ giả vịt, Ngọc đâu? Hai tay hắn nắm chặt thành quyền. Đừng khiến ta mất kiên nhẫn.

Hắc Vũ nheo mắt Thái độ đó là sao đây, ta đây không muốn nhắc nhưng ngươi cũng nên nhớ đường đường là con thiếp, bắt đắc dĩ lên làm Thần Chết. Ngươi nghĩ với cái chức trách cao có thể che đi thân phận thấp hèn chỉ bằng đám hôn ma? Hắc Vũ lắc đầu, lên giọng si nhục.

Ta cần người!

Ta không giữ con nhỏ ô nhục đó.

Hắc Vỹ bất ngờ ra tay tấn công về Hắc Vũ. Hắc Vũ thân thủ nhanh chóng né được nhưng không hề đáp trả, chỉ mãi phòng thủ, một mặc bảo Ta không giữ nó, ngươi nghe không!

Làm sao ta tin được, chính ngươi từng hạ độc cô ấy một lần mà thất bại, lần hai sao có thể không xảy ra Hắc Vỹ thừa biết tính cách của người anh trai cùng cha khác mẹ, là một người không dễ dàng bỏ cuộc khi đã vạch ra kế hoạch trả thù người em này.

Ngươi tin hay không là chuyện của ngươi, ta không biết nói gì hơn kể cả ngươi không tin thì làm gì được ta nào.

Hai người giao đấu khá lâu. Thực lực đều ngang nhau khó có thể phân cao thấp. Lạ một chỗ hôm nay Hắc Vũ ra tay rất nhẹ, hay nói cách khác hắn cố tình ra vẻ mình thua thiệt. Vốn qua vốn lại như đang chọc vào tính kiên nhẫn của Vỹ.

Và... Vũ đã thành công. Con lo lắng, bồn chồn, khó chịu khiến Hắc Vỹ tung ra luồng ma lực mạnh nhất đánh Hắc Vũ bị trọng thương.

Cứ tưởng hắn sẽ đứng lên đáp trả, nhưng không, Hắc Vũ nằm trên đất, vẻ mặt tuy đau đớn nhưng lại bật ra nụ cười hả hê.

Cười! Biết hắn cười vì gì không? Rất đơn giản vì hắn cực kì thích dáng vẻ này của Thần Chết. Một kẻ vô lực, chỉ biết ngồi một chỗ giương giương con mắt tìm kiếm bóng hình người mình yêu, biết người kẻ làm nhưng lại chẳng làm được gì. Kiểu đó đau khổ lắm đấy. Bây giờ ngươi có cảm thấy như thế không, Hắc Vỹ?. Đó là cảm giác của ta cả ngàn năm trước, à không hiện tại, hiện tại cũng đang rất đau đấy. Chính là ngươi đã ban cho ta đấy!

Hắc Vỹ nhìn hắn, nghi hoặc, trong đầu tự hỏi có khi nào mình đã trách lầm. Nhưng nếu bảo tin hắn thì vẫn không thể tin được. Hắn xảo trá đến vậy, chuyện gì cũng có thể làm. Ngủ gật, không biết nghĩ cho tam thế, chỉ biết chăm chăm chuyện cá nhân. Chuyện về Trần Như Nguyệt, ta đã nói với anh rất nhiều lần. Chính anh là người ép bà ta phải chết, không - phải - là - ta..

Chính ngươi! Ngươi là Thần Chết! Ngươi có khả năng khiến nàng ấy sống dậy. Nhưng ngươi không làm. Chính ngươi mới hại nàng ấy.

Hắc Vỹ nhắm mắt, thở dài, nói: Dù là thần, nhưng phải tuân theo số mệnh. Dứt lời, Hắc Vỹ xoay người quay đi.

Hắc Vũ hừ lạnh Ngươi nói thì giỏi, đến khi con ả đó chết, ngươi lại ráo riết tìm linh hồn ả, ngươi nói một đằng làm một nẻo. Hắc Vũ quát lên.

Ta vốn muốn kiếm cô ấy tạm biệt lần cuối và giúp cô ấy đầu thai kiếp mới. Không giống anh, chỉ biết náo loạn Hắc Vỹ nói xong biết mất vào không

trung.

Hắc Vũ cười lạnh. Con à đó thì dễ rồi, chết thì đầu thai. Còn Nguyệt nhi của ta chết xác không nguyên vẹn, chết không linh hồn, chết không nương tựa, luân hồi kiếp kiếp không thể đầu thai, luân hồi kiếp kiếp ta không thể nhìn thấy nàng, không thể nhìn thấy nụ cười, ánh mắt của nàng. Chỉ vì con nhỏ đó, vì thằng đàn ông loài người thấp hèn đó mà nài bỏ ta đi.

Hắc Vũ đưa tay, che đôi mắt hoen lệ, cổ kiềm nén con cảm xúc này nhưng nỗi đau quá lớn khiến chúng lại tràn ra. Thù hận lại một gia tăng.

Khoảnh khắc từ bé, hẳn tặng chiếc lắc bạc cho cô gái mình yêu, được đón nhận cái ôm nồng nhiệt. Cho đến khoảnh khắc cô tan biến trong vòng tay hắn. Tất cả đều trở thành làn khói, chỉ mỗi chiếc lắc bạc nằm đó là ở lại. Nhưng ta không cần. Ta không cần gì ngoài nàng.

---- Hết Chương 124 ----

Pekem(tn): xin lỗi, dạo này đúng là ta đang gắng gượng lắm không tốt. Không suy nghĩ được cái kết nên cũng khá bức. Ta sẽ cố gắng thả lỏng bản thân làm tốt hơn. Cảm ơn. ^^

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Nỗi lòng của chàng Mặt Nạ

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT - PÉ KEM(TN)

Chương 125:Nỗi lòng của chàng Mặt Nạ

Ban đêm.

Trăng sáng, bầu trời đen lấp lánh vài ngôi sao, chắc chắn bạn sẽ nghĩ vậy. Không! Đây là địa ngục, mảng đỏ trên trời từng khoảng đỏ nhạt, đỏ đậm tựa như những giọt máu độc đang chảy, mặt trăng cùng màu lúc này khuyết thấy rõ.

Cây cối ở đây xanh tươi um tùm bị màn đêm bao phủ, riêng loài cây Ưu Tư vẫn lấp lánh cánh hoa sáng rực theo ngọn gió vờn rơi xuống mặt đất, như thể đó là câu chào tạm biệt với vẻ ưu buồn mà lòng lấy đối với người bạn cây đã tro troi cảnh. Ngẫm nghĩ lại cũng thật giống câu nói 'Con người có tình cảm như không.

Đồ vật không tình cảm như có'.

Nhưng biết đâu được ở ngõ ngách nào đó, thứ gọi là tình cảm, đặc biệt là tình cảm đôi lứa không thể bao quát được tất cả.

Chàng trai đang đứng trong căn phòng kia cũng vậy, tình cảm trong tim đã bị khóa chặt, giờ chỉ còn thù hận. Vốn rất muốn bộc phát sự yêu thương một cách thoải mái như ngọn cây, ngọn cỏ, như lá như hoa. Nhưng vô ích, sinh vật biết suy nghĩ sinh ra làm gì được đơn thuần như vậy.

Bước từng bước vào trong, chàng Mặt Nạ thờ dài, đưa đôi mắt nhuộm đầy sự mệt mỏi, vài sự bối rối, vài sự dịu dàng. Bàn tay vô thức chạm đến gò má tái xanh vì lạnh truyền hơi nhiệt từ lòng bàn tay ấm nóng sang.

Hiện tại, cô ở đây, bên cạnh nhưng nghìn trùng xa cách. Anh biết cái gì đã đưa hai ta đến nơi xa như thế. Phải, là thù hận. Anh đã tự hứa với lòng sẽ cho tên thần chết đó chết khó coi, sẽ tàn độc hơn, và mạnh hơn tất cả. Nhưng ở trước mặt cô, ý chí anh dù cố đến mấy cũng bị hao đi một nửa. Tại vì anh yêu, tại vì anh thấy có lỗi khi lợi dụng cô. Thật xin lỗi.

Cô dưới thân bỗng động đậy, nước mắt rơi. Giọt nước nóng hổi rơi vào tay anh, nó khiến anh dấy lên lo lắng, liên tục gọi cô:Ngọc, Ngọc, em sao vậy

Nước mắt cô không ngừng rơi, khuôn mặt hiện ra nét đau đớn. Tay cô bất giác nắm lấy bàn tay anh. Cái nắm rất chặt như sợ anh sẽ đi mất.

Lòng anh bao trùm nỗi buồn. Không nỡ nhìn cô như vậy chút nào.

Anh bỏ rơi tôi sao? Đừng vậy! Cô ngủ mơ cất giọng khàn đặc lên hỏi. Đừng mà.

Anh không đi đâu cả, anh ở đây. Anh vội nắm chặt tay cô, đáp lại.

Không! Không! Đừng, đừng cô lắc đầu, nước mắt giàn dụa, bầu chặt ngón tay vào da anh, đến khi in hằn trên bàn tay mười đầu vết vẫn không chịu buông.

Chàng Mặt Nạ có thể cảm nhận được cơ thể cô đang run rẩy, cô thật sự sợ hãi điều gì đó. Anh ở đây, anh ở đây. Anh hứa sẽ không bỏ em. Anh hứa!. Có phải là vì anh không? Vì anh mà cô phải gặp ác mộng?! Ngày anh ra đi không lời từ biệt khiến cô phải bị người đời oán trách đến chết tâm. Có phải

không?

Nước mắt anh từ đó mà bắt đầu rơi xuống. Nước mắt ấm nóng mặn mặn ngay đầu môi, đây là lần thứ hai anh được nếm trải nó. Lần đầu vì gia đình, giọt nước mắt của sự đau khổ, ấm nóng mặn mặn nhưng lại khiến lòng anh nguội lạnh đắm chìm trong thù hận không gục dậy được. Lần hai vì cô, vì tình cảm trai trai gái gái là thứ xa xỉ anh không thể chạm. Cuộc đời vốn rất nghiệt ngã với anh.

Đừng... đừng bỏ tôi, đừng tàn nhẫn như thế... có thể khiến tim tôi đau. Cô nói rất nhỏ, âm thanh đau khổ từng chữ rít ra. Tôi không muốn bị bỏ rơi lần nữa... không muốn đâu....

Tôi hứa sẽ không bỏ em... anh vội đáp

Nhưng... cái tên gọi từ miệng cô phát ra thật như con dao bén đang cứa vào da thịt anh.

Vỹ! Đừng như vậy

Anh lặng đi. Lòng chùng xuống, đôi mày khẽ nhíu lại

Vỹ vĩ!

Vỹ đừng, đừng mà!

Vỹ... chẳng phải đã hứa bảo vệ tôi sao. V...

Anh nhếch mép. Thì ra người cô muốn hỏi, người khiến cô đau lòng, người mà cô mơ, người nằm trong tim cô,... không phải là anh.

Mà là hân!!! Hân Vỹ!

Chàng Mặt Nạ tức giận, cúi đầu, đôi môi khóa chặt bờ môi run run đang kêu gào tên người đàn ông khác. Mạnh bạo cắn xé, tàn nhẫn chà đạp, trong cơ thể anh nguồn dục vọng bắt đầu bốc hỏa.

Anh mạnh tay xé đi lớp áo, làm hiện ra đôi vai trần cùng xương quai gợi cảm, anh nhích bờ môi dòi đến xương quai hông lên đó rồi nhắm nháp, nhưng đôi môi kia vẫn không ngừng kêu cái tên đáng ghét đó. Anh điên tiết, một tia thất vọng dâng trào, không ngờ cô lại yêu tên đó. Cứ nghĩ tình yêu của cô luôn dành cho Phong!

Tay anh nắm thành quyền, ở xương quai, anh cắn mạnh.

A!!! Tiếng kêu yếu ớt vang lên. Ngọc đã tỉnh, nhưng hình ảnh trước mặt khiến cô chấn động. Anh làm gì vậy!

Anh vẫn cắn, cắn mạnh đến mức khi đã ngửi thấy mùi tanh thì mới buông.

Ngọc cảm nhận được máu chảy trên xương quai, cô đưa tay thử chạm nhưng đáp lại là cái đau rất buốt xương. Anh làm gì vậy hả?

---- Hết Chương 125 ----

Pekem(tn): cảm ơn các bạn. Khi nào ta viết không hay cứ phê nha (nhưng đừng nặng quá, ta sợ ta chịu không nổi TT.TT), để lấy lại hứng thú, ta lâu lâu bị vậy.

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Nỗi lòng của Chàng Mặt Nạ (tiếp theo)

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT! - PÉ KEM(TN)

Chương 126: Nỗi lòng của Chàng Mặt Nạ (tiếp theo)

Ngọc cảm nhận được máu chảy trên xương quai, cô đưa tay thử chạm nhưng đáp lại là cái đau rất buốt xương. Anh làm gì vậy hả? Cô quát lên. Cô không ngờ người trước mặt là anh chàng mặt nạ từng chăm sóc cô. Bình thường anh ta rất tử tế, dịu dàng, cẩn trọng, nay sao lại thành một tên ham cuồng dục.

Đôi tay cô chống lên ngực, muốn đẩy anh ra, nhưng dù đẩy dùng lực nhiều đến mấy cũng chẳng xô dịch anh, hơn nữa thân thể cô đang bệnh vốn rất yếu, căn bản dùng lực như không dùng, ngược lại càng khiến cô hao tổn thân thể.

Chàng Mặt Nạ không để ý đến hành động cô, càng ngày càng lấn lướt muốn chiếm đoạt cô hơn. Con giận trong người khó mà nguôi ngoai được. Cứ ngỡ tình yêu của cô đối với mình sẽ một lòng một dạ không thay đổi nhưng... quả thật là lầm. Vậy chắc ngày hỷ đó cũng là do cô tự nguyện.

Anh đưa đôi tay chạy khắp người cô, từng tấc da tấc thịt mềm mại, cảm giác rất tốt khiến anh khản trương, bờ môi anh càn quét khắp cổ cô, đi đến đâu cũng để lại ấn ký chói mắt. Anh thật chịu không nổi. Nơi nào đó đã sớm ngừng đau.

Ngọc cảm nhận được điều đó, liên tục giãy giụa kêu gào, cô lấy hết sinh lực cuối cùng của bản thân chồm dậy, đẩy hẳn lại vô tình khiến lớp mặt nạ rơi xuống.

Thời khắc đó diễn ra quá nhanh, cô chưa kịp thấy khuôn mặt đó, đã bị anh nhanh hơn, xoay người về sau.

Cô vội vã che chắn cơ thể, còn anh thì rời khỏi giường đi đến chỗ chiếc mặt nạ rơi. Đương nhiên cả quá trình không cho cô nhìn thấy khuôn mặt.

Anh nhặt chiếc mặt nạ lên, cúi đầu nhìn nó vài phút.

Con nguy hiểm đã qua, cô nhanh chóng tìm chiếc áo mang vào. Đôi mắt luôn dè chừng về phía anh, chỉ sợ anh sẽ lại làm loại chuyện đó.

Cứ như vậy, anh yên lặng rất lâu, đứng đó nhìn chiếc mặt nạ. Thời gian này lại đủ làm cô bình tĩnh hơn, cô nói: Tại sao anh lại làm như vậy?!

Tôi xin lỗi, do bỗng nhiên tôi nhớ cô ấy, lại tưởng lầm cô với cô ấy. Vì anh quay lưng nên không thể thấy được tâm trạng của anh lúc này, chỉ biết giọng nói anh trầm trầm chậm chậm, mang chút thê lương.

Tuy cô không hề liên quan nhưng cũng không thể tránh cảm giác thương xót. Ừm

Anh đeo chiếc mặt nạ lên khuôn mặt. Xoay người lại nhìn cô. Cúi đầu tạ lỗi.

Cô có thể thấy được đôi mắt anh đang đỏ rung rung nước, cặp mi ẩm, một nửa đôi môi hơi mím. Anh khóc? Có lẽ vậy, anh còn trẻ, tuổi trẻ chính là sức sống mạnh mẽ sôi nổi nhất, vậy mà lại từ biệt quá sớm. Khó trách anh trở nên như vậy.

Chắc anh rất yêu cô gái đó phải không?

Anh mỉm cười, gạt đầu, đôi mắt ánh lên sự buồn bã.

Cô ấy và anh chắc tình cảm... rất tốt giọng cô hơi ngập ngừng, trong có chút kiềm nén. Vốn là hỏi Chàng Mặt Nạ kia, nhưng không hiểu sao tìm lại thất, đầu lại nhớ về hắn. Cô và hắn đã không còn vợ chồng, hà cớ gì phải nhọc lòng để tâm trí cho hắn chứ.

Hai chúng tôi rất yêu nhau, cái gì cũng nghĩ cho nhau. Anh mỉm cười ngọt ngào, rồi lại lắc đầu, nụ cười kia mang theo chút chua xót. Nhưng giờ thì không, tôi và cô ấy đã chia thành hai hướng, mặc đường ai nấy đi. Vốn tôi không trách cứ gì cô ấy, vì tôi là người sai, tôi là người không tốt, tôi kéo cô ấy vào những chuyện phức tạp, tôi lợi dụng cô ấy, để rồi khi chia ly tôi mới nhận ra trái tim này không còn thuộc về tôi nữa. Chàng Mặt Nạ đưa tay đặt lên ngực bên trái nơi cất giữ trái tim đã không còn nhịp đập. Nhưng vẫn cảm nhận được sự đau đớn của mảnh tình chưa trọn.

Một chuyện tình muộn màng. Tình cảm luôn là thứ khó nắm bắt, nó luôn dai dẳng theo chúng ta phía sau mặc chúng ta né tránh, đến khi ta quay lại thì nó rời xa ta.

Chàng Mặt Nạ đi về hướng cửa, mở cánh cửa, bước ra ngoài, không quên để lại một câu Ngủ ngon.

Nhưng cô không đáp, Cô lặng chìm trong suy nghĩ của bản thân, cô cảm thấy mình cũng có một chuyện tình muộn màng. Nhưng nó quá ác liệt, tàn nhẫn, khiến tâm cô chấn động.

---- Hết Chương 126 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Nghi ngờ

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT - PÉ KEM(TN)

Chương 127: Nghi ngờ

Tình giặc.

Thân thể cựa quậy có chút đau tê rần rần ở các cơ giống như máu không lưu thông đầy đủ vậy.

Ngọc ngồi dậy, phui chiếc chăn qua một bên, tự hỏi trong đầu. Lại một buổi sáng phải không? Hay vẫn là tối? Trong nhà chẳng có chiếc cửa sổ hay đồng hồ dây để cô có thể nhận biết giờ, chỉ có cái bình đồng hồ cát kia. Đưa qua đưa lại khiến cô chẳng hiểu xem như thế nào.

Định đi xuống hít vài đợt không khí vào phổi nhưng lại sợ chuyện đêm qua xuất hiện, nó thật sự ám cô. Chưa bao giờ cô thấy hân hạnh, tàn khóc vút bỏ cô như vậy, hình tượng chiếm hữu bá đạo của hắn đã ăn mòn não cô khiến cô lại ảo tưởng về mình quá cao rồi, để giờ nhận cái kết như gáo nước lạnh tạt vào mặt. Đây chắc hẳn là cảm giác bị người ta phản bội.

Rầm! Rầm! Xoảng! Tiếng va chạm đồ vỡ của các mảnh thủy tinh, các thứ gỗ, cùng kim loại liên hồi vang, rất lâu rất lâu sau mới dừng lại. Ngọc đi đến giờ tay định mở cửa nhưng lại cảm mọi cân nhắc, chuyển tay thành nắm gỗ lên cửa ba tiếng hồi

Có chuyện gì vậy?

....

Anh!

....

Anh! Có chuyện gì vậy?

Đáp lại chỉ là sự im lặng. Lòng cô hơi hoảng. Không lẽ anh bị gì sao, theo như trí nhớ cô thì anh đang bị trọng thương. Đương nhiên cô biết ai làm. Hắn mà ra tay thì không nhẹ nhàng gì đâu. Cứ chừng đó không gây tiêu biến, nhưng chắc chắn sẽ hủy hoại nội lực cùng ma pháp của anh.

Tôi vào nha! Cô mở cửa, đi vào. Bên trong bừa bộn, rất bừa bộn, giường chăn gối, áo quần lòi ra nằm vạt vuren khắp nơi, ly, rượu, bình sứ, đèn ngủ bị đập bể.

Chàng Mặt Nạ ngồi ở đó, trên sàn, đầu gục trên mép giường, quần áo sộc sịch, mái tóc rối rắm ẩm ướt do mồ hôi tiết nhiều. Đoán rằng anh đã không ngủ cả đêm.

Ngọc tiến về phía Chàng Mặt Nạ. Ở khoảng cách gần, ngọc có thể nhận rõ hơn qua lớp mặt nạ là khuôn mặt tiêu tụy, đôi môi khô nứt nẻ cộng thêm đôi mắt đọng vài giọt lệ mờ mờ sương. Cánh tay anh đặt trên giường, và từ đó lan ra một vùng máu đỏ.

Anh bị thương nữa sao? Sao tôi không biết. Cô lật cánh tay anh lên, đó là vết cắt sâu, phần thịt non dưới ánh đèn có thể thấy rất rõ. Anh bị sao vậy? giọng cô có chút lo lắng. Ban nãy bên phòng, cô thật vô tâm không nhìn ra người đang ngày đêm chăm sóc mình lại vì mình mà bị thương sâu đến vậy. Có chăng là cô quá đề tâm đến cái tên không tình cảm kia.

Do tôi tự làm anh nhìn cô, nở nụ cười buồn, tiếng thở dài nghe nặng nề của anh khiến cô vô thức một tâm rơi vào sự nặng nề khổ sở đó.

Chàng Mặt Nạ, anh là người hay cười. Nụ cười tượng trưng cho sự vui vẻ, hạnh phúc, mãn nguyện. Nhưng đối với anh, nụ cười luôn nhiều cảm xúc khó bộc phát.

Cô vội đi tìm băng, vài đại loại các thứ dùng để sơ cứu. Khi quay lại, dùng nước rửa sạch vết thương cho anh, nhưng anh can lại, nắm lấy tay cô gạt đi. Anh bảo: Tự nó sẽ lành

Cô gạt đầu hiểu. Anh cũng là linh hồn, vết thương do mảnh vỡ cửa qua sẽ nhanh chóng lành lại.

Im lặng lát sau, anh hỏi: Cô có thấy chiếc khăn len của tôi?

Cô hơi kinh ngạc nhưng nhanh chóng thu lại cảm xúc trở về vẻ mặt bình thường. À không

Anh thở dài, mắt nhắm lại, khuôn mặt ngửa ra sau. Đôi môi mím chặt. Tôi thật vô dụng, món quà duy nhất của em mà tôi lại đánh mất.

Chàng Mặt Nạ thì thầm nhỏ, không kiềm chế được mà từ đó phát ra tiếng nấc nhẹ. Anh đưa tay che đi đôi mắt rướm sương mờ dày.

Tìm cô bỗng đau nhói. Chiếc khăn đó rất quan trọng với anh, là người mà anh rất mực yêu mến tặng anh. Giờ mắt không thấy quả thật rất đau lòng. Nếu đôi lại là cô, chắc cũng sẽ rơi vào trầm lặng đến mấy tháng trời.

Cô mở miệng, nhưng không phát ra âm thanh nào. Vì đơn giản cô muốn nói với anh rằng khăn len là cô giữ nhưng không tài nào mở miệng nói. Sợ lại đụng chạm vào lòng tự ái của anh. Thử nghĩ đi riêng tư vậy mà một người lạ như cô lại chen vào. Vô ý thức làm sao!

---- Hết Chương 127 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT - PÉ KEM(TN)

Chương 128:

Cô mở miệng, nhưng không phát ra âm thanh nào. Vì đơn giản cô muốn nói với anh rằng khăn len là cô giữ nhưng không tài nào mở miệng nổi. Sợ lại đụng chạm vào lòng tự ái của anh. Thử nghĩ đi riêng tư vậy mà một người lạ như cô lại chen vào. Vô ý thức làm sao!

Trong căn phòng nhỏ nhón mà lộn xộn, chàng trai đeo chiếc mặt nạ gục bên chiếc giường, một vài tiếng nấc nhỏ khẽ vang trong cổ họng rất khó nghe thấy. Nhưng cô gái bên cạnh thì khác, ánh mắt cô đắm chiều buồn buồn nhìn về chàng mặt nạ. Một nỗi thương xót trào dâng. Vì cô thấu hiểu được nỗi niềm của tình yêu tan vỡ. Nhưng cô thật đáng thương, anh chàng này hết mực chung tình như vậy, so với cô thì không thể đem đi so. Cô, đã quên người ta, đã yêu một tên chẳng ra gì.

Bao lời hẹn ước với anh giờ chỉ để thời gian chôn cất.

Bắt giặc nước mắt rơi, khuôn mặt bị thương, đôi môi thắm hồng, cô khóc thầm.

Cô đưa tay, đặt lên vai chàng mặt nạ vỗ vỗ mấy cái, như là an ủi như là động viên. Cô bỗng mong muốn được hiểu nhiều về anh hơn. Muốn biết vì sao anh lại thành ra thế này.

Cứ thế, thời gian lặng lẽ trôi qua. Hai người vẫn duy trì tư thế như vậy, đến khi Ngọc nghe thấy tiếng thở đều đặn của chàng mặt nạ. Cô khẽ gọi: Này anh... !.... anh có lẽ đã ngủ, nhưng có một chút thiếu thiếu khi gọi đúng không? Gọi không được tự nhiên lắm như kiểu hết từ để gọi vậy anh nói đúng hơn là tên của anh, trước giờ anh chẳng bao giờ giới thiệu tên của mình. Điểm này cũng hơi kì. Nhưng lần sau cô sẽ hỏi.

Còn bây giờ, cô phải ra tay chăm sóc người bệnh thôi, dù gì cô cũng không bị gì nặng lắm. Còn anh, bị thương cả thể xác lẫn tinh thần, quy ra là tại cô.

Giúp anh dọn dẹp, đưa anh lên giường, cố gắng không làm anh thức giấc, đắp chiếc chăn cho anh.

Song lại chăm chăm nhìn anh, lập nên mạch suy nghĩ trong đầu, sự thật không thể bác bỏ là chiếc khăn len đó quả thật rất giống cái của cô tặng Phong. Hơn nữa Phong đã chết. Và anh chàng Mặt Nạ này lại có chiếc khăn đó.

Cô biết làm vậy là không thể, suy nghĩ nghi ngờ tào lao như vậy là không được. Đôi mắt, nụ cười, hành động, cử chỉ đều quá giống với một người. Nhưng liệu có xác suất đó xảy ra không? Anh là ai? Có phải người cô đang nghĩ không?

Cô tiến gần anh hơn, đôi tay đang nắm ở vạt áo chợt nhấc lên, hướng đến khuôn mặt kia. Chiếc mặt nạ màu đen lúc này dưới ánh đèn trong thật kì ảo và huyền bí kích thích sự tò mò không đáng có của cô. Rốt cuộc sau lớp mặt nạ đó là ai?

Cha mẹ!!! ... Ta sẽ lấy mạng người Thần Chết Giọng anh cất lên, giữ trong cổ họng, đó là sự căm phẫn tận cùng mà ta có thể cảm nhận được.

Cô giật mình, thụt tay lại. Có phản ứng người vài giây.

Ta sẽ... giết người!!!

Cha mẹ?! Thần Chết?! Có chuyện gì đó sao? Không lẽ hắn đã làm gì cha mẹ của anh ấy?

Thần Chết!!!!

~~~~~

Cô đi về phòng, lấy chiếc khăn len trong tủ, đưa lên nhìn, rồi lại mân mê trên ngón tay, cảm nhận sự mềm mại ấm áp của nó. Cảm tưởng có cái gì đó rất kì lạ. Cái kì lạ khó nói nên lời.

Nếu như anh chàng ấy là Phong thì sao lại liên quan đến Thần Chết và cha mẹ anh ấy là sao? Không phải họ vẫn sống tốt đó sao. Hơn nữa anh ấy trước giờ sống hiền lành, đâu hề gây ân oán tạo nghiệt với ai mà chết, cha mẹ anh ấy lại là người tốt. Sự việc hôm đó chắc quá xúc động vì mất đứa con duy nhất mà thành ra như vậy.

Nhưng không phải thì sao... chiếc khăn len này... mọi chuyện chỉ là ngẫu nhiên ư?!

Phu Nhân một giọng nói quen tai phát ra từ phía sau. Cô ngay lập tức xoay người lại. Một phần định thần, nhú mảy. Người trước mắt quần áo rách nát, cơ thể chằng chịt vết thương. Mặt mang chiếc khăn len.

Người là ai?

Là tôi

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Tôi không phải phu nhân các người

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT - PÉ KEM(TN)

Chương 129: Tôi không phải phu nhân các người

Giọng nói quen thuộc cất lên Sao anh lại ở đây? Cô ngạc nhiên, thắc mắc. Người phía trước chính là Cảnh Tuấn.

Chúng ta phải rời khỏi đây Cảnh Tuấn liền vội nắm lấy tay Ngọc, kéo cô đi hướng về cửa chính.

Cô theo sau lại thắc mắc:Có chuyện gì? Chuyện gì hả? Cô thét nhỏ giọng biết sẽ làm chàng mặt nạ thức giấc bởi cô muốn anh nghỉ ngơi một chút với cả cô chưa trả anh khăn len.

Nhưng mặc kệ câu hỏi của cô, Cảnh Tuấn kiên quyết kéo cô đi.

Sự im lặng nơi Cảnh Tuấn khiến cô bức mình, nghĩ lại cảnh đêm qua Hắc Vỹ ruồng bỏ cô càng khiến cô căm phẫn nghìn lần.

Bỏ ra!!! Ngọc vùng ra, trừng mắt nhìn Cảnh Tuấn.

Phu nhân phải...

Không! Tôi không quay về đó. Không bao giờ.

Tại sao? Phu nhân ở đây rất nguy hiểm. Tên mặt nạ đó không đơn giản như cô nghĩ... chưa kịp dứt lời ngọc liền cất ngang.

Thôi đi!!! Ai nguy hiểm chính cô nhận ra rõ nhất. Ai hiểu rõ bằng những người trong cuộc chứ? Chính cô, cô đã được 'lĩnh hội' tất cả. Bây giờ mọi thứ liên quan đến hắn. Cô đều chán ghét. Anh đi đi, tôi không muốn quay lại đó.

Phu Nhâ....

Tôi không phải phu nhân của các người, biến đi cô hét lên, hít một hơi sâu ngăn không cho nước mắt rơi. Giờ cô phải mạnh mẽ, không thể mềm yếu mãi để người ta lợi dụng. Tôi không muốn gặp lại các người.

Cảnh Tuấn im lặng, nhìn cô biểu hiện không can tâm nhưng với tính cách đó, anh nghĩ không thể làm cô lung lay quyết định, đành xoay người rời đi, trước khi đi anh nói:Mọi chuyện có lẽ bắt đầu từ sự hiểu lầm! Sau, bỏ lại tiếng Vụt! Tiếng gió thổi qua, mạnh rồi nhẹ dần mất hút vào không.

Ngọc quý người ngồi trên sàn, trong ánh mắt dấy lên một chút đau đớn và căm phẫn. Mắt tuy đỏ nhưng không hoen lệ, lần này không một giọt nước mắt nào uống phí vô ích cho tên đó nữa.

Cô cười, nụ cười đó cô cho là sự vui vẻ vì mình đã làm được. Nhưng lòng cô lại thấy khó chịu và chán ghét.

Quay lại, cô đặt chiếc khăn vào vị trí cũ. Nhìn anh một chút rồi lại đi ra.

~~~~~
Ngài - Thần Chết, ngồi trên ghế mạ đồng lạnh lẽo, áo khoát lấy trên người dài buông lỏng cơ hồ lộ ra vòng cơ thể rắn chắc.

Như thường lệ, rượu vẫn bầu bạn với hắn lúc hân cần. Đưa lên miệng, một dòng chất lỏng chạy vào cổ đốt cháy cuống họng khiến cơ thể hân nóng nhưng lại không thể xua đi sự giá lạnh quanh đây. Sự ấm áp của da thịt. Đôi mắt đỏ đượm sâu bi ai, nỗi nhớ cô khoát khoát dần ăn mòn tâm trí hắn. Cô đang ở đâu? Ở đâu mà hắn không thể tìm ra?

Gió đêm lạnh dần, bầu trời đỏ lờm không gọn mây, mặt trăng mất dạng. Khung cảnh thật xấu xí biết bao!

Cảnh vật lại về với sự tĩnh lặng, sự mù mịt, sự chết chóc như ngàn năm trước. Không nụ cười, không cảm xúc, không một gì.

Không gian đang trầm âm trong nỗi buồn bỗng cánh cửa đồng bị đẩy nhẹ vào trong, sau đó bên ngoài vang lên hai tiếng Ngọc Bạch!

Hắn khẽ nhíu mày, một động tác phát tay đơn giản, cánh cửa vội bật ra.

Đập vào mắt hắn là một thân ảnh rách rưới, đầy thương tích. Nhưng không khó để hắn nhận ra thuộc hạ trung thành.

Hắc Vũ dùng ma pháp nâng thân thể Cảnh Tuấn lên, luồng ánh sáng xanh từ xa phóng về phía Cảnh Tuấn mang theo nội công truyền đến. Dần dần vết thương trên người Cảnh Tuấn được liền lại nhưng khó tránh để lại dấu vết. Điều đó cũng chứng tỏ kẻ tấn công rất mạnh, mạnh đến mức ma pháp của Cảnh Tuấn không đủ để tự trị thương. Đến mức chính bản thân Hắc Vũ chữa trị cũng để lại sẹo. Chắc chắn đây là lí do hắn vô căn vô cứ biến mất không tin tức.

Người đầu! Đưa Cảnh Tuấn về phòng chăm sóc

Bên ngoài hai tên lực lưỡng chạy vào, nhìn thoáng qua Hắc Vũ mà sợ tái cả mặt, vội nhanh chóng mang người đi.

Khoan! Một tên ở lại Hắc Vũ nhìn về phía tên hầu. Hai tên náo nức sợ sệt tranh nhau cơ hội đưa Cảnh Tuấn đi, người nào ngày nấy không chịu nhượng bộ. Họ tất nhiên không muốn chết.

Nhưng ngài đang nhìn về phía bọn họ mà trong đôi mắt ẩn chứa sự bức bối. Chết thật rồi.

Hắc Vũ nheo mắt.

Đi mời lão Thời Gian xuống đây cho ta!

Vâng. Nhận được lệnh, cả hai mừng thầm trong lòng, vội vàng đi thực hiện.

Căn phòng rộng, nay chỉ còn mình ngài. Ly rượu sóng sánh một lần nữa lại được nâng lên nơi khóe miệng nhâm nhi. Ánh mắt đỏ ánh lên sự nguy hiểm.

---- Hết Chương 129 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Xuyên đến quá khứ

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT- PÉ KEM(TN)

Chương 130: Xuyên đến quá khứ

Cánh cổng của tòa lâu đài tự động mở đón vị khách râu tóc trắng, nhìn thoát qua chỉ là một lão già nua, nhưng kĩ một chút là bậc cao cao tại thượng, khí chất mang một vẻ trần tục. Khí chất này đối lập hoàn toàn với sự ma mị cùng hắc ám ở nơi đây. Không hề có một chút hài hòa gì.

Một tên linh hồn tới trước mặt ông, cung kính cúi chào, gờ tay mời:Mời Thần Thời Gian!

Ông thần mặt nhăn nhúm, chiếc mũi khịt khịt ngửi ngửi mùi, lại đảo mắt quanh về tòa lâu đài, rồi lại lắc đầu. Kiểu này sắp có chuyện gì đây? Lão đã già cả rồi mà còn không tha nữa.

Ông thần phát ông tay áo vẽ trên không trung hai đường cong rồi đi vào trong.

Cạch! Chiếc cửa phòng ngủ mở ra. Trên chiếc giường kia là một nam nhân đang nằm, khuôn mặt bơ phờ nhợt nhạt lại trong trạng thái hôn mê. Bên cạnh là vị Thần Chết trông nom bệnh tình, nhìn qua là biết thuộc hạ Cảnh Tuấn rồi. Chắc lại muốn ta xem quá khứ của tên này chứ gì.

Ông đoán đúng rồi đó! Hắc Vũ cất lời, mắt không hề nhìn lão Thần khiến lão ta rợn cả da gà.

Nhưng... trời ạ vị thần Chết ơi, người đã đập mất chiếc gương thời gian của ta rồi.

Ta không cần biết người phải cho ta thấy quá khứ của Cảnh Tuấn, nếu không đừng trách ta độc ác

Lão Thần nheo mắt, nhăn trán, miệng há, khuôn mặt của sự hốt hoảng, bất phục, sợ sệt đã rõ mồn một trên khuôn mặt. Nhưng vị Thần Chết này làm khó cho lão rồi. Thật sự bất lực.

Lão lắc đầu.

Lúc này từ khi nào Hắc Vũ đã tiến gần, đứng đối diện ông, một khí chất cao ngạo ngể khiến người ta dè chừng

Ta... không.

Ánh mắt ngài nhìn Lão Thần khiến lão hốt hoảng vội định nói ra 'Ta không thể' lại thay đổi nội dung thành Để ta suy nghĩ một chút

Cũng đúng thôi giờ Hắc Vũ đang rất nóng lòng, có thể xem thử chuyện gì đã xảy ra. Hắc Vũ khẳng định Cảnh Tuấn đã gặp cô, và bây giờ đương nhiên người rõ nhất là Cảnh Tuấn. Điều đó sao không thể khiến ngài sốt sắng được chứ. Nhất định phải biết cô đang ở đâu, có an toàn không.

Lão thần đi qua đi lại, suy nghĩ, rồi lắc đầu, suy nghĩ, lắc đầu, rồi lại lẩm nhẩm thứ gì đó, khẽ thờ dài.

Nửa tiếng sau.

Đã nghĩ ra chưa?

Thật ra, còn một cách, nhưng mà.... lão lắc đầu.

Nói

Ta sẽ giúp ngươi biết được quá khứ nhưng chính ngươi phải tự dựa vào chính ngươi để vào được bên trong quá khứ mà xem xét, điều đó cũng đồng nghĩa với việc hao tổn rất nhiều linh lực. Có thể nhẹ là như vậy, còn nặng... thì ta không biết chắc được điều gì. Vì thời gian vốn là thứ không không dễ dịch chuyển! Ngươi thật có muốn?

Ta muốn Hắc Vũ không suy nghĩ gì liền trả lời. Nhưng ta cần thời gian sắp xếp mọi việc ở đây

Được.

Hắc Vũ biết lần này sẽ không chắc chắn về ma pháp của mình. Việc hao tổn linh lực nếu để người ngoài biết sẽ không hay, ngài phải sắp xếp một chút thì mới yên tâm.

Mấy tiếng sau, trời sắp rạng sáng. Hắc Vũ ngồi bó chân giữa vòng tròn ma pháp do Lão Thời Gian vẽ ra.

Lão nhìn ngài, khẽ hỏi: Ngươi sẵn sàng rồi chứ?

Hắc Vũ thờ đều, tay để thoải mái trên chân, mắt khẽ nhắm, biểu tình của trạng thái sẵn sàng.

Vậy ta làm đây dứt lời lão thời gian phát tay áo, một màn phép màu chiếu xuống cơ thể Hắc Vũ. Đôi tay Lão xoay chuyển điều khiển cơ thể ngài rơi vào khoảng không gian giữa quá khứ và hiện tại. Rất nhanh ý thức thoát khỏi người đến đến một nơi nào đó.

Không gian chìm vào cõi hư ảo, ngài đang lơ lửng trong đó, phương hướng không thể xác định.

Tiếng gọi từ đâu vọng vào:Thần Chết! Ngươi xuyên đến quá khứ chỉ được nhìn, không được xâm phạm. Bây giờ ta sẽ giúp ngươi đến thời điểm mà Cảnh Tuấn nhìn thấy vợ ngươi. Hãy cẩn thận..

Dứt lời, một mảnh màu sắc hư ảo bị nứt vỡ, phóng ra luồng điện đánh ồ ạt về phía ngài. Ngài nhanh nhạy né tránh đi. Sau lại rơi vào một nơi nào đó không.

Bốn bề toàn đồng cỏ cao, nhìn xa lại thấy cây Hoa Ưu Tư. Quái lạ! Đây là nơi nào trước giờ ngài không hay?

---- Hết Chương 130 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: xuyên đến quá khứ (tiếp theo)

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT - PÉ KEM(TN)

Chương 131: xuyên đến quá khứ (tiếp theo)

Một mảnh màu sắc hư ảo bị nứt vỡ, phóng ra luồng điện đánh ồ ạt về phía ngài. Ngài nhanh nhạy né tránh đi. Sau lại rơi vào một nơi nào đó. Vòng xoáy cực mạnh cùng nguồn gió xoáy cuốn ngài vào. Nhíu mày, ngài định khai triển ma pháp nhưng ngài ít nhất bây giờ vẫn còn cái đầu óc để phân định được việc mình làm. Ở nơi này là khoảng thời gian nếu phá vỡ mọi trật tự thời gian từ trước đến nay thì đương nhiên cũng phá vỡ đi thời thế. Mọi thứ sẽ xáo trộn, nhân gian sẽ nhiễu loạn. Ngài thu lại sức mạnh, cố gắng chịu khổ một chút, dù sao ngài sắp gặp được cô rồi.

Rầm!

Ngài rơi xuống.

Hiện diện trước mắt. Bốn bề toàn đồng cỏ cao, trời xanh mây trắng, không khí lại trong lành. Đây là trần thế ư?

Nhưng có cái gì đó không đúng. Không hề có mùi hương con người. Ngược lại một mùi thoang thoảng rất quen. Đưa mắt ra xa lại thấy cây Hoa Ưu Tư. Loài Hoa chỉ có duy nhất ở địa ngục.

Quái lạ! Đây là nơi nào trước giờ ngài không hay?

Bỗng từ đằng sau một tiếng thở dốc một mùi gấp gáp của một ai, ngài đem người xoay lại. Trước mắt, không ai khác là Cảnh Tuấn, quần áo rách nát, cơ thể bê bết máu, đôi mắt lạnh nhạt lâu nay có chút gắng gượng nhìn về phía ngài. Tất nhiên anh không thể thấy ngài nên cũng chẳng có thái độ, bước chân nặng nhọc tiến tới xuyên qua người Hắc Vỹ.

Ngài lẳng lặng theo sau, trong đầu lại không ngừng thắc mắc. Dù ban nãy đã nắm rõ tình trạng của Cảnh Tuấn, nhưng bây giờ nhìn kĩ, thật không thể tin ai có thể tấn công Cảnh Tuấn đến trọng thương. Kẻ này muốn gì?

Trên đồng cỏ xanh cao tới đầu gối, ngôi nhà nhỏ dần hiện lên trước mắt, nơi đó tách biệt, xung quanh quang cảnh gọn ghẽ hơn. Một ngôi nhà nằm ở đây quả rất đáng nghi.

Cảnh Tuấn đến gần, xô cánh cửa. Hắc Vỹ cũng không khỏi nóng lòng chỉ mong được gặp Ngọc nhi mà hán ngày đêm mong nhớ.

Tôi không muốn quay lại đó

Nhưng sự thật thì sao? Cô nói gì?

Từng chữ thật dứt khoát ngắn gọn như lưỡi dao bén chém lên người ngài. Cô thật biết cách chà đạp! Tình yêu ngài không đủ lớn để cô thấy được điều đó? Cô tức giận cương quyết như vậy là sao hả? Không quay lại! Đây là cái giá mà ngài vượt thời gian tổn linh lực để nghe sao? Cô muốn phản bội!

Ngài nhíu mày, lẳng lặng xem thái độ của cô. Đôi tay nắm thành quyền, ma pháp ở đó cũng vô tình gia tăng.

Tôi không phải phụ nhân mấy người, biến đi!

Đôi môi ngài khẽ nhíu. Ngài nhìn cô, nhìn chăm chăm, muốn nhớ thật kĩ, thật rõ nét khuôn mặt tràn đầy thù hận của cô dành cho chính mình. Không phải là thù hận mà là để nhắc nhở bản thân rằng cô sẽ chẳng bao giờ yêu ngài. Có khi những tình cảm trước giờ ngài thấy chỉ là giả tạo nhằm ngụy trang cho ý nghĩ muốn chạy trốn.

Trước thì ân cần, quan tâm, đôi lúc nở nụ cười, đôi lúc lệ rơi. Ngài rất xót nhưng ngài muốn biết trong thâm tâm cô có chỗ nào dành cho ngài không? Nhưng giờ thì kết quả đã rõ ràng.

Sau khi Cảnh Tuấn rời đi, ngài vẫn ở đó. Cô ở trên sàn nhặt lên chiếc khăn len, quay gót, đi lên lầu, đôi chân ngài cũng theo sau.

Căn phòng mở ra, rồi đóng lại, cô đặt chiếc khăn vào tủ, nhìn về phía giường rồi quay đi.

Thì ra cô ở đây chăm sóc một tên nam nhân. Ngài nhíu mày, đôi mắt 'máu' rực lên thứ ánh sáng chết chóc. Ngài đi về phía giường.

Là kẻ nào? Ngài đưa mắt nhìn, một khắc đã nhận ra người.

Bật cười. Thì ra là hắn - Phong. Cô ở đây chăm sóc người tình cũ đấy, thật lãng mạn chết đi được.

Không ngờ cô lại sắc son như vậy!

Sự sắc son đó liệu có tốt không?

Ngài lắc đầu, nở nụ cười mê hồn hiếm có, nhưng chứa đựng đau đớn.

Ngài sử dụng ma pháp phá vỡ lớp thời gian bao bọc, đôi tay nâng lên tung ra cú đấm giáng xuống khuôn mặt Phong.

Rầm!

Nhưng, cú đấm đó rơi trên chiếc giường, Phong đã nhanh nhẹn thoát khỏi. Anh đứng dậy, tung lại một cú đáp trả.

Hắc Vỹ linh tron, phụt ra một chút máu. Lại đưa mắt nhìn Phong.

Ngươi ghen? Anh tháo chiếc mặt nạ đen xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn kiệt vừa dịu dàng vừa tàn khốc, đôi mày khẽ nhíu.

Phong! Ngươi muốn gì?

Muốn gì? Muốn người đau khổ. Người thấy đó cô ấy không yêu người, cô ấy yêu ta.

Hắc Vũ tức giận Người chỉ lợi dụng cô ấy để trả thù ta. Vừa nói vừa Tung ra những mảnh băng sắt lạnh về phía Phong.

Phong bật cười vung tay, những mảnh băng kia vội ta thành nước Ta khuyên người nên gìn giữ linh lực để quay về lại hiện tại thì hơn. Bây giờ người không phải là đối thủ của ta.

Đúng vậy, Hắc Vũ đã phá vỡ lớp bọc thời gian trên người anh, lại còn can thiệp vào quá khứ. Dù ngài có mạnh tới đâu cũng không thể ở lại được lâu. Ngài phải quay về nếu không sẽ có chuyện.

Hắc Vũ nhìn Phong. Phong nhún vai lắc đầu Ta không phải đề tiện đến mức đấu với kẻ yếu hơn mình. Phong nhắm mắt, tiếp lời Với cả ta thấy hành hạ người như thế này chưa thỏa mãn chút nào. Không dễ cho người chết như vậy. Phong phóng ra tia lửa đánh thẳng vào ngài.

Ở sau trong khoảng không, vách thời gian được mở ra, Vũ bắt lực rơi vào đó. Cố gắng gồng mình muốn quay lại nhưng linh lực không cho phép.

Hắc Vũ nắm tay thành quyền. Cảm giác bây giờ thật bất lực vô cùng, cô ngay trước mắt lại không thể chạm, không thể với tới. Biết cô gặp nguy hiểm hiểm lại không thể làm gì.

---- Hết Chương 131 ----

Dạo nay ta ra hơi lâu. Xin lỗi nha. Cảm xúc bị mất mấy bạn ạ :<

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Con người Hắc Vũ!?

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT! - PÉ KEM(TN)

Chương 132: Con người Hắc Vũ!?

Sáng..

Trưa..

Chiều..

Tối..

Thời gian vừa nhanh vừa chậm, cô lặng ngồi trên giường, lâu lâu lại rời đi ra bên ngoài ngắm cây Ưu Tư đang dần lụi tàn.

Cánh hoa mỏng manh rơi trong gió khiến lòng sầu thêm sâu.

Trái tim nơi ẩn sâu đó thật đau đớn, nó không bật ra ngoài như thường lệ bằng những giọt nước mắt mà thay vào đó là nỗi chà xát dai dẳng.

Tất cả mọi chuyện bắt nguồn từ hiểu lầm

Đó là câu nói mà Cảnh Tuấn bỏ lại trước khi rời đi. Là hàm ý gì?

Nhưng nó cũng không thể phủ định được lời nói khinh bỉ kia trong đêm tối đang âm thầm hành hạ tâm trí cô. Cô không phải vợ hán

Mọi chuyện chẳng thể đâu ra đâu, chỉ làm con người ta thêm phần rối trí.

Rầm!!

Ngọc giật mình xoay người lại.

Tiếng động phát ra từ phòng Chàng Mặt Nạ. Anh ta có chuyện gì sao?

Cô vội vàng chạy lên lầu, thì dừng lại. Bởi vì cô nghe được một tiếng nói ... không dễ cho người chết. Ngọc thừa biết đó là giọng ai. Nhưng đối với người hiền dịu, nhẹ nhàng mà lại thốt ra những câu đó thật không hợp.

Ngọc suy nghĩ một chút, vừa hay một cơn gió ngang qua khiến cánh cửa hé ra một khe nhỏ. Luồng ánh sáng trong phòng vừa đủ để cô có thể nhìn vào trong.

Cô đưa mắt lại gần. Đối diện là chiếc giường trắng với chiếc chăn vút một nửa xuống đất. Hơi nhích đầu một chút. Một bóng lưng rộng đang đứng nơi cửa. Một vài sợi tóc đen lơ lửng trên không được hạ xuống giống như vừa có một trận gió mạnh thổi qua.

Anh nâng tay trái, cầm lên là chiếc mặt nạ đen mờ với họa tiết đơn điệu. Anh hơi xoay đầu, nhìn về chiếc mặt nạ suy tư.

Đây cũng là vừa vặn để cô thấy góc mặt nghiêng của anh. Cô ban đầu hơi tò mò, nhìn lâu thật rõ lại thấy quen quen và cuối cùng là trạng thái sững sờ. Nếu như con mắt này tốt thì đó có phải là Phong không? Tại sao?

Đôi tay bất giác đưa lên miệng che lại, cô không thể tin người bên cạnh mình lại là ... Phong.

Có thật là anh không? Đó là linh hồn anh sao?

Tay chân cô bất giác khẽ run. Trong thân tâm mới cảm xúc hỗn độn xuất hiện. Thật ra chính xác là không biết nên vui hay nên buồn. Anh là bạn trai cũ của cô, là người tốt, cô không mong vì mình mà anh chết, hơn nữa cô cũng muốn biết ngày đó đã xảy ra chuyện gì. Nhưng bây giờ, tình cảm mà thứ cô cho là chung thủy bền lâu với Phong, nay đã phai nhạt, trái tim cô đã trao cho người khác. Nói thử xem cô phải đối diện với anh làm sao?

Phong nhìn chiếc mặt nạ, lại nghe thấy tiếng động lạ, lập tức nghiêng đầu, trừng mắt, cánh cửa bật tung ra, khiến Ngọc cũng theo đó mà ngã về sau, đầu va mạnh lên tường.

Á! Cô đau đón ôm đầu, nổi tê rần nơi đầu lan ra không kịp thích ứng.

Ngọc! Phong hốt hoảng chạy đến, nâng người cô, vội vàng hỏi han Em không sao chứ? Có đau lắm không?

Khuôn mặt thần thuộc được phóng cực đại.

Hơi thở, giọng nói, cách cư xử vẫn như vậy, vẫn dịu dàng len lỏi vào trong trái tim bé nhỏ khiến nó run lên. Nhưng chỉ tiếc, đôi mắt đó thật lạ lắm. Nó ẩn chứa tàn nhẫn, độc đoán.

Em không sao chứ?

Là anh sao...? Cô đặt một câu nghi vấn khác.

Anh chợt giật mình, đem tầm mắt nhìn cô thu lại, xoay mặt đi chỗ khác.

Là ... Phong đúng không? Tại sao anh lại giấu em về sự hiện diện của anh?

Phong trầm tư không đáp, anh đặt cô xuống, vội đi lại giường lấy chiếc mặt nạ.

Ngọc nhanh tay, kéo anh lại, nhìn anh: Sao anh không nói? Anh trả lời em được không?

Vì anh, muốn ẩn thân phận khỏi thần chết!

Ngọc đưa ánh mắt nghi ngờ, khuôn mặt khó hiểu, nghiêng đầu.

Hắc Vỹ hần rất nguy hiểm. Em phải tránh xa hần! Phong xoay người lại, nắm lấy cánh tay cô. Em nên nhớ hần là thần chết, hần có thể xuống tay với bất kì ai.. và anh là ví dụ điển hình... tuy khuôn mặt bình tĩnh nhưng trong giọng nói lại có chút bất mãn không kiềm chế. Đến câu cuối cùng anh khựng lại vài giây.

Anh?

Phong khẽ thở dài, trấn nhấn lại.

Hắc Vỹ làm gì anh sao? Cái chết đó?! Cô lắc đầu dường như đã hiểu ra được gì đó trong lời nói có đầu không đuôi.

---- Hết Chương 132 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Cô trở về

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT! - PÉ KEM(TN)

Chương 133: Cô trở về

Cô lắc đầu, ngơ vờ, vì cô không tin.

Không tin hắn là người như vậy. Dù hắn bao lần dịu dàng, bao lần tàn bạo thoáng chốc trở nên xa lạ. Lạnh lùng, à không phải nói là lãnh khốc, khinh người, trước mắt nói câu nhắm ý muốn vứt cô. Cô hận, nhưng cô không thể tưởng tượng ra được hắn có thể giết Phong, Phong vốn là người tốt. Tại sao hắn là thần mà có thể như vậy. Không phải thần cũng có giới hạn sao?

Em nên nhớ Hắc Vỹ là Thần Chết, chuyện gì về phương diện chết chóc hắn đều làm được. Phong nhìn sắc thái cô xong lại lên tiếng.

...

Đúng, hắn là thần. Có thể giết bất cứ ai!

Câu nói của Phong cùng suy nghĩ bất chợt này như đánh vào lòng cô một nỗi kinh hoàng vì cô nhận ra một vấn đề mà bấy lâu nay luôn là bí ẩn.

Những cái chết!

Vụ việc lạ!

Lời tiên tri!

Và... Ngải!

Có chăng là bắt nguồn từ cô, có chăng là bắt nguồn từ 'thứ' người lạnh lùng tàn nhẫn đó. 'Thứ' người mà cô ngỡ ngàng trao tình cảm một cách đơn thuần.

Thần Chết! .

Hắn đã làm gì? Đang giấu giếm thứ gì? Tại sao lại là cô? Cô đã làm gì mạo phạm hắn. Chính hắn, hắn áp bức cô làm vợ hắn. Chơi đùa đã đủ. Hắn đuổi đi. Từ đầu đến cuối cô bị hắn nắm cán xoay vòng. Ngơ ngác sống bên một tên thần ngu xuẩn.

Cứ cho là như vậy nhưng hà cớ gì hắn lại hại người cô thân yêu nhất, khiến họ chết bất thường không rõ nguyên do. Tiếng tăm của cô vì thế càng nổi, bị bêu xấu đủ điều. Tại sao hắn lại làm vậy.

Cô với hắn trước đó chẳng liên quan tới nhau!

Cô lắc đầu, đôi mắt trừng to sợ hãi. Sợ gì à? Sợ phải đối mặt với mọi người cô yêu quý chết một cách oan uổng có thể là vì cô, sợ phải gặp lại tên đó.

Phong đưa cánh tay kéo cô ôm vào lòng, đôi tay vỗ nhẹ lên vai cô: Tôi xin lỗi, đáng ra không nên khơi lại kí ức buồn cho em.

Không! Nếu như anh không nói, em sẽ không bao giờ biết sự thật

Phong lắc đầu: Xin lỗi em

Không gian rơi vào tĩnh lặng, hai người ôm nhau thật lâu lại không có hành động cũng không nói gì nhiều, cứ mặc cho tiềm thức trôi theo suy nghĩ.

Trời mưa. Rồi lại nặng hạt. Ngọc cuộn mình trong lòng Phong. Cô vẫn im lặng, nhắm mắt tĩnh dưỡng, rồi khẽ nhủ mảy.

Hắc Vỹ giết anh, anh có biết vì sao không?

Anh bảo: Không.

Ngọc ngồi dậy, hướng ánh nhìn ra bầu trời mưa trắng xóa. Lòng hạ xuống một quyết tâm: Em biết mình cần làm gì rồi! Đôi tay Ngọc nắm chặt thành nắm, móng tay dài đâm đến đau da đau thịt nhưng vẫn không làm cô đau. Vẫn không làm thỏa mãn cơn phần hận ngập tràn trong người.

Người đàn ông ôm cô vào lòng ở phía sau, nhìn cô, ánh mắt hiện rõ tia khổ sở cùng đau lòng. Tâm trạng thật sự không vui.

Người con gái ngày đêm in sâu trong nỗi nhớ, chỉ mong được một lần gặp lại, lắng nghe hai chữ 'anh Phong' phát ra từ miệng. Nhưng tình cảm lớn bao nhiêu cũng không thể so sánh với lòng hận thù ngút ngàn.

Bóng lưng kia trông thật cô độc, thân hình thì mảnh khảnh, tinh thần lên cao rồi lại thả dốc. Em mới mấy nhí? Tĩnh đến nay chắc cũng chỉ mười lăm mười sáu nhưng đã từng trải qua bao nỗi đau bị thương. Xin lỗi em, nếu có kiếp sau tôi nguyện làm tất cả vì em. Còn kiếp này tôi chỉ trắc tâm lợi dụng em mà thôi

~~~~//~~~~

Khẩn! Một tên hồn ma đi đứng lắc lư qua lại, loạng choạng như sắp ngã. Đi được tới gác cổng nói nhỏ qua tai tên thị vệ, tên thị vệ nghe xong tròn mắt hớn hờ, thầm mừng trong lòng. Sau đó vận dụng khả năng dịch chuyển nhanh nhất đến phòng của Thần Chết.

Bên ngoài cánh cửa đóng đen lạnh lẽo, hai tên ma đứng chắn.

Thấy gã thị vệ chạy vào, liền ngăn: Thần Chết không muốn làm phiền.

Nhưng...

Không nói nhiều, người nào cản tiêu biến không tha! Lời nói như được lập trình nói nhanh, ngắn, gọn, không cảm xúc khiến người đối diện liên tưởng đến gương mặt cứng giọng nói lạnh lùng của hắn mà phát rợn.

Nhưng điều này rất quan trọng, tên thị vệ vẫn có ý không bỏ cuộc. Lúc này một giọng nói phía sau vang lên.

Ta còn không thăm chuyện được người nghĩ người vào được sao? Trầm âm, mang đầy ôn nhu - Ma Vương. Sở dĩ ông đến để thăm ngài, cũng như muốn ngài quay lại với công việc cứu vớt linh hồn đã tới kì hạn chết trên trần thế. Nhưng ngặt, mấy ngày nay, ngài cứ giam mình trong phòng, không gặp ai, không biết liệu vấn đề chết chóc ai sẽ giải quyết đây.

Tên thị vệ cúi đầu cung kính, nâng ánh nhìn, đôi tay nắm lấy từng ngón mà bứt rứt, như có điều muốn nói.

Ma Vương tội nghiệp nên hỏi: Người muốn nói gì gấp lắm hay sao?

Tên thị vệ gật đầu.

Người nói đi!?

Thật ra Phu Nhân đã về và đang ở ngoài thành.

Rầm!!!

---- Hết Chương 133 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: em yêu tôi không?

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT! - PÉ KEM(TN)

Chương 134: em yêu tôi không?

Không gian âm ỉm, mệt mỏi, không khí co lại trong hơi lạnh nồng mùi rượu. Chỉ cần ngửi thôi cũng đủ khiến ta nặng đầu, huống hồ gì so với người trên giường, quần áo bê bết sộc sệt, râu ria đã mọc ra trên chiếc cằm cương nghị. Dưới sàn chai rượu rỗng lăn khắp nơi.

Mở chai, lại thêm một chai nữa, ngửa đầu tuôn. Cổ họng khô khốc được đốt cháy khiến đầu óc lâng lâng nhưng sau đó lại nặng nề. Bóng hình cô theo men say hiện lên.

Đã một tháng.

Một tháng rồi.

Nhớ cô!. Chỉ hai từ đơn giản nhẹ nhàng nhưng khiến hắn hao tâm tổn trí. Địa điểm mà hắn nhìn thấy trong quá khứ, hắn không thể nào tìm ra. Một chút thông tin về nó cũng không.

Cô rất ghét hắn, ghét đến mức không muốn về đây, nhưng, cái quan trọng hơn hết là hắn lo cho sự an toàn của cô. Tên Phong đó, ngàn năm rồi vẫn nuôi mối thù với hắn. Luôn tìm cách gây với hắn. Hắn hận, hận tại sao lúc đó lại không giết quách tên đó đi, cũng chỉ vì tính chiếm hữu quá cao, mà hắn bỏ qua cho Phong, vì muốn Phong nhận rõ cô là người của ai. Đương nhiên hắn biết Phong rất yêu cô!

Đang loạn bước trong nỗi buồn, nỗi sầu đau đớn. Hắc Vỹ nghe thấy tiếng người tới kiểm, thật mệt mỏi, có vẻ lệnh của thần chết này đã không còn đủ mạnh mẽ để áp chế tính phản chủ của bọn chúng rồi chứ?

Nhưng...

Phu nhân quay về và đang đứng ngoài cổng cửa môn.

Ban đầu là cái nhũ mày khó hiểu, một khắc sau cả người ngái bật dậy, sử dụng ma pháp mở cánh cửa đồng đen nặng.

Rầm! Rầm!

Hắc Vỹ tiến tới nắm cổ áo tên thị vệ, trợn mắt nhìn hắn:Người nói gì?

Tên thị vệ hồn phách như bay đầu mặt, sợ hãi mặt cắt không giọt máu, khê báo:Phu... Nhân bên ngoài cửa môn

Một cái nâng tên thị vệ lên ném sang một bên, ngái ngay lập tức di chuyển xuống cổng.

Vượt qua ngàn cánh cửa, ngàn bức tường giá lạnh, cuối cùng hắn cũng thấy một ánh nắng ấm áp của cuộc đời. Môi bất giác cười, lòng tràn ngập vui mừng và một chút lo lắng.

Khi hắn bước ra từ sau cánh cửa, hắn thấy cô, cô cũng thấy hắn.

Dáng vẻ vui mừng hắn chôn sâu trong lòng, dựng lên bề ngoài là vẻ nhàn nhạt, không bận lòng. Hắc Vỹ trước mặt cô, lẳng lặng nhìn từ trên xuống. Bởi hắn biết được bộ dáng bây giờ là vô cùng nhếch nhác, như một kẻ suốt ngày đắm mình trong u mê rượu chè. Khí tiết thanh danh cũng theo đó lu mờ đi chút ít, chỉ còn dáng vẻ lạnh lùng để níu lại chút khí chất.

Gió khẽ đưa, phát lên mùi thơm đặc trưng vốn thuộc về cô làm hắn thấy an nhàn vài phần.

Cô trầm mặc. Ban đầu mấy giây có hơi hoảng vì thật sự trước mắt hắn là hắn nhưng không phải là hắn. Bỗng ôm chăm lấy, dụi đầu vào cơ thể hắn, nói:Tôi sợ, sao anh không đến cứu tôi?!

Đó là câu trách móc phải không? Hắn nhũ mày khó hiểu.

Tại sao? Anh không quan tâm tôi sao? Ngọc áp đầu vào lồng ngực hắn, mặt hơi nhẩn vì mùi rượu quá nồng xông tới mũi.

Hắc Vỹ như không hiểu, nhưng rồi cũng chẳng bận tâm nhiều. Hắn ôm chặt cô trong lồng ngực. Ôm rất chặt, sợ cô lại như làn khói biến mất.

Giấy kẻ tiếp, Hắc Vỹ bế cô lên, kiểm hãm trong lồng ngực hắn.

Rất nhanh! Cánh cửa đồng đen lại được đẩy ra một cách mạnh mẽ. Một đôi nam nữ quán quýt cuồng dã bên nhau. Chàng trai bế cô gái đặt xuống chiếc giường êm ái. Cô gái bị đắm chìm trong điên cuồng mãnh liệt, trong nụ hôn cũng như thân thể. Hai người trao qua lại nhau những cảm giác kích thích nhất. Hơi thở gấp gấp nồng đậm, mùi dục vọng dày đặc bao phủ tầng tầng lớp lớp.

Quần áo của hai người nhanh chóng được trút bỏ để lộ ra làn da trắng cùng màu da đồng hòa quyện một thể.

Hắn hôn lên cơ thể cô một cách mạnh bạo, lúc khiến cô đau, lúc khiến cô như quên mất bản thân mình. Và... trên cột mốc hoan tình lục đục, hắn dừng động tác, đưa mắt nhìn cô.

Khuôn mặt lạnh lùng vẫn rất rõ rệt, đôi mắt xuyên thấu tâm can lòng người. Hắn động môi hỏi:Em yêu tôi chứ?

Yêu? Cô nghĩ là có. Nhưng những lời này cô sao có thể thốt ra. Cô chỉ im lặng, nhìn đáp lại hắn.

---- Hết Chương 134 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136

EM YÊU ANH, THẦN CHẾT - PÉ KEM(TN)

Chương 135:

Khuôn mặt lạnh lùng vẫn rất rõ rệt, đôi mắt xuyên thấu tâm can lòng người. Hắn động môi hỏi:Em yêu tôi chứ?

Yêu? Cô nghĩ là có. Nhưng những lời này cô sao có thể thốt ra. Cô chỉ im lặng, nhìn đáp lại hắn.

Màn đêm buông xuống, cô nằm trong vòng tay ấm áp của hắn, hắn vẫn vậy luôn giữ thân nhiệt ổn định như một con người dành cho cô. Nhưng đáng tiếc lòng cô giờ thật lạnh giá!

Ngoài cửa, lớp sương phủ trên tấm kính, chỉ mờ mờ nhạt nhòa nhìn ra bên ngoài thứ ánh đèn rọi cô tịch. Nó cũng là một lí do để con người ta cảm thấy chênh vênh giữa cái thế giới đầy rẫy sự bí ẩn này.

~~~~~

Sáng.

Cũng như mọi khi ở đây, mở mắt một cái là đầy thức ăn được chuẩn bị sẵn, không giống ở trần thế đầy lo toan, cuộc sống ở đây rất nhàn, nhàn đến mức khiến người mệt mỏi.

Hắc Vỹ rời giường trước, nghe đồn thổi là hắn tự mình nấu đồ ăn sáng, đó là tin tức hấp dẫn nhất hệ mặt trời mà bọn người hầu biết, kể cả cô cũng ngạc nhiên không kém.

Chân vắt chéo, tay đọc thứ báo sáng lấp lánh chuyển hóa dòng chữ đẹp tinh mắt, rượu sóng sánh, thức ăn ngon bỏ mất được 'diện' đầy trên tấm trải bàn ăn.

Như Ngọc ngồi xuống động đũa. Đầu lưỡi được hương vị chui vào vị ngon không cưỡng nhưng nuốt xuống lại cảm thấy nhạt nhẽo vô cùng. Cô vẫn ráng ăn. Gắp từng miếng cho vào miệng.

Hắc Vỹ đọc báo nhưng tâm tư đều đặt hết lên người cô. Ai mà biết được sáng nay hắn cố gắng dậy từ sớm mặc cho chất còn nặng nề vẫn ngáp trong dạ dày, chỉ vì muốn nấu cho cô ăn thôi. Xả quần với đồng đồ tươi sống khá lâu cuối cùng đầu cũng vào đấy nhưng có vẻ cô không hài lòng.

Không ngon? Hắn bằng quơ hỏi.

Ngọc lắc đầu, đáp Ngon

Nhìn em có vẻ gượng ép, nếu không thích, có thể không ăn dù đó là sự hỏi han, nhưng đầu đó vẫn cảm nhận được hắn đang giận.

Ngọc lắc đầu thật mạnh, nói to: Ngon lắm, em không nghĩ anh lại cao tay đến vậy...

Ngước đầu nhìn tới nói chuyện! Hắn hạ lệnh vì đầu đến cuối trong con người đen kìa chẳng có bóng hình hắn, ngồi chung, trò chuyện mà cô cứ cúi cúi. Thật khó chịu.

Khác với bình thường. Cô quả không dám cãi như mọi khi, ngắt mặt, lại nở nụ cười tươi, ánh mắt nheo lại hiện lên nét vui vẻ.

Hắc Vỹ đơ người lặng nhìn cô vài giây, trong lòng hắn cảm nhận được chút ngọt ngào kì lạ, một khác khiến hắn hơi căng thẳng, đôi môi hé nở nụ cười đậm.

Hắn gợn cánh tay, vẫy ý bảo cô đến, cô ngoan ngoãn nghe lời. Vừa đến cách hắn chỉ vài bước chân, hắn đã kéo cô ngã vào lòng, không cho cô một tia hoảng hồn lập tức trao lên đôi môi nhỏ một nụ hôn sâu dịu dàng.

Cô nhắm mắt, tận hưởng, nụ hôn này thật khiến cô cuồng si.

Sau đó, hai người đi dạo, rồi ngắm cảnh, đi nơi nào cũng tay trong tay trao cho nhau sự hạnh phúc.

Thời khắc này, cô chỉ muốn tận hưởng phút giây yên bình, tay trong tay cùng người này đi hết các dòng sông chảy dài, ngắm hết các đỉnh núi phủ đầy sương mờ, ngao du đó đây, nơi mà cô chưa đặt chân tới. Chỉ hôm nay, chỉ hôm nay thôi cô muốn gạt bỏ đi sự thù hận.

~~~~~

Trần thế.

Những tòa nhà trọc trời lẳng lẳng trong màn đêm huyền ảo. Các nhà hàng khách sạn, hay chỉ là những tiệm buôn nhỏ lẻ lên đèn, nhuộm các góc phố mỗi màu sắc khác nhau tô điểm cho vẻ đô thị phồn hoa tại nơi này.

Theo như Ngọc biết, mấy năm ở Địa Ngục chỉ bằng mấy ngày ở nơi này. Đúng. Cô ở rất lâu, rất lâu, nhiều chuyện đã xảy ra ở nơi đó nhưng trần thế thì không hề thay đổi. Vẫn chôn đường quen thuộc mỗi lần đi học về. Vẫn hàng cây, ghế đá, ngã tư nơi gần nhà cô vắng vẻ. Và chắc chắn trong kí ức của cô có một bóng hình dịu dàng, luôn cùng cô đi trên quảng trường này... và một bóng hình ác ma, đeo bám, áp bức, nhưng tội ác hơn khiến trái tim cô rung động

Cô vội vàng về đến nhà muốn thăm Sor. Thật sự mà nói mở miệng xin hắn thứ gì lợi về phía bản thân cô đây là rất khó, tương chừng hắn sẽ từ chối, nhưng lần này hắn tốt bụng lại gật đầu đồng ý.

---- Hết Chương 135 ----

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Anh, Thần Chết!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.